

နေ့ယင်ဇင်မြင့်

ကြည်နူးကြေကွဲ

၂၀၉

နေနွယ်ဝင်မြင့်

ကြည်နူးကြေကွဲ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၁၉၀၃၁၁
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၇၂၀၄၁၁

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-
 အုပ်စု - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၀၈၇)၊ စေတနာစာပေ
 အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)၊ စေတနာ-OFFSET
 အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၈၉၅.၈၃

နေနွယ်ဝင်မြင့်

ကြည်နူးကြေကွဲ/နေနွယ်ဝင်မြင့်-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၃၆၀- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။

(၁) ကြည်နူးကြေကွဲ

ဒို့တာဝန်အစည်းအရုံး၏

ပြည်ထောင်စု မမြို့ကွဲရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မမြို့ကွဲရေး
 အမျှတအပြောအလာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ပါမိဖွားအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပအဖျက်လက်ဖွားအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်မာရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီနှင့် ရှင်သန်နိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဦးစည်ပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ဇာတိမိခွဲဖြိုဖျက်တက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ရှီးရေးကို ဒီမိုကရေစီဖြိုဖျက်တိုက်ခိုက်သော ဝေဖန်မှုကို ဝေဖန်မှုနှင့်တုံ့ပြန်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ်ပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများမိတ်စေခြင်း စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

စေ့စွာပယ်ရင်ဖြူ

စီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာ့စာပေ

☞ အခန်း(၁) ☜

‘မွေးစားသားအဖြစ်မှ စွန့်ပယ်ခြင်း’

သတင်းစာပါ ခေါင်းစဉ်က နည်းနည်းဆန်းနေသည်။
 ကြေညာရိုးကြေညာစဉ် သားအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ခြင်းဆိုတာမျိုး
 မဟုတ်။ မွေးစားသားအဖြစ်မှ စွန့်ပယ်ခြင်းတဲ့။ အစကတည်းက
 သားအရင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့။ လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို သားပမာ
 မွေးစားခဲ့ရာမှ ယခုအခါတွင် ဆက်လက်မမွေးစားလိုတော့ခြင်း၊
 မွေးစားခြင်းငှာ တတ်နိုင်သည့်အင်အား မရှိတော့ခြင်း၊ မွေးစားဖို့
 စိတ်မပါတော့ခြင်း၊ စိတ်ဆိုးစိတ်ကုန်ခြင်း စသည့်အကြောင်းအရာ
 မြောက်မြားစွာထဲမှ တစ်ခုခုကြောင့် ပစ်ပယ်လိုက်ခြင်းပေပဲပေါ့။

ကျော်ဇေယျက သတင်းစာပါ ကြော်ညာကို စိတ်ဝင်
 စားစွာ ဖတ်လိုက်သည်။

‘မွေးစားသားအဖြစ်မှ စွန့်ပယ်ခြင်း’

အောက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးသူ ကျွန်တော်ကိုယ်
 တိုင် မွေးစားခဲ့သော မောင်ဖြိုးဝေခ (ဖြိုး)အား အမွေစား

အမွေခံသားအဖြစ် ဆက်လက်တာဝန်ယူလိုစိတ် လုံးဝ မရှိတော့ပြီဖြစ်သောကြောင့် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ တိုက်တွန်းချက်မျှမပါဘဲ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်သဘော ဆန္ဒအလျောက် မွေးစားသားအဖြစ်မှ စွန့်ပယ်ပါသည်။ မောင်ဖြိုးဝေခသည် နောက်နောင်တွင် ကျွန်တော်နှင့်သော် လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်သည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ အမွေအနှစ် အကျိုးခံစားခွင့် အားလုံးနှင့်သော်လည်းကောင်း မည်သို့မျှ သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိတော့ပါကြောင်း အများသိစေရန် ကြေညာအပ်ပါသည်။

ဦးသိန်းထိုက်
(နေ့ရိပ်ငြိမ်)

လိပ်စာကို အတိအကျဖော်ပြထားခြင်းမရှိပေမယ့် 'နေ့ရိပ်ငြိမ်' ကို လူသိများသည်။ နေ့ရိပ်ငြိမ်သည် ရုပ်ရှင်ကားကြီး များ၊ ဖိဒါယ်ကားများ များစွာကို အနုပညာရှင်ပေါင်း စုံလင်စွာဖြင့် ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်နေသည့် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီ နာမည်က နေ့ရိပ်ငြိမ်။ ကုမ္ပဏီတည်ရှိရာ ခြံကျယ်ကြီး၏ နာမည် ကလည်း နေ့ရိပ်ငြိမ်။ ခြံကြီးဝင်းကျယ် ဟိန်းမားလှသည့် တိုက် ကြီးနှင့်တကွ ဇာတ်ကားတွေထဲ အလျဉ်းသင့်သလို ပါဝင်ရိုက် ကူးလေ့ရှိသည့် တိုက်ပေါက်စ၊ အိမ်ပေါက်စ၊ ပန်းခြံပေါက်စ၊ ရေကန်ပေါက်စများပါဝင်သည့် 'နေ့ရိပ်ငြိမ်' တစ်ခြံလုံးကို ပိုင်ဆိုင် သည့် မူလပိုင်ရှင်အမည်က ဒေါ်နေဦးလွင်။ ဒေါ်နေဦးလွင်သည် ဦးသိန်းထိုက်၏ ဇနီးဖြစ်ပြီး ဒေါ်နေဦးလွင်နှင့် လက်ထပ်ပြီးခါစ ဦးသိန်းထိုက်က ဒေါ်နေဦးလွင်၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာများအပေါ် တိုးပွား

အောင် ကြီးစားခဲ့သူ ... စသည် စသည်များကို အားလုံးလိုလိုပင် လူသိများကြသည်။

ကျော်ဇေယျက ဖြန့်ထားသည့် သတင်းစားကိုပိတ် ၏။ အနီးကြည့်မျက်ဝန်းသေးသေးလေးကို ဆွဲဖြုတ်ကာ ရင်ဘတ် ပေါ်တန်းလန်းကျစေလျက် အဝေးသို့ တစ်ချက်ငေးကြည့်ဖြစ် လိုက်သည်။

“နေဦးလွင်”

ဖြူဖြူခွဲ-ခွဲနှင့် သဘောထား အေးဆေးမြင်မြတ်ကာ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ကောင်းလွန်းလှသည့် သူငယ်ချင်းမလေးကို မျက် စိတ်မြင်မိသည်။

“ငါ့ကုသိုလ်ပဲဟယ်၊ ငါက သူ့ကိုမှ ချစ်သွားမိတာကို”

ဟု ပြောနေတာ ပြန်မြင်မိ၏။ အဲသည်တုန်းက နေဦးလွင်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ ကိုသိန်းထိုက်က သုံးဆယ်ရှစ်နှစ်၊ အသက်ချင်းက နှစ်ဆယ်တိတိကွာသည်မို့ နှစ်ဆတောင်မကချေ။

ရိုးသားကြီးစားသည့် လူအေးလှပျိုကြီး ကိုသိန်းထိုက် က နေဦးလွင် ပေါက်စနမကို တွေ့မှပဲ ချာန်တွေလျှော့၊ ချာတိတ် မလေးကလည်း အသည်းခိုက်လေသတဲ့၊ မိန်းမသားက ငယ်နုသေး ပါငြား အမျိုးသားက မကြာမီ ဘဝကို စတော့မည့် လေးဆယ်နား ကို နီးပြီမို့ လက်ထပ်ဖို့အချိန်ကို ဆွဲမနေနိုင်တော့ပါ။

နှစ်ဖက်မိဘ သဘောမျှလျက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ လက်ထပ်ခဲ့သည့် မင်္ဂလာပွဲကြီးကိုလည်း မျက်စိထဲ ပြန်မြင်သည်။

“မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါလေဗျာ၊ သူ သားသမီးမွေးလို့မရ ဘူး၊ မွေးစားရမှာပဲ”

ကိုသိန်းထိုက် ပြောဖူးတာ ကြားယောင်သည်။

“ငါ့သား ... ငါ့သား၊ ငါ့ဗိုက်ထဲကထွက်တာ၊ သိလား ဖိုးကျော်”

သူ့မွေးစားသားပေါက်စလေးကို ပွေ့ကာချိကာ အတိုင်းအဆမဲ့ ပြုံးပျော်နေတာကိုလည်း မြင်ယောင်၏။

“နင်ငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့ မတူဘူးလား”

ပေါက်တတ်ကရတွေ မေးလားမေးရဲ့။

“ငါနဲ့တူတယ်လို့ ပြောနိုင်ရအောင် နင်က ငါ ငယ်ငယ် တုန်းကအရွယ်ကို မြင်ဖူးလို့လား”

“မာတ်ပုံတွေရှိတာပဲ၊ နင့်ကို ကိုယ်တုံးလုံးလေးနဲ့ ဝမ်းလျား မှောက်နေတဲ့ သုံးလသားအရွယ်ကတည်းက စပြီး ငါ မြင်ဖူးတာ”တဲ့။

နွေဦးလွင် သူ့မွေးစားသားကို ထားစရာမရှိ တုန်နေ အောင် ချစ်ခဲ့ရှာတာ။

“ငါက ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းတော့ စောသေချင်သေ မှာ၊ ငါမရှိရင် ငါ့သားကို နင် ပစ်မထားနဲ့”

“နင့်ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်လုံး ငုတ်တုတ်ရှိနေတာ”

“သူက ပြောနိုင်မလား၊ နောက်မိန်းမယူရင် ငါ့သား မိတွေ့နဲ့ မထားနိုင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်က သူ့ထက် အသက်နှစ်ဆယ်တောင် ပိုကြီး တာ ကိုကျော်ရယ်၊ သူကများ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ သူ မရှိမှတော့ ကျွန်တော်ကရော ရှဦးမလားဗျာ”

“ကဲ ကဲ ... ဘယ်သူမှ မရှိကြနဲ့တော့၊ ငါတစ်ယောက် တည်းကျန်မယ်၊ နွေဦး ... နင့်သားကို ငါမွေးစားမယ်”

“အမွေပါ ပေးရမှာ”

“အမွေကိုတော့ နင့်ဆီကပဲ ပေးတော့၊ ငါက မိန်းမရရင် သားသမီးမွေးချင် မွေးဦးမှာ၊ ငါ့သားသမီးတွေအတွက် ထားရဦးမယ်”

“ဖိုးကျော် ... နင့်ကို တစ်သက်လုံးမုန်းတယ်”

နွေဦးလွင် ဘာကို ဘယ်လောက် ပေါက်ကွဲစိတ်နာ သွားရသည်မသိ။ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် စကားမပြောဘဲနေသည်။ နွေဦးလွင် ကွယ်လွန်တော့ သူ့အသက်ကလေး သုံးဆယ်ကျော် သည်ဆိုရလေး ရှိသေးသည်။

“ဖိုးကျော် ... အစ်ကိုကြီး နောက်မိန်းမယူရင် ငါ့သားကို နင် ခေါ်မွေးစားနေ”တဲ့။

တဖွဖွမှာရင်း အသက်ပျောက်ခဲ့ရှာ၏။

“အစ်ကိုကြီး ဖိုးကျော်ကို ပေးလိုက်နေ”တဲ့။

မောဟိုက်သည့်ကြားမှ မပီမသ ဝိုးတဝါးနှင့် စိတ် ဖျေနိုင်စွာ မှာနေရှာတာလေး ပြန်မြင်မိ၏။

“အစ်ကိုကြီးသေမှ ကိုကျော်ကိုပေးမယ်”တဲ့။

ကိုသိန်းထိုက် ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောခဲ့တာတွေ။

ခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ကိုသိန်းထိုက်လို့

နွေဦးယောက်ျားမို့ အလွယ်ခေါ်ဖြစ်နေပေမယ့် ခုချိန်မှာ ကိုသိန်းထိုက် ကို လူတကာက ‘အန်ကယ်လ်’ခေါ်နေကြပြီ။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဒါရိုက်တာကြီး ဦးသိန်းထိုက်၏ အသက်သည် ခြောက်ဆယ်နား

ကပ်ရောပေါ့။ ခုချိန်ထိ လျှမ်းလျှမ်းတောက်အောင်မြင်ဆဲ၊ ထိပ်တန်းမှာ နံပါတ်တစ်နေရာကို ပြိုင်သူမဲ့စွာ ပိုင်ဆိုင်ထားဆဲမို့ 'ကျော်ဇေယျ'ဟု လူတွေ အလွယ်တကူခေါ်နေကြသည့် ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီ မင်းသားကြီးပင် သုံးဆယ့်ကိုး လေးဆယ့်။

“နေ့ဦးရှိရင်လည်း လေးဆယ်ပဲ”

တွေးရင်း မောင်လိုနဲ့မလို အရမ်းရင်းနှီး ချစ်ခင်ခဲ့ပါလျက် ထွေလီကာလီစိတ် ဘယ်လိုမှ မဝင်ခဲ့သည့် အရင်းနှီးဆုံးငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းမလေးကို လွမ်းမောမိလိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

ဦးသိန်းထိုက်က အလုပ်ရှုပ်၊ ကျော်ဇေယျက အလုပ်များ၊ မင်းသားနှင့် ဒါရိုက်တာမို့ သူနှင့်ရိုက်ဖြစ်မှပဲ အလုပ်ခွင်မှာ တွေ့ကြရလျက် အကြောင်းကြီးငယ်မရှိလျှင် မတွေ့ဖြစ်တာကြာပြီ။

ဦးသိန်းထိုက် ကွယ်လွန်လျှင်တောင် မိမိဆီ ရောက်လာရမည့်ချာတိတ်ကို ဦးသိန်းထိုက်က သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေဆဲမှာပဲ စွန့်လွှတ်သည်ဆိုတော့ ဘယ်လိုအမှားအယွင်းတွေ ဖြစ်ထွန်းကုန်ပြီလဲ။

“ဟား ဟား ... ရယ်ရတယ်”

“သတင်းစာဖတ်ပြီး ဘာရယ်နေတာလဲ၊ ရယ်ရတယ်လည်း ပြောရဲ့၊ ရယ်လည်းရယ်ရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းရယ်သံတ မချီဘူး၊ မင်းမျက်နှာကလည်း ဘီလူးသွားဖြစ်သလိုပဲ”

“ဒီမှာကွာ ငါ့မွေးစားအဖေဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်”

“မှန်း”

အောင်နိုင်က သတင်းစာကို ဆွဲဖတ်သည်။

“မင်းအဖေ အာဘော်ဟုတ်ပါ့မလား”

“ဟုတ်နိုင်တယ်”

“မထင်ဘူးကွ၊ မကြာမီ တော်ရတော့မယ့် ဂေါတမိလက်သစ်ရဲ့အာဘော်ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ငါ့ကို အရမ်းစိတ်ဆိုးပြီး အော်တဲ့အချိန်မှာ အဖေတူသားတဲ့၊ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကိုဆဲတာ၊ ခွေးသရမ်းတဲ့ကွာ”

“ဟ ... အဲသလိုပဲပြောသလား”

“အေး”

“ဒါဖြင့် မင်းအဖေရင်း ဘယ်သူဆိုတာ မင်းအဖေသိလို့ပေါ့၊ မင်းအဖေရင်းဟာ အဲ ... နည်းနည်းပါးပါး သရမ်းခဲ့ပုံလည်းရတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“မင်း မမေးဘူးလား ဆက်ပြီး”

“နေမလားကွာ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“မင်းအဖေ နေ့ဦးရဲ့ဂူကို သွားဖြိုတဲ့၊ ခပ်ဆွေးဆွေးအရိုးကျန်သေးရင် နှိုးပြီးမေးတဲ့၊ ငါ့ပါးစပ်ကတော့ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူးတဲ့”

“ဟောကောင် ... ဖြီး၊ မင်းအဖေရဲ့သားရင်းများလား”

“ဟေ့တံဘူး၊ ငါ့အမေက လူရယ်လိုဖြစ်ကတည်းက ချူချာလာတာ၊ လေးလေးကျော်တို့နဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ကျောင်းနေဖက်ဆိုမေမယ် လေးလေးကျော်သာ ဘွဲ့ရခဲ့တယ်၊ မေမေက ဆယ်တန်းတောင် အောင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖို့အတွက် ဘယ်တုန်းကမှလဲ ဖိုက်ကြီးမပူခဲ့ဘူးကွာ”

“လေးလေးကျော် သိနိုင်မလား”

“မပြောတတ်ဘူး”

“သွားမေးမလား”

“အေးဆေးပေါ့”

“ငါသိချင်လှပြီ”

“မင်းအိမ်မှာ မင်းက လက်ခံမထားချင်ဘူးပေါ့”

“ဪ... အိမ်တွန့်တိုရအောင် ငါ့အိမ်က ကောင်းတာကိုး၊ ခန့်ထရ်ကာ ဝါးကြမ်းခင်းလေးကို ငါက နုမြောရမှာကိုး”

ဖြိုး အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

ပန်းမွေ့ရာ ရွှေကော်စော်ပေါ်မှာ ရွှေဇွန်းကိုက်ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်မို့ စပရင်မွေ့ရာနှင့်စာတော့ သင်ဖြူးခင်းလေးက အေးစက်နေ၏။ ခြင်လုံဆန်ခါပြည့် တိုက်ကြီးထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမျှ ခြင်ထောင်မထောင်ခဲ့ဖူးတာမို့ ခြင်ထောင်ထောင်ရမှ သည်အတွေ့အကြုံက ဆန်းသစ်လုံခြုံနေ၏။

လေးငါးရက်တော့ ပျော်လိုက်ချင်သေးသည်။

“သာတို့ ပြောင်းဖူးပြုတ်တဲ့၊ စားကြမလား”

အောင်နိုင်အမေက အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“စားမလား ဖြိုး”

“အေး ... ခြေပြီး ပန်းကန်ထဲ ထည့်မလားနဲ့”

“ဟေ့ကောင် ... ဒီအိမ်မှာ ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ လုပ်မပေးဘူး”

“ကောင်းတယ်”

အိမ်မှာတုန်းကတော့ ဖေဖေဆီမှာ အင်းလေ ... ဦးသိန်းထိုက် အိမ်ကြီးပေါ်မှာတုန်းကပေါ့လေ။ အဲသည်တုန်းကတော့ ဖြိုး စာကျက်ပြီဆို စားစရာတွေက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ထပ်သည်မရှိစေရ။ ပြောင်းဖူးပြုတ်ဆို အစေ့ခြေ၍ ပန်းကန်ထဲ ထည့်၊ ဆီနှင့်ဆား သင့်ရုံနယ်၍ ဇွန်းတပ်လာတာကို ခပ်စားရုံသာ။ ပြောရလျှင် ကြွားသည်ထင်ကြမလားမသိ။

ဖြိုးတစ်သက်တာမှာ ငါးကို တစ်ခါမျှ အရိုးထွင်မစားဖူးခဲ့ပါ။ ပြောင်းဖူးကို ခြေမစားခဲ့ဖူးပါ။ ထမင်းကို လက်နှင့် မစားဖူးခဲ့ပါ။ မေမေက ကွယ်လွန်ခါနီးအချိန်အထိ ကိုယ်တိုင် ခွံခဲ့သည်။ ဖြိုး လေးတန်းလား ငါးတန်းလားတောင် သေသေချာချာ မမှတ်မိတော့၊ ခြောက်တန်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ အဲသည်အရွယ်ထိ နွားနို့ပျစ်ပျစ်ကို မလိုင်သပ်သပ်ခပ်စားပြီး နို့ရည်ချည်းကျန်မှ ပုလင်းထဲထည့်၍ နို့သီးခေါင်းတစ်ကာ တဖြုတ်ဖြုတ် စုပ်ယူခဲ့သေးတာကို ပြန်တွေး၍ ရယ်ချင်၏။

မေမေ မရှိတော့လည်း အချီတော် အချောတော်တွေ များပြားစွာ၏ အရိုးထွင် အသားမျှင်ပေးထားသမျှတွေကို ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းနှင့်သာ စားခဲ့ဖူးသည်မို့ ထမင်းကို လက်နှင့် လုံးဝကို မစားတတ်ချေ။ အောင်နိုင်တို့အိမ်မှာ စ၊စားမှပဲ လက်ဆေးလေ့ထဲ လက်နှစ်၍ ဆေးဖူးသည်။ လက်မ ချန်၍ ကျန်လက်လေးချောင်း

ထိုအကြောင်းကို ထင်ထင်သွင်း၊ ဇွန်းလိုခပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းမှာ
ထပ်နေကပ်တော့ ထမင်းတွေ ပန်းကန်ထဲ ပြန်ဖိတ်ကျတာကိုပဲ
သွတ်လိုက်ရတာ။

“ဇွန်းနဲ့ပဲစားပါကွာ၊ မင်းကြည့်ရတာ လူတကာအမြင်ကတ်
ပြီး ထရိုက်ချင်စရာ ရိုက်ပေါက်ဖြစ်နေပြီ၊ ငါကတော့
သနားတယ်”

အောင်နိုင်ဆိုသည့်ကောင်က ဘယ်တော့မှ မြောက်
ပင့်ပေါင်းတတ်တာမဟုတ်။ အောင်နိုင်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ကာ
ဆယ်တန်းဖြေဖို့ ပြီးအတွက်လုပ်သည့် ဝိုင်းကျူရှင်မှာ အောင်နိုင်
မစိုက်ထုတ်ရဘဲ ပြီးအဖော်အဖြစ် တူတူတက်စေခိုင်းခဲ့သည်။
အောင်နိုင်က ကျေးဇူးကို ကမ္ဘာတည်အောင်တင်၏။ ကျေးဇူးတင်
လေ ပြီးကို ကောင်းစေချင်လေ၊ ဝေဖန်လေ၊ ပြီးကလည်း နား
လည်လက်ခံသည်။

ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတော့လည်း အောင်နိုင်နှင့်
သူ့အမေပဲ လက်ခံထားကာ ဘယ်မှမသွားစေဖို့ အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်ရင်ဆိုင်ဖို့ ပျောင်းဖျားချကာ စောင့်ရှောက်ထားကြ
သည်။ အောင်နိုင်အဆိုအရ ...

“မင်းလိုသူဌေးသားကို ဧည့်ဝတ်မကျေမှာပဲစိုးတယ်” တဲ့
လေ။

“ပြီး”

“ပြောင်းဖူးရပလား”

ပြီးက သတင်းစာထဲမှာ နာရေးကြော်ညာတွေ ဖတ်
ရင်း မော့မကြည့်ဘဲမေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာတွေ ဒီလောက်ဖတ်နေတာလဲ”

“နာရေးကြော်ညာ”

“ဘယ်သူ့ရှာနေတာလဲ”

“ဒေါ်အုန်းပွင့်”

“မမာမကျန်းဖြစ်တယ်ကြားလို့လား”

“ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီလေကွာ”

“အာ ... ဒီကောင် ပေါက်ကရ”

ဒေါ်အုန်းပွင့်ဆိုသည်က ဦးသိန်းထိုက် မကြာမီ
တော်ရတော့မည့် ယောက္ခမလောင်း။ သူ့သမီးကို သူဌေးကတော်
အဖြစ် ရွှေပုံပေါ်တင်ရေး၊ နွေရိပ်ငြိမ် အပိုင်စီးရေး၊ သူ့အကြံအစည်
အနှော့မှု၊ စေဖို့ လမ်းခရီးမှာ ခလုတ်ကန်သင်းဖြစ်နေသည့် ပြီးကို
ဖယ်ရှားချေမှုန်းရေး စသည့်အရေးများကို သေကောင်ပေါင်းလဲ
လုံးပမ်းနေသူဖြစ်သည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း”

“ဘာလဲ၊ ဟာ ...”

ကြမ်းခင်းလေး၏ လှေကားသုံးထစ်ဆင်း မြေပြင်ပေါ်
မှာ ချာတိတ်တစ်ကောင် တောင်းလေးတစ်ဆုံးထမ်း၍ ရပ်နေသည်။
ဆံပင်က စုတ်ဖွား (စုတ်ဖွားဆိုရာ၌ ဖွားလန်ကြိ၍ ညစ်စုတ်မဲ့တေ
နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ချေ။ လှပသပ်ရပ်စွာ ပြီးသင်မထားခြင်း၊
ဆံပင်အလှအပအတွက် ဂရုတစိုက်ပြုပြင်မထားခြင်းကို ဆိုလို၏)။
အင်္ကျီက အရောင်ခပ်မဲ့မဲ့ ရှုပ်လက်ရှည်၊ ပုဆိုးက ခပ်နွမ်းနွမ်း
သို့ပေမဲ့ အားလုံး လျှော်ဖွပ်သန့်စင်ထားသည်မို့ ကြေးညှော်ကင်း
န၏။ စီးထားသည့်ဖိနပ်က ဆင်ကြယ်လား မြင်းကြယ်လားမသိ။

ရာဘာဖိနပ်နှင့်။ ခြံ၍ဆိုရသော် ဆင်းဆင်းရဲရဲပေမယ့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ပေမယ့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည့်လူငယ်လေး။

ဖြိုး ကိုယ့်အကျိုးကိုယ် ငဲ့ကြည့်သည်။

တီရှပ်အနက်၊ ရင်ဘတ်က စတစ်ကာနှင့်မို့ အဲသည်တီရှပ်ကချည်း ထောင့်ရှစ်ရာ။ တီရှပ်အပေါ်မှာ သားရေကျာကင်က တစ်သောင်းရှစ်ထောင်၊ (ဒါတောင် သိပ်အကောင်းစားကြီး မဟုတ်သေး၊ ပုံလှလို့ ဝယ်ထားတာ။ ဖြိုးမှာ ဒီထက်အဖိုးတန်သည့် ဂျာကင်တွေ ရှိသေးသည်။) ဘောင်းဘီက ဘစ်ဂျွန် (BIG JOHN) ထောင့်ခြောက်ရာ၊ ဆံပင်ကို ဂျဲလ်လိမ်း၍ သပ်ရပ်လက်ပြောင်စေကာ စပရေဖျန်း၍ ပုံမပျက်အောင် ထိန်းထားလိုက်သေးသည်။

အဝတ်အစားနှင့် အဆင်အပြင်က ကွာချင်တိုင်းကွာသည်။ ပြင်ပတန်ဖိုးချင်းက ကွာချင်တိုင်းကွာသည်။ အဲသည်လို ကွာခြားလွန်းလှသည့် ချာတိတ်ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာချင်းက ရှေးမရအောင်တူလေ၏။

“တူလှချည်လား”

ဖြိုး အံ့ဩစွာ ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဆင်းရဲတဲ့ ဇာတ်လိုက်မင်းသား အိပ်မက်မက်တော့ အိပ်မက်ထဲ စမတ်ကျနေတာကိုမြင်ရသလိုပဲ”

ချာတိတ်က ရယ်၍ပြော၏။

“ဟောတော့ ... သွားလေးတွေတောင်တူတာ”

အောင်နိုင်အမေ ဒေါ်ညွန့်က အံ့ဩတကြီးဝင်ပြော

သည်။

“ပိုက်ဆံမပေးနဲ့တော့ အစ်ကို၊ ရုပ်ချင်းတူလို့ ပြောင်းဖူးနစ်ဖူး အလကားကျွေးမယ်”

“နှစ်ဖူးတည်းလားကွာ၊ လူက သုံးယောက်”

“နိုင်လွန်ပြောင်းတွေ အစ်ကိုရ၊ တစ်ဖူး ငါးကျပ်”

“သုံးဖူးယူရင် ဆယ်ငါးကျပ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အောင်နိုင်က ချာတိတ်နှင့် အတိုင်အဖောက်ညီနေ

သည်။

“မင်း ဘယ်နှဖူးကျန်သေးလဲ”

“သိပ်မကျန်ပါဘူး၊ ဆယ်ရှစ်ဖူးပဲ ကျန်တယ်”

“အကုန်လုံး ယူလိုက်ရအောင်ကွာ အောင်နိုင်၊ ဒီညကင်းသမားတွေကို တို့အိမ်က အလှူလုပ်တာပေါ့”

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ အကုန်ယူမယ်၊ ဘယ်လောက်ထားမလဲ”

“လေးကျပ်နှုန်းနဲ့ပဲ ပေးတော့၊ ခုနှစ်ဆယ်နှစ်ကျပ်ကျတယ် အစ်ကို၊ ခုနှစ်ဆယ်ပဲပေး”

“မင်း အလကားပေးမယ့် နှစ်ဖူးနဲ့ဆိုရင် ဆယ်ခြောက်ဖူးဖိုးပဲပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ ခြောက်ဆယ်လေးကျပ်ကျတယ်၊ ခြောက်ဆယ်ပဲယူ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် ယူပါ”

“အောင်နိုင်ကွာ၊ အလကား ကုတ်ကတ်ဆစ်နေတယ်”

“ပျော်လို့ပါကွာ၊ ဈေးဝယ်ရင် ဆစ်တာလည်း အကျင့်ပါ နေလို့”

ပြီးက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ဆွဲ ထုတ်၍ ကိုးဆယ်တန်တစ်ရွက် ယူပေးသည်။

“ပြန်မအမ်းနဲ့တော့ကွာ၊ ရုပ်ချင်းတူလို့ သုံးဆယ် ပိုပေး တယ်”

“ရုပ်ချင်းတူရင် အစ်ကို တစ်ခုခုကျွေးပါ၊ လက်ဖက်ရည် တိုက်ရင်လည်းသောက်မယ်၊ သုံးဆယ်အလကားပေးတာကျ တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“အေး ... မင်းဖိလိုဆိုဖိ မှန်တယ်”

သူက ဆင်းရဲသား၊ ကိုယ်က သူ့ဌေးသား။ အဲ ... သူ့ဌေးသားအစစ်တော့မဟုတ်။ သူ့ဌေးမွေးစားသား။ သူက သူ့ ကိုယ်သူ နေရင်းထိုင်ရင်းနှိမ်ချ၊ ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နေရင်းထိုင်ရင်း အမြင့်တင်။ မင်းတွေ ငါတွေပြော၊ သူကကျတော့ အစ်ကို ... တဲ့။ စင်စစ် အရွယ်တူလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

“ခါတိုင်း ဒီဘက်မလာဘူးနော်”

ဒေါ်ညွန့်က ပြောင်းဖူးတွေကို ဇလုံထဲထည့်ရင်း မေးသည်။

“ကျွန်တော့်အဖေရောင်းတာ၊ ကျွန်တော်က ဆေးခန်းမှာ သွားကုရတယ်၊ ဒီည အဖေက ပြောင်းဖူးတွေပြုတ်ပြီး ထွက်ခါနီးမှ ချော်လဲပြီး ခါးနာသွားတာနဲ့ ကျွန်တော်ထွက် လာတာ”

“ဆေးခန်းမှာ ဘာလုပ်တာလဲ”

“စာရေးဆိုပါတော့၊ အဟဲ ... ကိုယ့်ကို ဂုဏ်တင်တာ၊ ဆေးတွေဘာတွေ ထုတ်ပေးရတယ်၊ ဘောက်ချာရေးရ တယ်”

“အမယ် ... ဝယ်ယူတတ်ပါလား၊ ဆရာဝန်ရေးတဲ့ ဆေးစာက တော်ရုံလူ ဖတ်နိုင်ခဲသားရယ်”

“ဖတ်နေကျတော့ သိပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“မင်းက အင်္ဂလိပ်စာလည်း တတ်တယ်ပေါ့”

“ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ထားပါတယ်”

“ဟေ ... ဘယ်နှစ်ကလဲ”

အောင်နိုင် မျက်လုံးပြူးနှင့် ဝင်မေးသည်။

“ကိုးဆယ့်တစ်”

“ဟိုက် ... ငါတို့နဲ့ တူတူပဲ”

“အစ်ကိုတို့လည်း ကိုးဆယ့်တစ်လား”

“မင်း ဆယ့်ရှစ်နှစ်လား”

“ဆယ့်ကိုးထဲ နည်းနည်းဝင်ပြီ”

“မင်းအဖေ”

“ဦးစဉ်းလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အမေကကော”

“မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်မွေးပြီးကတည်းက ဆုံးသွားတာ၊ ဒေါ်ခင်ခင်တဲ့”

“အရင်းတွေလား”

“ဟာဗျာ ... အစ်ကို ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ”

ဖြိုးက အံ့သြလွန်းကာ ဘာမှ မမေးနိုင်တော့သလို ဖြစ်နေပြီ။ အောင်နိုင်ကသာ မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်ထုတ်နေသည်။

“မွေးစားရင်း ပြရဦးမလား၊ ဦးဖစိုး၊ ဒေါ်ခင်ခင် သား ယောက်ျား”

“မွေးသက္ကရာဇ်”

“၁၈-၉-၇၄”

“ဟေ့ကောင် ... ဖြိုး၊ မင်းက သုံးရက်စောတယ်”

“အစ်ကိုတို့က ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ”

“ဒီကောင်လေး ... ငဖြိုး၊ သူ့နာမည် ဖြိုးမေ့တော့၊ သူက ၁၅-၉-၇၄”

“အဟား ... သုံးရက်ကြီးများတောင် ကြီးတယ်”

“မင်းမိဘတွေက အရင်းတွေဆိုရင် မွေးတုန်းက နှစ်ယောက် များဖြစ်နေမလား”

“တစ်ယောက်တည်းပါ။ ကျွန်တော့်ကို မွေးပြီးပြီးချင်း သွေးတက်တယ်ဆိုလား၊ အဲဒီလို ဆုံးသွားတာ”

“မင်း သေချာလား”

“ဪဗျာ ... ကျွန်တော့်အဖေက ငုတ်တုတ်၊ ချော်လဲလို့ ခါးနာသွားတာရယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ဆင်းရဲတာရယ်လွဲ ရင် ကျန်းကျန်းမာမာကြီးပဲ ရှိသေးတယ်၊ အသက်လေး ဆယ်ရှိစုံ၊ နေ့ခင်းဘဏ် ကားမောင်းတယ်၊ ညဘက် တစ် ခါတလေ ပြောင်းဖူးလေးဘာလေး ရောင်းတယ်၊ ကျွန်တော် က ဆေးခန်းကူတယ်၊ နေရပ်က တောင်ဥက္ကလာ၊ ဘာသိချင် သေးလဲ”

“ဘာမှ မသိချင်တော့ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ သူငယ်ချင်း ညီအစ်ကို တော်ချင်တယ်၊ ရမလား”

ဖြိုးပြောပုံကြောင့် ရယ်ကြသည်။ ဖြိုးက သူ့စကား ဘာအချိုးမကျ ဖြစ်သွားမှန်းမသိဘဲ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေ၏။

“ကျွန်တော်ကလည်း ...”

“ငါကလဲလို့ ပြောကွာ၊ ရွယ်တူတွေပဲ”

အောင်နိုင်က ဝင်ထောက်၏။

“ငါကလည်း အစ်ကိုကို”

“မင်းကို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး ... လို့ပြော”

အောင်နိုင်က ဝင်ဝင်ထောက်သည်မို့ အားလုံး ဝိုင်း ရယ်ကြသည်။

“ငါကလည်း ဖြိုးနဲ့ သူငယ်ချင်းညီအစ်ကို တော်ချင်တာပဲ၊ ရုပ်ချင်း ဒီလောက်တူတာ”

“မင်းနာမည်”

“နောင်ရှား”

“ဟ ... ငဖြိုးထက် အများကြီးပိုမိုက်တယ်”

“အေး”

ရယ်သံတွေက အိမ်ပေါက်စလေးထဲမှာ လျှံတက် သွားလေတော့သည်။

☞ အခန်း(၂) ☜

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ လောလောလတ်လတ် ထုတ်ယူ
လာသည်မို့ ဘီယာဘူး၏ ဘေးခွံမှာ ရေခဲသီးလေးများဖြင့်
စိုစွတ် နေ၏။ ဘီယာဘူးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ချိန်တွင် လက်မှာ
စိုစွတ်သွားရသလို အေးစိမ့်မှု အထိအတွေ့ကိုလည်းရသည်။
ဘီယာဘူးကို လက်ဝဲလက်နှင့် ဆွဲမ၊ဖောက်ယူတာမျိုး ကျော်ဇေယျ
ဘယ်တော့မျှမလုပ်ပါ။

လက်ယာလက်တစ်ခုတည်းကိုသာ သုံးသည်။ လက်
ခလယ်၊ လက်သူကြွယ်တို့နှင့် လက်သန်းကတစ်ဖက်၊ လက်မက
တစ်ဖက် ဆုပ်ညှစ်ကိုင်လိုက်ရုံဖြင့် မြဲမြံစေကာ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း
တည်းဖြင့် လက်ကိုင်ကွင်းကို ဆွဲမ၊လိုက်တိုင်း ဖောင်၊ခဲမြည်
ကာ ဘီယာတွေ ပန်းထွက်လာစေဖို့အတွက် အသားကျနေစေရန်
အကြိမ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ လှေကျင့်ခဲ့ပြီးပြီ။

မင်းသားလေး။ ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီမင်းသား။ မင်း
သားပေါက်စ ဆယ်ကျော်သက်တွေ ဘယ်လိုပဲ မှီပေါက်အောင်

ပေါ်လာစေခဲ့ဦး။ ကျော်ဇေယျကိုမိသူ ဘယ်နှယောက်ရှိလို့လဲ။
ဆယ့်ခြောက်နှစ်အား မင်းသားပေါက်စနှင့် ညီအစ်ကိုခန်းရိုက်
ရလျှင်တောင် ကျော်ဇေယျက ညီငယ်အဖြစ် သဘာဝကျစွာ
သရုပ်ဆောင်နိုင်သေးသည်။ ကျော်ဇေယျမှာ အရည်အချင်းတွေ
များစွာ ... များစွာ၊ အို ... များစွာ ရှိနေ၏။ ဘယ်သူနှင့်မျှ
မတူစေရသည့် သူမတူ တစ်မူထူးတွေချည်း ဖြစ်အောင်လည်း
တကူးတက ရှာဖွေကြံစည်တီတွင်ထားသည်။

ကျော်ဇေယျပဲလေ၊ သူများမှမဟုတ်တာ။
“မင်းသား ဗိုက်ပူလာမယ်နော်၊ လျှော့သောက်”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ထုတ်လုပ်သူက ကျော်ဇေယျမေးစေ
ကို နေရင်းထိုင်ရင်း လာပွတ်သွားသည်။ တယုတယအပြုအမူလေး
ကို သရုပ်ဖော်ရှာ၏။ သရုပ်ဆောင်ခြင်းပညာမှာ ပါရဂူမြောက်
စွာ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်နေသည့် ကျော်ဇေယျက မသိဘဲနေပါ့မလား။

“ရင်ထဲကပါလို့လား”ဟု မေးချလိုက်လျှင် ခွတိုက်
ရာရောက်တော့မည်။ သူ့ရင်ထဲကမပါတာ ကျော်ဇေယျ သိသည်။
ကျော်ဇေယျ သိမှန်းလည်း အဲသည် ပရိဂျူဆာက သိမှာပါပဲ။
သို့ပေမဲ့ ဤသို့ အပေါ်ယံအပြုအမူလေးတွေက ဤမဟာဘဒ္ဒကမ္ဘာ
မှာ ခေတ်စားလွန်းလှပါ၏။

“ရင်ပူနေလား မင်းသား”
“ဟုတ်ကဲ့၊ ချဦးမလား”
“ဟာ ... ကျွန်တော်တို့က ဧည့်ခံရမှာပါ”
“ရပါတယ်၊ ကြိုတဲ့လူက ဧည့်ဝတ်ကျော်ကြတာပေါ့”

မင်းသားအိမ်မှ သယ်လာသည့် ဘိယာဘူးကို ရှူတင်
အဖြစ်သုံးသည့်အိမ်က ရေခဲသေတ္တာထဲ နံနက်ရောက်စကတည်းက
ထည့်ထားတာလေ။

ကျော်ဇောယျက ရုပ်ရှင်ကားကြီးပဲရိုက်ရိုက်၊ ဗီဒီယို
ကားပဲရိုက်ရိုက်၊ ရှူတင်ထမင်းကို အများတန်းတူ စားသည်။
သည်လောက်ဆို ပြည့်စုံပြီ။ ငါးသုံးလုံးဝယ်ပေးပါဦး၊ ဟန်နီကန်မှ
သောက်ချင်သည်။ ကုတ်ကလေး ဘာလေး မရနိုင်ဘူးလားဆိုတာ
တွေ တစ်ခုမျှ ထပ်မလာတော့။ သူစားချင်သောက်ချင်တာ သူ
အိမ်မှ သူ့ဘာသာ သယ်လာသည်။ ဂျီဂျော့ဂျော့မများသည့်
အကယ်ဒမီမင်းသားမို့ အားလုံးက သူ့အနုပညာကို လေးစားရသလို
လူပုဂ္ဂိုလ်အရလည်း ခင်သူပေါ၏။

“စတော့မလား ဆရာသမား”

“ရပါတယ်၊ မင်းသား နားပါဦး၊ ဟိုမှာ စားပြတိုက်ခန်းရိုက်
ဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်”

ဇာတ်လမ်းက သိပ်တော့မဆန်းပါ။ ဖခင်ကလူဆိုး၊
သားက ဥပဒေဘက်တော်သား။ ဝယ်စဉ်ကတည်းကကွဲသွားသည့်
သားနှင့် ဖခင် ပြန်ဆုံကြ၊ သားသံယောဇဉ်ဖြင့် ဖခင် အမြင်မှန်
ရကာ ဥပဒေထံနိလုံလာသည့်ဇာတ်ဖြစ်၏။ ဇာတ်လမ်းကရိုးပေ
မယ့် ဖန်တီးတည်ဆောက်ထားသည့် ဇာတ်ကွက်တွေကဆန်းသည်။
သားရော အဖေပါ ကျော်ဇောယျတစ်ဦးတည်းက သရုပ်ဆောင်သည်။

ဒါရိုက်တာနှင့် မင်းသားတို့ အနုပညာအရည်အသွေး
ရှေ့ကပြေးသလောက် မင်းသမီးနှင့် ဇာတ်ပို့တွေက ရင်ပေါင်တန်း
မျှပါလာနိုင်၏။ ဇာတ်ရိုက်တက်သွားချိန်မှာ ကြေကွဲလွမ်းမောစရာ
လေးတွေနှင့် မျက်ရည်ဝကြရသည်။

“မင်းသား နားလိုက်ပါဦး၊ အချိန်ရပါသေးတယ်”

ဒါရိုက်တာက သူ့တာဝန်ရှိရာသို့ ထ၊သွားသည်။
ရာသီဥတုက အံ့အံ့မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေ၏။ စောစောလေး
က မိုးကလေးတစ်ဖွဲနစ်ဖွဲ ကျထားသည်။ ခြံထဲ မဆင်းတော့ဘဲ
အိမ်ခန်းထဲ ဓားပြတိုက်ခံရသည့် အခန်းကို ရိုက်နေကြသည်။
ကျော်ဇောယျက ခြံထဲသို့ဆင်းလာသည်။

မြက်ဖျားနှင်းသီး။

စကားစုလေးတစ်ခုကို သွားသတိရမိသည်။ အရင်က
တကူးတကပြုပြင်ထားသည့် မြက်ခင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ပြန်မကြည့်
နိုင်တာကြာပြီဟုထင်ရသော မြက်ခင်းထဲ ကျော်ဇောယျ ဖြတ်လျှောက်
၏။ ဘဲစားမြက်တွေနှင့် ပြားကပ်စိမ်းစိုညီညာနေရမည့် မြက်ခင်း
မှာ ပေါက်တတ်ကရမြက်တွေ ဝင်ပေါက်နေသည်။ မြက်ချင်းတူ
ပေမယ့် အဲသည်မြက်တွေက နုတ်ပစ်ရမည့်အညံ့စားတွေ။ ထိုးထိုး
ထောင်ထောင်ရှိပါတီ။

နှင်းတော့မဟုတ်ချေ။ မိုးစက်လေးတွေက သိပ်များ
များကျမထားသည်မို့ ထိုးထိုးထောင်ထောင် မြက်ဖျားလေးတွေမှာ
ခိုတွဲနေ၏။ နေရောင်ခြည်ကျမလာလို့သာပဲ။ ခုနေ့ နေခြည်တစ်
စက်လောက်သာဖြာကြည့် အဲသည်မိုးစက်ပွင့်လေးတွေက စိန်ပွင့်
လေးတွေလို တောက်ပလက်ဖြာကုန်ကြမှာဟု တွေးဖြစ်၏။

ကျော်ဇောယျမှာ ကဗျာဆန်ဆန် အတွေးနုလေးတွေ
အများကြီး ရဖန်ရဲခါဆိုသလို ရင်ထဲဖြစ်ထွန်းသည်။ တစ်ခါတလေ
တော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ကြေကွဲကြည့်နူးနေတတ်ပြန်၏။ ခိုင်လုံသည့်
အကြောင်းအချက်မရှိပါဘဲ ရင်ထဲမျက်ကျင် စူးရှနေတတ်သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ ဤသို့ ခံစားတတ်လွန်းလို့များ သူ့အနုပညာက ပြောင်မြောက်အသက်ဝင်နေသလားမသိ။

နေ့ခြည်က လျှပ်တစ်ပြက် ဖြာကျလာသည်။ အံ့ဆိုင်းနေသည့် မီးခိုးရောင်တိမ်ထုက သုတ်သုတ်ကလေးပြေးထွက်သွားသည်။ မြက်ဖျားငွေစက်တွေ မျိုးပျတ်ဆိုသလို လက်လက်ဖြာလာကြပုံက စိန်ပွင့်လေးတွေ ကြံချလိုက်သလားထင်ရသည်။ အဲသည်စိန်ပွင့်လေးတွေနီးပါး များပြားသည့် စိန်အစစ်တွေကို ကျော်ဇေယျတို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သည်။

မျိုးရိုးဆိုသည်ကလည်း ကျော်ဇေယျလက်ထက်မှာ ပြတ်တောက်တော့မည်။

“ခက်တယ်ဗျာ၊ တစ်သက်လုံး ချစ်သွားနိုင်လောက်တဲ့ မိန်းမကို မတွေ့သေးဘူး”

သူ ညည်းဖူးသည်။

ကျော်ဇေယျပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိန်းမသားတွေ ပေါလုပါ၏။ အရွယ်အစား၊ အဆင့်အတန်းအမျိုးမျိုး။ ဆွတ်သည်နှင့်ညွတ်မည့်သူချည်းပါ။ သို့ပေမဲ့ ကျော်ဇေယျ မည်သူ့ကိုမျှ ဆွတ်ချူလိုစိတ်မရှိ။

“အနုပညာလောကမှာ ဖိုးကျော်နာမည် ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထိန်းသိမ်းမယ့်အိမ်ရှင်မတစ်ယောက် ရှိထားဖို့လိုတယ်လေ”

ရင်းနှီးသူတွေက ပြောကြသည်။

ကျော်ဇေယျ မိန်းမမရွှပ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကြားထဲမှာ သစ္စာရှိစွာ ဖြူစင်စွာနေသည်။ အနုပညာချစ်ခင်သူတွေကြား

ထဲမှာလည်း သန့်သန့်လေးငံနုသည်။ ကျော်ဇေယျ ခုချိန်ထိ ချစ်သူမရှိသေးတာအံ့မှန်။ ချစ်သူတောင်မရှိသေးတာ အိမ်သူဇနီးဘယ်လိုရှိတော့မှာလဲ။

သို့ပေမဲ့ ...

“ခက်တာပဲ၊ မျိုးဆက်ပြတ်တော့မယ်”

ကျော်ဇေယျက တစ်ဦးတည်းသောသား။ အဲသည်တစ်ဦးတည်းသောသားကမှ အိမ်ထောင်မပြုတော့ မျိုးပြုန်းဖို့ပဲရှိတော့သည်။ များပြားလှစွာသော အမွေအနှစ်တွေ၊ မြက်ဖျားနှင့် သီးတမျှသော စိန်တွေကို မည်သူသည် ဆက်ခံထိန်းသိမ်းပါမည်နည်း။ ‘မွေခံထိုက်စေ လှူဖျှေ’ဆိုသည့် မျိုးဆက်သစ်တော့ပေါ်ထွန်းသင့်ပြီ။

“မိန်းမမယူချင်ဘဲ သားတစ်ယောက်လောက် မွေးစားပါလား၊ နောင်ရေး များရေးနာတာကိစ္စကလည် ရှိသေးတယ်၊ သားသမီးစာရှင်းဝင်မှ ကိုယ်ပိုင်တာ ကိုကျော်ရဲ့”တဲ့။

ပြောကြပါ၏။

ရင်တွင်းနှလုံးသည်ပွတ်မှ စိမ့်စီးယိုဆင်းသည့် သွေးပေမို့ ‘ရင်သွေး’ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကျော်ဇေယျက ‘ရင်သွေး’ကိုပဲ လိုချင်သည်။ ရင်မှမဖြစ်ပါဘဲ ‘ရင်သွေးအတု’ကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးဖို့ စိတ်မသန်လှချေ။

သူငယ်ချင်း နွေဦးလွင်ကို သတိတရ ရှိလိုက်ပြန်၏။

“နွေဦး ... နင့်မွေးစားသားကို နင့်ယောက်ျားက စွန့်လွှတ်သတဲ့”

အဲသည်ချာတ်တံနှင့်ပတ်သက်လာလျှင်တော့ ကျော်ဇေယျမှာ တာဝန်နည်းနည်းပါးပါးရှိပြီထင်သည်။

“ငါသေရင် နင် ယူမွေးနော်၊ အမွေလည်းပေး” တဲ့။

ကွယ်လွန်သူ သူငယ်ချင်းက မှာခဲ့သည်။ ကျော်ဇေယျ ခုချိန်ထိ မည်သူ့ကိုမျှ မချစ်မိခဲ့သေးပေမယ့် သူ့စိမ်းမိန်းကလေး ထဲမှာ သူငယ်ချင်း နွေဦးကိုတော့ အခင်ဆုံးပါပဲ။ အတွေးစုံထဲ မှာ ခေါင်းခဲရင်း ကျောထဲက စိမ်းခနဲချမ်းသွားသည်။ ဘယ်တုန်းက အအေးမိလိုက်ပါလိမ့်။

စကားပုံက မိဖုရားခေါင်းခဲတော့ သည်း ... တဲ့။

ခုတော့ အကယ်ဒမီမင်းသား တုပ်ကွေးဖြစ်သည်မို့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ပရိဂူဆာတွေ၊ ဒါရိုက်တာတွေ ပျာယာခတ်ကုန် ၏။ ဆရာဝန်တွေကို သူပင့်ပေးမယ်၊ ငါပင့်ပေးမယ်တွေ ရှုပ်ကုန် သည်။

“ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမရှာကြပါနဲ့၊ ဘာမိတွန်နဲ့ ပါရာစီ တာမောလ်သောက်ပြီး ချွေးထုတ်၊ ခဏနား စောင်ခြံအိပ် လိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ၊ အရေးမကြီးပါဘူး”

ဖွတ်ကြီးတားရသည်။ သို့ပေမဲ့ ဒေါက်တာမိုးမြင့်က တော့ တားဆီးချိန်မရဘဲ အိမ်သို့ ကြွလာသည်။

“ငါ မနက်က ဖုန်းဆက်တယ်၊ ငါ့ဦးလေးမိတ်ဆွေ ပရိ ဂူဆာတစ်ယောက်က မင်းဆီက ရက်မရလို့တဲ့ကွာ၊ ငါ့

ဦးလေးကတစ်ဆင့် ငါက တစ်ဆင့်၊ နှစ်ဆင့်ကျော်ကပ်ပြီး ရက်တောင်းချင်တာတဲ့၊ အဲဒါ မင်းဆီ ဖုန်းဆက်တော့ မင်းဖျားနေတယ်ဆိုလို့ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ်မပြီး ကိုယ့် ခြေကိုယ်ကြွလာခဲ့တယ်”

ဒေါက်တာမိုးမြင့်က လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြော ကို စမ်းရင်းရယ်ပြောသည်။

“ဘာသောက်ထားလဲ”

“ဘာမိတွန်နဲ့ ပါရာစီတာမောလ်”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

“ငါက ဒိုင်ယာဂနော့စ် (DIAGNOSE)သာမလုပ်တတ်တာ၊ ရောဂါနာမည် သေချာလို့ကတော့ ဆေးပေးကုသမှုကို လုပ်တတ်တယ်”

“ခွေးကောင်၊ ဆေးပညာမှာ ဒိုင်ယာဂနော့စ်ဆိုတဲ့ရောဂါ အမည်တပ်ခြင်းက အရေးအကြီးဆုံး”

“အေးလေး၊ ငါက ဆရာဝန်မဟုတ်လို့ မတတ်တာ၊ ရောဂါနာမည်တစ်ခုပြောချ၊ ဘာဆေးတိုက်ရမလဲ ငါ သိ တယ်”

“အေး ... မင်းတို့လို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်တတ်ပြီ ထင်နေတတ်တဲ့ ဆရာဝန်မဟုတ်ဘဲ ဆရာဝန်တစ်ပိုင်းဖြစ် နေတဲ့လူတွေ သေရင် ဘာဆေးမှမတိုးတော့တဲ့အဖြစ်မျိုး နဲ့ သေတာများတယ်၊ အက်တီဘိုင်အိုတစ် (ANTI BIOTIC)ပဋိဇီဝဆေးတွေ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ပဲလှော်ဝါး သလိုဝါးထားကြတာ”

“မကြောက်ပါဘူး၊ သူ့ထက်သူ ဆေးစွမ်းကောင်းပေါ့ဦးမှာပေါ့၊ KING OF MEDICINE(ဆေးဘုရင်)ပြီးရင် QUEEN OF MEDICINE (ဆေးဘုရင်မ)ပေါ့မှာပဲ၊ ဆေးဘုရင်ကို ဆေးဘုရင်မက နိုင်မှာ”

“မင်းလက်ထက်ကျမှပဲ ဆေးဘုရင်မရယ်လို့ကြားဖူးတယ်၊ ဟောကောင် ... ဆေးထိုးမလား မြန်မြန်ပျောက်အောင်၊ မထိုးချင်လည်း သောက်ဆေးနဲ့ရတယ်၊ မင်း ဘယ်နှရက်နားခွင့်ရလဲပေါ့မှာ မှတည်တယ်”

“ပြောမနေနဲ့ နားခွင့်က တစ်ရက်မှမရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးပဲသောက်မယ်၊ မထိုးတော့ဘူး၊ ငါ အိပ်ချ်အိုင်ဗီ (HIV ကိုယ်ခံစွမ်းအားကျဆင်းမှုရောဂါ ဖြစ်ပွားစေသည့် ဗိုင်းရပ်စ်ပိုး) ပိုးမွှေးဖြူရေးဝါသနာမပါဘူး”

“အောင်မာ ... ငါ့အပံ့တွေက သန့်မှသန့်”
“အပံ့က သန့်ပေမယ့် မင်းလက်တွေက သန့်ချင်မှသန့်မှာ”
“ခွေးကောင်၊ စေတနာနဲ့လာကုတဲ့ စေတနာဆရာဝန်ကို မေတ္တာမဲ့အောင်မလုပ်နဲ့”

ကျော်ဇေယျက ရယ်၏။

“အဲဒါ အမ်ပယ်စလင်လား”

ဒေါက်တာမိုးမြင့်က ဆေးကို ဆေးအိတ်ထဲမှာ လက်ဝှက်၍ထုတ်ပြီး ဆေးလုံးချည်းပါလာမှ ထုတ်ပေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး”

“အမောက်စာစလင်၊ ပရောစတာဖလင်”

“ကြားဖူးတာတွေ ကုန်ပြီလား”

“ရှိသေးတာပေါ့၊ တက်ထရာဆိုင်ကလင်းတို့၊ စက်ပိထရင်တို့၊ အော်ဘာနှင့်တို့၊ ကလိုရမ်ဖယ်နီကောတော့ တိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တိုက်ဖျိုက်မှမဟုတ်တာ”

“မင်းပြောတာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကိုးလ်တက်ဘလက်၊ (အအေးမိနာစေးပျောက်ဆေး) အပဲနဲ့ထွင်းလို့ပြီး မယ့်ကိစ္စမှာ ရဲတင်းနဲ့ခုတ်မှ ဂုဏ်ရှိတယ်ထင်ရင် မင်းဦးနှောက်ကို ခွဲစိတ်ကုပေးခဲ့မယ်”

ပျာယာခတ်နေကြသည့် ပရိဂျူဆာ၊ ဒါရိုက်တာတွေ ရုက်ရယ်ရယ်ကြသည်။ သူတို့က သဲသဲလှုပ်ကာ သမားတော်ကြီးတွေ အပြိုင်ပင့်ဖို့ ကြိုးစားနေကြသူတွေလေ။

“နွေးနွေးနေ၊ ဆံပြုတ်ပူပူမုတ်သောက်၊ ရေနွေးကြမ်းသောက်၊ ညနေစောင်းလို့ အဖျားပြင်းရင် ခြံထဲဆင်းမထိုင်နဲ့၊ ညကျ...”

“ငါသိတယ်၊ ဒိုင်ယာစီပင်သောက်ပြီးအိပ်မယ်”
“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဆေးတက္ကသိုလ်မလျှောက်ခဲ့တာလဲကွာ၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းချင်းလဲမယ်”

“ဖြစ်ချင်တာက ဆရာဝန်ပဲ”

“ဘာလို့မဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ မင်း စာတော်တာပဲ၊ ဆယ်တန်းတုန်းကလည်း ဒီတွေနဲ့အောင်တာ”

“လောကကြီးမှာ မင်းတို့ဆရာဝန်ဆိုတဲ့လူတွေ အတုံးဆုံး”
“ဆိုပါဦး၊ ဘယ်သူတွေကချွန်လဲ”

“ချွန်တဲ့လူတွေအကြောင်းကို ခဏထား၊ မင်းတို့ဆရာဝန်ဆိုတဲ့လူမျိုးဟာ ဆေးပညာအကြောင်း၊ ဆေးကုဖို့၊ လူနာတွေအကြောင်းနဲ့ ဆေးဝါးတွေကလွဲရင် တစ်လောကလုံးမှာ

ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ဆေးဝဲဩဇာကြီးထဲမှာ တင် နစ်မြုပ်နေတတ်တာ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ငါချီးကျူးပါတယ်၊ လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက လောကကြီးထဲမှာ လုံးထွေးရစ်ပတ် ရှုပ်ထွေးနေရတာပျော် တယ်၊ အကြောင်းအရာတစ်ခုထဲမှာ နစ်မြုပ်မနေချင်ဘူး”

“ဘာဆိုလဲ”

“မင်းတို့ဆရာဝန်တွေ ဆေးလောကထဲမှာပဲ နစ်မြုပ်နေတယ်၊ မမြုပ်လို့လည်းမရဘူး၊ မင်းတို့ပညာက သေသည်အထိ လေ့လာဆည်းပူး ရှာဖွေကြံဆသွားရမယ့် ပညာဆိုတော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ တဝဲဝဲလည်း ငါတို့ကျတော့ ...”

“ဘာဖြစ်လဲ မင်းတို့ကျတော့”

“ငါက မင်းသားလေကွာ၊ ဇာတ်ကားပေါင်းရာနဲ့ချီပြီးရိုက် ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဘဝပေါင်းရာနဲ့ချီပြီး လှုပ်ရှားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဆရာဝန် ဖြစ်လိုက်၊ ဆိုက်ကားနင်းလိုက်၊ မာစီဒီးစီလိုက်၊ ကျောင်း တက်လိုက်၊ မိန်းမခိုးလိုက် အနုပညာလောကထဲမှာ ထောင် ကျအဖြစ်လဲ သရုပ်ဆောင်ပြီးပြီ၊ ငါ မကျင်လည်မလှုပ်ရှား ဖူးတဲ့ဘဝ မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါကို ငါ ပျော်တယ်”

“မင်းစိတ်က အာရုံပြားလွန်းတယ်”

“ဘယ်သူ့အာရုံက အလုံးကြီးလဲ၊ မင်းတွေဖူးလား”

“ခွမပြောနဲ့ အာရုံထွေပြားတာကိုပြောတာ”

“မင်းနဲ့ ငြင်းရတာနဲ့တင် ချွေးထွက်လာပြီ၊ လူနာကို လေ နဲ့ကုတဲ့ဆရာဝန်”

“ရောဂါတော့ ပျောက်တော့မှာပဲ၊ ကိုယ့်အသက်လာကယ်တဲ့ ကျေးဇူးကို တစ်ခွန်းမှ အကောင်းမပြောသေးဘူး”

ကျော်ဇေယျက ခွီးခနဲရယ်သည်။ ဒေါက်တာမိုးမြင့် ဆေးပြားတွေကို အနီးရှိစားပွဲပေါ်မှာတင်ပြီး သူ့ဆေးအိတ်ကို ဖိတ်သည်။

“သွေးပေါင်မချိန်တော့ဘူးလား”

“မချိန်တော့ဘူး၊ မင်းဘာသာချိန်”

ကျော်ဇေယျက တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့်ဘာသာသွေးချိန် တာ သွေးတိုးသည်၊ သွေးကျသည် ဖုန်းလှမ်းဆက်ကာ ဘာဆေး ဆောက်ရမလဲ မေးတတ်သူဖြစ်၏။

“နည်းလေး အဆုတ်ကလေးမှ နားကျပ်နဲ့မထောက်တော့ ဘူးလား”

“သေခါနီးရုပ်မှ မပေါက်သေးတာ၊ မထောက်တော့ဘူး”

“လူနာကို အမြင်နဲ့ကုတာပဲ”

“အေး ... ဆရာဝန်ကို ဒီလောက်စော်ကားပြီးရင် ဆေးအိတ် လိုက်ခွဲပြီး ကားပေါ်တင်ပေး”

ငယ်သူငယ်ချင်း ပြောမနာဆိုမနာတွေ၊ ကိုယ့်နေရာ နှိပ်ဌာနအလုပ်ထဲမှာဆို လူကြီးစာရင်းဝင်နေပြီဖြစ်ပေမယ့် သူငယ် ချင်းချင်းခွဲတော့ သူနိုင်ကိုယ်နိုင်လုကာ ကလေးဆန်နေကြသည်။

ကျော်ဇေယျက ဆေးအိတ်ကို တကယ်ထဆွဲသည်။ ဒေါက်တာမိုးမြင့်က မလုပ်ဘူးထင်၍ ခိုင်းပြီးမှ တကယ်ထဆွဲတာကို ဆွဲတော့ အံ့ဩပေမယ့် တစ်သက်တစ်ခါ အနိုင်ရသည်ကိစ္စလို ဆွဲပစေဟု ကြည့်နေပေးလိုက်၏။ လက်ပိုက်ခေါင်းမောကာ ရှေ့မှ ဆိုင်ထုတ်၍ လျှောက်ထွက်သွားသည်။

“ဆရာဝန်တွေကို ငါ သနားတယ်၊ သူများတွေသာ အားဆေးထိုး၊ အားဆေးတိုက်နဲ့ သူတို့ကျ အားမရှိဘူး”

“မင်းနဲ့ငါနဲ့ လက်လှဲမလား”

ဒေါက်တာမိုးမြင့်က လှည့်မေးသည်။

“မင်းရှုံးမှာပေါ့၊ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့လူတန်းစားဟာ ဘယ်တော့မှ အတက်ချိကေ့စ်တစ်ခု မနိုင်ဘူး၊ အားမရှိတာ ... အားမရှိတာ၊ သူများကဆွဲပေးရတာချည်းပဲ”

“ခွေးကောင်၊ ဆရာဝန်ထုတစ်ရပ်လုံးကို စော်ကားနေပြီနော်၊ ချေးစိမ်းပန်းမယ်”

ဒေါက်တာမိုးမြင့်က သူ့အိတ်ကို သူပြန်လု၏။ ကျော်ဇေယျက မပေးဘဲပြန်လှသည်။ ရယ်မောဆွဲလွဲရင်း အိမ်ဝသို့ အရောက်မှာ သူတို့အနားသို့ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ဒေါက်တာမိုးမြင့်နှင့်ပါလာသည့် တပည့်ကလေးပါ။ ဒေါက်တာမိုးမြင့်က ချန်ခဲ့၍ ကားထဲမှာနေခဲ့ရသည်။ သူ့ဆရာပြန်ထွက်လာပြီမို့ ဆေးအိတ်လာဝွဲခြင်းဖြစ်၏။ ကျော်ဇေယျက ဆေးအိတ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ဒေါက်တာမိုးမြင့်လက်မောင်းကို လက်သီးနှင့်ထိုး၍ရယ်၏။ ပြီးမှ ချာတိတ်လေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟေ့ ... သား”

ကျော်ဇေယျ မျက်ခုံးတွေပင့်တက်ကုန်၏။ မျက်စိစုံလုံးပြူးသွားသည်။ ချာတိတ်က ဘာမျှ မသိနားမလည်သလို ကျော်ဇေယျမျက်နှာပြင်ကို အံ့ဩစွာကြည့်သည်။ ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီမင်းသားကြီး မည်သည့်သရုပ်ကို ဆောင်လေသနည်း။

“မင်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာသလား၊ ငါတောင် သတင်းစာထဲ ကြော်ညာတွေ လို့ မင်းအဖေဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်သေးတယ်၊ အိမ်မှာမရှိဘူး၊ ဆေးရုံမှာတဲ့၊ မင်းဘွားအလောင်းက စကားပြောအချိုးမပြေဘူး၊ ငါ့မန်နေဂျာကို ပြောထားတယ်၊ ကိုသိန်းထိုက် ဘယ်ဆေးရုံတက်နေသလဲ လိုက်ရှာလို့၊ ဟေ့ ... ဒီမှာကွာ၊ ဘယ်ဆေးရုံတက်နေတယ်ဆိုတာတောင် မပြောဘူးကွ၊ တကယ် ဆေးရုံတက်တာလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ၊ အိမ်မှာတင်ရှိချင်လည်းရှိမှာ”

ချာတိတ်လေးက ကျော်ဇေယျကို ငေးလို့ပဲကြည့်နေ

၏။

“ငါ သတင်းစာဖတ်ရင် နာရေးကြော်ညာထဲ ဒေါ်အုန်းပွင့် နာမည် အမြဲရှာတယ်၊ ခက်တာက သူကလည်း ကျန်းကျန်း မာမာကြီးကွာ”

“ဟေ့ကောင် ... ကလေးကို ဘာတွေလာလောင်နေတာလဲ”

“သူ့အဖေက နောက်မိန်းမယူဖို့ ကြံစည်စိတ်ကူးတယ်ကွ၊ တော်စပ်လာမယ့် ယောက္ခမလောင်းက စောစောကပြောတဲ့ ဒေါ်အုန်းပွင့်၊ သားအဖစိတ်ဝမ်းကွဲအောင် စွမ်းဆောင်ရာမှ ပြောင်မြောက်တယ်”

“ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ကျော်ဇေယျ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မင်းက အခု ဒီကောင်ဆေးခန်းမှာလား”

ကျော်ဇေယျက ဒေါက်တာမိုးမြင့်စကားကို ပြန်မဖြေချေ။ ချာတိတ်ကိုပဲဆက်မေးသည်။ ချာတိတ်ကလည်း ကြောင်ကြည့်နေဆဲ။

“မင်း ငါနဲ့လာနေရမယ်ဆိုတာ သိပြီးသားမဟုတ်လား၊ ဘယ်တွေ့လျှောက်လိမ့်နေလဲ၊ ငါ့ဆီလာနေလေကွာ၊ မင်း အမေ အမှာစကား”

ချာတီတ် ရယ်ချတော့သည်။

“ဘာရယ်တာလဲကွ”

“အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို လူမှားနေတာပါ”

“မင်း ပြီးဝေခမဟုတ်ဘူးလား”

“ထင်လိုက်ပါတယ်၊ ကိုဖြိုးနဲ့မှားပြီလို့”

“မင်းက”

“ကျွန်တော်က နောင်ရှား”

“ဟိုက်ရှားလပတ်၊ သွမ်သွပ်သွပ်၊ အနှစ်တစ်ထောင် ဆရာ ကွေးကြီး အာမေဇိတ်ကိုပဲ သုံးလိုက်ချင်ပြီကွာ၊ မိုက်ပါ”

“ငါ့တပည့် လူလိမ္မာလေးပါကွာ”

“မင်း ဖြိုးနဲ့ချွတ်စွပ်တူတာ မင်းလည်း သိနေသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

“ဘာ ... မင်းက အသက်ဘယ်လောက်မို့ ငါ့ကို အစ်ကို ခေါ်တာလဲ”

“မင်းသားတစ်ယောက်ကို ဦးလေးခေါ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ အစ်ကိုရာ၊ ပြီးတော့ တူဝရိုးအရွယ်လည်းမရှိပါဘူး၊ အစ်ကို ရှိလှမှ သုံးဆယ်ကျော်ရုံပေါ့၊ ကျွန်တော်က ဆယ့်ကိုးနှစ် ဆိုတော့ ဆယ်နှစ်ကျော်လေးကွာမှာပါ၊ ဒီတစ်ခါပဲ အစ်ကို ကို အပြင်မှာမြင်ဖူးတယ်၊ ရုပ်ရှင်ထဲမှာထက် ပိုချောတယ်”

ကျော်ဇေယျက တမင်တကာ အမူအရာလုပ်ပြလိုက် သည်။

“မင်းမြောက်တာနဲ့တင် ချွေးပြန်ပြီး အဖျားကျသွားပြီ၊ မင်းဆရာရဲ့ဆေးတောင် သောက်ဖို့မလိုတော့ဘူး၊ ငါ့အသက် ဟာ မင်းမှန်းတာနဲ့တော့ မကိုက်ညီဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမှန်ကို မပြောတော့ဘူးကွာ၊ သဘောပေါက်”

“ပေါက်ပါတယ်၊ မင်းသားမင်းသမီး အသက်ကြီးလာရင် လူသိခံလို့ဖြစ်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ငါသာ မိုက်မိုက်မဲမဲနဲ့ ဆယ်ကျော် သက်သာသာက မိန်းမတစ်ယောက်ကို စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ် ကောက်ယူခဲ့မယ်ဆိုရင် ...”

ကျော်ဇေယျ တကယ်ပဲ ချွေးတွေပြန်လာသည်။ စောစောပိုင်းက ချမ်းစိမ့်စိမ့်နှင့် အဆစ်အမြစ်ကလေးတွေ စိုးစိုး စစ်စစ် ကိုက်ချင်ချင်လေးတွေ ပျောက်ကုန်၏။

“ဘယ်ကားအတွက် အမူအရာကျင့်တာလဲ၊ ဆယ့်ငါးနှစ် သားနဲ့ မိန်းမခိုးတဲ့ဇာတ်လမ်းရိုက်ရင် ငါ ခွင့်မပြုဘူး”

ဒေါက်တာမိုးမြင့်က ကျော်ဇေယျပခုံးကို လှမ်းပုတ် သည်။

“မင်းမိန်းမ နေကောင်းလား”

ကျော်ဇေယျက စကားအဆက်အစပ်မရှိမေး၏။

“ကောင်းတယ်၊ ငါ့သားတစ်ကောင် ခေါ်မွေးစားမလား လူပျိုကြီး”

“ဖြိုးကို တာဝန်ယူရမယ်၊ ပြီး ဘယ်ရောက်နေလဲဆိုတာ လိုက်ရှာရဦးမယ်”

“ကျွန်တော် သိပါတယ် အစ်ကို”

“ဟုတ်လား၊ သွားပြောပေးကွာ၊ ငါခေါ်တယ်လို့၊ ငါ့ဆီ ဆက်ဆက်လာလို့၊ ခဏမဟုတ်ဘူး၊ တစ်သက်လုံးအတွက် ပြောင်းခဲ့လို့၊ မင်းပြောလို့မရရင် ငါ့ဆီလာပြန်ပြော၊ ငါ ကိုယ်တိုင် လိုက်ခေါ်မယ်ဆိုတာလည်း ပြောလိုက်နော်၊ အခုတုပ်ကွေးဖြစ်နေလို့ အပြင်မထွက်သေးတာလို့၊ ဆက် ဆက်ပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြိုးကို မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော် လာနေလိုက်ရင် ရော အစ်ကို သိနိုင်မလား”

“ဟိုက် ... နောင်ရှား၊ တော်တော်လာတဲ့သူငယ်ပါလား”

“ကျွန်တော်က မင်းသားဖြစ်ချင်တာ”

“လာနေလေ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ငါ မွေးထားမယ်”

နောင်ရှားက ရယ်၏။

ဒေါက်တာမိုးမြင့်၏ ဆေးအိတ်ကို ဆွဲ၍ ကားပေါ် တက်သည်။ ဒေါက်တာမိုးမြင့်ပါ ကားပေါ်တက်၊ စက်နှိုး၊ ကား ကိုမောင်းထွက်သည်။

“လေးလေး ... ကျွန်တော် ဖြိုး”

ကားမောင်းထွက်တော့မှ အော်ပြောလေ၏။

“ဟာ ... ဒီခွေးကောင်”

တော်တော်မရုတ်ကျသည့်ကောင်ပဲ၊ ဒေါက်တာမိုးမြင့် တပည့် နောင်ရှားလေးဘာလေးနဲ့၊ ဟိုခွေးသူမိုး မိုးမြင့်ကလည်း

သူတပည့်လေးပါလို့ ဝင်ပြောနေသေး။ ကောင်လေး အိမ်ပေါ်က ဆင်း၊ လွတ်ချင်တိုင်းလွတ်၊ ပျော်သလိုနေ၊ ထင်ရာလုပ်ဆိုရင်တော့ ပျက်စီးတော့မှာပဲ။

မိုးမြင့်နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိနေသည်ဆိုတော့ သိပ်ကြီး လက်လွတ်စပယ်မဖြစ်နိုင်၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ စိတ်အေးရပါရဲ့။

ခုမှ ကျောထဲက စိမ့်ခနဲပြန်ချမ်းလာ၏။ လက်ချောင်း ဆစ်ကလေးတွေ ကိုက်ချင်ချင်ဖြစ်လာပြန်သည်။ နှာခေါင်းတွေ ခြောက်၍ အာခေါင်တွေပူလာ၏။ အဖျားပြန်တက်ပြီထင်၏။ ဒေါက်တာမိုးမြင့် ပေးခဲ့သည့်ဆေးတွေကို ကော်ဖီပူပူနှင့် သောက် ပြီး စောင်ခြံနေမှ ဖြစ်တော့မည်။

ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ခုလိုဖျားချိန်မှာ ကွမ်းရွက်ပြုတ် ရည် တိတ်တိတ်ကလေး ခိုးသောက်ခဲ့ဖူးသည့်အတွေးက ရင်ထဲသို့ ဖျတ်ခနဲပြေးဝင်သည်။ ရင်ထဲမှာပါ ပူသွားရသည်။

“ကျော်ဦး”

“ခင်ဗျ”

တပည့်ကျော်က လွှားခနဲရောက်ကာ ရင်ကော့၍ ရပ်လေသည်။

“ကွမ်းရွက်ရှိလား”

“မရှိပါဘူး”

“သွားဝယ် ကွမ်းရွက်”

“ဟုတ်”

“ရေ ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်နဲ့ သုံးလုံးထည့်ပြုတ်”

“ဟုတ်”

“တစ်လုံးစာကျန်ရမယ်၊ သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်ခေါ်တစ်နားလည်လား”

“ဟုတ်”

“အေး ... အဲဒါလုပ်ပေး၊ ငါ့ကိုတိုက်”

“ဟုတ်”

ကျော်ဦးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း လွှားခနဲပြေးထွက်သွားလေ၏။ ခါတိုင်းဆို ကျီစယ်လိုသည့်သဘောနှင့် ကျော်ဦးတင်ပါးကို မမိုတမိ တစ်ချက်လောက်တော့ လှမ်းကန်ဖြစ်ဦးမည်ထင်သည်။ ခုတော့ ဝေးလို့ပဲ ကြည့်နေဖြစ်လိုက်သည်။

မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်ယောင်၏။

“ကျော်က အသံအရမ်းကောင်းတာပဲ၊ ရုပ်ကလည်းချောဖြစ်မှာ ... ဇာတ်လိုက်မင်းသား ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာသိလား”

“အဟုတ်လား၊ မေမေက မလုပ်ရဘူးပြောနေတယ်၊ အားမပေးဘူးဗျာ”

“မကြာခင်ဘွဲ့ရမှာမဟုတ်လား၊ ဘွဲ့ရပြီးရင် လုပ်ချင်တာလုပ်ဆို”

“ဖေဖေကတော့ ပြောတာပဲ”

“မမနဲ့ အမူအရာကျင့်မလား”

“ကျင့်မယ်”

“မမက မိန်းမလည်ကွာ၊ ကျော်ပစ္စည်းတွေ လိမ်သွားလို့ ကျော်က ဒေါသနဲ့လိုက်လာပြီး ပါးရိုက်တဲ့အခန်း”

“အဲဒီအခန်းကောင်းတယ်”

မိဘမျိုးရိုးက ရတနာကုန်သည်တွေ၊ မိုးကုတ်အဆက်တွေ။ အနုပညာပီဇမချခဲ့ပါဘဲ ကျော်ဇေယျမှာ လာ၍ ထွန်းပေါက်နေ၏။ စကားစပြောတတ်ကတည်းက သီချင်းဆိုခဲ့သည်။ လူမှန်းသိစကတည်းက ရုပ်ရှင်အလွန်ကြိုက်သည်။ ကြည့်လည်းကြည့်၊ အတုလည်းခိုး၊ အိမ်မှာ အမူအရာတွေလုပ်ပြ။ အဲသည်ဇာတ်လိုက်ရူးတော့ ခက်ပါပြီဟု မိဘတွေကရှုတ်ချ၏။

“ဘွဲ့ကလေးတစ်ခုတော့ ရအောင်လုပ်ကွာ”

ဦးထွန်းဇေယျက ပညာမတတ်ဘွဲ့မရဖြစ်မှာ စိုးရိမ်၏။ ကျော်ဇေယျအဖို့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးကို ရှာစားစရာမလိုပါ။ သုံးတာတော့ ကြိုက်သလောက်သုံး၊ အလျှံပယ်သုံး။ လောင်းကစားလို့၊ မိန်းမပွေတာလို ဖြန့်တီးခြင်းမျိုးသာမလုပ်နှင့်။ ဘာအလုပ်မျှမလုပ်ဘဲ ကျော်ဇေယျ တစ်သက်ထိုင်စားနိုင်လောက်သည့် အမွေအနှစ်မျိုးကို ချန်ခဲ့နိုင်သည်။ ဥစ္စာဆိုတာ အလိုအလျောက် ပြည့်စုံပြီးသားမို့ ပညာပဲလိုသည်။ ဦးထွန်းဇေယျကိုယ်တိုင် သူဌေးဘွဲ့သာခံယူနိုင်လျက် တက္ကသိုလ်ဘွဲ့မရှိ။

ကျော်ဇေယျ ဘွဲ့ရမှဖြစ်မည်။

“ဇာတ်လိုက်လုပ်ချင်တယ် မေမေရာ၊ သရုပ်ဆောင်တာဝါသနာပါတယ်၊ သရုပ်ဆောင်တာချင်းတူတူမှာ သားက လူဆိုးခန်း လူကြမ်းခန်းလည်းမပါချင်ဘူး”

“သား ဝါသနာက အကောင်းစားလေးပါလားနော်”

ပြောင်သလိုနောက်သလို ပြောပေမယ့် အားပေးအား
မြှောက်ခြင်းမျိုးကျတော့မရှိ။ ကျော်ဇေယျ သေလုအောင်ဖြစ်ချင်
သည်။ အခန်းတံခါးသော့ချ၍ မှန်ရှေ့မှာ ငိုကြည့်၊ ရယ်ကြည့်၊
ပျော်ကြည့်၊ စိတ်ဆိုးကြည့် မျိုးစုံလုပ်ကြည့်သည်။

ခုတင်ပေါ် ကျွမ်းပစ်တက်၊ ခုန်ချ အမျိုးမျိုးလုပ်
သည်။ ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားလျှင် တော်တော်နှင့်ပြန်ထွက်မလာ။

“သားရေ ... အအေးမိမယ်”

ဒေါ်ခင်မကြီးက အခန်းတံခါးလိုက်ခေါက်ရသည်။
ကျော်ဇေယျက ရေချိုးခန်းလည်း ရေချိုးခန်းထဲမို့ အမူအရာကျင့်
နေတတ်၏။

“မင်းသားမဖြစ်ခင် အဆုတ်အအေးမိမယ်နော်”

မေမေက အမြဲ ရယ်စရာ လုပ်ပစ်တတ်သည်။
ထိုဝါသနာကို ဘယ်လိုမှ အားပေးမှာမဟုတ်ကြောင်း အမြဲပြော
သည်။ ကျော်ဇေယျကို အားပေးသူဟူ၍ တစ်ယောက်ပဲရှိသည်။
သူ့နာမည်က မခင်မိ။ ကျော်ဇေယျထက်*တော်တော်လေးကြီး
သည်မို့ ကျော်ဇေယျက မမဟုခေါ်၏။ ကျော်ဇေယျတို့အိမ်မှ
အလုပ်သမားအခြေအရံထဲကပဲဖြစ်၏။

ခြံထဲနှင့် အိမ်ပေါ်အတွက် အလုပ်သမားစုစုပေါင်း
ငါးယောက်တိတိရှိသည်။ မိသားစုက သုံးယောက်တည်းမို့ အိမ်
ရှင်တွေအတွက် လိုလေသေးမရှိ စိတ်တိုင်းကျ အဆင်ပြေလှ၏။
အလုပ်သမားတွေလည်း သက်သောင့်သက်သာရှိသည်။ တစ်အိမ်
လုံး ထာဝရ မိတ်မိတ်လက်ကာ ဘာတစ်ခုမှ လိုအပ်သည်မရှိ။
အခန်းတိုင်းစေ့ ရှင်းသန့်ပြောင်လက်နေ၏။

ဦးထွန်းဇေယျ၊ ဒေါ်ခင်မကြီးတို့က မျိုးရိုးစဉ်ဆက်
မှစ၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကြသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသား ကျော်
ဇေယျကို ငုံ့ထားမတတ်ချစ်ပေမယ့် ရိုင်းပျမောက်မာခြင်းမျိုး
ဖြစ်မလာအောင် ပုံသွင်းသည်။ အိမ်ရှိအလုပ်သမားတွေကို ဦးလေး
တန်ဦးလေး၊ ဒေါ်လေးတန်ဒေါ်လေး၊ မမတန်မမ၊ မတိမ်းမယိမ်း
ယောက်ျားသားဆိုလျှင် ‘ကို’ တပ်၍ခေါ်တာမျိုးလုပ်ရသည်။ အဲသည်
အုပ်စုထဲမှာ ပါဝင်သည့် ခင်မိသည် ဤအိမ်မှာ ထမင်းချက်မဟုတ်၊
အဝတ်လျှော်မဟုတ်။ ဒေါ်ခင်မကြီးအနားကပ်၍ လက်တိုလက်
တောင်းလုပ်ရသူ။ သနပ်ခါးသွေးပေး၊ နှိပ်ပေး၊ ဟိုဟာယူပေး၊
သည်ဟာယူပေး၊ ဒေါ်ခင်မကြီး ဘုရားရှိခိုးဖို့ ဆွမ်းတော်ပွဲပြင်ပေး
စသည် စသည်တို့လောက်သာလုပ်ရ၍ အချိန်ပို တော်တော်များ
များရသူဖြစ်သည်။

“ခင်မကြီး၊ အိမ်မှာ ခင်မိမရှိရင် ဖြစ်မလာ။”

ပထမဆုံး စတင်မျက်စိနောက်သူက ဦးထွန်းဇေယျ
ဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းဇေယျဆိုလျှင် ခပ်မိကို ဘာကိစ္စနှင့်မှ ခေါ်မခိုင်း
ပါ။ ဦးထွန်းဇေယျတို့က ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့်ပတ်သက်လာလျှင်
သူတစ်ပါး အထင်အမြင်သေးစရာ မြူမှုန်လေးတစ်မှုန် အတင်ခံ
နိုင်သူမဟုတ်ပါ။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် သူတစ်ပါး လက်ညှိုးထိုးလွဲခဲ့
သည်။ ချီးပင့်မြှောက်စားဖွယ် ဂုဏ်အင်္ဂါတွေနှင့်သာ ပြည့်စုံခဲ့သည်။

ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်ခြင်း၊ စိတ်သဘောထား
ကောင်းမြတ်မြင့်မားခြင်း၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်း၊ တစ်ဖက်သား
အပေါ် ကြင်နာညွှာတာ၍ ရက်ရောကြည်ဖြူစွာ သဒ္ဓါတရားပွားများ
ခြင်း စသည့် အဖိုးတန်အဆင့်မြင့်စိတ်ဓာတ်များကို မျိုးရိုးနှင့်ချီ၍
မွေးမြူကျင့်သုံးခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဤအိမ်ကြီးသို့ စရောက်ကတည်းက ပျာကလက်စိန် ခင်မိတစ်ယောက်ကို ဦးထွန်းဇေယျ ဝေးဝေးကရှောင်သည်။

“ဖြစ်တော့ဖြစ်ပါတယ်၊ သူ့တာဝန်က ဘာရှိတာမှတ်လို့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနားမှာ လက်တိုလက်တောင်းထားရတာ သူက သိပ်အဆင်ပြေတယ်၊ သွက်လက်ချက်ချာတယ်”

“ငါ မျက်စိနောက်တယ်ကွာ၊ မင်းသားကလည်း လူပျိုပေါက် ဖြစ်လာပြီ၊ သားကို လိုက်လိုက်အရောဝင်နေတာ မျက်စိထဲ ကန့်လန့်ကြီး”

“ငယ်ပါသေးတယ် ကိုထွန်းရယ်၊ သားက ကလေးစိတ်နဲ့ ဇာတ်လိုက်ရူး၊ ရူးနေတာပါ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

အဲသည်တုန်းက အခြေအနေအရ မဖြစ်နိုင်တာ သေချာနေသည်။ လောလောဆယ် မဖြစ်နိုင်မှန်း ဦးထွန်းဇေယျ လည်းယုံ၏။ အရှည်မျှော်၍သာ စိုးရိမ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ လူကြီးမို့ နောင်ဖြစ်လာနိုင်သည့် ပုံရိပ်များကို ကြိုမြင်ကြိုတင် စိုးရိမ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

ပြောရလျှင် ဦးထွန်းဇေယျတို့၊ ဒေါ်ခင်မကြီးတို့က မင်းရိပ် စိုးရိပ်မကင်းသည့် ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေ။ သူတို့မိဘဘိုးဘွား တွေလက်ထက်ကဆို အဖေအမေကို ဖခမည်းတို့၊ မယ်ဘုရားတို့ ခေါ်ခဲ့ကြရသည်။ နာမည်ခေါ်လျှင် ‘ဘုရား’ထူးခဲ့ကြရသည်။ မင်းညီမင်းသား အရင်းအချာမဟုတ်ကြပေမယ့် မင်းဆွေစိုးမျိုး စာရင်းထဲမှာပါဝင်၏။

“မီးဆိုတာ မလောင်ခင်ကတားရတယ်၊ လောင်ပြီးမှတော့ ကျွမ်းသွားပြီ၊ ဘာလုပ်မလဲ”

“ကိုထွန်းက ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ”

“ခုတော့ ဘာမှမဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီလိုအနေအထိုင်နဲ့ မိန်းက လေးမျိုးဟာ အိမ်ရှင်ကို တစ်နေ့မှာ ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်”

“ဘာမှ မဟုတ်သေးရင်လည်း ပူစရာမရှိပါဘူးလေ၊ အခြေ အနေမဟန်တော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့၊ ခင်မိက ကလက်တာ တော့မှန်တယ်၊ သွက်လက်ပြီး ဖင်ပေါ့တယ်”

ခင်မိတစ်ယောက် တော်တော်လေးအသုံးဝင်တာ အမှန်ပါ။ တိကျသည့်တာဝန်မရှိသူမို့ နေရာတိုင်းမှာ ပါဝင်ရပြီး ဘာဝန်အများဆုံးလူဟု ပြောလျှင်လည်းရသည်။ ခင်မိက အသုံးကျ နေသည်မို့ ကိုယ့်သားဘက်မှ စိတ်ချရလျှင် သည်ကလေးမကို ငြိမ်မလွှတ်ချင်။ တစ်ခုရှိတာက သားဘက်မှာ စိတ်အေးထားလိုက် ခံပြီး အဖေဘက်မှာ ရင်ပူစရာကြီးဖြစ်သွားလျှင်လည်း ဒုက္ခ။

ဆုံးဖြတ်ချက် သေချာမကျခင်မို့ ခင်မိတစ်ယောက် ဒီပါချမ်းမြစ်အိမ်မှာ ဆက်မြဲနေတော့သည်။

“ကျော် ... မမကို ချစ်လား”
“မုန်းတယ်၊ ခင်ဗျားလိုမိန်းမကို သတ်ပစ်ချင်တယ် သိလား”
“သတ်ပါ မောင်၊ မမပါးကိုရိုက်ပါ”
“ရိုက်မယ်၊ သတ်မယ်၊ သေပေတော့”

ပြန်းခနဲရိုက်ချစဉ်မှာ အရှိန်ကို မထိန်းလိုက်နိုင်ပါ။ သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူချင်တာလည်းပါသည်။ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးသူမို့ ရိုင်းပျစော်ကားခြင်းမျိုး မလုပ်ချင်သော်လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်အောက်ငယ်သားပဲမို့ ဂရုတစိုက် သိပ်မရှိတာလည်းပါသည်။ ကျော်ဇေယျ၏ ပါးရိုက်ရိုက်ကပြင်း၏။ ခင်မိ အမယ်လေး တကား ခွေခနဲပုံလဲသည်။ အရွယ်ရောက် ယောက်ျား တစ်ဦး၏ အားနှင့်မို့ မရှောင်မလွှဲ ခံယူလိုက်သည့် ပါးပြင်သည် ရဲခနဲရောင် ကိုင်းလာ၏။

“သေပါပြီ ကျော်ရယ်၊ သွားတွေလည်း နဲ့ကုန်ပါပြီ”
ခင်မိ ငိုလေ၏။

“ဟာ ... မမ၊ ကျွန်တော် အရှိန်လွန်သွားတယ်”

နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှ သွေးစီးကျလာသူကို ပါးကိုင်နားကိုင်နှင့် ချောမော့ရတော့သည်။

မနီးစပ်အပ်သော သက်ရှိလူသားနှစ်ဦးပါ။

ခင်မိ ကလက်တာမှန်ပေမယ့် ကျော်ဇေယျဆိုသော သူဌေးသားပေါက်စလေးကို အပိုင်ချူ၍ ချိုင်လိုက်မည်ဆိုသော စိတ်အညံ့စားမျိုးမရှိခဲ့ပါ။ ကျော်ကို ရင်မှဖြစ်ထွန်းသည့် အချစ်နှင့်လည်း မချစ်ခဲ့ပါ။ ခင်မင်တာရယ်၊ ကိုယ်တိုင်က အနေအထိုင် မတတ်တာရယ်၊ ပျော်ပျော်ပေါ့ပေါ့နေတတ်တာရယ် အားလုံးပေါင်းပြီး ရောထွေးယှက်တင်ရှိကုန်၏။

ကျော်ဇေယျကျတော့ ...

ပညာသင်တန်း၊ လူပျိုပေါက်၊ ဇာတ်လိုက်မင်းသား ဖြစ်ဖို့ ရည်မှန်းချက်ကြီးကလည်းရှိသေး။ ပြောရလျှင် အဆင့်အတန်း

ခင်းလည်းမတူ။ အသက်ချင်းလည်းကွာသည်။ ချစ်ကြ၊ ကြိုက်ကြ၊ သမီးရည်းစားဖြစ်ကြရမည့်သူစာရင်းထဲမှာတောင် မပါဝင်သော ခင်မိကို ကိုယ့်အလုပ်သမားမို့ အလုပ်သဘော အမူအရာလေ့ကျင့်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်လေ၏။

အဲသည်တုန်းကပေါ့။ အမူအရာကျင့်ရင်း မမနှင့် သူငယ်ချင်းလို တရင်းတနီးဖြစ်နေတော့ ကျော် ဖျားတာကို မမက ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည် ခိုးတိုက်ခဲ့တာ။

“မမတို့တော့ ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်နဲ့ အဖျားကျခဲ့ရတာပါ ကျော်ရယ်” တဲ့။

အခန်း(၃)

“ဟဲ့ ... ဖြီး၊ နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”
 “အစ်မ လူမှားနေပါပြီ၊ ကျွန်တော် နောင်ရှားပါ”
 “သွားစမ်းပါ၊ နင့်အချိုးတွေ ရိုးနေပြီ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း စုတ်ပြတ်လို့၊ လေးလေးကျော်၊ နင့်ကို လိုက်ရှာနေတယ်၊ ဘာ ဦးသိန်းထိုက်ကတော့ သတိကောင်းကောင်းမရဘူးတဲ့”
 “အစ်မပြောတဲ့ဖြီးကို ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဖြီးမဟုတ်ပါဘူး”
 “ဒါဖြင့် ဖြီး ဘယ်မလဲပြ၊ နစ်ကိုယ်ခွဲရပ်ရှင်ကြီးလို တွေ ရမှယုံမယ်”

နောင်ရှား သူမလေးကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။ ဝတ်နိုင်စားနိုင်၊ သုံးနိုင်ဖြန်းနိုင်သည့် အထက်တန်းလွှာမလေးမှန်း သိသာ၏။ လေးစားမှုနှင့် အစ်မခေါ်လိုက်ရပေမယ့် ကိုယ့်ထက် ငယ်မှာသေချာ၏။ မျက်နှာက နုသစ်လတ်ဆတ်နေသည်။ ကလေးပေါက်စသာသာပုံစံလေးပဲရှိသည်။ ဖြီးကို ရင်းနှီးပုံကျတော့ ရွယ်

တုတန်းတူ သူငယ်ချင်းပုံစံဖြစ်နေပြန်၏။ မိန်းကလေးမို့ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နှင့် နုပျိုနေတာလား၊ အသက်ကလေးကိုက ငယ်သေးတာလားမသိ။ မိန်းကလေး ခပ်ငယ်ငယ်တွေနှင့် နောင်ရှား သိပ်ဘရင်းတန်းမရှိခဲ့ဖူးပါ။ ကိုယ့်အခြေအနေက ရင်းနှီးချင်စရာမရှိဟုလည်းထင်၏။

မိန်းမကြိုက်ဆိုတာက ငွေကိုရေလိုသုံး၊ ကားတဝီဝီစီးပြီး အဝတ်အစားနှင့် ဖိနပ်၊ ခါးပတ် စုစုပေါင်းသိန်းချီ၍ ကိုယ်ပေါ်တင်နိုင်မှ သူတို့မိန်းမတွေက လူရာသွင်းချင်ကြတာ မဟုတ်လား။

အဖေက ဆိုက်ကားနင်းသည့်အခါ နင်းသည်။ ကားမောင်းသည့်အခါမောင်းသည်။ အချို့အိမ်တွေက ခြံရှင်းဖို့ တစ်နေ့လုပ်အားခ ဘယ်လောက်နှင့် လာလုပ်ပေးပါဆို သွားလုပ်ဆေးလိုက်သည်။ ပန်းရုံလိုက်သည့်အခါလည်း လိုက်၏။ အဖေအလုပ်တွေက အမြဲတစေလုပ်နေသည့်အလုပ်ဟူ၍ မရှိ။ ကျပမ်းတွေချည်း။ သို့ပေမယ့် သားအဖနှစ်ယောက်တည်းမို့ အဲသည်ကျ ငမ်းနှင့်ပဲ စားသောက်နေထိုင်လာခဲ့တာ နောင်ရှားပဲ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ပြီလေ။ ခုချိန် နောင်ရှားက ဒေါက်တာမိုးမြင့်ဆေးခန်းမှာ ဝင်လုပ်နိုင်သည့်အခါကျတော့ သုံးရစ္စရ ပိုလို့တောင် ချောင်ချီလာခဲ့ရသေးသည်။

ဒါကလည်း သုံးတတ်လို့ပါ။ တကယ်တမ်းမှာတော့ ဘယ်မှာလာ ဝုံးပေါလအော သုံးနိုင်ပါ့မလဲ။

“ဟေ့ ... ဘာစိုက်ကြည့်နေတာလဲ၊ ယူ တို့ကို ရိုတ်နေတာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်၊ ဘာတွေလေ့လာနေသလဲ”
 “ကျွန်တော် ဖြီးမဟုတ်တာ ယုံသွားပြီလား”

“ယုံလိုက်ပြီ၊ ဖြိုးက တို့ကို အဲဒီလိုမကြည့်ဘူး”

“ဘယ်လိုကြည့်လဲ”

“ဘယ်လိုမှကို မကြည့်တာ၊ တစ်သက်လုံးမြင်ဖူးလာတဲ့ မျက်ခွက်တဲ့၊ ထူးခြားလှပတာလည်း တစ်ခုမှ မရှိဘူးတဲ့၊ တစ်စက္ကန့်ထက် ပိုကြည့်စရာမလိုဘူးတဲ့”

ချာတိတ်မက ရယ်၏။ ရယ်တော့မှ သူ့အသံလေး ချိုကာ မျက်နှာလေး ပိုချစ်စရာကောင်းသွားတာ သတိထားမိသည်။ ဖြိုး ဝေဖန်သလို ထူးခြားလှပကြီးမဟုတ်တာအမှန်ပါ။ ရုပ်ကလေး က ရွက်ကြမ်းရေကျလောက် ပြောရမလားမသိ။ သို့ပေမဲ့ ဘာလေး တစ်ခုက ခွဲမက်ဖို့ကောင်းနေမှန်းမသိ၊ အကြာကြီး ငေးကြည့်နေ လည်း ကြည့်မဝသည့်ပုံစံလေးဖြစ်နေ၏။

“တို့သွားမယ်”

နောင်ရှားက ဒေါက်တာမိုးမြင့်ဆေးခန်းသို့ အမြဲတမ်း စော၍လာ၏။ လှည်းကျင်းရှင်းလင်း၊ ခန်းဆီးလဲတန်တာလဲ၊ သန့်ရှင်းရေး အစအဆုံးလုပ်ပြီးချိန်နှင့် ဒေါက်တာမိုးမြင့်ရောက် လာချိန် အံ့ကိုက်အောင် အမြဲလုပ်ပေးနေကျ ဖြစ်သည်။ သည် နေ့တော့ နောက်ကျတော့မည်ထင်သည်။ ခါတိုင်း သုံးနာရီခွဲဆို ဆေးခန်းထဲရောက်သည်။ အခု သုံးနာရီလေးဆယ့်ငါး။ ဤ ချာတိတ်မနှင့် စကားမပြတ်လျှင် လေးနာရီကျော်လိုတောင်မှ ဆေးခန်းထဲ ဝင်နိုင်ပါမလားမသိ။

ချိန်းထားလျှင် လွဲနိုင်သေးသည်။ ထိုသူငယ်မနှင့် ဆေးခန်းရှေ့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီးကို တန်းတွေ့ကာ နှုတ်ဆက် လျက် စကားလက်ဆုံကျနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“သွားမယ်နော်”

“အစ်မ”

နောင်ရှား လက်ကလေးတစ်ဖက် ရှေ့သို့ ယောင် သမ်းဆန့်တန်းကာ တားလိုက်မိသည်။

“ဆို”

“အစ်မနာမည် ကျွန်တော် မသိရသေးလို့ပါ”

“လိုလိုလား”

“လိုပါတယ်ခင်ဗျ”

“တို့က ချိုကိုစွနဲ့တို့ ဒီရှေ့ကဖြတ်လျှောက်တာ မင်းကို တွေ့တယ်၊ ဖြိုးထင်လို့ နှုတ်ဆက်တယ်၊ ပြီးပြီပဲ”

“အဲဒီလောက် လွယ်လွယ်နဲ့ ပြီးမသွားဘူးထင်တယ် အစ်မ ရယ်”

“အလိုတော် ... ရှင်က ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ”

“ကျွန်တော်က ဒီလို အစ်မရယ်၊ မောင်လိုနဲ့မလို သူငယ် ချင်းလို့ ခင်မင်ခွင့်ရချင်ပါတယ်”

“ရတယ်လေ၊ မှတ်ထားလိုက်ပေါ့၊ တို့နာမည် တပေါင်း”

“ဟင် ... လတွေထဲမှာ အလှဆုံးလရဲ့နာမည်ပေါ့”

“တို့လည်း ကြားဖူးပါတယ်၊ ရှေးစားဆိုတာတွေက တပေါင်း လကို လှလွန်းလို့ အမျိုးမျိုးရေးဖွဲ့ခဲ့ကြတယ်တဲ့၊ တို့တော့ နည်းနည်းမှလှတယ်မထင်ဘူး၊ ရာသီက ခြောက်သယောင်၊ ပင်အိုကြီးတွေကြည့်လိုက်ရင် အရိုးပြိုင်းပြိုင်း”

ခုမှတွေ့သည့်သူကို ဘာကြောင့် စကားလက်ဆုံကျ နေမိပါလိမ့်ဟု တွေးမိ၏။ ဖြိုးနှင့် ခွဲမရအောင်တူလို့ ချက်ချင်းကြီး

ခင်မိသွားတာလားတော့ မသိ။ သူ့နာမည် ခပ်ဆန်းဆန်းနှင့် 'နောင်ရှား' ဆိုသည့်သူကို တပေါင်း ခင်သွားမိတာတော့အမှန်ပါ။

“အပြင်ထွက်ရင်လည်း လေပူတွေတိုက်တယ်၊ သစ်ရွက်ကြွေတွေ လှည်းရတာလည်း လက်မောင်းပြုတ်မတတ်၊ လေပွေပေါက်စလေးတွေကျတော့လည်း မျက်စိနောက်လွန်းလို့၊ အဲဒီနားသွားမိရင် မျက်စိထဲ သံဝင်နိုင်သေးတယ်”

ကလေးလေးလိုပြောနေသည့် တပေါင်းကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ နောင်ရှား ရယ်ချလိုက်မိသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“အစ်မက ကဗျာမှမဆန်တာ၊ တကယ်ဆို အစ်မ ကဗျာဆန်သင့်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“အစ်မက သူဌေးသမီးမဟုတ်လား”

“မထင်ပေါင်”

“ထင်ပါ အစ်မရယ်၊ ကဗျာဆန်တယ်၊ စိတ်ကူးယဉ်တယ် ဆိုတာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ကြက်လိုယက်ပြီး ရှာဖွေစားသောက်စရာမလို အချိန်ပိုများတဲ့ သူဌေးတွေလုပ်ကြတဲ့ အလုပ်ပါ။ စကားပြောရတာ မတ်တတ်ကြီး၊ အစ်မ ဆေးခန်းထဲ ဝင်ထိုင်မလားဟင်၊ ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်လိုက်မယ်”

“ကျုပ်ပုံစံက လူနာပုံပေါက်နေလား”

“မပေါက်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့များ”

“ကျွန်တော်က ဒီဆေးခန်းမှာလုပ်တာပါ၊ ကျောင်းဖွင့်ရက်စောင့်ရင်း ဝင်လုပ်နေတာ”

“ကျောင်းဖွင့်ရက်စောင့်ရင်းဆိုတော့ ရှင်က ဘယ်နှတန်းအောင်ထားလို့လဲ”

“ဆယ်တန်းအောင်ထားပါတယ်”

“ဗွဲ့”

“မထင်ပါနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်လော့ကမှာသာ ဆင်းရဲသားသားသမီးက ကျူရှင်မယူဘဲ လမ်းဓာတ်မီးတိုင်အောက်မှာ စာကျက်ပြီး ဂုဏ်ထူးခြောက်လုံးထွက်ကြတာပါ။ လက်တွေ့မှာ ရှားလွန်းလို့ ရဲသွင်းပြစ်စားလို့တောင်ရပါတယ်၊ ရှိတော့ ရှိတယ် ရှားတယ်ပေါ့၊ အဲဒီ ရှားရှားပါးပါးထဲ ကျွန်တော် မပါဘူး၊ နာမည်ကိုက နောင်ရှားဖြစ်နေလို့၊ ကျွန်တော် ရိုးရိုးအောင်ဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ပါ”

တပေါင်းက ဆေးခန်းဆီသို့ မျက်ဝန်းကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဆေးခန်းရှေ့မှာ ကားရပ်ဖို့နေရာမရှိဖြစ်နေသည်မို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်ခိုရသည့်ကားဆီ လှမ်းကြည့်သည်။ ယာဉ်မောင်းဦးလေးကြီးက ကားပေါ်မှဆင်းကာ ကားကိုဖို့ရပ်နေတာကို တွေ့၏။

တကယ်တော့ တပေါင်း ဒေါက်တာမိုးမြင့်နှင့် တွေ့ဖို့လာခဲ့တာပါ။ တပေါင်းက စောင့်ဖို့ ဆိုင်းဖို့ နည်းနည်းမှ ပါသနာမပါ။ စိတ်မြန်သလောက် လူကပါပြီးသားချည်းမို့ မစောင့်တော့ဘဲ ပြန်တော့မလို့၊ ခုတော့ နောင်ရှားကောင်းမှုဖြင့် ဒေါက်တာမိုးမြင့်ကို စောင့်တွေ့ရတော့မည်ထင်သည်။

“အင်းလေ ... ဝင်ထိုင်မယ်၊ တို့က ဒီဆေးခန်းကိုလာတာပဲ”

“နေမကောင်းဘူးလား”

သူ့စိတ်ပူပန်အမှုအရာက ပျာပျာသလဲကြီးမို့ တပေါင်း
ခစ်ခနဲရယ်သည်။

“ယူက ဒီဆေးခန်းကလား”

“အစ်မ စကားကို အမျိုးမျိုးပြောတယ်နော်”

“ဟောရှင်၊ ဇော်ကားတာလား”

နောင်ရှားက ဆေးခန်းသော့ကို ဖွင့်လေ၏။

“ကျွန်တော်နဲ့စကားပြောတာ ယူပြောလိုက်၊ ရှင်ပြောလိုက်၊
တို့ပြောလိုက်၊ ကျုပ်ပြောလိုက်မို့လို့ပါ။ လာပါ အစ်မ
ဒီခုံမှာထိုင်ပါ”

ဆေးခန်းတံခါးက ပွင့်သွားပြီမို့ တပေါင်းက လူနာ
တွေထိုင်သည့် ခုံတန်းလျားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

နောင်ရှားက စားပွဲတွေ ခုံတွေနှင့် ကြမ်းပြင်သစ်
တလင်းပါမကျန် ရှင်းလင်းသုတ်သင်ရင်း တပေါင်းဘက်လည်း
ဖုန်မလွင့်အောင် ဆက်တိုက်လုပ်သွားပုံက အချိုးတကျဖြစ်နေ၏။
စကားပြောလည်း မပျက်ချေ။ လုပ်ပုံကိုပုံ သပ်ရပ်ပီရိလှသည်မို့
တပေါင်း ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည်။ တပေါင်းအဖို့တော့ တော်
တော်ထူးဆန်းသည့် မြင်ကွင်းပါပဲ။

“အစ်မ နေမကောင်းဘူးလားလို့ ကျွန်တော်မေးတာ သုံး
ခါရှိပြီ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ တို့ မကြားဘူး၊ နေကောင်းပါတယ်။
ယူက ဒီဆေးခန်းမှာ ဘာလဲဟင်”

မေးပုံက တဲ့တိုးကြီး။ လူမှုရေးသိပ်နားလည်ပုံမရ
ဆမယ့် အဲသည်လို တဲ့တိုးပွင့်လင်းသမားတွေ ရိုးဖြောင့်တတ်သည်။
စိတ်ထဲရှိသမျှ ဖွင့်ပြောကာ ရင်ထဲအကောက်မထားတတ်သည့်ပုံစံ
မျိုးပါ။ ဒါတွေ နောင်ရှားကတော့ နောကျေ၏။ နောင်ရှားဆို
တာ ရွှေပေါမြတင် နေခဲ့ရတာမှမဟုတ်တာ။ လူမှန်းသိကတည်းက
အမေမရှိ။ အမေဆိုတာ ဓာတ်ပုံလည်းမမြင်ဘူး၊ အဖေအမေ
အဘွားကိုတော့ ရေးတေးတေးမှတ်မိနေသည်။

အဘွားဆုံးကတည်းက နောင်ရှား အဖေနှင့်ကူ၍
အိမ်မှုကိစ္စတွေ လုပ်ပေးခဲ့ရတာ ဆယ်နှစ်သားကစ၍ ထမင်းချက်
ဘတ်ခဲတာတွေ တပေါင်းနှင့်တော့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်လိမ့်
မည်ဟု တွေးမိ၏။

“ကျွန်တော်က ဒေါက်တာမိုးမြင့်ရဲ့ လက်ထောက်လေ၊
အဟဲ ... ရာထူးမကြီးဘူးလား”

“လက်ထောက်ဆိုမှ ဘယ်ကြီးတော့မှာလဲ”

“ဆေးခန်းအကူလို့ပြောရင်လည်း ရပါတယ်”

“ပိုတောင်နိမ့်သွားပြီ၊ ရာထူးကလည်း တက်မလာဘဲ နိမ့်
ကျသွားတယ်”

“ဆရာမလာခင် ဆေးခန်းဖွင့်၊ လှည်းကျင်း၊ သန့်ရှင်းမှုလုပ်
ထားရတယ်၊ လူနာလာရင်ကြို၊ ဆရာ့အခန်းထဲ အမှတ်စဉ်
လိုက်သွင်းပေးရတယ်၊ လူနာက ဆရာ့အခန်းထဲက ပြန်ထွက်
လာရင် ဆေးစာအုပ်ကြည့်ပြီး ဆေးထုတ်ပေးရတယ်၊
ဆရာ့ကို တချို့လူနာတွေက အိမ်ပင့်ရင် ကျွန်တော်က

အိတ်ဆွဲပြီး နောက်ကလိုက်ရတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် တစ်လကို ရှစ်ရာရပါတယ်”

“ဟင် ... နည်းလိုက်တာ”

တပေါင်း သူလွယ်ထားသည့် စလင်းဘက်လေးကို ယောင်ယမ်းဆုပ်လိုက်မိသည်။

မနက်ဖြန် သူငယ်ချင်းတွေနှင့်စုပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွား မလို့ မေမေ့ကို ကပ်ချွဲထားတံလေ။ မေ့ကြီး ... ဟု သံရည်ဆွဲ ခေါ်ပြီး မေမေ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းနှင့်ခွေ့လိုက်တာ၊ နှစ်ခါလား ခွေ့ ရသည် မေမေ့ဆီမှ ကိုးဆယ်တန်တစ်အုပ်ရခဲ့သည်။ စုစုပေါင်း ကိုးထောင်ပေါ့။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဆိုတာက ကိုးထောင်တစ်သောင်း မပါဘဲ သွားကြည့်ပါလား။ ဟိုငေးသည်ငမ်း သွားရည်ယိုကာ ပစ္စည်းတစ်ခုခုနှင့် လက်ထဲ ပေါ့ပါးပြီး ပြန်လာရမှာ သေချာ၏။

ဖိနပ်ဆိုလည်း နှစ်ထောင်ကျော်၊ အဝတ်အစားဆိုတာ တော့ ပြောမနေနဲ့။ တစ်ကိုက်တစ်ထောင်၊ နှစ်ထောင်၊ သုံးထောင် တန်အစတွေ။ တပေါင်းတို့က အလောက်(စ်)ပွပွ ပုံဆန်းဝတ်တော့ တစ်ထည်ကို သုံးတောင်၊ နှစ်ကိုက်ချုပ်မှ လောက်တာ။ (Ready made) ရယ်ဒီမိတ်တွေ မေးဦးမလား။ ထောင်မချီတာ ဘာများ ရှိသေးလို့တုံး။ သူတစ်လရှစ်ရာ ဘယ်လိုများသုံးနေပါလိမ့်။

သူများတကာ တင်စားကြသလို ငွေစွန်းကိုက်ဖြူး လာသူမဟုတ်ပါ။ တပေါင်းတို့က ရွှေစွန်းကိုက်ဖြူးလာသူပါ။ ဆင်းရဲသားဆိုလျှင် ဘယ်ကမ္ဘာက ဂြိုဟ်သားလဲဟု ပြူးပဲကြည့် ရလောက်အောင် ကင်းကွာသည့်အလွှာထဲက ဆင်းသက်ခဲ့သူလေ။

“အခု ဆန်ဈေးဘယ်လောက်လဲ အစ်မသိလား”

“ဘယ်သိမှာလဲ”

“နှစ်ဆယ့်ရှစ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့စားတဲ့ ငစိန်ဆန်၊ အစ်မတို့ စားနေတဲ့ ပုသိမ်ပေါဆန်းမွှေးက ရှစ်ဆယ်လောက်ရှိမယ် ထင်တယ်။ ဆန်သစ်ပေါချိန်ဆိုတော့ ဆန်ဟောင်းတွေ ဈေးတက်တယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့က သားအဖနှစ်ယောက်၊ ညမနက်ကို ခြောက်လုံးချက်ရတော့ တစ်ခါတည်း ချက်ထားလိုက်တယ်”

“စားလှချည်လား”

နောင်ရှား အော်ရယ်၏။

တပေါင်းတို့အိမ်မှာ ဖေဖေရယ် ဖမမေရယ်၊ ဘိုးဘိုး ရယ်၊ မေမေ့မောင် လေးလေးရယ်၊ တပေါင်းရယ်၊ တပေါင်း အစ်ကိုကြီး ဝါဆိုရယ် မိသားစုခြောက်ယောက်။ အိမ်ဖော် ခြံထဲ အလုပ်သမား စုစုပေါင်းက ယာဉ်မောင်းပါဆိုလျှင် ငါးယောက်။ စုစုပေါင်း ဆယ်တစ်ယောက်။ အစတုန်းကတော့ ထမင်းတူတူ၊ ဟင်းတူတူစားခဲ့တာပါပဲတဲ့။ မေမေ ပြောပြောနေ၍ နားထဲ ကြားနေရသည်။ ခုတလောတော့ မေမေ ညည်းရှာ၏။

“ချဉ်ရည်ဟင်းကို ကြိုက်သလောက်ပေး၊ အသားဟင်းက တော့ တစ်တုံးစီကွယ်၊ ငါးပိတို့စရာလည်းပေးပေါ့၊ ဆန် လည်းခွဲချက်တော့”တဲ့။

မေမေက အလုပ်သမားတွေကို ချဉ်ရည်တစ်ခွက်၊ ဆီပြန်တစ်ခွက်ကျွေးပြီး ဆန်ခွဲချက်ရတာကိုပဲ တော်တော်စိတ်

မကောင်းဖြစ်နေပုံရသည်။ မေမေက တော်တော်လေး သဘောကောင်းသည့် အိမ်ရှင်မစာရင်းမှာပါ၏။ ဆန်ခွဲချက်လိုက်တော့ တပေါင်းတို့မိသားစုခြောက်ယောက်က နံနက်သုံးလုံး၊ ညနေသုံးလုံးမကုန်ချင်၍ ထမင်းကြမ်းကျန်သည့်အခါ အလုပ်သမားတွေသိပို့တော့ မီးဖိုထဲမှ ချာတိတ်မနှစ်ယောက်က သူစားထိုက် ငါစားထိုက် လုနေတာကြုံရဖူး၏။

တပေါင်းတို့ခြောက်ယောက်က သုံးလုံး၊ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်တည်းက တစ်နပ်သုံးလုံးဆိုတော့ ခြောက်ယောက်နှင့်နှစ်ယောက် သူတို့က တပေါင်းတို့ထက် သုံးဆတောင် ပိုပြီးစားနိုင်တာပေါ့။ အံ့တစ်ပါးပါပဲ။

“ကျွန်တော်တို့က မိုးလင်းလာရင် ဘာမှ မစားဘူး၊ ကော်ဖီတွေဘာတွေလဲ မသောက်ဘူး၊ မုန့်ဟင်းခါး တစ်ခွဲငါးကျပ်၊ နှစ်ခွဲနံ့စားလောက်ရှိတာ၊ ဝယ်စားရရင် ဆယ်ငါးကျပ်ဖိုး သုံးပန်းကန်စားမှ အာစွတ်ရုံရှိမယ်၊ သားအဖနှစ်ယောက်ဆိုတော့ သုံးဆယ်”

“အဲဒီတော့ ဘာစားလိမ့်ဟင်”

“ထမင်းစောစောချက်ပြီး ထမင်းရည်ခံသောက်လိုက်တယ်၊ မနက်စာ စောစောစားပါတယ်”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“ကိုးနာရီခွဲလောက်ပေါ့”

“ဟင်”

အဲသည်အချိန်မှာ တပေါင်း အိပ်ရာထဲမှ ထွက်ချက်မှထွက်သေးတာ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း အစောကြီးထွက်

ထမင်းစားခန်းထဲသွား၊ ကော်ဖီခိုင်းကိုကြည့်၊ မုန့်ကြေးများသေးသည်။ နံနက်စာဆိုတာ တပေါင်းတို့အိမ်မှာ ဆယ်နှစ်နာရီနှင့် တစ်နာရီကြားကျမှ စားသည်။

“ညစာကျတော့ လေးနာရီလောက်ဆိုဆာပြီ အစ်မရဲ့၊ စားပစ်လိုက်တာ ကုန်သွားရင် စာကျက်လို့ ညဉ့်နက်တဲ့ ညတွေဆိုရင် သန်းခေါင်နားနီးမှ ထမင်းတစ်အိုး ထချက် စားရသေးတယ်၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ နောက်နေ့မနက် ပဲပြုတ်ဝယ်ပြီး ထမင်းကြမ်းနဲ့ နယ်စားတယ်၊ တစ်နေ့တစ်ပြည်နီးပါးတော့ကုန်တာပါပဲ”

“အရမ်းကုန်တာပဲ”

“တခြားသရေစာမှ မစားတာ”

“ဪ”

“အဖေက တစ်လကို ထောင့်ငါးရာလောက်၊ အောင် ရှာနိုင်တယ်၊ ကျဖမ်းပေါ့၊ ဆန်ဖိုးလောက်နေရင် ကျွန်တော်တို့ ဘဝကပြည့်စုံပြီ၊ ကျွန်တော်ရတဲ့ရှစ်ရာက အပို၊ စုတောင်စုနိုင်သေးတယ်၊ အဲဒါပြောမလို့ပါ”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဟုသာ ညည်းလိုက်ချင်တော့သည်။ နောင်ရှားကိုကြည့်လိုက်တော့ ဝတ်ပုံစားပုံက သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေ၏။ သူ့အင်္ကျီတွေက ကိုကိုကြီးဝါဆိုစကားနှင့်ဆိုရသော်၊ သူငယ်ချင်း ဖြိုးစကားနှင့်ဆိုရသော် ‘အချင်းပုပ်’ တွေ။ အချင်းပုပ်ဆိုတာ အချုပ်။ သည်မှာချုပ်ယူတာ။ ရယ်ဒီမိတ် နိုင်ငံခြားမှ တိုက်ရိုက်လာသည့် အထည်တွေကျတော့ ‘အစင်းပစ်’ တဲ့။ အစင်းပစ်ဆိုတာ ‘အစစ်’ ကိုဆိုလိုတာတဲ့လေ။ နောင်ရှား အချင်းပုပ်ကလေးတွေက

တရုတ်ပိတ်ကလေးတွေပေမယ့် သန့်ရှင်းကြော့မော့နေသားပါပဲ။
ကြည့်လိုကောင်းသားပါပဲ။

ဖြိုးတို့များဖြင့် သူ့စကားအတိုင်း ဝတ်လိုက်ရသည့်
အစင်းပစ်တွေ။ အင်္ကျီတစ်ထည် နှစ်ထောင် သုံးထောင်၊ ဘောင်းဘီ
ကလည်း နှစ်ထောင်သုံးထောင်။ ဖိနပ်ကမ္ဘာအဆိုးဆုံး။ လေးငါး
ထောင်ကနေ နှစ်သောင်းခွဲ သုံးသောင်းဆိုပဲ။

တွေးရင်းမှ ဖြိုးကို သတိရလိုက်ပြန်သည်။ ဖြိုး
ဘယ်ရောက်နေရှာပါလိမ့်။

“ဖြိုးနဲ့တွေ့တယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ ဘယ်မှာနေလဲဟင်”

“ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာပါပဲ”

“တို့တွေ့ချင်တယ်၊ သူ လေးလေးကျော်ဆီ မသွားဘူးလား”

“မင်းသား ကျော်ဇေယျကိုပြောတာလား”

“အင်း”

“သွားမှာပါ။ တစ်သက်လုံး ချမ်းသာလာတော့ ဆင်းရဲရတာ
ပျော်လိုဆိုပြီး ခဏ ဆင်းရဲကြည့်နေတယ်”

“တို့တွေ့ချင်တယ်”

“ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါမယ်”

“ဒါဆို အိမ်ကိုပဲ လာပါလို့၊ ဖုန်းလည်းဆက်ပါလို့၊ ဒါ
တွေ့ကရာတွေ လျှောက်လုပ်မှာစိုးလို့၊ လေးလေးကျော်
သူ့ကို ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်လိုင်းဘက် စိတ်ကူးဖို့ တစ်
ပြောသေးတယ်၊ သူက ဝါသနာမပါဘူးတဲ့”

“ကျွန်တော် အရမ်းဝါသနာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး
ထင်ပါတယ်”

“ဟင် ... ရှင်က မင်းသားလုပ်ချင်တာလား”

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ မင်းသားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာကပဲ
ပါရပါရပါ၊ ကျွန်တော်က သရုပ်ဆောင်ရတာကို ဝါသနာ
ပါတာ၊ အဲဒါကလည်း ပိုက်ဆံရှိမှ ဖြစ်တာဆိုတော့ မဖြစ်
နိုင်ပါဘူး”

လူနာတွေ တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စ ရောက်စပြု
တာရာမှ လေးငါးဆယ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။ နောင်ရှားက ဆေး
မှတ်တမ်းစာအုပ်ရောင်းခြင်း၊ ခုံတန်းရှည်မှာ အစဉ်လိုက်ထိုင်ဖို့
အစဉ်ခြင်းတို့ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်သွားရသည်။ လူနာတွေက ဆေးခန်း
ထဲ ပြည့်လုနီးပါးဖြစ်သည်အထိ ဒေါက်တာမိုးမြင့်က ရောက်မလာ
သေးပါ။ ဆေးခန်းချိန်က လေးနာရီမှခြောက်နာရီတဲ့။ ဆိုင်းဘုတ်
က ရေးထားတာ။ လေးနာရီတောင်ခွဲနေပြီး ဆရာဝန်က မရောက်
သေးချေ။

“ရှင့်ဆရာက ဘယ်တော့လာမှာလဲ”

“လာတော့မှာပါ။ အစ်မက ပထမဆုံးပဲဟာ၊ အရင်ဝင်ရမှာ
ပေါ့”

နောင်ရှား မှတ်တမ်းစာအုပ်ကလေးထောင်ပြ၏။
နောင်ရှားတွေကို နှစ်ကျပ်နှင့်ရောင်းပြီး တပေါင်းထံမှ ပိုက်ဆံမတောင်း
ထားတာ သတိပြုလိုက်မိသည်။

“အသက်နဲ့လိပ်စာ ပြောဦးလေ”

“ဆယ့်ရှစ်၊ ရွှေတောင်ကြား”

“အဖော်တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်ခဲ့ရောပေါ့ အစ်မရယ်”
 ဘာရောဂါမှရရှိပုံမရပေမယ့် ဆေးမှတ်တမ်းစာအုပ်
 လုပ်ထားတာကို မငြင်းဘဲ အသက်တွေ လိပ်စာတွေပြောပြီဆို
 တော့ ဆရာဝန်ပြုပုံပေါ့။ ဒါဆို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူက သန်မာနေ
 တယ်ပဲထား၊ ရောဂါတစ်ခုခုရှိလို့သာပဲပေါ့။ ဆယ်ရှစ်နှစ်သမီး
 ဝေဒနာရှင်ကို ဘယ်လိုမိဘက ဆေးခန်းကို လိုက်မလာဘဲ တစ်
 ယောက်တည်းလွှတ်လိုက်ရတာလဲ။

ခါတိုင်း လေးနာရီခွဲပြီးမှ ရောက်ချင်ရောက်လာတတ်
 သည့် ဆရာသမားကို သည်နေ့တော့ နောင်ရှား စိတ်တိုချင်မိတော့
 သည်။ ဆေးခန်းဖွင့်ချိန်လေးနာရီဟု ရေးထားပေမယ့် သူ့ဆေးရုံမှ
 လေးနာရီမှပြန်သော ဒေါက်တာမိုးမြင့် ဆေးခန်းသို့ ဘယ်လိုမှ
 လေးနာရီရောက်မလာနိုင်ပါ။ အိမ်ပြန်ရသေးသည်။ ရေချိုးရသေး
 သည်။ ထမင်းမဟုတ်သည့် အဆာပြေမုန့်တစ်ခုခု စားရသေးသည်။
 အဲဒါတွေပြီးမှ လာတာ။ ဒါကို နောင်ရှား အစကနားမလည်ပါ။
 လေးနာရီခွဲမှ လာနိုင်လျှင် လေးနာရီခွဲမှ ခြောက်နာရီခွဲဟု ဆိုင်း
 ဘုတ်မှာရေးပါလားဟု စပ်စမိသေးသည်။

“ရောက်လာတာနဲ့ တန်းကုနိုင်တာပေါ့ကွာ၊ လေးနာရီခွဲ
 ရေးထားရင် လူနာက အဲဒီအချိန်ကျမှ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်
 စရောက်မှာ” တဲ့။

သူ့နည်းနှင့်သူတော့လည်း အဟုတ်သား။ လေးနာရီ
 မှာ ဆရာဝန်ရောက်မလာတာကို လူနာတွေက အထင်တကြီးဖြစ်
 လို့မဆုံးနေ၏။

“ဆရာကြီးက အရမ်းအလုပ်များတာ” တဲ့။

အလုပ်များတာတော့လည်း မှန်ပါသည်။ ဒါကို
 အစက ကြည့်ကန်ခဲ့ပေမယ့် တပေါင်းနှင့်ကျခါမှ ဆရာကို စိတ်
 တိုချင်မိသည်။ ဆရာသာ လေးနာရီခွဲမှ ခြောက်နာရီခွဲဟု ရေးထား
 လျှင် တပေါင်း ခုလို ဘယ်ထိုင်စောင့်နေရတော့မလဲ။ တပေါင်း
 ဆေးနာရီခွဲမှ လာတော့မှာပေါ့။ ခုမှပဲ အများသူငါ ဝေဒနာရှင်တွေ
 ကိုပါ သိမ်းကျုံးသနားမိတော့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုင်းဘုတ်မှာ
 ဆေးခန်းချိန်ပြောင်းရေးဖို့ ဆရာကို အရေးဆိုမှဖြစ်တော့မည်။

“နောင်ရှား ... တို့ ပြန်တော့မယ်”

“ဟင် ... အစ်မ မစောင့်တော့ဘူးလား၊ ဆရာ ခုရောက်တော့
 မှာပါ”

“ဟင်အင်း ... တို့က လူနာအဖြစ်လာပြတာမှမဟုတ်တာ”
 တော်ပါသေးရဲ့ဟု တစ်နည်းစိတ်အေးသွားမိတာ
 အမှန်ပါ။ တပေါင်းမှာ ဘာရောဂါမှမရှိဘူးဆိုပဲ။

“ဒါဖြင့် ...”

“ဒေါက်တာမိုးမြင့်က တို့ဦးလေးအရင်း၊ ဖေဖေညီ”

“ဪ”

“တို့က ဒီနားမှာ သူငယ်ချင်းရှိလို့ အဲဒီလာရင်း ဖေဖေ
 မှာတာကို ဝင်ပြောဖို့လာတာ”

“ဒါဖြင့် မစောင့်တော့ဘူးလား”

“တို့ ပြန်ချင်ပြီ၊ မှာခဲ့လို့ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်”

‘ဟုတ်ကဲ့’ဆိုတာလေး သတိထားမိပြန်၏။ ကိုယ့်
 တုန်းကတော့ ‘အင်း’ဟုပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ တကူးတက

ဟိတ်ဟန်ထုတ်တာမဟုတ်ပေမယ့် နောင်ရှားကို လက်အောက်
ငယ်သားလို၊ ကိုယ့်ထက်နိမ့်ကျသူလို ဆက်ဆံနေမိတာတော့
အမှန်ပါပဲ။ သူ့ကျတော့ တလေးတစားခေါ်ရှာ၏။ ‘အစ်မ’တဲ့
‘ကျွန်တော်’တဲ့။

“ဆေးစာအုပ်ဖိုး”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော် မယူဘူး”

သူ ခါးခါးသီးသီးကို ငြင်းသည်မို့ နှစ်ကျပ်ကို ပြန်
သိမ်းလိုက်သည်။

နောင်ရှားက တပေါင်းလက်ထဲမှ ဆေးမှတ်တမ်း
စာအုပ်လေးကို ဆွဲယူ၏။

သူငယ်ချင်းလို ခင်ခွင့်ရှိရင် ခင်ချင်တယ် ...

စာလေးတစ်ကြောင်းရေးကာ ‘နောင်ရှား’ဟု လက်
မှတ်ထိုးသည်။

“ကျွန်တော် ခင်မင်မှုအမှတ်တရအနေနဲ့ ဒီလောက်ပဲ ပေး
နိုင်လို့ပါ”

အခြားလူနာတွေ မကြားအောင် တိုးတိုးပြော၍
သူ့ရှုပ်အင်္ကျီထဲမှ ကျပ်တန်နှစ်ရွက်ထုတ်၍ ငွေသိမ်းအံ့ဆွဲဖွင့်ကာ
ထည့်လိုက်၏။ ဒေါက်တာမိုးမြင့်ပိုင် စာအုပ်ကလေးတွေကို အလွှဲ
သုံးစားလုပ်ကာ မျက်နှာလုပ်ပေးပစ်တာမျိုး မဟုတ်ကြောင်း
ထင်ရှားစေလိုက်တာပေါ့လေဟု တွေးဖြစ်၏။ စောစောက
စလင်းဘက်ထဲ ပြန်သိမ်းလိုက်သည့် ကျပ်တန်နှစ်ရွက်ကို တပေါင်း
ပြန်ထုတ်သည်။ အထပ်လိုက်ကလေးဖြစ်နေသည့် ဆေးမှတ်တမ်း
စာအုပ်လေးပေါ်မှ အပေါ်ဆုံးစာအုပ်ကို တပေါင်းဆွဲယူသည်။

အမည် ... တပေါင်း၊ အသက် ... ဆယ်ရှစ်၊
နေရပ်လိပ်စာ ရွှေတောင်ကြားဟု ရေး၏။ ပြီးတော့ ဘေးနားမှာ
တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ပါ ရေးသည်။ မျက်နှာဖုံးစာရွက်လေးကို
သုန်လိုက်ပြန်၏။ ပထမဆုံးစာမျက်နှာ ...

ခင်မင်စွာဖြင့် တပေါင်းဟု လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်
သည်။ ထိုစာအုပ်ကို ကျပ်တန်နှစ်ရွက်နှင့်အတူ ထိုးပေးလိုက်တော့
နောင်ရှားမျက်နှာ ချိုကျသွားလိုက်ပုံများ ပြောလို့တောင်မပြ
ဘတ်တော့။ ကျပ်တန်နှစ်ရွက်ကို ငွေသိမ်းအံ့ဆွဲထဲ ထည့်လိုက်ပြီး
မှတ်တမ်းစာအုပ်လေးကို သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။

စောင့်နေသည့် လူနာတွေသာ ရှိမနေလျှင် ဤစာအုပ်
ဆေးကို နောင်ရှား ဘယ်လောက်ယုယမြတ်နိုးသည့် အပြုအမူမျိုး
ဆွဲ လုပ်မှာလဲဟု တစ်ထောင့်တကွယ်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်ချင်
၏။ ခုတော့ မမြင်ကွယ်ရာက ချောင်းကြည့်လျှင်တောင် လူနာတွေ
ရှေ့မှာတော့ နောင်ရှား ဘာမျှလုပ်မည်မထင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင်
သူ့နာတွေရှေ့မှာ ခဏလေး မိုးမှောင်ကျသွား၊ တိမ်မည်းကလေး
အုပ်၊ နောင်ရှားကို မမြင်ကြမှာ သေချာပစေ။ တပေါင်း ကိုယ်
ယောင်ဖျောက်သွား၊ နောင်ရှား တစ်ယောက်တည်းကျန်၊ သူ့ရှုပ်
အင်္ကျီအိတ်ထဲက စာအုပ်ကလေးကို သူ ပြန်ထုတ်ပြီး ရင်ခွင်မှာ
အပ်မှာလား၊ ပါးနှင့်ကပ်မှာလား၊ ဦးဆံထက်ပေါ် ရွရွလေးတင်
လား။

တစ်ခုခုတော့လုပ်မှာဟု ရင်ထဲ သေချာသွားမိသည်။
စိတ်ကိုအံ့ဩရင်းမှာပဲ မိမိ မျှော်လင့်မိသည့် အပြုအမူမျိုး နောင်
ရှားက ကိုယ်ထိလက်ရောက်မဟုတ်ဘဲ စိတ်နှင့်ပြုမူလိုက်သည်ဟု

ယုံကြည်သွားမိကာ အတိုင်းမသိ ကြည်နူးခြင်းကိုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။

နောင်ရှားက မသိမ်းရသေးသော တပေါင်းလက်ထဲမှ ဆေးစာအုပ်လေးကို ပြန်ဆွဲယူသည်။ ပထမစာမျက်နှာကို လှန်သည်။

“ကျွန်တော်နေတဲ့ရပ်ကွက်က တပေါင်းလာလည်ဖို့အတွက် နိမ့်ကျလွန်းပါတယ်။ ကျွန်တော်အိမ်တစ်လုံးလုံးဟာ တပေါင်းစီးတဲ့ ကားတစ်စီးစာလောက်တန်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားနိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ တပေါင်း သက်ညှာစွာ အိမ်လည်လာပေးပါ။ ကျွန်တော် လိပ်စာရေးပေးပါ့မယ်”

နောင်ရှားဟု လက်မှတ်ထိုးလိုက်၏။ တပေါင်းရင်ထဲ လှိုက်ခနဲတောင်ဖြစ်သွားရသည်။ သနားစိတ်က ရင်ကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ ကြေကွဲဆို့နှင့်ပုံစံလေးနှင့် နောင်ရှားကို နှစ်စက္ကန့်လောက် ကြည့်လိုက်မိသည်။ မိန်းမသားလေ။ ခုမှ တွေ့ဖူးသည့် သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အတွက် အချိန်၊ အကြင်နာနှင့် ရင်းနှီးမှုကို သည်လောက်ပေးလျှင် တော်ပြီပေါ့နော်။

မည်သည့်လူနာကမျှ သူတို့ကို စိတ်ဝင်စားမှုမရှိပါ။ ကိုယ့်ဝေဒနာနှင့်ကိုယ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားနိုင်တာလည်းဖြစ်မည်။ ပြီးတော့ တပေါင်းတို့ပုံစံကလည်း ဆန်းဆန်းပြားပြား သိပ်မရှိသည်ဖို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်လည်း မဟုတ်လှပေ။ ဆေးခန်းကောင်တာ၏ အနောက်မှာ ဆေးခန်းစာရေးလေးက ခုံရည်မြင့်လေးထင်ထိုင်နေ၏။ ပထမဆုံးလူနာဟု သတ်မှတ်ရသူမိန်းကလေးက ကောင်တာရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်လျက် စောစောက သတိတရမရှိလိုက်မိသည်မို့လားမသိ။ ခုမှ ဆေးမှတ်တမ်းစာအုပ်ဝယ်နေ၏။

သူတို့ ပြီးပြီးရှင်ရှင်တော့ စကားပြောနေကြသည်။ သို့ပေမဲ့ ဆေးခန်းစာရေးဆိုတာ လာသမျှလူနာကို ပျူငှာဖို့ရှိသည်။ လူနာကလည်း ဆေးခန်းစာရေးက ဆရာဝန်နှင့် အနီးကပ်နေသူဖို့ ချက်နာလုပ်ချိုသာပေးဖို့ရှိ၏။ ဘာမျှ ဆန်းပြားသည် မဟုတ်ချေ။ သို့ပေမဲ့ ...

ခိုင်လုံသောအကြောင်းပြချက်တော့မရှိပါ။ ဘာကြောင့်လဲဟု ဘယ်သူမျှမမေးကြပါနှင့်ဟု တောင်းပန်ချင်စိတ် ငင်ထဲကိုယ်စီရှိကြသည်။ ဘယ်အတွက်လဲဆိုတော့ နောင်ရှားသည် “တပေါင်း၏အတွေးအိမ်ကို စိုးမိုးခဲ့ပြီဖြစ်သလို တပေါင်းကျတော့ နောင်ရှားရင်ထဲမှ နှလုံးသားကိုတောင် ပိုင်စိုးလွှမ်းမိုးခဲ့ပြီမို့ပါ။

မည်သူမျှမသိလိုက်ကြပေမယ့် ကိုယ့်ရင်တွင်းဝေဒနာတို့ ကိုယ်စီသိသည်။ တပေါင်းက ကိုယ့်ခံစားမှုကို နောင်ရှားထံဝ မရိပ်မိပါစေနှင့်ဆုတောင်းသည်။ နောင်ရှားကကျတော့ တပေါင်းသိပါစေဟု ဆုတောင်းသည်။ ဆုတောင်းရုံသာပဲလေ။ ဖွင့်မှမပြောရဲတာ။

“အန်ကယ်လ်မိုးမြင့် အိမ်ကို ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မှန်း ဖေဖေက မမှန်းတတ်ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် အန်ကယ်လ် အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဖေဖေဆီဖုန်းဆက်ပါတဲ့၊ ဖေဖေက ပြောခိုင်းလိုက်လို့”

“စိတ်ချပါ ... ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တပေါင်း ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

အများသူငါ လူနာတွေရှေ့မှာမို့ သူ ထိန်းသိမ်းစွာ တပေါင်းကျောပြင်ကို လိုက်ကြည့်မနေမှာ သေချာ၏။ သူ့မျက် ဝန်းက တပေါင်းနောက်နားမှာ ကပ်ပါမလာမှာ သေချာ၏။ သို့ပေမဲ့ တပေါင်းကျောပြင်က ပူနွေးရှိန်းဖိန်းသလို ခံစားနေရသည်။ နှလုံးသားတစ်ခုနှင့် အသည်းအိမ်တစ်ခုသည် ကပ်ငြိမ့်တွယ်လိုက် ပါလာလေသလား။

ဆန်းပြားလှပါဘိ။ တပေါင်းဆိုတာ အညှာလွယ် တတ်သည့် အကျင့်ပျက် မိန်းမသားလည်း မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သူ့စိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပထမဆုံးမြင်ကွင်းမှာပဲ စိတ်ဝင်စား သွားမိတာကို တပေါင်း တကယ်ပဲ ရှက်လွန်းလို့ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ပြောမပြုဖြစ်မှာ သေချာလှပါတော့သည်။

ဆင်းရဲရတာ အရသာရှိလိုက်တာ။

ဖြိုး အရမ်းပျော်နေသည်။ လွတ်လပ်မှုအပြည့်အစုံ ရနေ၏။ အရင်တုန်းက ငေးမွှော်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် ဘတ်စ်ကားကြီး တွေပေါ် တိုးဝှေ့တက်ရသည်။ ထိုင်စရာမရှိတော့ မတ်တတ်ရပ် လူတွေကြားထဲညပ်နေရတာ ပွဲတော်တစ်ခုထဲ ရောက်သလိုလို လိုင်းဆွဲဟိုင်းလပ်စ်ကားတွေထဲ အရပ်ရှည်ကြီးကို ခါးဆစ်မှချိတ် ငုံ့ဝင်ရတာလည်း ပေါင်ကြောတင်းလိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။

နောက်ဘက်ခြေနင်းခုံမှာ ခြေတစ်ဖက်စာလေးဖြို ကျန်တစ်ဖက်က မမြဲသလိုမြဲသလိုနှင့် လွတ်ထွက်နေဆဲလက်နက်

ဒက်က တန်းကို မြဲမြဲကိုင်ပြီးရပ်ရတော့ ကားခေါင်မိုးပေါ် အရပ် ရှည်ကြီးက ကျော်ထွက်ပြီး မျက်နှာကို လေတွေပက်သည့်အရသာ တလည်း တုနှိုင်းဖွယ်မရှိ လန်းဆန်းချိုမြိန်လှပါဘိ။

ထမင်းပိုင်းမှာ စွန်းနှင့် ခက်ရင်းနှင့် ဓားနှင့်ထိုးကာ ဆက်ကာ လှိုးဖြတ်ကာ စားသောက်လာခဲ့သည်မို့ လက်နှင့် တကယ်ကို မစားတတ်ပါဆိုလျှင် သူငယ်ချင်းတွေက ပိုင်းလောင် မလား ဆွဲထိုးကြမလားမသိ။ ဖြိုးက တကယ်ကို မစားတတ်ဘဲ အဖိတ်ဖိတ်အစဉ်စဉ် ဖြစ်နေရတာလည်း ပျော်သည်။

“ဟ ... ထမင်းနှိုက်တာ လက်ငါးချောင်းနဲ့ယူပြီး ပါးစပ် ထဲခွဲရတယ်ကွ။ လိုအပ်ရင် လက်မလေးက ထိုးသွင်းပေးရ သေးတယ်”

အောင်နိုင်က ထဆဲသည်မို့ ရယ်ရသေးသည်။

“မင်းလက်လေးချောင်းကို ယောက်မပုံစံနဲ့ ပူးကပ်ပြီး ထမင်းကော်ရမယ်လို့ မင်းကြီးတော်က ပြောထားလား။”

လက်လေးချောင်းကိုပူးကပ်ပြီး အပြားလိုက်ရမှ ထမင်းကိုကော်၊ နှုတ်ခမ်းဝမှာ တတ်ခနဲလာကပ်တော့ ထမင်းတွေ က ပါးစပ်ထဲဝင်တာကလေးငါးစေ့၊ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ပြန်ပြုတ် ကျတာက အကုန်လုံး။ လိုရင်းကိုမရောက်နိုင်သည်မို့ ဘေးလူ အမြင်ကတ်စရာကောင်းသလောက် ဖြိုးက ပျော်နေသည်။ ဆန်က နည်းနည်းကြမ်းသည်မို့ အေးသွားလျှင် သူ့အလိုလိုမာကာ လည် ချောင်းထဲ စူးရှထိုးနှင့်၍ဆင်းတာကို မျိုချရသည့်အတွက် အကြိုက လည်း ဆန်းသစ်နေ၏။

“စားနိုင်ရဲ့လား ဟေ့ကောင်”

“လည်ပင်းထဲ ခိုးလိုဒုလုဆင်းတာ ဖျော်စရာကြီးကွ”
 ဖြိုး ရယ်လိုက်၏။ ဖြိုး စည်းစိမ်ကို ကိုယ်တွေ့မျက်
 ခြင်မို့ သည်ကောင် ကြီးကျယ်ရန်ကောဟူ၍ မတွေးဖြစ်တော့ပါ။
 တရင်းတနီး ဆူရင်းဆဲရင်းကပဲ သင်တန်တာသင်၊ ရယ်တန်တာ
 ရယ်၊ တစ်ခါတလေတော့ စိတ်ညစ်ညစ်ရှိရသည်။

“တခြားဂြိုဟ်က လူသားတစ်ယောက် ကမ္ဘာပေါ်ပြုတ်ကျ
 လာလို့ အစစလိုက်သွင်ပေးနေရသလိုပဲ”

ခွမ်းပါးသည့် ကမ္ဘာလေးမှာတော့ ဖြိုးက အခြား
 ဂြိုဟ်မှ ပြုတ်ကျလာသူတစ်ဦးကဲ့သို့ စိမ်းသစ်နေတာအမှန်ပါပဲ။
 သူ အိမ်သူ့ရာမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာကလည်း အလှပပယ်။ အလိုလိုက်
 ထားတာကလည်း မျက်စိနောက်လောက်အောင်။ အရာတိုင်းမှာ
 လိုတာထက်ပို၍ သည်းသည်းလှုပ် ဖူးဖူးမှုတ်ခံ လူတန်းစားမို့
 တော်ရုံတန်ရုံနှင့် ခြားနားနေတာအမှန်ပါ။ ကိုယ်တိုင် မဆင်းရဲဖူး
 သည်မို့ ဘယ်လိုခွမ်းပါးကြသည်ဆိုတာ အကြားသာရှိလျက် ကြံ
 ဖူးခြင်းလည်းမရှိ။

“ကန်စွန်းရွက်ကြော်ထဲမှာ မှီလေး ဘဲခြေထောက်လေး
 လှီးထည့်ပြီး ကော်မှုန့်ရည်ဖျော်မထည့်ဘူးလား”

ချက်တတ်လို့တော့မဟုတ်ပါ။ အိမ်မှာက ဖြိုး ထမင်း
 စားပြီးဆို ဘာဟင်းလေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ထားတာ၊ စားနော်ဟု
 အနားလာပြီး ဟင်းနှင့်တန်းတူ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာကြားနေရသည့်
 စကားသံတွေ နားထဲခွနေသည်။

“ဒါက ကန်းစွန်းရွက်နဲ့ မှီနဲ့ ဘဲခြေထောက်နဲ့ ကြော်ထား
 တာ၊ ကော်ရည်လေးဆမ်းထားတော့ ချွဲချဲချိုချိုလေးနဲ့
 စားကြည့်”

အဲသည်လိုကြားခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိနေ၏။ လိုလေသေး
 မရှိ ပြည့်စုံခဲ့သူမို့ အားနာရကောင်းမှန်းမသိ။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်
 ရောတောင်မလို။ ဖြိုးတစ်သက်တာမှာ အနေအထိုင် အစား
 အသောက်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ အားမနာဖူးတာ
 အသေအချာပါ။ ဘယ်သွားသွား ဘာစားစား ဖြိုးက ထုတ်ပေးလိုက်
 တာများသည်။ ကုန်ကျဖို့ဆို ဖြိုးတာဝန်ချည်း။ ဖြိုးသူငယ်ချင်း
 တွေဆိုလည်း တတ်နိုင်သူချည်းမို့ သူတို့ထုတ်ပေးလည်း ကြည့်နေ
 လိုက်တာပဲ။

ဖြိုး ထုတ်ပေးလည်း တားမည့်သူမရှိ။ လူယက်ပေး
 တာမျိုးလည်း မကြံဖူးပါ။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခိုင်း၊ မုန့်တစ်ခိုင်း
 ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲစာဆိုသည့် ငွေကြေးက ဖြိုးနှင့်တကွ ဖြိုးအပေါင်းအသင်း
 တွေကြားမှာ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ အကြောင်းမဟုတ်ချေ။

“ဟေ့ကောင် ... နောက်တစ်ခါ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ရင်
 ငါပြောသလိုကြော်ကြည့်၊ အခုဟာက သိပ်စားမကောင်း
 ဘူးကွ”

အောင်နိုင် ရယ်၏။

“ဪ ... ဖြိုး ... ဖြိုး၊ ငါ့ကိုယ်ငါ မသနားနိုင်ဘဲ
 မင်းကိုပဲ သနားတော့တယ်”

အောင်နိုင်အမေက မအောင်နိုင်စွာ မျက်နှာကို
 မှပစ်လိုက်မိတော့သည်။

“တကတဲ ... အကျိုးနည်း၊ မသိသားဆိုးဝါးကလည်း
 လွန်လွန်းတယ်”

မပွင့်တပွင့်ပြောရင်း ကန်စွန်းရွက်ကြော်ပန်းကန်ထဲ ထမင်းပေလက်ငါးချောင်လုံးသွင်း၍ နှိုက်ယူလိုက်သည်။ ခါတိုင်းလည်း လက်နှင့်နှိုက်နေကျပါ။ ဖြိုး ရောက်လာလို့ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ပန်းကန်ထဲ ဇွန်းတပ်ပေးထားတာ။ ခုတော့ စိတ်ပေါက်ပေါက် ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိသည်မို့ လက်နှင့်ပဲ နှိုက်ချလိုက်တော့သည်။

ဆောင့်အောင့်သလိုဖြစ်သွားတာ သိသာသည်မို့ အဆင်နိုင်က သူ့အမေကို မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နှင့် ကြည့်သည်။ ဒါကိုတော့ ဖြိုးလည်းသိသည်။ ခါတိုင်း သဘောကောင်းလှသည့် ဒေါ်ဒေါ် အခု ဘာကို စိတ်ဆိုးသွားပါလိမ့်ဟု တွေးသည်။

“ငါကို ဘာဖြစ်လို့ သနားတာလဲ”

“ဘဝနဲ့ကင်းကွာလွန်းလို့၊ မင်းက အလွှာတစ်လွှာကလူတန်းစားတစ်ရပ် ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းရှိခဲ့ဖူးတဲ့အလွှာက တကယ့်ဘဝမှာ လူများစုအလွှာနဲ့ မနီးစပ်ဘူး၊ အရမ်းကွာခြားတယ်၊ ကြားထဲမှာ လေဟာနယ်တစ်ခုခံနေတယ်”

“ငါလုပ်တာ ဘာမှားသွားလဲ”

“ပြောတာမှားသွားတာ”

“ဘယ်စကားလဲ”

“ကန်စွန်းရွက်ကို မှီနဲ့ဘဲခြေထောက်နဲ့ ကော်ရည်ဆမ်းပြီး ကြော်တာ ဟိုတယ်ကြော်ခေါ်တယ်”

“ငါတို့အိမ်မှာလည်း အဲဒီလိုပဲကြော်တယ်၊ တစ်ခါတလေ ပြောင်းဖူးပေါက်စလေးတွေလည်း ထည့်တယ်၊ ပုစွန်တုပ်ထည့်ရင် အကောင်လိုက်၊ ကဏန်းကျတော့ လက်မထဲက အသားတုံးလေးတွေထည့်တယ်”

“ထည့်ချင်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းဟာတွေ တတ်မှမတတ်နိုင်ဘဲ၊ ငါတို့လောကမှာ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ရင် အချိုမှုန့်နဲ့ဆားပဲ ပါတယ်၊ ဆီတောင်အနိုင်နိုင်”

ဖြိုး အားနာသွားရတော့သည်။ အသုံးအစွဲ အစားအသောက်မှာ ဘယ်တုန်းကမျှ အားမနာခဲ့ဖူးတာ၊ ခု စတင်အားနာတာပါပဲ။ ဖြိုးမှာအားနာစိတ်ရှိသည်။ မိန်းမသားတွေကို မတော်မတော် ထိမိခိုက်မိမှာ အားနာလို့ ဘတ်စ်ကားစီးလျှင် ကိုယ်ကို အတင်းကျွံ၍ တစ်ဖက်သားဦးစားပေးခဲ့သည်။ ဖြိုး အားနာတာတွေ ထောင့်မစေ့သေးပါလား။ အားနာစရာနေရာတွေ အများကြီး ထည့်နေသေးပါလားဟု တွေးလိုက်မိ၏။

“စေတနာမရှိလို့တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွာ၊ မင်းကျေးဇူးတွေလည်း ငါ့အပေါ်အများကြီးရှိတာ၊ မင်းကို ငါ အရမ်း ပြုစုချင်တာ မင်းယုံ”

“ယုံပါတယ်၊ ယုံလို့လည်း မင်းအိမ်ကိုပဲလာခဲ့တာ”

“ငါတို့ချည်းပဲဆို ငါးပိတို့စရာနဲ့တင် ပြီးတဲ့အခါပြီးတယ်၊ မသကာ ဟင်းချိုတစ်ခွက်ထပ်ထည့်ချင်ထည့်၊ ဘဲဥကြော်ဖြစ်ဖြစ်။ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ဖြစ်ဖြစ် ထပ်ထည့်နိုင်တဲ့နေ့ဟာ ဟင်းကောင်းနေပြီ၊ အသားဟင်းဆိုတာ နှစ်ပတ်နေလို့ တစ်ခါမချက်ဖြစ်ဘူး”

“ငါကလည်း အသားမစားချင်ပါဘူးကွာ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပိုကြိုက်တာပါ”

“မင်းမို့လို့ ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းလည်းချက်၊ ကန်စွန်းရွက်လည်းကြော်ပေးတာ၊ မင်းက ငါးပိတို့စရာစားတတ်တဲ့ ကောင်လည်းမဟုတ်ဘူး”

“တို့ပါတယ်၊ သခွားသီးတို့၊ တညင်းသီးတို့”

ပြောပြီးမှ တညင်းသီးတို့စရာ တစ်ခါမျှမပါတာ သတိထားလိုက်မိသည်။ များသောအားဖြင့် အောင်နိုင်တို့ တို့ကြောင့် ချဉ်ဖတ်စုံပဲဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေတော့ ပေါက်ပန်နီ ခွက်ပြုတ်တို့ ကန်စွန်းရိုးနီပြုတ်တို့ပါတတ်၏။

ထမင်းဝိုင်းမှာ ဒေါ်ညွန့် အသံတိတ်နေတာ သိသလို၏။ သူ့ထမင်းသူ ငဲ့စားနေသည်။ ထမင်းဝိုင်းမှာ လေးစားရမည့် နည်းသည်တစ်ယောက်ရှိနေသည်မို့ ဂရုတစိုက်နေပေးရမည့်ပုံစံမျိုး ခါတိုင်းအမြဲချိုးခဲ့သမျှ သည်နေ့လုပ်ရားဟန်တွေက ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်ဖြစ်နေသည်။ ထမင်းလုတ်ကိုလည်း ပါးစပ်ထဲသွင်းတာကနည်းနည်း၊ နယ်တာကများများ၊ အစားထဲ စိတ်ပါဟန်လည်း မရှိ။ တစ်ခုခုကို စိတ်တိုနေပုံရသည်။

“ဒေါ်ဒေါ် ထမင်းစားမကောင်းဘူးလား”

ဖြိုး လောကွတ်ချော်၍မေးလိုက်၏။

“ကောင်းပါတယ်၊ ခါတိုင်းလည်း အမြဲကောင်းတာပဲ”

လိုအပ်သည်ထက်ပိုဖြေ၏။ အောင်နိုင်က အားမှာ လွန်း၍ သူ့အမေကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဖြိုး ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ ပန်းကန်ထဲရှိ ထမင်းတွေကို မြန်မြန်အပြီးသတ်ချင်၏။ ပါးစပ်ထဲသွင်းလိုက် ပြန်ကျလိုက်မို့ ကွန်စွန်းရွက်ကြော်ပန်းကန်ထဲမှ စွန်းကိုပဲလှမ်းယူကာ စွန်းနှင့်ခပ်စားလိုက်သည်။ ထမင်းလုတ်သွင်းလိုက်၊ ဝါးမနေတော့ဘဲ ရေခွေးကြမ်းသောက်ချလိုက်လုပ်ကာ အမြန်ဆုံး ပွဲသိမ်းပစ်လိုက်တော့သည်။ ရင်ထဲ နည်းနည်းပါးပါး မကောင်းဖြစ်မိလေ၏။

“အားနာလိုက်တာ အမေရယ်၊ နောက်ကို အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ခဏတစ်ဖြုတ်ဒုက္ခရောက်တုန်း ကူညီပါရစေ၊ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးတွေ တန်းစီထွက်ခဲ့တာလည်း သူ့ကျေးဇူးပါအမေ”

“ဒါကို ငါက ငြင်းလို့လား”

“သူ့အိမ်ပေါ်နေ၊ သူ့အဝတ်အစားတွေယူဝတ်၊ သူ့ကျေးဇူးထမင်းစားပြီး သူ့စရိတ်နဲ့ ကျူရှင်တက်ခဲ့တာပါ အမေရယ်”

“အဲဒါလည်း ငါသိသားပဲ”

“အခု ကျွန်တော်တို့က တပြန်တလဲ တာကန်ယူရတဲ့အခိုက်လေးမှာ မပြိုင်ပါနဲ့အမေ၊ ကျွန်တော် တက်နိုင်သလောက် ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ပါ၊ ဘယ်လောက်ဆပ်လို့မှလည်း သူ့ကျေးဇူးက ကျေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အလှည့်တုန်းက ကျွန်တော့်အပေါ် အရမ်းကောင်းခဲ့တယ်၊ အမေ သိပါတယ်”

“သိပါတယ်၊ မသိလို့ပြောနေတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျလွန်းလို့ ကျေးဇူးနေတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ မင်းအပေါ် ပေးကျေးကူညီတာ ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းတာလည်းမှန်ပါတယ်၊ ငါကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ပေးကျေးကူညီခြင်းဟာ သူတို့အဖို့ နည်းနည်းကလေးမှမထောင်းတာဘူး အောင်နိုင်၊ သူတောင်းစား ငါးပြားထည့်သလောက်ပဲရှိတယ်”

“ဖြိုးက သူတောင်းစားကို ဘယ်တော့မှ ငါးပြားမထည့်ဘူး
 အမေ၊ လေးဆယ့်ငါးကျပ်တန်ပေမယ့် ပေးလိုက်တာပဲ”
 “အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ပေါများလျှပ်ပယ်လွန်းလို့ သူတို့အဖို့မှာ
 ဘာမှဖြစ်လောက်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့အလှည့်ကျ
 တော့ မနိုင်ဝန်ကိုထမ်းရတာ”
 “ခဏတဖြုတ်ပဲ အမေရယ်၊ သူ ပျော်လို့နေတာပါ”
 “ပျော်မှာပေါ့၊ ချိုးစရာရေမရှိလည်း တစ်ပုံးဆွဲဖော်ရသလား
 ငါအမေအိုကြီးအိုမက ဆွဲထား၊ မင်းကဆွဲထား၊ တို့သားအဖ
 က ကျွန်ခံပြီး သူက သခင်လို လာမင်းမူနေတာ”
 “သူ ရေမှမဆွဲဖူးတာ အမေရယ်၊ ဒီကောင် ရေတစ်ပုံးလည်း
 နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး”
 “ကြားဖူးရတယ်တော်၊ သန်သန်မာမာယောက်ျားကြီး ဈေး
 တစ်ပုံးမနိုင်ဘူးရယ်လို့”
 “လုပ်နေမှမကျတာ အမေရယ်”
 “ဟင်းကျတော့ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ ဟိုလိုလုပ်ပါလား
 ဒီလိုလုပ်ပါလားနဲ့”
 “သူစားဖူးတာ သူပြောတာပဲ အမေရာ”
 “အဲဒါမျိုးစားချင်ရင် ငွေထုတ်ပါလား၊ ကျုပ်က ဝေယျာဝဇ္ဇာ
 လုပ်ပေးရင်တောင် သူ့ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့သာလုပ်ပေးမှာ
 ဘယ်နှယ် ... အခြေအနေချင်းမှမတူတဲ့ဟာကို”
 “သူ့မှာ ပိုက်ဆံကုန်သွားပြီ အမေရဲ့”
 “ကုန်မှာပေါ့၊ ရောက်ကတည်းက သုံးလိုက် ဖြိုးလိုက်တာ
 ဆင်သတ်ပြီး အရပ်ဝေနေသလားမှတ်ရတယ်၊ အဲဒီပိုက်ဆံ

တွေ ငါ့အပ်ထားရင်တောင် သင်းကို နှစ်လသုံးလ ဟင်း
 ကောင်းကောင်းချက်ကျွေးနိုင်တယ်”
 “တိုးတိုးပြောပါ အမေရယ်၊ ကြားသွားရင် ကျွန်တော်ရွေး
 ဖြစ်ပြီ။ ဆယ်တန်းတစ်နှစ်လုံး သူ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်မှ
 မမြို့ပြင်ခဲ့ဘူး၊ အိမ်ပြန်အိပ်ရုံ ပြန်တာတောင် အိမ်မှာ
 အမေတစ်ယောက်တည်းမို့လို့၊ ပြန်မအိပ်လည်းရတယ်၊
 အိပ်ရာကအစ ခုလို သင်ဖြူခင်းလေးမဟုတ်ပါဘူး အမေ
 ရယ်”
 “အောင်မယ်၊ သင်ဖြူးတစ်ချပ် ဘယ်လောက်မှတ်နေလဲ”
 “မမှတ်ပါဘူး၊ တိုးတိုးပြောပါ”
 “ငါကတော့ ကြားစေချင်တယ်၊ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတဲ့
 လူဆိုတာ ပြောပေးရတယ်”
 “သေချင်ရတာပါပဲ အမေရာ”
 “ငါက သပိတ်တောင်သွတ်ချင်နေတာ”
 အောင်နိုင်က ခေါင်းကို တပြင်းပြင်းကုတ်လေ၏။
 အိမ်က ဘယ်လောက်ကျယ်တာမို့လဲ။ အခန်းထဲမှာ ပြောသည်ဆို
 ပေမယ့် လေသံလေးနှင့် နားနားကပ်ပြောလျှင်တောင် စကားလုံး
 မသဲကွဲလျှင်သာရှိရမည်။ ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် လူနှစ်ယောက်စကား
 ပြောနေတာမှန်းတော့ သိသာ၏။ ဖြိုးကြားမှာ သေချာပါသည်။
 သူ့ဘက်တုန်းက လိုလေသေးမရှိ ဝတ္တရားကျေသည့် ဟိုဘက်သို့
 များစွာပိုခဲ့ဖူးသေးတာကို တွေး၍ အားနာ၏။
 “သူ့အလှည့်တုန်းက သိပ်ကောင်းခဲ့ပါတယ် အမေရယ်”
 “သူကကောင်းနိုင်လို့ကောင်းတာပဲ၊ ငါတို့က မကောင်းနိုင်

ဘဲ ကောင်းနေရတာ၊ သူက ယါများပိုလျှံလွန်းလို့ သုံးမကျ
ဖြန်းမကုန်ဖြစ်နေတိုင်း စွန့်ကြဲပေးကမ်းနေတာ၊ ငါတို့
တော့ ကိုယ့်ဝမ်းတောင် ကိုယ်မဝတာကြားထဲက ဖဲ့တော့
ရတာ၊ အခြေအနေချင်းကမတူဘူး။”

ဒေါ်ညွန့်ပြောတာမမှားပါ။ သို့ပေမဲ့ မှန်လှချည်
ဟု ထောက်ခံလိုလည်းမရပါ။ ဝါကျတွေ တစ်ကြောင်းမကျ
ဝါးထရံတစ်ချပ်သာခြားသည့် ဖြိုး အကုန်ကြားလိုက်သည်။ ဒေါ်ညွ
၏အခက်အခဲကို နားလည်လိုက်ရပါသည်။ သူငယ်ချင်းအောင်နိုင်
၏အကျပ်အတည်းကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာလိုက်မိပါသည်။

“အောင်နိုင်ရေ”

အိမ်ခန်းထဲသို့ အသံပြု၍ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်
ဖြိုးက စ၊ခေါ်မထုတ်လျှင် အောင်နိုင် မျက်နှာပူနေရတာနှင့်
သည်နေ့အဖို့ရာ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာဖို့ လမ်းမမြင်တော့ပါ။

“အောင်နိုင်ရေ”

ခေါ်သံမှာ မမာမတင်းစေဖို့ အထူးသတိပြုလိုက်
သည်။ ဘူငယ်ချင်းအိမ်ပေါ်မှဆင်းလျှင်တောင် မကျေမနပ်နှင့်
လမ်းမခွဲချင်ပါ။ အောင်နိုင် ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်းနှင့် ထွက်လာတာ
မြင်တော့ ရင်ထဲမှာ မဖြစ်စဖူး မခံစားရစဖူး ကြေကွဲခြင်းတစ်ခု
ဖြစ်ထွန်းမိလေ၏။

အောင်နိုင်မှာ ...

သူ့အဖေကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဆိုတာ သူ့မျက်စိနှင့်တွေ့၍
သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရ၏။ သူ့အမေက သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးသည်။
သူ့အမေသည် သူ့ရှေးမှာ မားမားရပ်လျက်ရှိ၏။ လောကဝံတရား

ဒုက္ခတွေကို သားအတွက် အကာအကွယ်ပေးနေ၏။ ဖြိုးမှာ
အသံသူရှိလေသလဲ။ ဖြိုးအဖေ ဘယ်မှာလဲ။ ဖြိုးအမေ ဘယ်မှာလဲ။
ဘူငယ်လွန်လို့ သေဆုံးလို့ မျက်စိရှေ့မှာ ကိုယ်တိုင်သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်ရ
ခဲ့လှင်တောင် သည့်ထက်ဖြေသာဦးမည်။

အဖေပျောက်၊ အမေပျောက်၊ ဘဝပျောက်လူသား
အစဦး၏ ကြေကွဲရင်နာမှုကို ပထမဆုံး စတင်ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ သူငယ်ချင်း”

ဖြိုးကပဲ စပြောလိုက်သည်။ အောင်နိုင်က မျက်နှာ
အောက်ငုံလျက် စိတ်မကောင်းစွာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဘာမှ
စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ဟု ပြောသည့်ဝါကျမဆုံးမိ ဖြိုးရင်ထဲ စစ်ခနဲ
နာသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်လိုက်ရတာ ပြောမပြတ်တဲအောင်ပါပဲ။
ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်နှင့် စူးမျက်စွာခံစားရသည်။ ကြေကွဲ
ဆုတ်ကြင်သည်။ အားငယ်ခြင်းဆိုတာ ဖြိုးဘဝ လူ့သက်တမ်းတစ်
လျှောက်မှာ ပထမဆုံး စတင်ခံစားလိုက်ခြင်းပါပဲ။ အောင်နိုင်
က ခေါင်းငုံ့နေသည်။ ဖြိုးက မျက်နှာမော့ထား၏။ မျက်ဝန်းမှာ
ဇွန်းထင်းနေမည်ဖြစ်သည့် ရင်နာကြေကွဲရိပ်ကို အောင်နိုင် မမြင်
စေချင်သည်မို့ ခပ်မော့မော့ပုံစံနှင့် ငေးနေမိ၏။

“မင်းအမေပြောတာတွေ အမှန်ချည်းပဲ”

“ငါတောင်းပန်တယ် ဖြိုး”

“မတောင်းပန်ပါနဲ့၊ မင်းလည်းမမှားဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်လည်း
မမှားဘူး”

“မင်း ငါ့ဆီလာနေတာကိုလည်း ငါက အမှားလို့ မသတ်
မှတ်ပါဘူး”

“ငါ လောကထဲ၊ ဘဝထဲကို နည်းနည်းရောက်လာပြီဟု
 ငါ့ကိုယ်ငါ သံတံမှတ်လိုက်တယ်။ ငါက ဘဝမမှန်
 သူဌေးသား၊ အပေပျောက် အမေပျောက်ဆိုတော့ တကယ်
 တမ်းမှာ ဘဝပါပျောက်ပြီး ဒုက္ခဆင်းရဲတွင်းထဲနစ်နေရမယ်
 ကောင်ပါ”

အောင်နိုင် ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်
 မော့ဦးပုံစံမှာ မျက်ရည်ပဲချင်နေသည့် သူငယ်ချင်းကို အားပေးလိုက်
 ချင်၏။ သို့ပေမဲ့ အားပေးစရာ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဘာအား
 မရှိသေးဘူးလေ။ အမေလုပ်စာ ထိုင်စားနေရသည့် ကျောင်းသား
 ဘဝမှာပဲရှိနေသေးသည်။

တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရက်စောင့်ရင်း ခုလို လတ်လျာ
 လတ်လျားနေမည့်အစား ရရာကြိုရာအလုပ်တစ်ခုကို ယာယီ
 ဖြစ်ဖြစ် ဝင်လုပ်မည်။ လက်ရှိဖြစ်ရပ်နှင့် ဆီဆိုင်သလား မဆိုင်
 သလားတော့မသိ ဟူသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲကျလေ၏။

“ဒါပေမဲ့ မွေးစားမိဘသူဌေးတွေလက်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်
 ဆယ်နီးပါး ဖိမ်ကျပျက်စီးခဲ့တယ်ကွာ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ
 “ခွင့်လွှတ်ရအောင် မင်း ဘာအမှားတစ်ခုမှ မကျူးလွန်
 ဘူး သူငယ်ချင်း”

“မှာ့ခဲတယ်၊ ဘဝနဲကင်းကွာခဲတယ်၊ ငါက လက်တွေ့
 ဘဝထက် အမြင့်တစ်နေရာမှာ ဘဝင်လေဟပ်ခဲ့တဲ့ကောင်”

“မဟုတ်ဘူး ဖြီး၊ မင်း ဒီလောက်မဆိုဘူး”

“အောင်နိုင်ရာ၊ ငါ လူကွာ၊ ယောက်ျားကွာ၊ လူသားတာဝန်
 ယောက်ျားတာဝန် ငါ ဘာတစ်ခုကျေပွန်ခဲ့သလဲ၊ ငါ
 ဘယ်လောက်ပျက်စီးခဲ့သလဲဆိုတာတွေ ငါ ပြောပြမယ်”

“မင်းသူငယ်ချင်းတွေအပေါ်မှာ အနွံတာခဲခဲ့တယ်၊ မင်း
 ဆေးတွေဝါးတွေ မချဘူး၊ ဖဲမရိုက်ဘူး၊ ဘယ်မိန်းကလေးမှ
 မပျက်ဆီးဘူး၊ စာကြိုးစားခဲ့တယ်”

ဖြိုး ခေါင်းခါ၏။

“အဲဒါ ချီးကျူးရမယ့်အရည်အချင်းတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ
 ပုံမှန်၊ ထိန်းသိမ်းရမယ့် ကိုယ်ကျင့်တရားကို ထိန်းတာပဲရှိ
 တယ်၊ ပုံမှန်ခေါ်တယ်၊ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာတွေ မဖြစ်ဘဲ
 အောက်ခြေလွတ်ပြီး လေသလပ်ခဲ့တာတွေ ငါ ပြောပြမယ်”

ဘာရယ်မဟုတ် ဘေးနားမှာချထားသည့် ကျောပိုး
 ခြေကို ရင်ခွင်ထဲကောက်ထည့်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“ထမင်းဆိုတာ ထမင်းစားပွဲပေါ်က ကြွေပန်းကန်လှလှ
 လေးထဲ အလိုအလျောက်နီးပါးရောက်လာတတ်တဲ့ အရာလို
 ငါ ထင်ခဲ့တယ်၊ ထမင်းပန်းကန်ကို စိန်ဆီပြန်နဲ့ စားနိုင်
 တဲ့ လူတွေရှိသလို ထမင်းတစ်လုတ်အတွက် ဘယ်သူတွေ
 ဘယ်လောက်ရန်းကန်ကြရသလဲ ငါမသိဘူး ...

“ငါ့ဗိုက်ထဲထည့်ဖို့ ဟင်းတစ်တုံးကို ငါ ဘာသာ
 အရိုးထွင်စားဖို့တောင် ငါ လက်ကြောမတင်းခဲ့ဘူး ...

“အခန်းထဲမှာ လုံချည်လဲရင် ကွင်းလုံးပုံချလိုက်တဲ့
 ပုဆိုးတွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ၊ ကြိုးလျှော့ရုံလျှော့ပြီး အသေ
 အချာမချွတ်ဘဲ ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရုံနဲ့ လွှင့်သွားတဲ့ ဝေါ့ကင်း
 ရှူးတွေကို သူများတွေလိုက်သိမ်းပေးရတယ်ဆိုကတည်းက
 ငါဟာ ဘယ်လောက် စည်းပျက်ကမ်းပျက်ကောင်လဲ ...

“ငါ့ကိုယ်ငါ စက်ဆုပ်စွာပြောတာ အောင်နိုင် ငါဟာ ငါ့ပုဆိုးငါမခေါက်ဖူးဘူး၊ ငါ့အိပ်ရာထဲကစောင် ငါ့ဘာသာမခေါက်ဖူးဘူး ...

“ငါဟာ စိန်းနားကပ်အရောင်နဲ့ ပါးပြောင်ပြီ လို့တရသူဌေးသားဖြစ်ခဲ့တာ၊ အောက်ခြေလွတ်ခဲ့တာ၊ အဲဒါ အဆောင်အယောင်တွေလည်း ကွာကျရော ...

“ငါ ဘာကောင်ဖြစ်သွားလဲ၊ အလကားကောင် ထမင်းတစ်လုတ် ကိုယ့်ဘာသာရှာစားဖို့အတွက် လက်ကြေ မတင်းဘူး၊ ကိုယ်ချိုးဖို့ရေတစ်ပုံး မဆွဲတတ်ဘူး၊ ဘာမှ မလုပ်တတ်တဲ့ အသုံးမကျကောင်”

“ဒီလိုမပြောနဲ့ ဖြိုး၊ ငါသာ ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ကောင် ပါကွာ”

“မဟုတ်ဘူး အောင်နိုင်၊ ငါ မင်းကို စိတ်ဆိုးလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ တကယ်သဘောပေါက်တာတွေကို ပြော တာ၊ မင်းလည်းမမှားဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်လည်းမမှားဘူး”

“မင်းလည်း မမှားပါဘူးဖြိုးရာ”

“အေး ... အဲဒါ လောကကြီးမှာ ကြုံတွေ့တတ်တဲ့သဘော တရားတစ်ခုပဲ၊ ဘယ်သူမှမမှားကြတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုယ မှန်လည်းမမှန်ဘူး၊ ဒါမျိုးတွေ လောကကြီးမှာ အများကြုံ ဆိုတာ၊ မမည်းတာနဲ့ ဖြူတယ်ပြောလို့မရဘူး၊ တခြားအစိတ် တွေ အနီတွေ အများကြီးရှိသေးတယ် ...

“ငါ လူ့ဘဝထဲဝင်ပြီး လူသားဆန်ဆန်နေမှ ကြုံ တော့မယ်၊ ငါဟာ သန်သန်မာမာ ယောက်ျားကြီးပဲကွာ”

ရေသာခိုနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါသွားမယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်းအိမ်ပေါ်က စိတ်ဆိုးပြီးဆင်းတာမဟုတ်ဘူးနော် မင်းယု”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ”

“ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ ကန်တော့ချင်တယ်၊ အရင်ကလို ဆိုရင် ကန်တော့ရကောင်းမှန်းလည်း ငါသိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် ကန်တော့ချင်လို့ ဒေါ်ဒေါ်ကို ခေါ်လိုက်ပါဦး လို့ ပြောချင်ပြောမိမယ်၊ လူငယ်က ကန်တော့ချင်ရင် လူကြီးရှိရာ သွားကန်တော့သင့်တယ်ဆိုတာလည်း သဘော ပေါက်ပြီ”

ဖြိုး ရယ်၏။ အောင်နိုင်ပါ မသက်မသာရောရယ်ရင်း ဖြိုး ပခုံးကို လှမ်းပုတ်သည်။ အောင်နိုင်ခမျာ မသွားပါနဲ့ သူငယ် ချင်းရယ်ဟု တားချင်၏။ မတားသာ။ မွှေးစားမိဘ စွန့်ပယ်ခြင်း ခံထားရသည့် အားငယ်သူ သူငယ်ချင်းကို နှစ်ရှည်လများ အိမ်ဦး ခန်းမှာ တင်ကျွေးထားချင်သည်။ မတတ်နိုင်။ လောကကြီးမှာ သဘောပေါက်စရာတွေ လက်ကျန်အများ ကြီးရှိနေသေးပါလား ဆိုတာ အောင်နိုင် သဘောပေါက်လေ၏။

ဒေါ်ညွန့်က မီးဖိုထဲမှာ မီးမွှေးနေသည်။ တွေ့သမျှ သွက်ကောက်ထားသည့် သစ်ကိုင်းခြောက်တွေက မီးခိုးအူနေ သည်ဖို့ မီးဖိုထဲမှာ မှန်မိုင်းမိုင်းနှင့် မွှန်ထူနေ၏။

“ကျွန်တော် သွားတော့မလို့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကန်တော့တာပါ”

ဒေါ်ညွန့် တော်တော်လေး အနေခက်သွားသည်။ ပြောတုန်းကတော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောပစ်လိုက်တာပါပဲ။ မတတ် နိုင်တာလည်းအမှန်။ ဒေါ်သထွက်တာလည်းပါသည်။ လက်တွေ့

ကျတော့ မျက်နှာတွေပူ၊ အားတွေနာကာ မိန်းမသားပိသစွာ မျက်ရည်ကျလေ၏။

“စိတ်မခုနဲ့ သားရယ်”

သည်ဝါကျတစ်ကြောင်းတည်းက အခြေအနေဖြစ်ရပ် အားလုံးကို ဇာတ်စုံခင်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဘာမှ မရှိပါဘူး ဒေါဒေါ”

“လာခဲ့ဦးမှာမဟုတ်လား”

“လာမှာပါ”

“ခု ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဟို မင်းသားအိမ်လား”

“အေး ... ဖြီး၊ မင်း လေးလေးကျော်ဆီသွားမှာဆိုရင် လမ်းထိပ်ထွက်ပြီး ငါ ဖုန်းဆက်ပေးမယ်၊ လေးလေးကျော် က ကိုယ်တိုင်လာမခေါ်နိုင်တောင် ကားတော့လွှတ်ပေးမှာ”

“ငါမပိုင်တဲ့ အဆောင်အယောင်တွေကို ဘာလို့ သုံးစွဲ စတိုင်ထုတ်မလဲကွာ၊ ငါ့ဘာသာသွားပါ့မယ်”

“လေးလေးကျော်ဆီကို သွားမှာသေချာတယ်နော်”

“ငါ စဉ်းစားဦးမယ်”

“တခြား ဘယ်သွားမှာမို့လို့လဲ”

“အဟင်း”

ဖြိုး မချီသွားပြီပုံစံနှင့် ရယ်ဖြစ်၏။

“စိတ်မဆိုးနဲ့”

“မဆိုးပါဘူး အောင်နိုင်ရာ၊ မင်းကလည်း ဒါပဲ ထပ် တလဲလဲပြောနေတယ်၊ ခုနေ မင်းဆွဲတိုးလည်း ငါ စိတ်မဆိုး ပါဘူး၊ ငါ့ဘဝငါ ပြက်ရယ်ပြီတာ”

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြက်ရယ်ပြုသည်ဆိုသော ‘ဖြိုး’ကို ဒေါညွန့် မျက်ရည်ကြားမှာ ငေးကြည့်ရင်း သနားဖြစ်လိုက်သည်။ သားနှင့်ရွယ်တူ သားသူငယ်ချင်း၊ သားကျေးဇူးရှင်လေးကို ကျေးဇူးမိပြီထင်ပါရဲ့။

ဒေါညွန့် ရင်ထဲမကောင်းနိုင်တော့ပါ။ ခုချိန်ကျမှ ဒေါဒေါ မှားပါပြီသားရဲ့ဟုလည်း မပြောချင်တော့။

“ဘုန်းကြီးပါစေ၊ သက်ရည်ပါစေ၊ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်း ပါစေ၊ သွားလေရာ လာလေရာ ဓလုတ်မထိ ဆူးမငြိပါစေ နဲ့၊ အမှားအယွင်းကင်းကင်းနဲ့ ဒေအင်မြင်ပါစေသားရယ်” “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါဒေါ၊ နောက်ဆုံးပေးတဲ့ဆုဟာ ဆုံးမစကားပါပဲ”

“အေးကွယ် ... ဗီစပါရမီပါသူများကျတော့လည်း စကား တစ်ခွန်း ဝါကျတစ်ကြောင်းနဲ့လည်း အသိတရားပွင့်ကြ ပေတယ်၊ ဥပမာတစ်ခုပြောပြမယ်၊ ဒေါဒေါတို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားဟာ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဘဝနဲ့ မင်းစည်းစိမ်မှာ စံစားနေရတာ ဘယ်လောက်ချမ်းသာလိုက်မလဲ၊ ဘယ် လောက်ယစ်မူးကြည်နူးစရာ ကောင်းလိုက်မလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါဒေါ၊ ခုခေတ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကြား ဖူးနားဝရှိသမျှ သူဌေးကြီးတွေရဲ့စည်းစိမ်နဲ့ ဘယ်နှိုင်းစာ နိုင်မလဲ”

“အိုမင်းရင်ရော်နေတဲ့သူရယ်၊ နာဖျားမကျန်းဖြစ်နေတဲ့သူ ရယ်၊ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားတဲ့သူရယ်၊ ရဟန်းသူတော် စင်ရယ်ကို တွေ့လိုက်ရုံလေးနဲ့တင် အကျွတ်တရားရသွား

တာ၊ အဲဒီစည်းစိမ်ကို စွန့်လွှတ်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒါကတော့ လောကုတ္တရာအရေး နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားပေါ့ သား ရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ကျတော့ တောထွက်အားထုတ်တဲ့အဆင့်ထိ မပေါက် မြောက်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူ့ဘဝထဲနေပြီး လူ့တာဝန် လေးမှမကျေတဲ့ လူပေါ်ကြော့အဖြစ်ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ နုတ်ထွက်ရတော့မယ်”

“ဖြိုး မင်း ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ”

“နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပေမယ့်လည်း ပြောင်းလဲချင်မှ ပြောင်းလဲမယ်၊ ချက်ချင်းကြီးလည်း ပြောင်းချင်ပြောင်းမယ် ပေါ့ကွာ၊ လူ့လောကအကြောင်းတရားတွေပဲ၊ ငါသွားမယ်”

“မင်း ဘယ်တော့လာဦးမလဲ၊ ညနေလာမလား”

ဖြိုး ရယ်ပြန်၏။

“ညနေလာမှဖြင့် ခု သွားစရာလိုသေးလား”

“မသွားလည်းရပါတယ် သားရယ်၊ နေပါ”

ဒေါ်ညွန့်က ဝင်ပြောသည်။ ဖြိုးက လှည့်ပြီးပြန်၏။

“ငါလာမှာပေါ့၊ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာလည်းပြောမယ်”

“လေးလေးကျော်ဆီသွား”

“အေးပါ၊ အဲဒီပဲသွားဖြစ်ဖို့များပါတယ်”

“ငါ့ကိုကြေညက်ရဲ့လား”

“တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ငါမကြေညက်တဲ့သူ တစ်ယောက်ပဲရှိ တယ်”

“ဒေါ်အုန်းပွင့်မှဟုတ်ရဲ့လား”

ဖြိုး ရယ်လိုက်ပြန်သည်။ အိမ်ရှေ့ထွက်၍ သူ့ကျော အိတ်တွေ ကောက်လွယ်သည်။ ဆင်းလာကတည်းက နှစ်လုံး နှစ်လုံးဆွဲချလာသည်မို့ ကျောပေါ်မှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။ ဖြိုး နှစ်လုံးကို ပြန်ဖြုတ်ချသည်။ တစ်လုံးပဲလွယ်၏။

“အဲဒီနှစ်လုံး မင်း ယူလိုက်တော့”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ”

“ရှုပ်တယ်ကွာ၊ ငါ့ကိုအရူးမှတ်ပြီး ကလေးတွေက ခဲနဲ့ပိုင်း ပေါက်လိမ့်မယ်၊ ငါမဆွဲနိုင်လို့ မလွယ်နိုင်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘဝထဲကို အောက်ခြေကစပြီး ဝင်မယ့်သူအဖြစ် ကြွေးကြော် ပြီးမှ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ သုံးလေးအိတ်လိုသေးလား”

“မဆိုင်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထားခဲ့မယ်”

“အေးလေ ... ငါသိမ်းထားမယ်၊ မင်း ကြိုတဲ့အခါ လာ ပြန်ယူ”

“မင်းဝတ်လိုက်တော့”

“မဝတ်ပါဘူး”

“ဝတ်ဆို”

“မင်းက အပိုင်ပေးခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် သွားပြန်ရောင်း ပြီး အိမ်မိုးပြင်ရမယ်၊ ဒါတွေဝတ်ပြီး အိမ်ကမိုးယိုနေတော့ ဘာလုပ်မလဲ၊ သဘောကိုပြောတာ၊ ရောင်းလည်းမရောင်းပါ ဘူး၊ သိမ်းထားမယ်၊ မင်း တစ်နေ့လာပြန်ယူ”

“သဘောကွာ၊ ကြိုက်သလိုလုပ်”

ဖြိုး အိမ်ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ ခါးမှာ ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ကိုယ်ပေါ်မှ ကန်းထရီးရှပ် တစ်ထောင်တန်၊ ရှပ်အင်္ကျီအောက်မှ စွပ်ကျယ်သည်ပင်လျှင် ဘန်နီ (BUNNY) မှီ နှစ်ရာကျော်တန်သည်။ အိမ်ရှေ့ကပြင်လေးမှာ ချွတ်ထားသည့် ကန်းထရီးဘု(တ်)ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်ချင်၏။ အဲဒါလည်း တစ်သောင်းကျော်၊ ဒါတောင် သည့်ထက်ကောင်းသည့် ဈေးကြီးဖိနပ်တွေ ဖေဖေအိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သေးသည်။

“ဟေ့ကောင် အိမ်ထဲဝင်လေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါက ဆင်းသွားမှာကို မင်းက ဝေးဝေးကြီးကြည့်ကျန်ရစ်ရအောင် ငါက မင်းရည်းစားလား၊ သွား ... လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ ပုံမှန်ပေါ့”

ဒေါ်ညွန့်ကစ၍ အိမ်ထဲဝင်၏။ အောင်နိုင်လည်း လိုက်ဝင်သွားသည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာခံစားရသမျှ ဖုံးဖိပြောဆိုနေမှန်းသိသည်မို့ အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။ အခန်းထဲထိဝင်ရင်း အောင်နိုင် ယောင်ကန်းကန်းဖြစ်နေ၏။

ဖြိုးက ပြီးလိုက်သည်။ ကန်းထရီးဘု(တ်)သောင်းကျော်တန်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဘေးနာမှ ယှဉ်ချွတ်ထားသော အောင်နိုင်ဂျပန်ဖိနပ်ကို ကောက်စီးလိုက်သည်။ ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကိုမချွတ်တော့ပါ။

နေပူလျှင် ခေါင်းကိုက်တတ်တာကိုတော့ ကြောက်၏။ ဖိနပ်ပါစီးခဲ့လျှင် ဖြိုးပုံစံက နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားတွေထဲမှ

ကျေးလက်တောသားပုံစံအပြည့်ဖြစ်သွားမည်။ စုစတော့ ဖိနပ်ကြောင့် ဝတ်စုံပြည့်မဟုတ်တော့ပါ။

ဖြိုး ... တဲ့။ ဖြိုးဝေခဆိုသော ဘဝပျောက်လူသားတစ်ယောက် လူ့ဘဝထဲကို အောက်ခြေမှစပြီး ထိုးဝင်ခဲ့ပြီဟု လောကကြီးကို ကြေညာလိုက်ချင်သည်။

“ဘာ ... ဒီကလေးက ကျုပ်သား ဟုတ်လား၊ ယုတ္တိရှိမှ ဖြီးပါ၊ ကျုပ်က ကလေးအဖေဖြစ်ရအောင် ဘယ်တုန်းက မိန်းမရဖူးလို့လဲ”

“လူသိနတ်ကြား မင်္ဂလာဆောင်မှ မိန်းမရတာမဟုတ်ပါဘူး ကိုကျော်စွာဦး၊ ကိုယ့်ထက်နိမ့်ကျသူ ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သားကို လူမသိသူမသိ ခြေတော်တင်ခြင်းကိုလည်း မိန်းမရတယ်လို့ သတ်မှတ်ပါတယ်”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ငါ ရိုက်သတ်မိလိမ့်မယ်”

“ရှင်သတ်လို့ ကျွန်မဘဝသေခဲ့ရတာ ငါးနှစ်တိတိရှိပြီ”

“သွားကွာ ... သွားကွာ၊ ငါ့အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွား၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ဆွဲချလိုက်မှ လက်ရောက်မှုနဲ့ ထပ်မတိုင်နဲ့”

“ဒီကလေးကို ရှင့်သားအဖြစ် ရှင်အသိအမှတ်ပြုလက်ခံတာဝန်ယူပါမယ်လို့ ကတိမပေးမချင်း အိမ်ပေါ်ကမဆင်းဘူး”

“မင်း နည်းနည်းလေးမှ အရှက်မရှိဘူးလား”

“အရှက်ရှိလို့ လေးငါးခြောက်နှစ် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သတ်ထားခဲ့တာ၊ အခု ကျွန်မ လူ့ပြည်မှာ ကြာကြာမနေရတော့ဘူး။ ကျွန်မခံစားနေရတဲ့ ရောဂါကြောင့် ကျွန်မ အလွန်ဆုံးခံလှ သုံလဲလေးပဲဆိုတာသိရလို့ ဒီသား ... ကျွန်မနဲ့ရှင်ရဲ့ သားလေး လောကအလယ်မှာ မျက်နှာငယ်တော့မယ် ...

“မိဘမဲ့အဖြစ်နဲ့ ခွေးလေးကြမ်းပိုးဖြစ်တော့မယ်၊ ဟိုအိမ်တက်စား၊ ဒီအိမ်ကပ်စား၊ ကျောင်းလေးမှမနေရ၊ ဆွေမျိုးတစ်စုဝိုင်းခိုင်းတဲ့ ဘုံကျွန်ဖြစ်တော့ဆိုပြီး ...

“မတတ်လွန်းလို့ ဖအေအရင်းဖြစ်တဲ့ ရှင်ဆီလာအပ်တာ၊ ရှင်သားပါ၊ ရှင်ယုံပါ၊ ကျွန်မ ရှင်အိမ်မှာ ထမင်းချက် အဆင့်လောက်တောင် မမြင့်ခဲ့ပါဘူး၊ လက်တိုလက်တောင်းဘဲခါးဖွင့်၊ ကြမ်းတိုက် ...

“တံမြက်စည်းလှည်းဆိုတဲ့ အဆင့်နဲ့ နေခဲ့ရတာပါ၊ ရှင် ပြန်စဉ်းစားပါ၊ ရှင် ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နေ့ကို”

“ကတ်”

ကျော်ဇေယျက ပြေးလာ၍ မေသစ္စာထွန်းကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အရမ်းတော်တယ် မေသစ္စာ၊ ဒိုင်ယာလော့ခ်အရှည်ကြီး ပြောရတာတောင် နည်းနည်းမှမမှားဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုက လက်တွဲခေါ်လို့ ဒီလောက်ဖြစ်သွားတာနေမှာပါ”

“တော်တယ်ဟေ့ ... မေသစ္စာ၊ ဒီတစ်ကားတည်းနဲ့ ညည်းမင်းသမီးဖြစ်ပြီ”

ဒါရိုက်တာပါ လာချီးကျူးနေ၏။

“နောက်တစ်ဆင့်က မင်းသားမပါသေးဘူး၊ မေသစ္စာတစ်ယောက်တည်း မင်းသားအခန်းထဲ ဝင်ရှင်းပေးရင်း သီချင်းဆို၊ စိတ်ကူးယဉ်၊ ကိုယ့်အိမ်ရှင်သားကို ကျိတ်ကြိုက်တဲ့ အခန်း၊ မင်းသား နားချင်နားပါ၊ မောင်ကြိုင်ရေ၊ မင်းသားအတွက် လိုတာလုပ်ပေး”

“နေ ... နေ ရတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အပြည့်အစုံပါတယ်၊ ဖိုးသကြားရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီမင်းသားမို့ ကျော်ဇေယျကို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က သူ့နဖူးကျယ်ကြီးထဲ အိမ်ဆောက်ပေးထားတော့မလောက်ကို ယုယနေရ၏။ မင်းသမီးဖြစ်လိုသူ အနုပညာဝါသနာရှင်မလေးကို ကျော်ဇေယျက လက်တွဲခေါ်ရသည်။ ကိုယ့်တုန်းကလည်း ကိုယ့်ထက်ဝါရင့်တွေက သည်လိုပဲ လက်တွဲခေါ်ခဲ့ကြတာလေ။ အဟောင်းတိုင်းဟာ အသစ်ကစ၊ ခွဲကြတာချည်းမဟုတ်လား။ သမုဒ္ဒရာရေဆိုတာလည်း တစ်ယောက်တည်းသောက်လို့ ကုန်တာမဟုတ်သည်မို့ အနုပညာသမုဒ္ဒရာထဲ အများသူငါ ကူးစတ် နွင့်ရဖို့ နေရာလေးတစ်ခု ကူညီဖန်တီးပေးရတာ ကုသိုလ်လည်း သေသည်ဟု ကျော်ဇေယျ ခံယူ၏။

ပြီးတော့ ယနေ့ မင်းသားအကျော်အမော်တွေထဲမှာ ကျော်ဇေယျမှာမည်က ကောင်းသည်။ အိမ်ထောင်မရှိ၊ လူပျိုကြီးစားရင်းဝင်ဖြစ်ပေမယ့် မိန်းမကိစ္စ အရှုပ်အရှင်း လုံးဝကင်းသည်။ ဝါတုမင်းသမီးတွေ၊ ဝါနမင်းသမီးပေါက်စလေးတွေ၊ ဇာတ်ပို့

ဇာတ်ရန် ကြီးကြီးငယ်ငယ်အားလုံးနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းလိုပင် သည်။ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီသည်။ အလုပ်သဘောအရ ပွေ့ရမှန်မှ ချစ်ရကြိုက်ရပေမယ့် ကျန်အချိန်တွေမှာ မည်သူ့အပေါ်မှာမျှ မရိုးမသားမရှိ။ ပကတိ ရှင်းသန့်၏။

ကျော်ဇေယျသာ ခြွေမည်ဆိုလျှင် ရိုင်းရိုင်းနှင့် ရှင်းရှင်းပြောရသော် တရားဝင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တရားမဝင်ဘဲဖြစ်ဖြစ် ကြွေမည်ပန်းပွင့်လေးတွေမှ အများကြီးပါ။

“ဒီလက်တွေဟာ အနုပညာလက်တွေပါဗျာ၊ အသည်းခြွေ သမားလက်မဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းခြံသိုင်းလည်း ကျွန်တော် မတတ်ဘူး” ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ကျော်ဇေယျ တကယ်ကို သိက္ခာရှိသည်။ သမာဓိရှိ သည်။ သူ့အနုပညာကျတော့ တော်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။ ပြီးတော့ သူ့အတွက်နှင့် မည်သည့်ဒါရိုက်တာ၊ ပရိုဂျက်ဆာမှ အပိုဒုက္ခမရောက်စေလိုပါ။ ကိုယ့်ကားနှင့်ကိုယ် ရှူတင်သို့လာသည်။ ပြန်သည်။ အချိန်နောက်ကျတာတွေ၊ စောပြန်တာတွေမရှိ။ ရှူတင် ထမင်းကိုပဲ စားသည်။ သူ့အတွက်ဟင်းပွဲတွေ ပိုလုပ်လာလျှင် တောင် ပြန်ပေးတတ်၏။ ကျော်ဇေယျ နောက်လိုက်တပည့်လေး အိမ်မှသယ်လာသည့် ခြွင်းတောင်းထဲမှာ ကော်ဖီဇာတ်ဘူး၊ ရေခဲဘူး နှင့် ဘီယာဘူး၊ ကက်ပြုရီချောကလက်၊ လီမွှော်သီး စသည့် အစားအသောက်တွေပါလာသည်။ အကောင်းကြိုက်သမားမို့ ကိုယ် စားဖို့ ကိုယ့်ဘာသာသယ်လာသည်။

“ငါ့သားရေ ... ဧည့်သည်”
“လွတ်လိုက်လေ၊ ဘယ်သူလဲ”

ဝင်လာသူကို ကျော်ဇေယျ လှမ်းကြည့်၏။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုမေးတာလဲ”

“ဒီရုပ်မျိုး ဆင်တူနှစ်ခုရှိတယ်”

“လေးလေးက ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား”

ကျော်ဇေယျ ကျူးထ၍ ချာတိတ်ပခုံးကိုဖက်သည်။

“ငါ့ကို လေးလေးခေါ်ရင် မင်း ဖြိုးပေါ့၊ ဟိုကောင်လေး နောင်ရှားက အစ်ကိုတဲ့၊ တော်တော်မြှောက်တတ်တဲ့ကောင် လေး။ ငါကမွေးရင် ငါ့သားလောက်ရှိမယ့်ကောင်က ... ဟား ဟား”

ဖြိုးပခုံးကို နှစ်ချက်သုံးချက်ပုတ်ပြီးမှ လူချင်းခွာ သည်။

“မင်းက စုတ်ပြတ်လာတော့ ငါက ဖြိုးလို့တောင် သိပ် မထင်ရဲဘူးကွ၊ ဒီရုပ်မျိုးက ဆင်တူနှစ်ကောင်ရှိတာ”

“ဒီမှာလေးလေး၊ ကျွန်တော့်အင်္ကျီက မာတင်ပါ၊ ဒါကို လေးလေးက စုတ်ပြတ်နေတယ်ပြောရလား”

“မာတင်က မင်းဝတ်လေ့မှ သိပ်မရှိတာ၊ မင်းက တီရှပ် အဝတ်များတယ်၊ ဂျာကင်မျိုးစုံဝတ်တယ်၊ ဝေါ့ကင်းရှူး မျိုးစုံစီးတယ်၊ လက်မှာ လက်ကောက်တွေ၊ ကြွေးတွေရော၊ ငွေတွေ ကော်တွေရော မျိုးစုံစွပ်တတ်တယ်၊ ငါတောင် ခပ်ဟော့ဟော့ခန်းရိုက်မှ ဆင်တဲ့ဒီမိုင်းမျိုး မင်းကထာဝရ ပန်ဆင်တယ်”

“လေးလေးဒိုင်လေးတွေ ကြိုက်သွားပြီ”

“ခုဒီခိုင်းက နောင်ရှားနဲ့ပိုတူနေတယ်၊ မင်းက ပုဆိုးတွေ ဘာတွေဝတ်လို့ပါလားကွ”

“အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတာ ကြာပြီ လေးလေးရ”

“ရှိပစ္စည်းကုန်ပလား”

ဖြိုးက ပခုံးကိုစုံတွန့်ပြု၍ရယ်၏။

“ငါ့ဆီ ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းမလာသလဲ”

“ဆင်းရဲတွင်း ဘယ်လောက်နက်သလဲလို့ ငုပ်ကြည့်နေတာ လေးလေးရဲ့”

“ဘယ်နှပေလောက်ရှိလဲ”

“ပေရှစ်ဆယ်မှာ ရေထွက်လာလို့ မွန်းပြီး ပြန်တက်လာ တာ”

“ဟား ဟား ... ခွေးမသားလေး၊ ရေတွင်းနဲ့ဆင်းရဲတွင်း မှားပြီးဆင်းတာ”

“ကျွန်တော့်အမေကို လေးလေး သိလို့လား”

“နေ့ဦးလွင်ကိုတော့ သိတာပေါ့၊ ငါ့သူငယ်ချင်း ကွယ်လွန် သူလေး”

“ဖေဖေအကြောင်း ဘာကြားသေးလဲ လေးလေး”

“ကျန်းမာရေးက အချိန်မရွေး အသက်ထွက်သွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာရှိတယ်၊ မင်းကို သူတို့နှင့်ချလိုက်တာ မပြော ရဲဘူး၊ ခုချိန်မှာ မင်းအဖေက ဝမ်းသာလဲသေမယ်၊ ဒေါသ ထွက်လည်းသေမယ်၊ စိတ်ညစ်ရင်လည်းသေမယ်၊ ဘယ် နည်းနဲ့သေရမလဲ ရွေးနေတဲ့အချိန်”

ဖြိုးက ဟားခနဲတစ်ချက်ရယ်၏။

“ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် ဒီလောက်ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စ မင်းရယ်စရာ ဘာတွေ့လဲ”

“လေးလေး စကားလုံးတွေ ဆီသုတ်ပြောလို့ရယ်တာပါ၊ ဖေဖေအတွက်တော့ ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“နေ့ပါဦး၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ဆင်းလာရတာလဲ၊ ကိုယ်တစ် သက်လုံးနေလာတဲ့အိမ်ပဲ ဆက်နေပါလား”

“ဖေဖေက ဟိုအမျိုးသမီးနဲ့ လက်ထပ်မယ့်ဆဲဆဲမှာ ဟာတ် အတက်ခံရသွားတာ၊ ဖေဖေသာ ခုလိုမဖြစ်ရင် လက်ထပ် ပြီးပြီ”

“အေးလေ ... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဖေဖေကို ပြုစုမယ့်သူရှိပြီပဲ၊ ကျွန်တော် နေစရာလိုသေး လား”

“ခွေးစကားမပြောနဲ့၊ တစ်သက်လုံး မင်းကို ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်လာတဲ့ ကျေးဇူးလေးတောင် ဆပ်ဖို့စိတ်ကူး မရှိဘူးလား”

“သိပ်ရှိပါတယ် လေးလေး၊ ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ ဟာတ် အတက်ခံရသွားလဲ လေးလေး သိလား”

“မသိဘူး”

“ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး လေးလေး၊ သိပ် ရှက်လို့၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော့်ကိုနှင့်ချပြီး ဟာတ် အတက်ခံရသွားတာ၊ ကျွန်တော် ဆရာဝန်ခေါ်၊ ဆေးရုံပို့ပြီး မှ အိမ်ပေါ်ကဆင်းတာ”

“မင်းအဖေက မင်းကို ဘာစိတ်ဆိုးသွားလဲ”

“မတရားအထင်လွဲတာပဲ လေးလေး၊ ဒီလောက်ပဲပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော်ရှက်လို့”

“မင်း ဆေးရုံရောက်သေးလား”

“မသွားတော့ဘူး၊ ဖေဖေကလည်း စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... ဖြီး”

“ခင်ဗျ”

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လေးလေးရ”

“မင်းဟာ တစ်သက်လုံး လူလိမ္မာလေးပဲ၊ အပြစ်မရှိ၊ အဖြစ်လည်းမရှိ၊ လက်ကြောမတင်းပေမယ့် ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမပေး၊ မင်းပုံစံကို ငါသိတော့သိတယ်၊ နောကျေအောင် သိတယ်၊ သိပ်တော့မပြောတတ်ဘူး ...

“အခု မင်းဟာ မင်းမဟုတ်သလိုပဲ၊ မင်းအဖေအပေါ် မှာထားတဲ့ သံယောဇဉ်ကလည်း တော်တော်ပေါ့တိမ်သွား ပုံရတယ်”

“လေးလေးက ကျွန်တော့်ကို နောင်ရှားထင်နေလို့လား”

“မထင်ပါဘူး၊ နောင်ရှားက မနေ့ကပဲ ငါ့ဆီလာသွားသေး တယ်”

“ဒါဖြင့် ...”

“မင်း တော်တော်ပြောင်းလဲသွားတယ်ကွာ၊ ဘာပြောင်းလဲ သွားတယ်ဆိုတာ ငါ မပြောတတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် ရှင်ကြီးဝမ်းထဲလည်း ဝင်ခဲ့ပြီ၊ ရှင်ငယ်ဝမ်းထဲ လည်း ဝင်ခဲ့ပြီ”

“ဟား ဟား ... အစာဟောင်းတွေနဲ့တွေ့လို့ ပြန်ပြေးလာ တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ ... ငါ့ကိုပြော၊ မင်း အခု ဘာလုပ်မလဲ”

“လေးလေးနဲ့ အဲဒါပဲ တိုင်ပင်ချင်တာ”

“ငါနဲ့နေမလား”

“ခဏတစ်ဖြုတ်နေရင် ကောင်းမလားလို့”

“ကျောင်းဖွင့်ရင် မင်း တက္ကသိုလ်တက်ရမယ်”

“အဲဒါတော့ စိတ်ချပါ”

“မဖွင့်ခင် ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ကျွန်တော် မင်းသားလုပ်ချင်တယ်”

“အောင်မယ် ... အောင်မယ်၊ ဒီကောင်အလာကြီးပါလား၊ မင်းသားလုပ်ချင်သတဲ့၊ အနုပညာကို မြတ်နိုးတာလား၊ မင်းသမီးကို ဖက်ချင်တာလားပြောစမ်း”

“မင်းသမီးကို တစ်စက်ကလေးမှ မဖက်လိုက်ရတဲ့ ဇာတ် လမ်း လေးလေးရွေးပေးပေါ့”

“မင်း တကယ်လုပ်ချင်တာလား”

“လေးလေး သဘောတူရင်ပေါ့”

“လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ငါ့ကို တရားခံ၊ ငါနဲ့တွဲရှိက်မလား တစ်ကား”

“လေးလေးနဲ့တွဲရင် ကျွန်တော် ခံသွားရမှာပေါ့”

“ဖြစ်မယ် ... ဖြစ်တော့မယ် မင်းသားကြီး၊ ပညတ်တော် အပါးတစ်ရာနဲ့တော့ မင်းဖြစ်ဖို့နီးစပ်နေပြီ၊ အနုပညာရှင်

ဆိုတာ ကျရ ကြုံရာက နေနိုင်ရမယ်၊ ဘယ်လိုမှ ညာလို့မှ တွေ့မလာနဲ့”

“ရပါတယ် လေးလေးရဲ့”

“ဖိုက်တင်ခန်းကွာ၊ မင်းက လှဲချလိုက်ရမယ်၊ လှဲချလိုက် တယ်၊ ပုံစံကလည်း သိပ်မိနေတယ်၊ မြေကြီးနဲ့မျက်နှာ အပ်ခါနီးကျမှ အောက်မှာ ခွေးချေးပုံကြီး မင်းတွေ့မယ် ဆက်မှောက်ချမလား၊ လှိုမ့်ထွက်မလား”

“နောက်တစ်ကတ်ပြန်ရိုက်လည်း ရတာပဲ လေးလေးရယ်၊ ခွေးချေးပုံတော့ ဘယ်သူ မျက်နှာနဲ့ကပ်မလဲ၊ နောက်ချေး ပုံလောက်ဆို တော်သေးတယ်၊ ဒါရိုက်တာ ပရိုဂျူဆာတွေ လည်း ဒီလောက်မရက်စက်ပါဘူး၊ မင်းသားသစ်ကလေးကို ညှာမှာပါ”

“အပြောကောင်းတယ်၊ မင်းကို မသေးသေးနဲ့တွဲပေးရမယ် သူ ရေနစ်လို့ မင်းက ဆင်းဆယ်ပွေ့တင်တဲ့အခန်း”

“ဟိုက်”

ဖြိုးက သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနှင့် ရိုက်ပြလိုက်လေ သည်။

“ခုတည်းက အမူအရာကျင့်နေပါရှော့လား၊ ဖြစ်မယ် ဖြစ်မယ်၊ ဒီပုံစံမဆိုးဘူး”

“လေးလေး တကယ်နော်”

“ထင်ရတာပဲ”

“လုပ်ပေးပါ လေးလေးရာ၊ သွားလေသူ မေမေမျက်နှာ လေးထောက်ပြီး”

ကျော်ဇေယျက တဟင်းဟင်းရယ်လိုက်သည်။ သူ သောက်နေသည့် ဘိယာဘူးကို မြှောက်ပြသည်။ ချမလားဟု ဆေး၏။ ဖြိုးက ခေါင်းခါပြသည်။ ကျော်ဇေယျက မျက်နှာကို ချေထုတ်ကာ မျက်လုံးပြူးပြလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ရယ်သံအဆုံးမှာ ‘ငြိမ်ပါ’ဆိုသည့် အသံထွက်လာ၏။ မင်းသမီးက ကြက်မွေးလေးကိုငှါ့ သီချင်းဆို ၁ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလေ။

❁ အခန်း(၄) ❁

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ နောင်ရှားရယ်၊ မင်းမလဲ အလုပ်ကလေးတစ်ခုရခါမှ လက်ကြောတောင် တယ်မတင် ချင်တော့ဘူး”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားနေလို့ပါ အဖေရဲ့၊ အလုပ်လုပ်တာ အလွဲလွဲမှားမှားဖြစ်နေလို့ ပြောတာလား”

“အေး... မင်းကလည်း ပျော့ပြနေတော့တယ်၊ ငါက မိမိလေးချစ်မှ စားနိုင်တယ်ဆိုတာ သိသားနဲ့၊ ဘာတွေ ဒီလောက်စဉ်းစားနေရတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဆေးတက္ကသိုလ်သွားချင်လို့ တက္ကသိုလ်စရိတ် စဉ်းစားနေတာပါ၊ အဲဒါတွေ့ရင် ထမင်းတွေပျော့သွားတာ”

“မင်းအမှတ်က မိလို့လား”

“မိချင်မိမှာပေါ့ အဖေ၊ မိချင်မှလည်းမိမှာပေါ့”

“ကျောင်းတွေလည်း ဖွင့်တော့မှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်အတွက်မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အတွက်ပါ စဉ်းစားနေမိသေးတယ်”

“သူလည်း ဆေးတက္ကသိုလ်ပဲလား”

“အမှတ်ကတော့မိနိုင်တယ်၊ သူ့မှာလည်း ပိုက်ဆံမရှိဘူး အဖေ”

“ဪ... နောင်ရှား... နောင်ရှား၊ ကိုယ့်အတွက်တောင် ကိုယ်မနိုင်တဲ့ကြားထဲ သူများအတွက် စဉ်းစားနေသေးတယ်၊ မင်းအတွက်တော့ မပူပါနဲ့”

“ဟော ... အဖေမှာရှိလို့လား”

“မင်းကို စမ္မေးကတည်းက ပညာတတ်မြောက်လာအောင် လုပ်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စုခဲ့တာပါကွ၊ အဲဒီစုဘူးကြီးကို တစ်နေ့ဖောက်တာပေါ့”

“အဖေစုဘူးက ဘယ်လောက်ကြီးလို့လဲ”

“ကြီးပါတယ်”

“ဘာတန်တွေစုတာလဲ၊ အကြွေတွေလား”

“ဆွဲကြီးတွေ၊ လက်ကောက်တွေ၊ စိန်တွေ၊ ပတ္တမြားတွေ ထည့်စုထားတာ”

“ကြွားသာကြွား အဖေရ၊ သားအဖချင်းပဲ”
ဦးဗစိုး ရယ်၏။

“ထမင်းပျော့တော့လည်း ဝါးရသက်သာတာပေါ့ကွာ”

ထမင်းပျော့ထဲ ချဉ်ရည်ဟင်းဆမ်း၍ အားရပါးရ စားနေသည့် အဖေကိုကြည့်ကာ နောင်ရှားကျတော့ စားမရ။ သည်လောက်ပျော့နေသည့်ထမင်းကို ဘယ်လိုစားမလဲ။ ထမင်းက ပျော့ပြီး အစေ့ပျောက်နေပေမယ့် ကော်လောက်ပြီသည့်အဆင့်တော့ မရောက်ပါ။ အတုံးလိုက်ကြီးဖြစ်နေ၏။

“အဖေ”

“ဟေ”

“ကျွန်တော်မွေးနေ့ ဘယ်တော့လဲ”

“သင်ထားတာမှတ်မထားဘူးလား၊ နှစ်လလား၊ သုံးလလား လို့သေးတယ်လေကွာ”

“ဒီနေ့ဆိုရင် ကောင်းမှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာလေ၊ မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ကြီးက စားနဲ့လို့ပြီး အချပ် လိုက်စားရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

ထမင်းပျော့တုံးကြီးကိုပြတော့ ဦးဗစိုး ရယ်ပြန်၏။ သည်ထမင်းကိုပဲ ငါးပိရည်ဆမ်းစားပြန်၏။ တို့စရာလည်း တို့သည်။ ဦးဗစိုးတို့က အသက်သာငါးဆယ်ကျော်၊ ဘယ်အချိန်ထမင်းစား စား ထမင်းသုံးပန်းကန်ပဲဟု ကြွားနေသေးသည်။

“မင်းမလည်း ဆေးခန်းစာရေးဖြစ်ခါမှ ပျက်စီးချင်လာ တယ် နော်၊ သတိထားဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေရ”

“ထမင်းလည်း ကောင်းကောင်းမစားဘူး၊ ဒေါက်တာမိုးမြင့် ကို အားကျပြီး ဆရာဝန်လုပ်ချင်တယ်၊ တိုက်လိုက်ရတဲ့ ဆပ်ပြာကလည်း အမြှုပ်တစ်စီနဲ့၊ ကောင်းပေမယ့် ဆပ်ပြာ ကုန်တယ်၊ ဆပ်ပြာတစ်တောင် ဘယ်လောက်မှတ်လို့လဲ”

“သိပါတယ်၊ ဆယ့်ခြောက်ကျပ်”

“ဈေးသွားရင်လည်း ဟင်းကောင်းကြွေးကောင်း တယ်ဝယ် ချင်တယ်၊ ဘဝမမေ့နဲ့ကွာ”

“ဝပြီလား အဖေ”

“ဝပြီ၊ မင်း ထမင်းပျော့က ကြာကြာခံမှာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဆိုက်ထဲမှာ ငါတော့ မုန့်ဝယ်စားရတော့မှာပဲ၊ ဆန်ကြမ်းပြီး ထမင်းမာမှ ညနေထိခံတာ”

ဦးဗစိုးက ပန်းရန်ကရိယာဖြစ်သည့် သန်လျက်ကို ဆွယ်အိတ်လေးထဲထည့်သည်။ ထမင်းဘူးကိုလည်း ထည့်၏။ နေ့နံနက်မှာ ကန်ထရိုက်တိုက်တွေ အဆောက်များသည်မို့ ဦးဗစိုးအဖို့ အလုပ်ကောင်းနေ၏။ သို့ပေမဲ့ အလုပ်ကကြမ်းသည်မို့ ဝိုက်ထဲ အတပြည့်အောင်ထည့်ထားရသည်။ နံနက်စောစော အိမ်မှထွက်မီ ထမင်းတစ်နပ်စားသွားသည်။ အလုပ်သို့လည်း ထည့်ယူသွားသည်။

ဟိုမှာ အများတန်းတူ ဆယ့်နှစ်နာရီမှာစားကြ၏။ ညနေထိ ဘာမှမစားတော့လဲ အိမ်ပြန်ရောက်မှ ထမင်းစားဖြစ် သည်။ တစ်နေ့ ထမင်းသုံးနပ်စားလို့လားမသိ ဦးဗစိုးက ကြံခိုင် သန်မာ၏။ ခုထိ သန်တုန်းမြန်တုန်းရှိသည်။ နံနက်ကလည်း ဆောင့်ရှား မီးခိုးတအူအူနှင့် ထမင်းတစ်အိုးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေချိန် မှ ဦးဗစိုးက ရေတိုင်ကီတစ်လုံးအပြည့် ရေတွေဆွဲပြီးသွားပြီ။ ထမင်းစားကောင်းရုံပဲ ရှိသည်ဟု ဦးဗစိုးကပြော၏။ စင်စစ် နောင်ရှား သည်ပင်လျှင် ဦးဗစိုးလေ့ကံမလုပ်နိုင်ချေ။ ယောက်ျားမို့ ရေတိုင် ကီတစ်လုံးပြည့်အောင် ရေဆွဲနိုင်သည်ပဲထား၊ ဦးဗစိုးလို နံနက်ပိုင်း ဆားနှင့်တော့ မပြီးနိုင်ချေ။

“သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”
 “မင်း နေ့စင်းဘာလုပ်ဖို့ရှိသေးလဲ”
 “မရှိပါဘူး အဖေ”
 “အဲဒါဆို သမဆိုင်မှာ ဆန်သွားထုတ်ထားလိုက်ကွာ”
 “ဟာ ... အဖေ၊ ကျွန်တော် ဆိုက်ကားထွက်နင်းလိုက်ချင်သေးတယ်”
 “ခက်တဲ့ကောင်ပဲ၊ သမဆိုင်သွားတာ ဘာဖြစ်လဲ”
 “မိန်းမတွေချည်းပဲ၊ ကျွန်တော်အရွယ် တစ်ကောင်မှမရှိဘူး”
 “ဘာဖြစ်လဲ၊ ရည်းစားစကား သွားပြောတာမှ မဟုတ်တာကိုယ်ခွဲတမ်းကိုယ်သွားဝယ်တာ”
 “မျက်နှာတွေက သူတို့ဆီ အလကားတောင်းတဲ့သူလိုပဲ”
 “မင်းမျက်နှာကလည်း ဂျစ်ကန်ကန်ဖြစ်နေမှာ ငါသိပါတယ် သူ့သွားဂျစ်ရင် ကိုယ်ပြန်ရစ်မှာထုံးစံပဲ၊ သွားဖြစ်အောင်သွားမင်းမျက်နှာကို မင်းချက်တဲ့ထမင်းလောက်ပျော့အောင် ပြုပြင်သွား၊ အဖေခေါင်းရင်းက သေတ္တာထဲမှာ ပိုက်ဆံထဲ ဆယ်ရှိတယ်”
 “ဟင် ... နည်းလိုက်တာ”
 “မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”
 “ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ကားတစ်စီးလောက် ဝယ်ချင်လို့”
 “ဖြစ်တယ် ... ရတယ်၊ ညနေကျရင်ရမယ်”

ဦးဗစိုး ပြောပြောဆိုဆို ရယ်၍ ထွက်သွားတော့သည်။ နောင်ရှားမှာသာ ရွံ့မဲ့၍ကျန်သည်။ ထမင်းပျော့ကိုလည်း မစားနိုင်။ သမဆိုင်လည်း သွားရဦးမည်။ သည်နေ့တော့ နောင်ရှား ထံ

ခကောင်းသည့်နေ့ပါပဲ။ ဆေးခန်းစောစောသွားပြီး ဟိုကောင်မလေးနှင့် စကားပြောရလျှင်တော့ ယနေ့ ကံဆိုးသက်သာမည်ထင်၏။

“တပေါင်းလား၊ ငါပါ ဖြီး”
 “ဟယ် ... ဖြီး၊ နင် ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ငါ အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မလုပ်ဘူးမဟုတ်လား၊ ဘာဘဦးသိန်းထိုက်လည်း တော်တော်သက်သာလာပြီတဲ့၊ စကားတောင် နည်းနည်းပါးပါးပြောနေပြီ၊ မသေနိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ ကိုယ့်ဘက်ပါလာပြီတဲ့”
 “ဖြည်းဖြည်းပြောပါဟာ၊ တယ်လီဖုန်းလေးကို သနားပါတယ်၊ နင် ဒီလောက်မြန်မြန်ပြောတော့ ဘယ်လောက် တံတွေးစဉ်လိုက်မလဲ”
 “နင် ခုဘယ်မှာလဲ၊ ငါ့ဆီ လာမလား”
 “လေးလေးဆီမှာပါဟာ”
 “အေး ... ကောင်းတယ်၊ ကားအားရင် ငါ့ဆီလာလည်လေ”
 “နင် ဒီနေ့ နင်ဦးလေးဆေးခန်းကို လာဦးမလား”
 “မလာဘူး”
 “လာလိုက်ဟာ”
 “ဘာလုပ်မလို့လဲ”
 “ငါလာမလို့၊ ငါ နောင်ရှားနဲ့လည်း တွေ့ချင်လို့”

“နင်နဲ့နောင်ရှားနဲ့ ခင်တာ အရမ်းထူးဆန်းတယ်နော်”
 “ဘာထူးဆန်းလို့လဲ”
 “ဒီလောက်တူတဲ့နှစ်ယောက်၊ အရွယ်ချင်းလည်း တူတယ်၊ သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်တယ်”
 “ငါက နောင်ရှားဆီလာမှာဆိုတော့ နင်လည်း လာလိုက်လေ၊ တို့သုံးယောက် စကားပြောရတာပေါ့”
 “နောင်ရှားက သိပ်မအားဘူးဟ၊ လူနာများလာရင် သူက အလုပ်ရှုပ်တယ်၊ စကားမပြောအားဘူး”
 “လူနာတွေမရောက်ခင် ဒီလိုလုပ်၊ သုံးနာရီရောက်အောင် လာမလား”
 “နောင်ရှားက သော့လာဖွင့်မှ တို့ဝင်ထိုင်လို့ရမှာ”
 “ငါ နောင်ရှားကိုပြောလိုက်မယ်၊ သုံးနာရီဆေးခန်းလာဖွင့်လို့၊ ငါတို့လာမယ်လို့ ... လို့”
 “နင်နဲ့ ဘယ်မှာတွေ့မလဲ”
 “လွယ်ပါတယ်၊ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”
 “နောင်ရှားဆီမှာ ဘယ်မှာဖုန်းရှိလို့လဲ ငတ်းရဲ့”
 “နင်သာ ငတ်းမ၊ သူတို့အိမ်နားက ကုန်စုံဆိုင်မှာ ဖုန်းရှိတယ်၊ သွားခေါ်ပေးတယ်”
 “အလုပ်ရှုပ်ခဲလို့ ဘယ်သူက ခေါ်ပေးမှာလဲ”
 “အဲဒါ နင်မပူပါနဲ့၊ ငါပူပါမယ်”
 “ကောင်းပြီလေ၊ သုံးနာရီဟုတ်လား”
 “အေး ... ဆက်ဆက်လား”
 “လာမယ်”

“ဒါပဲနော်”
 “အေး”

တပေါင်းက စကားပြောခွက်ကို ကြည့်နူးစွာချသည်။
 ... ရှေးကောင် ငဖြိုး၊ သူ့လေးလေးအိမ်ရောက်သွားပြီဟု
 ... သာအားရပြောပြရပါဦးမည်။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ဆိုတာ ဖြိုး
 ... ဒေါ်နွေဦးလွင်ရှိကတည်းက ဖြိုးတို့မိဘတွေနှင့်လည်း ရင်းနှီး
 ... နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ဝင်ထွက်သွားလာနေထိုင်ကြသူတွေ။ ဦးသိန်း
 ... ကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပြောရဲဆိုရဲလည်းရှိကြသည်။ ဖြိုးနှင့်
 ... သက်၍ ဦးသိန်းထိုက်ကို ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးရှိနေ
 ... သည်။ သို့ပေမဲ့ ဦးသိန်းထိုက်၏ ကျန်းမာရေးကိုက အခြေ
 ... အနေဆိုးရွားနေသည်မို့ ပြောစရာစကားများကို မျှီသိပ်နေချိန်
 ... ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းဖြိုးအတွက် တပေါင်း နည်းနည်းလေးမှ
 ... ကောင်းပါ။ ဖြိုးက လူလိမ္မာလေး။ စာလည်းတော်သည်။
 ... သူ့အကြီးသူမ ရိုသေယဉ်ကျေးသည်။ သို့ပေမဲ့ ဖြိုးကို ဦးသိန်းထိုက်
 ... နဲ့လို၊ လေးလေးကျော်တို့လို ကျောထောက်နောက်ခံတစ်ဦးဦး
 ... သာ ပုံမှန်ထားလျှင် ဖြိုးက သည်အသက်သည်အရွယ်ကြီးပေ
 ... ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်မရပ်နိုင်သည့် ယောက်ျားမျိုးဖြစ်
 ... ။

ဒါကို ဒေါ်နွေဦးလွင် ဖျက်ဆီးခဲ့တာဟု မေမေတို့က
 ... နိုင်မခိုင်ခဲမရ ပြောရှာ၏။ မှန်တော့လည်း မှန်သား။ အန်တီနွေ
 ... ဦးလွင်က အရမ်းအလိုလိုက်သည်။ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုသည်။
 ... နဲ့ပေမဲ့ ဆုံးမသည့်နေ့ရမှာတော့ မလစ်ဟင်းစေရ။ စာတော်တာ

ကလွဲလို့ ဘာအဖြစ်မှမရှိသည့် ဖြိုးလိုကောင်လေး လေးလေးကျော် ဆီ ပြန်ရောက်သွားလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ ဖြိုးနှင့် စကားပြောတာပျော်သည်။ ဖြိုးကိုခင်သည်။ ဤအပျော်နှင့် ထိုအခင်သည် ရှင်းသန့်သည်မို့ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှပါ၏။

ညနေကျ နောင်ရှားနှင့်တွေ့ရမည်။

အဲသည်လိုတွေးမိခါမှ ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲအေးစက်သွားသလိုလို ကျင်မျက်မျက်ခံစားမှုတစ်ခု ဖြစ်ထွန်း၏။ တပေါင်းထမင်းစားခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ကော်ဖီကရားကိုငဲ့၍ ဈေးချလိုက်၏။ ကော်ဖီက ခပ်နွေးနွေးမို့ ရင်ထဲမှ အေးစက်စေ ကျင်ရှုဝေဒနာက ယာယီပျောက်လေ၏။

မျက်နှာကို ဘယ်လိုထားရမလဲ။

ရှက်လိုက်တာ။ ခုခေတ် ကောင်မလေးတချို့ သိမ်ရှက်စရာမဟုတ်သည့် ကိစ္စတစ်ခုမှာ လက်သုံးစကားတစ်မျိုးအဖြစ် 'ရှက်လိုက်တာ' ဟု ပြောနေကြသည်။ တပေါင်းက စကားအဖြစ် ပြောတာမဟုတ်။ တကယ့်ကိုရှက်နေတာ။ သူ့မျက်နှာလည်း စေ့စေ့မကြည့်ရဲပါ။ ဆေးခန်းကလူတွေ ဥဒဟိုဖြစ်သန်းသွားလာနေသည့် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဖြစ်နေတာရယ်၊ တံခါးကို လုံဆဟင်းလင်းကြီးဖွင့်ထားတာရယ်၊ နောင်ရှားက ဆေးကောင်တာခေါ်မလား၊ စာရင်းရေးဆေးပေးလုပ်သည့် စားပွဲနောက်မှာထိုင်နေပြီး တပေါင်းက လူနာစောင့်တန်းလျားပေါ်မှာမို့ လူချင်း နည်း

နည်းပါးပါးကလေး လှမ်းနေတာရယ် အဲဒါတွေကြောင့် နေတော့ နေရဲပါသည်။

ခုနေ အသိမိတ်ဆွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတစ်ဦးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူပဲတွေ့တွေ့ ကျွန်ုပ်တို့ကွာမဲ့စရာပုံစံလည်းမရှိပါ။ နောင်ရှားက ဆေးခန်းစားရေးလေး။ တပေါင်းက လူနာအနေနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆါကံတာမိုးမြင့်တူမအနေနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရောက်ရှိနေတာ သင့်လျော်သည့်အနေအထားပါပဲ။

“အဲဒီငြိုးတော့လေ ရိုက်သာသတ်ချင်တာပဲ၊ သူကချိန်းပြီး သူကမလာဘူး”

“ဘယ်လိုအရေးတကြီးကိစ္စပေါ်လဲမှ မသိတာ”

“ယူဆီကိုကော သူဆက်တာပဲမဟုတ်လား”

“ဆက်တယ်၊ ကုန်စံဆိုင်ကိုဆက်တာ၊ ကုန်စံဆိုင်က ကောင်လေးက လာပြောပေးတယ်၊ ခေါ်တော့မပေးဘူး၊ နည်းနည်းလှမ်းလို့”

“သဘောကောင်းသားပဲနော်”

“အဖေက တာလဲမသိပါဘူး ကူညီဖူးတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ခင်နေတာ၊ သဘောကောင်းလွန်းလို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သဘောလည်း မပုပ်ပါဘူး၊ ပုံမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အလုပ်နဲ့သူ ရှုပ်နေတာမဟုတ်လား၊ ကိုယ့်အလုပ်ပျက်ခံပြီး ကူညီဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး”

“ယူတို့နှစ်ယောက်က စကားပြောတဲ့အသံလည်း နည်းနည်း တူတယ်နော်”

“ဖြိုးက နည်းနည်းပိုမချိုဘူးလား”

“သတိမထားမိဘူး၊ တူတယ်ထင်တာပဲ”

“ရုပ်ကျတော့ကော ဘယ်သူပိုချောလဲ”

“ဟာ ... ဒီလောက်တူနေတဲ့ဥစ္စာ”

တပေါင်းမျက်နှာ ရဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နောင်ရှားထံ လှစ်ခနဲရောက်သည့် အကြည့်တစ်ချက်က ရင်ထဲမှန်တိုင်းတို့ သယ်ဆောင်လာသည်။ ရင်ထဲ ပရမ်းပတာ လှုပ်ခါသွားရ၏။ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားခြင်းကြောင့် နှလုံးသားက ဆောင့်ဆောင့်ခုန်သည်။ ရင်ထဲတလှုပ်လှုပ်နှင့်မို့ မောတောင်မောချင်သည်။

သူ ... နောင်ရှား။ ဘယ်လိုကြည့်နေမှန်းမသိ။ ခါတိုင်းဆို မရဲတရဲကြည့်၊ မပွင့်တပွင့်ပြော၊ သူက တပေါင်းတို့ နှင့် တန်းတူမဟုတ်သလို တစ်ဆင့်နိမ့်အနေအထားနှင့် ဆက်ဆံ တတ်ရှာလို့ကို သနားသွားမိရတာ။ ခုတော့ အကြည့်က စူးရဲလွန်း သည်။ တပေါင်း မျက်လွှာချလိုက်ရသည်။ တစ်ယောက်က စူးစူးရဲရဲကြည့်၊ တစ်ယောက်က မျက်လွှာချဆိုသည့်ပုံစံနှင့် ခုလို အနေအထားကြီး လမ်းသွားလမ်းလာစေ့ မြင်သွားလျှင် မသင့် လျော်ပါလားဟု တွေးမိသည်နှင့် လမ်းမဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက် ရသည်။

ရင်ထဲမှန်တိုင်းကတော့ မစဲသေးပါ။

“တပေါင်း ရှက်သွားတာ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ”

“မရှက်ပါဘူး၊ ဘယ်မှာရှက်လို့လဲ”

“ရှက်သွားပါတယ်၊ ဘယ်သူပိုချောလဲ မေးလိုက်ရုံနဲ့ မျက် နှာက ရဲတက်သွားတာ”

“သူ့ဘာသာရဲချင်လို့ရဲတာ၊ ရဲချင်မှလည်းရဲမှာ၊ ရှင် ထင် တာလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“တပေါင်း ဒီနေ့ တော်တော်လှတယ်”

“ဟာ ... လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ရှင်ကမှ ရှိုးတွေမိုးတွေနဲ့ စတိုင်တွေထုတ်ထားတာ”

“စကားပြောတွေကလည်း ရဲလိုက်တာ”ဆိုတာကို ထည့်မပြောဖြစ်တော့ပါ။

“တို့က အကောင်းကြိုက်တယ်၊ စီးပွားရေးလေးက နည်း နည်းပါးပါးချောင်လာတော့ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း ဝယ်ဝတ်လိုက်တာပေါ့၊ ကြည့်လို့ကောင်းလာ”

“မဆိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံရတိုင်း သုံးပစ်ရမလား၊ မစုဘူးလား”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ရော် ... ခက်ပါဘိ၊ ပိုက်ဆံစုတာ ဘာအတွက်ရယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ နေထိုင်မကောင်းတော့ ဆေးကုဖို့၊ ပညာ သင်ဖို့၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့တဲ့အခါကျ စားဖို့”

“တပေါင်းကော စုလား”

“ကျုပ်က မုန့်ဖိုးပဲရတာ၊ ဝင်ငွေမှမရှိတာ မုန့်ဖိုးဆိုတော့ မုန့်ဝယ်စားလိုက်တာပေါ့”

“တပေါင်းရဲ့မုန့်ဖိုးက တို့လခထက် အများကြီးပိုမှာပါ၊ စုကြည့်ပါလား”

“စုပြီးရင် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ရွှေဝယ်ရတယ်တဲ့၊ တစ်ပဲသားလည်း တစ်ပဲသားပဲပေါ့၊ သေးသေးလေးတွေဝယ်ထား၊ လိုအပ်တော့ ပြန်ရောင်းပေါ့တဲ့၊ အဲဒီနည်းနဲ့ အဖေက အိမ်ပေါက်စလေးတစ်လုံးပိုင်လာတာတဲ့”

သူ ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့်ပြောတာလဲဟု တပေါင်း သူ့အတွေးထဲ ဝင်ကြည့်သည်။ သူတို့ဆင်းရဲနွမ်းပါးတာကို သူပြောပြနေသည်။ အိမ်ပေါက်စလေးတစ်လုံးကို ပိုင်ဖို့တောင် တစ်စချင်းစုခဲ့ရသည်တဲ့။ အဆင့်အတန်းချင်းကတော့ မိုးနှင့်မြေပါပဲ။ သူပြောသလို တပေါင်းရသည့်မုန့်ဖိုးက သူ့လခရစ်ရာထက် အများကြီးပိုသည်။ ဒါတောင် မုန့်ဝယ်စားဖို့ပေးတာ။ တပေါင်း ဝယ်ချင်ခြိမ်းချင်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမွေ့ချင်လို့ဆိုပြီး မေမေ့ကို ထပ်ခွဲလို့ ဘုတ်ခနဲပစ်ကျလာသည့်ငွေထုပ်ဆို သူတို့အိမ်မှာ ဘယ်လောက်အသုံးဝင်လိုက်မလဲ။

တပေါင်း ပိုက်ဆံစုဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကျလေ၏။

“ဖြိုးက လာတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ တပေါင်း ပြန်မှထင်တယ်”

“လူနာတွေမှရောက်မလာသေးတာ၊ စောသေးသားပဲ၊ နေပါဦးလား”

နေချင်တာပေါ့၊ နောင်ရှားရယ် ဟု ပြောချင်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကလေးထိုင်၍ ရောက်တတ်ရာရာတွေပြောရတာ တပေါင်းပျော်သည်။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီးရင်းနှီးသွားသည်မသိ။

“တပေါင်းက တို့ကို ခင်တယ်နော်”

“ခင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ တပေါင်းလည်း အဲဒါကို ခုပဲတွေ့နေတာ၊ ဖြိုးနဲ့ အရမ်းတူလို့လားမသိဘူး၊ ဖြိုးကကျတော့ မွေးကတည်းကလောက်ကို ရင်းနှီးခဲ့တာ၊ အရမ်းလည်းခင်တယ်၊ သူငယ်ချင်းမောင်နှမလို နေခဲ့ကြတာ ...

“ဖြိုးနဲ့အရမ်းတူတဲ့ နောင်ရှားကိုတွေ့တော့ ဖြိုးလိုပဲ ခင်သွားတာဖြစ်မှာ၊ ဟုတ်မယ်နော်၊ တပေါင်းရင်ထဲမှာ ရင်းနှီးစိတ်ဝင်တာ သိပ်မြန်တာပဲ”

“ဖြိုးကို သတိမရဘူးလား”

“ဒေါသထွက်နေတာ၊ လာမယ်ဆိုပြီးမလာလို့”

“ဖြိုးအတွက် စိတ်မပူဘူးလား”

“လေးလေးကျော်ဆီရောက်သွားပြီဆိုတော့ စိတ်အေးရတာပေါ့”

“ဖြိုးတို့အိမ်က ဘာသတင်းကြားသေးလဲ”

“ဘာဘဦးသိန်းထိုက်က ဖြိုးကို သိပ်ချစ်တာပါ၊ အန်တီနွေဦး ရှိတုန်းကလည်း ဖြိုးကို အရမ်းချစ်တာ၊ ဖြိုးက သူ့ကိုယ်သူ မွေးစားသားမှန်းမသိဘူး၊ ထင်စရာတောင်မရှိဘူး၊ တပေါင်းတို့လည်းမသိဘူး”

“တပေါင်း ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကော မသိဘူးလား”

“သိတယ်၊ အန်တီနွေဦးက သားသမီးမယူရဘူးတဲ့၊ မွေးစားမှန်းသိတာပေါ့၊ မွေးစားတာမှ ချက်တောင်မကြေသေးတဲ့

နီတာရုံပေါက်စလေးကို ဘယ်ကရလာမှန်းမသိတာတဲ့၊ အဲဒါတွေ ခုမှ မေမေတို့ကပြောပြတာ ...

“ဖြိုးအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားမှ မေမေတို့က ဖြိုးအကြောင်းတွေပြောတော့ ဖြိုးကို သနားလွန်းလို့ တပေါင်းဖြင့် ငိုလိုက်ရတာ”

“တပေါင်းက ဖြိုးအပေါ် ရိုးရိုးပဲလား”

“ဟင် ... နောင်ရှား ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဟာ ... မသိလို့မေးတာ၊ တို့က စကားပြောသိပ်မတတ်ဘူး၊ စိတ်မဆိုးနဲ့ကွာ၊ တစ်ခါတည်း တောင်းပန်ထားလိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ခါ အပြောမတတ်တာတွေပါလာရင်လည်း စိတ်မဆိုးနဲ့ တစ်သက်စာအတွက် တောင်းပန်လိုက်တယ်”

တပေါင်းက နောင်ရှားကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ကို သူတစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်” ဟု ပြောလိုက်ချင်စိတ်က ရင်ခုန်သံနှင့်အတူ တပေါင်းရင်ထဲမှာ ကျယ်လောင်နေသည်။

“ဖြိုးတို့အိမ်အကြောင်းပြောပြပါဦး”

“အခုတလောလေးတင်ကျမှ ပြဿနာက ချက်ချင်းကြောက်သွားတာ၊ ဘာက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့စဉ်တယ်၊ အမျိုးသမီးက စာရိတ္တနည်းနည်းပိန်တယ်၊ နောင်ရှား နားလည်လား”

“အင်း”

“ဘာပစ္စည်းတွေမက်တာ အဓိကပေါ့၊ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဟိုအခန်းဒီအခန်း နည်းနည်းပါရတယ်၊ ဘာကို အတင်းလိုက်တာ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက အစက ဖြိုးကိုလည်း ကပ်ဖူးတယ်တဲ့၊ လေးလေးကျော်ကိုလည်း ကပ်ဖူးတယ်တဲ့၊ လေးလေးကျော်ရော ဖြိုးရော လွတ်အောင် မနည်းရှောင်ခဲ့ရတဲ့ အမျိုးသမီးဆိုတာ ဖြိုးက ဘာကို ပြောပြလိုက်တယ်”

နောင်ရှားက တပေါင်းကိုမကြည့်ဘဲ မျက်လွှာတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်သို့ လက်ချောင်းလေးတွေ တတောက်တောက်ခေါက်ရင်း နားထောင်၏။

“ဘာရိုးတာလည်းပါတယ်၊ အမျိုးသမီးကို ဒါကြောင့် လက်မထပ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ဘွင်းဘွင်းကြီးသွားပြောတယ်၊ အမျိုးသမီးကငိုပြတော့ ဘာကခွင့်လွှတ်တယ်၊ အဲဒီအထိပဲ လူတွေသိကြတယ်၊ ဖြိုး ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာရပြီ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးသားအမိက အိမ်ပေါ် ဘယ်လိုတက်သွားလဲမသိဘူး၊ သတင်းစာထဲကြော်ညာပါမှ ဖြိုးကို မွေးစားသားမှန်း လူတကာသိကုန်ကြတာ၊ ဖြိုး အရမ်းသနားဖို့ကောင်းတာပဲ”

“တပေါင်းက ဘယ်လိုမှ မကူညီဘူးလား၊ အဲဒီကိစ္စ”

“ကူညီချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာက ကူညီရမှန်း မသိဘူး”

“တပေါင်း ဖြိုးကို တော်တော်ခင်တယ်နော်”

“ခင်တယ်လို့ပြောပြီးပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပေါက်တတ်ကရမတွေးနဲ့။
 ဖြိုးကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသား၊ တပေါင်းမှာလည်း
 ညီအစ်ကိုမောင်နှမများများမရှိဘူး။ အစ်ကိုတစ်ယောက်
 တာ၊ ဖြိုးနဲ့တပေါင်းဟာ မောင်နှမပဲ။ သွေးသားရင်းချာစိတ်စိ
 ရှိတယ်။ ဖြိုး တစ်နေ့လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးဟာ
 တပေါင်းရဲ့ယောက်မဖြစ်မှာပဲ”

နောင်ရှား ပြန်မော့လာသည်။ တပေါင်းကို တွေ့
 စွာကြည့်ပြန်၏။

“အဲဒီဖြိုး ဒီနေ့အဖို့ရာ မလာတော့မှာသေချာတယ်။ တပေါင်း
 ပြန်တော့မယ်”

လူနာတွေ ရောက်စပြုလာ၏။ နောင်ရှားက လူနာ
 သစ်များ မှတ်ပုံတင်ခြင်း၊ လူနာဟောင်းများထံမှ စာအုပ်ယူခြင်း
 အစဉ်လိုက် စာအုပ်ထပ်ပေးခြင်းများလုပ်ရ၍ နည်းနည်းပါးပါး
 အလုပ်ရှုပ်စပြုသည်။

“တပေါင်း ပြန်တော့မယ်”
 “ကောင်းပြီလေ၊ ဖြိုးကို ဘာမှာဦးမလဲ”
 “တွေ့မှာမို့လား”
 “ထင်တာပဲ”

“သူပဲချိန်းပြီး မလာတာရယ်၊ ပြီးတော့ ... လေးလေးကျော
 ဆီမှာ အဆင်ပြေလားဆိုတာရယ်၊ အင်းလေ ... နေပါလို့
 စေတော့၊ တပေါင်းလည်း ညကျမှဆက်လိုက်တော့မယ်
 ဒီအချိန်တော့ သူ လေးလေးကျော်နဲ့ လိုက်သွားမယ်
 တယ်၊ ပြန်မယ်နော်”

နောင်ရှားက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

တပေါင်းရင်ထဲမှာတော့ အတွေးတွေနှင့် ပြည့်သိပ်
 နီးလျှံ၍ပြန်ခဲ့ရ၏။ နောင်ရှား သည်နေ့ အချိုးပြောင်းသည်လေ။

ချက်ချင်းကြီးလည်း ရင်းနှီးသွားသည်။ ပြောပုံဆိုပုံ
 ကြည့်ပုံရှုပ်တွေအားလုံး တရင်းတနှီးကြီးပုံဖြစ်နေသည်။ သူ ဘယ်လို
 စိတ်ကူးနှင့် ရင်းနှီးမှုကို ချက်ချင်းပြလိုက်တာလဲ။ ဖြိုးနှင့် ကင်း
 ကင်းရှင်းရှင်းမှ ရှိရဲ့လားဆိုတာလည်း ပြောင်းဖွင့်မမေးရုံတစ်မည်ပဲ။
 တကယ်တော့ တပေါင်းရင်ထဲမှာ ဖြိုးကို တကယ်မောင်နှမရင်းချာလို
 ချစ်တာ၊ ခင်တာတောင်မှမကပါ။ သူငယ်ချင်းလိုချစ်ရတာလည်း
 သွေးတိမ်တိမ်မဟုတ်။ သူစိမ်းထဲမှာ အရင်းနှီးဆုံးနှင့် အချစ်
 ဆုံးသူငယ်ချင်းပါပဲ။

အရင်းနှီးဆုံး မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတချို့ကိုတောင်
 မြီးလောက်မခင်မိဘူးထင်သည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုက စူးနက်သည်မို့
 မြီးကသာ စိတ်ပြောင်းပြီး ချစ်တယ်တွေ ကြိုက်တယ်တွေ ဖြစ်လာ
 ခဲ့လျှင် သံယောဇဉ်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငြင်းဖို့တောင်ခက်သားပါ။
 တပေါင်း ငြင်းလိုက်လို့ ဖြိုး စိတ်ဆင်းရဲရမည်ဆိုလျှင် ငြင်းတောင်
 ငြင်းရက်မှာမဟုတ်တာ သေချာခဲ့သည်။

ခုတော့ အဲဒါ အလွန်မတန် ခင်မင်နေမိခြင်းပဲဆိုတာ
 ငါ့ နားလည်လိုက်ရပါပြီ။ တပေါင်း ဖြိုးကို သိပ်ခင်နေခဲ့တာပဲ။
 ချစ်မိတာမှမဟုတ်တာ။ ဖြိုးကသာတောင်းဆိုလာလျှင် ငြင်းဖို့ခက်
 သားဆိုတာလည်း အချစ်စစ်မဟုတ်။ သံယောဇဉ်သီးသန့်သာဖြစ်
 ကြောင်း ခုမှပဲ ရင်ထဲရှင်းသွားရသည်။ ခုတော့ ဖြိုးကို တပေါင်း

မချစ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ အားနာပါးနာ သံယောဇဉ်နှင့်လည်း
လက်မခံနိုင်တော့ပါဆိုတာ ရင်ထဲမှာ ခိုင်လုံသွားမိသည်။
ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ကွယ်။

“ဖြိုးလား”

“မဟုတ် ... အာ ... တပေါင်းလား”

“ဘာမဟုတ်ဘူးလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“တို့ ဒီမှာရှိနေတာ ဘယ်သူမှမသိစေချင်လို့ပါ”

“လုပ်မနေနဲ့ လူတိုင်းသိတယ်၊ ညနေကချိန်းပြီး ဘာလို့
မလာတာလဲ”

“ဘယ်မှာချိန်းလို့လဲ”

“လုပ်ပြန်ပြီ ... ဖြိုး ရူးနေလား၊ အန်ကယ်လ်မိုးဖြင့် ဆေး
ခန်းကိုလာပါ၊ နောင်ရှားနဲ့ပါ သုံးယောက်စကားပြောရ
အောင်ဆိုတာလေ”

“ဪ ...”

“ဘာလဲ ... မေ့သွားလို့လား”

“ဟုတ်ပုံရတယ်”

“ငဖြိုး ငါလာပိတ်ထုရမလား၊ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာလို့မလာတာလဲ”

“မသိပါဘူးဟာ၊ မသွားဖြစ်လိုက်ဘူး၊ နောင်ရှားကော
လာသလား”

“သူက ဆေးခန်းလာဖွင့်ဖို့ တာဝန်ရှိနေတာပဲ၊ လာတာပေါ့၊
နင့်ကိုစောင့်နေတာ အကြာကြီး”

“စကားတွေအများကြီးပြောကြမှာပေါ့၊ ဘာတွေပြောသေး
လဲ”

“နင် ဘာလို့မလာတာလဲ အရင်ပြော”

“ပျင်းလို့”

“ဖြိုး ... နင် ငါ့အပေါ် ဒီလောက်ပေါ့တိမ်တိမ်လေး
သဘောထားသလား၊ ငါကမိန်းမသား၊ နင်ကလည်းချိန်း
သေး နင်ကလည်းပျင်းသေး၊ ငါ့ကို ရန်စတာလား”

“အလကားပါ ... နင် စိတ်ဆိုးအောင် လျှောက်ပြောနေ
တာ၊ ပျင်းပျင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတာ နိုးတဲ့အခါကျတော့
မှောင်တောင်နေပြီ၊ နင်လည်း ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး
မလာတော့တာ”

“အဲဒါဆိုလည်း ဖုန်းလေးဘာလေး ဆက်ပါလား”

“ငါ သိပ်မဆက်ချင်ဘူးဟာ၊ လေးလေးကျော်အိမ်မှာ
အပိုးကျိုးကျိုးနေနေတယ်၊ လေးလေးကျော်ကတောင် အံ့
လို့”

“ချိန်းတုန်းက ဆက်တာကျတော့ကော”

“အဲဒါ အပြင်ထွက်တုန်း တခြားကဆက်တာ၊ လေးလေး
ကျော်အိမ်မှာနေ၊ လေးလေးကျော်ကျေးတာစား၊ လေးလေး
ကျော်ကားတက်မောင်းပြီး သူ့ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ကြွစောင်း
ကြွစောင်းလုပ်နေလို့ သိပ်မကောင်းဘူးမဟုတ်လား”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ နင်တောင် တော်တော်သိတတ်လာပြီ”
 “နောင်ရှားနဲ့ ဘာတွေပြောကြတာလဲ”
 “နောင်ရှားကလည်း စကားအဆန်းတွေ ပြောလိုပြော”
 “ဘာလဲ ... ရည်းစားစကားပြောလိုက်ပြီလား”
 “ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ကို အစ်အောက်တာ”
 “ဘာ ... ဘယ်သူနဲ့လဲ”
 “ဟာကွာ ... နင် ငဖြိုးနဲ့ ကျုပ် တပေါင်း”
 “ဘာတဲ့လဲ”
 “ကြိုက်နေကြသလားတဲ့ မေးမချရုံတမည် လှည့်ပတ်အစ်
 အောက်တော့တာ”
 “ဟင် ... သူက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုမေးတာလဲ၊ သူ မသိ
 ဘူးလား”
 “မသိလို့နေမှာပေါ့”
 “အံ့ဩစရာပဲ၊ တပေါင်းက ဘာပြောလိုက်လဲ”
 “နင်နဲ့ငါနဲ့ သူငယ်ချင်း မောင်နှမပဲ၊ နင် တစ်နေ့ လက်
 ထပ်မယ့်အမျိုးသမီးဟာ ငါ့ယောက်မလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့၊
 နင် ကြိုက်တာတွေပလား”
 “တပေါင်းကော”
 “ဘာ ... မတွေ့သေးပါဘူး”
 “တွေ့ရင် တို့ကိုပြောနော်”
 “ပြောမယ်၊ နင် အဲဒီမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”
 “ပြေပါတယ်၊ တို့ မင်းသားလုပ်မလို့”
 “လေးလေးကျော်က တင်ပေးမယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“တကယ်ဝါသနာပါရင် တကယ်ကြိုးစားတဲ့”
 “ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ ငါ သဘောတူတယ်”
 “မကောင်းပါဘူး”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နှစ်ကိုယ်ခွဲခန်းရိုက်ရင် ဘယ်လောက်အဆင်
 ပြေမလဲ”
 “ဟင်အင်း ... သူ မလုပ်ပါစေနဲ့”
 “သူက လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်ကော”
 “ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဖြိုးရယ်၊ နင်ကတော့ သွား
 မဆွယ်ပါနဲ့”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ပြောလေ”
 “သူ့မှာ ကျောထောက်နောက်ခံလည်းမရှိဘူး၊ လေးလေး
 ကျော်က ဖြိုးကိုသာတင်မှာပေါ့၊ နောင်ရှားကျတော့ ဘာဆိုင်
 တာမှတ်လို့၊ အဆင်မပြေဘဲ စိတ်ညစ်စရာတွေနဲ့ကြုံမှာစိုး
 တယ်”
 “ပြေမယ်ဆိုရင်ကော”
 “အဲဒါ သူ့ကိစ္စပါ၊ နင်သာ သွားမဆွယ်ပါနဲ့၊ ဘာ
 စကားပြောနိုင်လာပြီဆိုတာ နင်သိလား”
 “ကြားတယ်”
 “နင့်ကို မေးနေပြီတဲ့၊ နင် သွားတွေသင့်တယ်”
 “အေးဆေးပေါ့”
 “နင့်အဖေ”
 “မွေးဖခင်ရာထူးကတောင် နတ်ထွက်သွားပြီပဲ”
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးရှင်”

“စဉ်းစားသေးတာပေါ့”
 “လေးလေးကျော်ရဲ့ တိုင်ပင်ဦး”
 “လေးလေးကျော်က သွားတွေ့သင့်တယ်တဲ့”
 “ဒါဖြင့် သွားလေ၊ ဘယ်နေ့သွားမလဲ၊ ငါလည်းလိုက်မယ်၊
 အိမ်က ဖေဖေတို့ မေမေတို့တောင် ဆေးရုံရောက်ပြီးပြီ”
 “သွားရင်ပြောမယ်”
 “နောင်ရှားပါ ခေါ်ရင်မကောင်းဘူးလား”
 “နောင်ရှားဆိုတဲ့ အညတရကောင်တစ်ကောင်က တပေါင်း
 ဆိုတဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေးရဲ့အတွေးတွေကို ကြီးစိုးနေပြီလား”
 “ငဖြိုး ... နင်တို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး၊
 ငါက ဆင်တူနှစ်ယောက်လုံးကို ပြချင်လို့ပြောတာ”
 “တပေါင်း ... နောင်ရှားကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”
 “တော်ပြီဟာ၊ နင်တို့ကိုတစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပဲ ... ဒါပဲ”
 တပေါင်းက တယ်လီဖုန်းကို ကမန်းကတန်း ချလိုက်
 သည်။ ခွေးကောင် ငဖြိုးက ငယ်ကတည်းက ဆဲမနာဆိုမနာ ဘာ
 ပြောပြောရသည်။ သူငယ်ချင်း နောင်ရှားလို ဆင်ခြင်နေမှာမဟုတ်။
 သူသိချင်လျှင် တဲ့တိုးမေးချပစ်မှာ။ သူကလည်း ဘာကိစ္စ ဒါကို
 သိချင်ရမှာလဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြဿနာတစ်ခုခုတက်
 နေလား၊ သဘောတူညီမှု တစ်ခုခုကို ယူထားလား။
 ဘာသဘောတွေလဲ။
 တကယ်လို့ တစ်ခုခုကို လွန်ကြီးတစ်ချောင်းလို
 တပေါင်းကို အလယ်မှာထားပြီး အပြိုင်ဆွဲဖို့ကြိုးစားကြမည်ဆို
 လျှင် ...

အို ... ရှက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ အတွေးရယ်လေ။
 ဘာလို့ တွေးရမှာလဲ။ မတွေးသင့်ဘူး။ ကိုယ်က မိန်းမသား။
 သည်အတွေးမျိုးကို စပြီး ဝင်သင့်သူမှမဟုတ်တာ။
 အဲသည်ရင်ခုန်သံကြီးကလည်း အသံတိုးပေးပါ။
 ခုန်နှုန်းလျှော့ပေးပါ။ တပေါင်း ဟိုအရင်တွေတုန်းကလိုပဲ အေးဆေး
 ငြိမ်းချမ်းစွာ၊ ချမ်းမြေ့ကြည်နိုးစွာ မေမေရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းနှင့်ငှေ့
 ပြီး ခွဲချင်ခွဲချင်ပါသေးတယ်လေ။

တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် လမ်းညွှန်တွေ၊ ဝင်ခွင့်လျှောက်
 သွာပုံစံတွေပါသည့် စာအိတ်ကြီးကို ရင်မှာကပ်ရင်း ပိတ်တစ်မျိုးကို
 ခံစားလိုက်ရသည်။
 တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်တော့မည်။
 စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရသည့် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူဘဝကို
 ရတော့မည်လေ။ တိတိကျကျပြောရလျှင်တော့ ဆယ့်လေးငါးနှစ်ခန့်
 ဟု ပြောရမည်ထင်သည်။ တပေါင်း ကျောင်းစနေဖို့၊ သူငယ်တန်း
 တက်ဖို့ စီစဉ်ကတည်းက ...။
 “သမီးလေးက အခု သူငယ်တန်းတက်မှ နောက်ထပ်
 ဆယ်နှစ်ကြာရင် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်တက်ရ
 မှာ ...”
 “မေမေသက်တမ်းတစ်လျှောက်ကာလတွေထဲမှာ
 တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝ အပျော်ဆုံး” ဟု မေမေ အမြဲပြောခဲ့သည်။

“အပူအပင်လည်းကင်းတယ်၊ မိဘရှာကျွေးတာစားပြီး မိဘပိုက်ဆံနဲ့သုံးရတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ရှာဖွေဖို့မလိုဘူး၊ ပြီးတော့ နသစ်သောကာလရဲ့ အပျော်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝခံစားတတ်တဲ့အရွယ်လည်းရောက်နေပြီ” တဲ့။

ကြားဖူးနားဝနှင့်ပင် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရပါသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝပါ။

“နောင်ရှား ဘာလျှောက်မယ်မသိဘူး”

ဖျတ်ခနဲတွေးနှင့်အတူ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ထူထူကာရဲတွတ်သွားမှာသေချာ၏။ ခုနေသာ လွယ်အိတ်ထဲမှာ မှန်ပါလျှင် ထုတ်ကြည့်လိုက်ချင်သည်။ တကယ်ဆို ဖြိုးကို အရင်ဆုံး သတိရရမှာ။ ခွင့်လွှတ်လိုက်သူငယ်ချင်းရယ်။

“တပေါင်း ဘယ်လောက်ထည့်မှာလဲ”

သက်ထားက တံတောင်ဆစ်နှင့် လှမ်းတွက်၍ ကျိတ်မေးသည်။ တပေါင်းတို့ ဆယ်တန်းဖြေခဲ့ရသည့် စာစစ်ဌာနက တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်တွေ ထုတ်ပေးရင်း အလှူခံစာအုပ်လေးပါ အနားမှာချထား၏။

“ကျောင်းကထိန်အတွက် လှူခဲ့ပါဦး” တဲ့။

“ဂုဏ်ထူးငါးလုံးတောင်ရတာ တစ်ရာနဲ့တော့မဖြစ်ဘူး။ တကယ်ဆို တစ်လုံးကိုတစ်ရာလောက်လှူပါလား”

ကျောင်းသူတစ်ဦး၏ မိခင်ဖြစ်ဟန်တူသူ အမျိုးသမီးကြီးကို ဆရာမက နောက်နေ့၏ အစကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြသူများလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

“ဟေ့ ... ဂုဏ်ထူးတစ်လုံးတစ်ရာဆို တို့လိုတစ်လုံးမှာမပါရင် လှူစရာမလိုဘူးလား”

“ဟိတ် ... ရွတ်”

သက်ထားကို ဆွဲဆိတ်လိုက်ရသည်။ အဲသည်ကောင်တော်က ရောက်လေရာမှာ အာပြီ၏။

“ဟဲ့ ... တပေါင်းပါလား”

“အန်တီ”

သူများတွေ တီချာခေါ်ကြမည့် ဒေါ်ခင်သိန်းကြိုင်ကို ဘပေါင်းက အန်တီခေါ်၏။ ဒေါ်ခင်သိန်းကြိုင်က လေးလေးကျော်တို့၊ အန်တီဇွေဦးတို့သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။

“ဒီဘယ်နှလုံးလဲ”

“တစ်လုံးတည်းပါ၊ သင်္ချာ”

“ဖြိုး အမှတ်လာထုတ်တာ မတွေ့သေးဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ဟိုတလောက သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်တယ်”

ဒေါ်ခင်သိန်းကြိုင်က တပေါင်းလက်ကို ဆွဲ၏။

“အခု လေးလေးကျော်အိမ်ကို ရောက်သွားပါပြီ အန်တီ”

“မင်းသားဖြစ်ဦးမှာပေါ့၊ သူတ မွေးစားသားဆို၊ အန်တီတို့တောင် မသိဘူး၊ ဇွေဦး ကလေးကင်ပွန်းတံပတ်ထလုပ်မှ သားတစ်ယောက်မွေးမှန်းသိရတာ၊ ဇွေဦးက ကလေးမမွေးခင် နေမကောင်းလို့ ကျန်းမာရေးအတွက် ပြင်ဦးလွင်တက်နေမယ်ဆိုပြီး ရန်ကုန်က ခြောက်လလောက် ပျောက်သွားတာ သမီးရဲ့ ...”

“ပြန်လာတော့ ကလေးတစ်ယောက် မွေးခဲ့တယ် ဆိုပြီး ကင်ပွန်းတပ်တာ၊ အန်တီတို့က နွေဦးသားရင်းပဲ ထင်ထားတာ၊ သတင်းစာသေ့တွေမှပဲ သိတော့တယ် ...

“ဦးသိန်းထိုက်လည်း ဆေးရုံမှာဆို၊ ပြောစမ်းပါဦး။ ဖိုးကျော်က နွေဦးသားကို စောင့်ရှောက်ထားသလား။”

ဖြိုးအကြောင်းတွေပြောပြရင်း ဖြိုးနှင့် ချွတ်စွပ်တူ သည် လူတစ်ယောက်အကြောင်းကိုပါ သတိတရဖြစ်နေသည်။ သူ့အကြောင်းပါ ထည့်ပြောချင်စိတ်ကို မျှီချနေရ၏။ ဘာကြောင့် သည်လိုဖြစ်မှန်း တပေါင်းလည်းမသိချေ။

“ဖြိုးက ဒီဘယ်နှလုံးလဲ”

“လေးလုံးလား၊ ငါးလုံးလားမသိဘူး အန်တီ”

အောင်စာရင်းထွက်ခါစတုန်းကတော့ သေချာသိခဲ့ပါ ၏။ ကာလကြာတော့ မေ့တော့တော့ဖြစ်သွားရတာကိုပဲ ငယ်သူချင်း အပေါ် အားနှာမိလိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ နောင်ရှား ဘယ်နှလုံးရသလဲ ဆိုသည့်အတွေးက ဝင်ပြန်သည်။

“ဆေး ... ဝင်မှာပေါ့၊ သမီးက ဘာယူမှာလဲ”

“သမီး သင်္ချာပဲယူမှာပါ”

“ဟဲ့ ... ဟိုမှာ ဖြိုး”

ဒေါ်ခင်သိန်းကြိုင်က လှမ်းပြ၏။

လူတစ်ယောက် တပေါင်းတို့နားသို့ လျှောက်လာနေ သည်။ ဖြိုးနှင့်တူသောလူတစ်ယောက်မို့ နောင်ရှားနှင့်တူသော လူတစ်ယောက်ဟုလည်းဆိုနိုင်၏။ ဖြိုး သို့မဟုတ် နောင်ရှားဟု

ပြောမှပိုမှန်သည်။ သူ ဖြိုးလား၊ နောင်ရှားလား။ ရုပ်အင်္ကျီလက် ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်နားထိ ပြန်ခေါက်ထားတာကတော့ ဖြိုးလည်း လက်ရှည်ဝတ်လျှင် အဲသည်လိုပဲခေါက်သည်။ ဖြိုးက ဘောင်းဘီအမြဲ ဝတ်၏။ သူက ပုဆိုးမှ ကချင်အနက်ကွက် အရောင်မိုင်းမိုင်း။ ဆံပင်က သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ထူပွပွ လိမ်ကောက်ကောက်မို့ ဖြိုးသင်ပုံ မကွဲလျှင် ရွေးမရ။

တပေါင်းရှေ့တည့်တည့်မှာ လာရပ်ပေမယ့် အန်တီ ဒေါ်ခင်သိန်းကြိုင်ကို နှုတ်မဆက်ချေ။ တပေါင်းကိုပဲ စေ့စေ့ကြည့် သည်။ တပေါင်း သူ့မျက်ဝန်းတွေကို သူ့ခိုးဖမ်းသလို ရင်ဆိုင် ကြည့်လိုက်၏။ ဖြိုးနှင့်သူငယ်ချင်းဖြစ်လာသည့် သက်တမ်းတစ် လျှောက်လုံးမှာ ဖြိုး တပေါင်းကို အဲသည်လို တစ်ခါမျှမကြည့်ဖူး တာကို သတိထားမိ၏။

“နောင်ရှား မဟုတ်လားဟင်”

သူ ခေါင်းကို ဆွဲခနဲမော့ပစ်လိုက်သည်။ စိတ်ပျက် သွားသည့်ပုံနှင့် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်၏။ တပေါင်းက နောင်ရှား မဟုတ်လားဟင်ဆိုလိုက်သည်နှင့် ဒေါ်ခင်သိန်းကြိုင်၏ စိတ်ဝင်စား မှုက မြင့်တက်သွားရသည်။

“သူ ကျွန်တော့်ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး အန်တီ၊ တပေါင်းက အရင်တပေါင်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ ...”

တပေါင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီးရယ်၏။

“တန်ခူးလား မသိဘူး၊ သက်ထား၊ နင့်သူငယ်ချင်းက ကဆုန် နယုန်လည်း ဖြစ်နေနိုင်သေးတယ်”

သက်ထားက ရယ်၏။ စာပေါင်းက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးသည်။ စောစောကတည်းက ပြောချင်လွန်းလှနေသည်။ ဖြိုးနှင့်တူသော လူတစ်ယောက်အကြောင်း ဒေါ်ခင်သိန်းကြိုင်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ ပြောရင်း ပြောဖြစ်တာကိုပဲ တင်းတိမ်သွားသလို ခံစားရသည်။ မိမိကို ငေးကြည့်နေသည့် ဖြိုးကို ဂရုမစိုက်အားပါ။ သတိတရဖြစ်လို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဖြိုးက ဝင်ခွင့်စာအိတ်ကြီးကို ထုတ်နေပြီ။

“ဘယ်လောက်လှူမလဲ သူဌေးသား”

ဒေါ်ခင်သိန်းကြိုင်က လှမ်းမေး၏။

“အိတ်ကပ်ထဲမှာ လေးဆယ့်ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ပဲ ပါပါတယ် အန်တီ”

“မင်း ဖိုးကျော်အိမ်မှာဆို”

“လေးလေးကျော်က ကျွန်တော့်အဖေမှမဟုတ်တာ”

“ကားလည်းမပါပါလား”

“ဆင်းရဲပါတယ်ဆိုမှ တော်တော်ငတ်ရဲ့လား မေးသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော်က ဝင်ကစွပ်ကောင်ပဲ အန်တီရဲ့၊ အပေါ်ခွဲကြီးနဲ့ ခမ်းနားနေတာ”

ဒေါ်ခင်သိန်းကြိုင်က သနားသွားပုံနှင့် ဖြိုးပန်းကို လာပုတ်သည်။

“ဆေးလျှောက်မှာမဟုတ်လား”

“သေသေချာချာ မစဉ်းစားရသေးပါဘူး”

“ဦးသိန်းထိုက်ကို သွားကြည့်သေးလား”

“ဒေါ်အုန်းပွင့်ဆုံးမှ သွားမလို့ပါ”

ဒေါ်ခင်သိန်းကြိုင်က ရယ်၏။

“ဦးသိန်းထိုက်ကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီလောက်နေလာခဲ့ပြီမှ မိန်းမယူဖို့ စဉ်းစားဖြစ်သေးလား”

“ဖေဖေက ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာတာတော့ အမှန်ပါ အန်တီ၊ ခြေဆုပ်လက်နယ် ဆေးပေးမီးယူလိုတာလည်း အမှန်ပါ၊ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက် နောက်အိမ်ထောင်ပြုတာကို ကျွန်တော်က မူအားဖြင့်လက်ခံပါတယ်”

“အံ့မယ် ... ကြီးကျယ်လိုက်တာ ရှင့်စကားက”

“ကိုယ့်အတွက် ဆေးပေးမီးယူ အဖော်ရဖို့ထက် ကိုယ့်ပစ္စည်းမက်လို့ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့ မိန်းမမျိုးတော့ ရှောင်သင့်တယ်”

“သူတို့ ယူပြီးကြပြီလား”

“ရုံးမှာလက်မှတ်ထိုးဖို့ သုံးရက်အလိုမှာ ဖေဖေက နေမကောင်းဖြစ်၊ ကျွန်တော်က အိမ်ပေါ်ကဆင်း၊ သူတို့သား အမိကတော့ ဝေယျာဝစ္စအကြောင်းပြပြီး ဖေဖေအိမ်ပေါ်မှာပဲ နေကြမှာပါ”

“ဟယ် ... ရှိပစ္စည်းတွေလည်း သယ်ချသွားပါဦးမယ်”

“သယ်လည်း တီဗီတို့၊ ရေခဲသေတ္တာတို့လောက်ပဲ ရမှာပေါ့၊ ပိုက်ဆံကျတော့ ဖေဖေက ချက်ခံနဲ့သုံးတာ များပါတယ်၊ အိမ်မှာထားတဲ့ငွေက အလွန်ဆုံးမှ တစ်သိန်းလောက်ပါ”

“အဲ့ဒါရောနည်းလား၊ အတွင်းပစ္စည်းတွေကော”

“အဲ့ဒါတွေက မေမေသိမ်းထားခဲ့တာ ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး၊ ဖေဖေတော့ သိမယ်ထင်ပါတယ်၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ယူလို့ရမယ်ထင်ပါဘူး”

“ခု သက်သာပြီလား၊ ဆေးရုံကလူနာ”

“သက်သာတယ်ကြားပါတယ်”

“မင်း မသွားဘူးလား၊ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ကျွန်တော်မျက်နှာကိုမြင်ရင် ဖေဖေ ရောဂါတိုးမှာစိုးလို့ ပါ”

ဖြိုးက ဒေါ်ခင်သိန်းကြိုင်ကို ‘ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်’ဟု နှုတ်ဆက်၏။

“ငါ့ကို လိုက်ပို့မလား တပေါင်း”

“သက်ထားကို ပို့ရဦးမယ်”

ဖြိုး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်မို့ တပေါင်းက မန်းကတန်းလိုက်ရသည်။

“စိတ်ကြီးပဲ၊ ပို့မှာပေါ့”

“ရပါတယ်၊ ငါ ဒီလိုပဲပြန်မယ်”

“ဖြိုး ... ငါ စိတ်မကောင်းအောင်မလုပ်နဲ့ ခါတိုင်းလည်း ပြောနေကျ”

“ငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ နင် သက်ထားကိုပို့ရတော့ လမ်းမှ မကြိုတာ၊ ငါ့ဘာသာသွားမယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပို့မယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော”

တပေါင်းကားပေါ်သို့ ဖြိုး သွားထိုင်၏။ ယောက်ျားခြေလှမ်းနှင့်မို့ ဖြိုးက အရင်ရောက်ကာ ယာဉ်မောင်းဦးလေးကြီးနှင့် စကားပြောနေသည်။ တပေါင်းနှင့် သက်ထားတို့ရောက်လာတာကားက ဝူးခနဲမောင်းထွက်၏။ ဖြိုးမျက်နှာက မကြည်လင်

လောကကြီးကို စိတ်နှာပုံနှင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။ အဲသည်လိုဆိုတော့လည်း တပေါင်း ရင်ထဲမချိနိုင်တော့ပါ။

ဖြိုးဆိုတာ ငယ်ပေါင်းမှ မောင်နှမရင်းလိုချစ်ခဲ့ကြရသည့် သူငယ်ချင်းတွေလေ။ ဖြိုးအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲစဉ်းစားရင်း ဖြိုးမျက်ဝန်းတွေက အတွေးထံ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဝင်လာသည်။

ငါ့ကို အဲသည်လိုကြည့်တော့ နင့်ကို နောင်ရှားလို့ ထင်သွားတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်။

“တပေါင်းနဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

“တပေါင်းပါ”

“ကျွန်တော် နောင်ရှားပါ”

“ဪ ... ပြောလေ၊ ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်ကရလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့”

စကားပြောခွက်မှာသာ တီဗီကင်မရာပါလျှင် တပေါင်းမျက်နှာ အရောင်ရင့်နေတာ၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေတာတွေ တစ်ဖက်က မြင်နိုင်၏။ မူလက လိမ်ပြီးသားကြေးနန်းကြီးကို လက်ညှိုးနှင့် ထပ်ထပ်လိမ်လိုက်မိသည်။

“ဘာလျှောက်မှာလဲ”

“တစ်ခုပေါ့”

“တပေါင်းက မက်စ”

“ကျွန်တော့်မှာ မက်စရာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ဟင် ... ဘာပြောတာလဲ”

“ကျွန်တော်က သင်္ချာမလျှောက်ဘူးလို့ပြောတာ”

“အဲဒါ ရိုးရိုးတန်းတန်းပြောပါလား၊ နေဦး တပေါင်း တစ်ခုမေးမယ် ခု တပေါင်းမေးတာကို မှန်မှန်ဖြေဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာဝတ်ထားလဲ၊ ပုဆိုးလား ဘောင်းဘီလား”

နောင်ရှား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငုံ့ကြည့်စရာမလိုပါ။

ကိုယ်ဝတ်ထားတာ ကိုယ်အသိဆုံးလေ။

“ဘောင်းဘီ”

“တီရှပ်နဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ဖြိုးစတိုင်ပေါ့”

“ယောက်ျားလေးတော်တော်များများဟာ ဒီပုံစံပါပဲ၊ ဖြိုး စတိုင်လ်ပါပြောလို့ရမလား”

“နောင်ရှားနဲ့ ဖြိုးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းမှာဆိုရင်တော့ ပြော လို့ရတာပေါ့၊ ဟိုနေ့က ဖြိုး အမှတ်လာထုတ်တယ်လေ၊ နောင် ရှား စတိုင်လ်နဲ့”

“တပေါင်းမေးမယ်ဆိုတာ ဒါလား”

“အင်း”

“အရေးမပါလိုက်တာ”

“ဒါဖြင့် နောင်ရှားကပဲ အရေးပါတာမေးပါဦး”

“တပေါင်းနဲ့ ဖြိုးအကြောင်း သိချင်လို့”

“ဟာ ... နောင်ရှား”

မျက်နှာက ဖြန်းခနဲ ပူသွားရကာ ရှက်သွားမိတာ လည်းအမှန်ပါ။ စိတ်ဆိုးချင်သလိုလည်းရှိ၏။

“ဖြိုးက တပေါင်းကို ရည်းစားစကားပြောဖူးလား”

“နောင်ရှား ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ”

“ဖြိုးက မပြောရသေးဘူး၊ အချိန်မီသေးတယ်ဆိုရင် တို့ ပြောမလို့၊ တို့ မျှီမထားနိုင်တော့ဘူး၊ တပေါင်းကို ချစ်တယ်”

“နောင်ရှား”

လေသံက မာသွားသည်။ ခုမှ တကယ် မျက်နှာကြီး ငဲ့ထွက် ရှက်လိုက်တာမပြောပါနှင့်တော့။ စိတ်လည်းတို၏။ နောင်ရှားလုပ်ပုံက သိပ်မဟုတ်သေးဘူးလေ။ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို ခရီးကြိုလမ်းကြို ရည်းစားစကားပြောတာနှင့်တူနေ၏။ ဘန်ဖိုးထားမှု၊ လေးနက်မှု လျော့ပါးသလိုဖြစ်နေ၏။

“ဖြိုးက ပြောပြီးနေပြီလား တပေါင်း၊ ဖြိုးကို လက်ခံပြီးသား ဆိုရင် တို့ ဘွားခတ်တယ်”

“နောင်ရှား၊ တို့အပေါ်မှာ နည်းနည်းမှ တန်ဖိုးမထားဘူး၊ စကားပြောတာ ခွေးရူးတိုင်ဦးတမ်းကစားသလိုပဲ၊ မိန်းက လေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဒီထက်တန်ဖိုးထားပြီး အမှန် အကန်ချစ်နိုင်မှ အဲဒီစကားမျိုးပြောပါ၊ နှုတ်မြိန်ပြီး အာသွက် ရဲ့နဲ့တော့ မပြောပါနဲ့”

စကားပြောခွက်ကို ဆောင့်မချဖြစ်ပါ။ ဖြည်းဖြည်းပဲ ချလိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ မထင်မှတ်သည့် မီးတောင်တွေ သပေါက်နေသလို ခံစားရသည်။ ငိုချင်လိုက်တာ နောင်ရှားရယ်။ စကားပြောပုံက ပေါ့ပေါ့တိမ်တိမ်နဲ့။

တယ်လီဖုန်းက မြည်လာပြန်၏။ နောင်ရှားပဲဆိုတာ ရင်ထဲ အလိုလိုသိနှင့်သည်။ သူ ရှင်းပြဖို့ ထပ်ခေါ်တာနေမှာပေါ့။ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဗီဒီယိုတွေထဲမှာလို လိုရင်းကို တစ်ခါတည်းပြောမချဘဲ ...

“ရှင်းပြပါရစေ” ဆိုတာကိုသာ ထပ်တလဲလဲပြောရင်း ရှင်းခွင့်မရဘဲ ပြဿနာခေါင်ခိုက်သွားရသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံမှာ သေချာ၏။ တပေါင်း ခေတ်လူငယ် မိန်းကလေးပါ။ ခေတ်မီသင့် သလောက်မိပါသည်။ ခေတ်နောက်မှာလည်း ကျန်မနေခဲ့ပါ။ သို့ပေမဲ့ ခေတ်ရှေ့ကတော့မပြေးချင်။ တပေါင်းဆိုတာ မြန်မာမလေးပါ။

ငြိလ်တုခေတ်၊ ဒုံးပျံခေတ်ကို ဘယ်လိုပဲရောက်ရောက် မြန်မာမလေးတွေမှာ ဣန္ဒြေဆိုတာ ခြုံလွှာတစ်စောင်လို မြဲရတာ၊ သိက္ခာဆိုတာလေးကို မြင့်သည်ထက်မြင့်အောင် တင်ရတာ၊ အရှက်တရားဆိုတဲ့ တန်ဖိုးလေးနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုလေး ထိန်းသိမ်းရတာ ဒါတွေ နားမလည်ဘူးလား နောင်ရှားရယ်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ပြီဆိုလျှင် ဣန္ဒြေ သိက္ခာကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး တန်ဖိုးရှိရှိ အခွင့်တောင်းတတ်အောင် လေ့ကျင့်မှုနည်းပါးခဲ့လေသလား။ တပေါင်း စကားပြောခွက်ကို ပြန်မသည်။ ဂဏန်းငါးလုံးကိုလှည့်၏။

“ဖြိုးလားဟင် ... တပေါင်းပါ”

ခေါ်သံမှာ ရှိုက်သံလေး စွက်ချင်သွားရသည်။ ဖြိုးက ဗီဒီယိုကားတွေ စတင်ရိုက်ကူးနေပြီဆိုမေမယ့် လေးလေးကျော်လို တစ်နေ့မပြတ်မဟုတ်သေးတာမို့ ဖြိုး အိမ်တွင်ရှိနေမှာက သေချာ သလောက်ဖြစ်နေ၏။ တပေါင်း ဖြိုးကိုပဲရင်ဖွင့်ချင်သည်။ သက်ထားက အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းပေမယ့် သက်ထားကို ပြောပြချင်စိတ် သိပ်မရှိချေ။

“အင်း ... ပြောပါ”

“ဖြိုးရယ် ... သူ့ ... သိလား”

သူ့အကြောင်းမပြောခင် မျက်ရည်က ကျနှင့်သည်။ တပေါင်း သည်လို မျက်ရည်နှင့် တိုင်တန်းပြီဆိုကတည်းက ဖြိုး ကြိုတင်ရိပ်မိနိုင်လောက်သည်။

“တပေါင်းကို ချစ်တယ်လို့ပြောတာ အရမ်းပေါ့တိမ်တာပဲ၊ ပြောပုံက တပေါင်းမှာ နည်းနည်းလေးမှ တန်ဖိုးမရှိဘူး၊ နှုတ်ဆော့သွားသလိုပဲ၊ သူ့ အပြောမတတ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တပေါင်း ဝမ်းနည်းတယ် ဖြိုးရဲ့၊ တပေါင်းနေပုံထိုင်ပုံဟာ ယောက်ျားကလေးတွေရဲ့ အမြင်မှာ ကလက်နေလား၊ မဆွတ်ခင်က ညွတ်နေတဲ့ပုံစံမျိုးဝင်နေသလား၊ တပေါင်းကို အမြင်မတော်ရင်ပြောပါ ဖြိုးရယ်၊ တပေါင်း အရမ်းဝမ်းနည်းတာပဲ၊ ငိုလည်းငိုချင်တယ်”

တစ်ဖက်မှ အသက်ရှူသံကလွဲလို့ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဖြိုး ... အံ့ဩသွားတာလား၊ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်သွားတာလားမသိ။ ဖြိုးက သူ ဒေါသသူမနိုင်ဘဲ နောင်ရှားကို သွားရန်လုပ်နေမှာလည်း စိုးရသေးသည်။

“သူ့ကိုတော့ ဘာမှ သွားမလုပ်ပါနဲ့ ဖြိုးရယ်၊ တပေါင်းက ဝမ်းနည်းတာပါ။ သူ့ကိုစိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီထက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့အဖြစ်မျိုးကို မရောက်စေရတာလဲ မသိဘူး။ တပေါင်း ဝမ်းနည်းလို့ လှမ်းပြောတာ၊ ဒါပဲနော် ... သူ့ကိုလည်း သွားမပြောပါနဲ့တော့၊ တပေါင်းရှက်တယ်၊ ဖြိုးကို ခုလို လှမ်းတိုင်ပင်တာ ရော မှန်ရဲ့လားမသိဘူး။ မှားရင်လည်း ခွင့်လွှတ်နော်”

တပေါင်း စကားပြောခွက်ကို ချသည်။ ရင်ထဲ မောန်းသွားရင်း ဖြိုးကို လှမ်းပြောလိုက်မိတာ မှားသွားသလားဟု နောင်တရလေ၏။ ဖြိုးဆီက စကားတစ်ခွန်းကို ရယူနိုင်ဖို့ ချူရာများရောက်သွားလေသလား။ ငယ်သူငယ်ချင်းပဲ၊ ပြောချင်ရာ ပြောနေကျဟုလည်း တွေးဖြစ်၏။ ခေါင်းထဲ ပူထူကာ ဘယ်စကားနှင့် ဘယ်လုပ်ရပ်ကမှန်၍ ဘယ်ဟာက မှားသလဲဆိုတာ စဉ်းစားရင်း မူးနောက်သိဝေလာတော့သည်။

တပေါင်း သူငယ်ချင်းတွေ မိန်းမသားသိက္ခာနှင့် တန်ဖိုးအတွက် သည်လောက်ထိ ခေါင်းပူခဲတွေးကြရဲ့လား။

အခန်း(၅)

သူငယ်ချင်းများက ပူဆာသောကြောင့် ရိုက်ကွင်းထဲ သို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။ နေက ကျဲကျဲတောက်ပူနေသည်ဖို့ သစ်ပင်ရိပ်ဘုံရွေးရင်း နေပူထဲ မျက်ရည်ကျရမည့်သူကို တွေးသနားလိုက်မိသေးသည်။

ဇာတ်လမ်းအရ ဖြိုးတို့သားအမိ လမ်းလျှောက်လာကြရင်း စကားများရမည်။ ဖြိုးက သားဆိုးမဟုတ်ပေမယ့် ခေါင်းဇာတတ်သောသားဖြစ်၏။ မိခင်ပြောစကားကို လွယ်ကူစွာ ခေါင်းညိတ်တတ်သူမဟုတ်ချေ။ မိခင်က ဖျောင်းဖျါ ဖြိုးက ခေါင်းမာ၊ သားအမိ မပြေမလည်ဖြစ်ရင်း လမ်းလျှောက်လာ၊ လမ်းချိုးတစ်ကွက်ကိုရောက်၊ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြေးထွက်သွားသည့် ဖြိုးကို ဘစ်ဖက်လမ်းချိုးမှ အရှိန်နှင့်မောင်းထွက်လာသည့်ကားက ဝင်လာမိလို့ဖြစ်၊ မိခင်က သားကိုပြေးဆွဲ လှည့်ဖယ်လိုက်ရာ သားဖြစ်သူ လွတ်သွားပေမယ့် မိခင်က ကားရှေ့တည့်တည့်မှာ အရှိန်ငွေ့နံ့ လဲကျကာ ကားတိုက်သေဆုံးရမည်။ သားက မိခင်ကို

ကျုံးပွေ့ပြီး လမ်းမလယ်ကောင် နေပူကျတောက်ထဲ မျက်ရည်
ပေါက်ပေါက်ကျ ငိုကြွေးရမည့်အခန်းဖြစ်လေ၏။

“မင်းသားနာမည် ဖြိုးစေခပဲလား”

သက်ထားက မေး၏။

“မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ လေးလေးက နာမည်မပေးသေးဘူး၊ စာ
နယ်စင်းလည်း အသိမပေးသေးဘူးလေ၊ လေးငါးကား
ဆက်တိုက်ရိုက်ပြီးမှ နာမည်ပါ ဖော်ထုတ်ပြီး စာနယ်စင်းနဲ့
မိတ်ဆက်မယ်တဲ့၊ မင်းသားနာမည် မရွေးရသေးဘူး”

သရုပ်ဆောင်ရတာ မလွယ်မှန်း ရိုက်ကွင်းထဲလိုက်
ကြည့်မှ သိရတော့သည်။ မင်းသားကို ကြည့်၍ သနားနေသည်။
ခေါင်းကိုက်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း။ တပေါင်းသာဆို လေးငါးရစ်
လောက်ဆက်ပြီး မျက်ရိုးတွေကိုက်၊ ခေါင်းတွေမှူးဖြစ်တော့မှာ။
ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကိုလည်း အံ့ဩ
မိလေ၏။ တကယ့်ကို အံ့ဩချီးကျူးဖွယ်ကောင်းနေသည်။ ငြေ
ကွဲနာကျင်မှုကို ရင်ထဲသို့ အကြောင်းမဲ့စွာရောက်လာနိုင်အောင်
သွင်းယူဖန်တီးနိုင်ခြင်းသည် အနုပညာပေပဲ။

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရင်း ... ဖြိုး”

တပေါင်း သူ့ဆီပြေးသွားလိုက်သည်။ သူ့လက်ကို
ဆွဲခါယမ်းကာ ချိုးကျုံးလိုက်သည်။ သူက ပါးပြင်မှာကျန်ဆဲ
မျက်ရည်စက်တွေကို သုတ်ရင်းရယ်၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ် တပေါင်းရယ်”

“ဟင်”

ဘယ်လိုကြည့်လိုက်တာလဲ ဖြိုး။ တပေါင်းဆိုတဲ့
ငယ်သူငယ်ချင်းကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျက်ဝန်းနဲ့ ကြည့်လိုက်တာ
လဲ။ အသံထဲမှာ ချိုမြစေးထန်းပြီး တွယ်ငြိစေနိုင်တဲ့ ဘယ်လို
ဓာတုဗေဒပစ္စည်းတစ်ခုကို ထည့်ပြောလိုက်သလဲ ဖြိုး။ ဝါကျတစ်
ကြောင်းတည်းမှာ အကြင်နာဟန်တွေ အပြည့်စွက်ပြီး ဘယ်လို
ဘည်ဆောက်လိုက်တာလဲ ဖြိုး။ ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ
ဖြိုးရယ်။ တပေါင်းတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ။ တပေါင်းဆို
တဲ့ ငယ်ပေါင်းညီမလေးကို ဘယ်တုန်းက အဲဒီလို ဖြိုး ဆက်ဆံ
ခဲ့ဖူးသလဲ။

ဖြိုး၏ ကျေးဇူးမျက်ဝန်း အချစ်ကြည့်ထဲမှ တပေါင်း
အကြည့်တွေကို မနည်းကြီး ဖယ်ခွာသိမ်းဆည်းရသည်။

ရင်ထဲမှာ ကျင်လိုက်တာ။ သည်လုံဖြစ်ဖို့ မကောင်း
ဘူးလေ။ တပေါင်းဆိုတာ တိမ်းလွယ်ယိမ်းလွယ် ပူးသီရီဝေလွယ်
တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးမှမဟုတ်တာ။ ဖြိုးနှင့်က အုတ်သာသာ
ခင်မင်တွယ်တာတတ်သည့် အချိန်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ။
ရိုးရိုးသားသားမှ တကယ့်ကို ဖြူဖြူစင်စင်ကလေးတွေ။ လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်တာလောက်များတော့ အပျော့။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် ဂေါ်လီရိုက်၊ သားရေကွင်းပစ်၊ အရုပ်ထောင်ပစ်၊ ကုလား
မစီးခုန်၊ ထုပ်ဆီးတိုး၊ မိန်းကလေးကစားနည်းရော ယောက်ျားလေး
ကစားနည်းပါမကျန် မျိုးစုံအောင်ဆော့ရင်း ခုန်ကြ၊ ပေါက်ကြ၊
နဖူးတောက်ကြ၊ ခေါင်းခေါက်ကြ ထွေးလုံးရစ်ပတ်ပါပဲလေ။

ရင်ခုန်လှုပ်ရှားဖို့ဝေးစွာ ပျော်လိုက်ကြရတာ ရိုးသား
လွန်းလို့ ကြည်လင်လတ်ဆတ်လို့များတောင် နေခဲ့ပါရဲ့ ဖြိုးရယ်။

ဟိုတလောက နောင်ရှားလေ တပေါင်းရဲ့ ရင်ခုန်ခြင်းကို စတင်ပြုဆန်စေခဲ့သူ၊ ရင်ခွင်မှာလှုပ်ရှားယိမ်းထိုးခြင်းတစ်ခုဖြစ်စေဖို့ စတင်ဖန်တီးခဲ့သူ။ အဲသည်တုန်းက တပေါင်းကို ပစ္စည်းကြီးတစ်ခု ပြေးဝင်လာဆောင်သလိုကို ခံစားခဲ့ရတာ။ အဲသည်တုန်းက တစ်ခါ

ခုတစ်ခါကျတော့ ဖြိုးအကြည့်လေးတစ်ချက်နှင့်တစ်ရင်ထဲ နာကျင်ကျိန်းစပ်သွားမိတာ။ ဖြိုးရယ် ... တပေါင်းဟာ မတည်တဲ့မိန်းမသား၊ ပဲ့ပြားရွေကျူလို လေယူရာတိုင်းဖြိုးယိမ်းနဲ့ တတ်သူဖြစ်ရပြီ ဖြိုးရယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ မကောင်းဘူးမဟုတ်လား။ ဣန္ဒြေရှင် မိန်းမသားတစ်ယောက်မှာ မြန်ဆန်ကျယ်လောင်တဲ့ ရင်ခုန်သံဟာ တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်သာပဲ ဖြစ်သင့်တယ်။ ဖြစ်ရမယ်။ နောင်ရှားကိုရော ဖြိုးကိုပါ တပေါင်း ရင်ခုန်တတ်နေပြီဆိုရင် တပေါင်းအတွက် ခြံလွှာတစ်စောင်လို မြဲရမယ့် ဣန္ဒြေနဲ့ သိက္ခာဆိုတာ သိပ်ကို ပါးလွှာသွားခဲ့ပြီပေါ့ ဖြိုးရယ်။

တပေါင်း အဲသည်လို မဖြစ်ချင်ဘူးကွယ်။

“တို့က အောင်မြင်တဲ့ သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကိုဖြစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားတယ်၊ တပေါင်းက ချီးကျူးတော့ တို့ အရမ်းပျော်တယ်၊ တပေါင်း ရှေ့မှာမို့ ပိုကြီးစားမိလိုက်သလား မသိဘူး”

တပေါင်းလက်ကို မလွှတ်သေးဘဲ တစ်ချက်ညှစ်လိုက်ပြီးမှ ဆတ်ခနဲလွှတ်ချသည်။ ပြီးတော့ ဆောရီးဟုပြောကာ ရယ်ပြန်၏။ ဟင်း ... သူ သိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ။

“ကိုဖြိုး တကယ်တော်တယ်၊ ဝေဟန်တို့က အဲဒီလောက် ထင်မထားဘူး”

“ခပ်ကြောင်ကြောင်လောက် မှန်းထားတယ်ပေါ့”

“အားမနာစတမ်းပြောရရင်တော့ တကယ်မှန်းထားတာ တော်ရုံတန်ရုံထက်တောင် နည်းနည်းနိမ့်သေးတယ်”

“အထင်ကြီးကြသားပဲ”

“လပ်ဖီဆင်း ပိုင်ရဲ့လား”

“စောင့်ကြည့်လေ”

“ဘယ်ရိုးလို့လဲ”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲသာ ကြားဖူးပါတယ်”

“ဆိုးရင်လည်း ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ မရိုးလို့သာ သူများသားသမီး ကိုင်ရဲတွယ်ရဲတော့ပေါ့”

“ပြစ်မှုသိပ်ကြီးသွားပြီဗျာ၊ အလုပ်သဘောပါ”

“ကိုဖြိုးကြည့်ရတာ တော်တော်ပျော်နေပုံရတယ်”

“အဟား ... ပြောရင် ပိုင်းဟားကြဦးမယ်၊ ကျွန်တော်က လမ်းလျှောက်တတ်ကတည်းက ဇာတ်လိုက်လုပ်တမ်းကစားလာတာ၊ မင်းသားအရမ်းဖြစ်ချင်တယ်၊ ဗိုက်ထဲမှာ ရောဂါပိုး တစ်ခုလိုကို ခွဲကပ်နေတာ”

တပေါင်း မျက်မှောင်လေးကုတ်လိုက်သည်။ သက်ထားတို့၊ ဝေဟန်တို့နှင့် အားပါးတရပြောနေသည့် ဖြိုးက တပေါင်းအတွက် ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်တွေကိုချည်း သယ်ဆောင်လာပေးနေ၏။

“ပီပြင်ရဲ့လား တပေါင်း”

“ထပ်လာကြွားမနေနဲ့၊ စောစောကတည်းက ချီးကျူးပြီးသားဟာကို”

တပေါင်း မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။ ဖြိုးက ရယ်ရင်း မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြသည်။ နှာခေါင်းတစ်ခြမ်း ရှုပ်ပြသည်။ ဘယ်လိုလဲ။ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်တွေပါလား။ ဖြိုး ဘယ်တုန်းက အဲသည်လို ပြောင်ချောင်ချော် စပ်ဖြူဖြူလုပ်ဖူးသလဲ။ တပေါင်းနှင့် ဘယ်လိုရင်းနှီးပေမယ့် တပေါင်းကိုဆို ခပ်တည်တည်ဆက်ဆံပြီး သူက အသာစီးယူချင်သည့် ရုပ်တည်သမားက ခုတော့လည်း ရှုပ်လိုက်မဲ့လိုက်နှင့်ပါလား။

“မင်းသားရေ ... လုပ်ဖိဆင်း၊ လှလှပပဝတ်မယ်၊ ရှေ့က အဆက်မရှိ၊ ကြိုက်တာဝတ်”

ဒါရိုက်တာထံမှ အော်သံထွက်လာ၏။ ဖြိုး တပေါင်းကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး ထွက်သွားသည်။ ထူးဆန်းပြန်ပြီ။ ခါတိုင်းဆို သည်လိုမျိုးနေရာမှာ တပေါင်းကို ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ နှာအောင် ခေါက်သွားမှာ။ ဖြိုး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဖြိုး ဘယ်လို ဖြစ်နေလဲမေးသင့်သလို တပေါင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ဆန်းစစ်ဖို့လိုနေပြီ။

တပေါင်းကလည်း ပျော်တာရယ်၊ ရှက်တာရယ်၊ ကြည်နူးဝန်တိုတာလေးတွေရယ် ပေါင်းစုပြီး ရင်ခုန်သံမြန်ရတာ နှင့် ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲအေးလိုက်၊ ဖိုခနဲနွေးလိုက်နှင့်။

ဖြိုးက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။
တပေါင်းကရော ဘာဖြစ်နေရတာလဲ။

ဆေးခန်းထဲမှာ လူတွေပြည့်နေသည်။
နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ကြသူတွေက များလွန်းလို့ပဲ လား၊ ရာသီဥတုပဲ ဖောက်ပြန်လေသလား၊ ဒေါက်တာမိုးမြင့်ကပဲ နာမည်ကြီးလွန်းလို့ လူနာမှန်သမျှ သူ့ဆီချည်း စုပြုံကျရောက် လေသလားမသိ။ ဆရာဝန် သုံးလေးဦး၊ အထူးကုတွေပါထိုင်သည့် ဆေးခန်းကတောင် ခပ်ချောင်ချောင်ရယ်။ ဒေါက်တာမိုးမြင့်တစ် ယောက်တည်း ထိုင်သည့်ဆေးခန်းက လူပြည့်နေသည်။

အသက်ကယ်ပညာရှင်ချင်း တူတူမှာ ဒေါက်တာ မိုးမြင့် ပိုက်ဆံယူနည်းတာလည်း အဓိကအချက်ဖြစ်နိုင်၏။ ဆေး ခန်းစာရေးလေးခမျာ ခေါင်းတောင်မျှမဖော်နိုင်ရှာ။ လူနာသစ်တွေ မှတ်ပုံတင်ပေး၊ ဆေးမှတ်တမ်းစာအုပ်တွေ ရေးပေး၊ ဆရာဝန်အခန်း မှထွက်လာသည့် လူနာတွေအတွက် ဆေးထုတ်ပေး၊ ကျသင့်ငွေ တွက်၊ ငွေသိမ်းငွေအမ်း၊ သူ့ခမျာ ရှုပ်လိုက်တဲ့အလုပ်။ ပင်ပန်း သလားမသိ၊ မျက်နှာလေးတောင် နည်းနည်းချောင်သွားသလား ထင်ရသည်။

ဒီဒီယိုမင်းသား ဖြစ်နေသူနှင့် အဆင်အပြင်ချင်းကပါ ကွာသည်မို့ သန့်ပြန်ချောမောခြင်းပါ တော်တော်ကြီးကွာနေတော့ သည်။

“နောင်ရှာ”

ကြင်နာသံက လွတ်ခနဲထွက်သည်။ နောင်ရှားမျက်နှာ မော့လာသည်။ တပေါင်းကိုကြည့်၏။ ဘယ်လိုကြည့်လိုက်ပြန်တာလဲ နောင်ရှားရယ် ... ဟု မေးချင်၏။ နောင်ရှားအကြည့်တွေက ရီဝေနေသည်။ မှန်သိနေသည်။ နှမ်းဖျော့နေသည်။ ကွာခြားမှု အဆင့်အတန်း၏ ပမာဏကို နာကျင်ကြေကွဲနေပုံရသည်။ စိုးထိတ်အားငယ်မှုတွေက မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက်မှာ အရောင်ဆိုးထားသလားထင်ရအောင် ဖုံးလွှမ်းလေ၏။

“ထိုင်ဦးနော်”

“ရပါတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ပါ”

တပေါင်း နေရာလွတ်လှည့်ပတ်ရှာသည်။ မတွေ့ချေ။ ဆေးခန်းအပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဆေးခန်းလျှံလှူနာတချို့ ရပ်နေကြသည်။ လူနာကို အတွင်းမှာ ထိုင်ခိုင်းထားပြီး အဖော်လိုက်သူတွေမို့ လမ်းပေါ်ဆင်းရပ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

“ရော့ ... တပေါင်း”

နောင်ရှား ကောင်တာကိုကျော်၍ ခွေးခြေတစ်လုံးချပေးသည်။ တပေါင်း ယူလိုက်၏။ သူ့ကို ဘယ်လောက်စောင့်ရှည့်မည်မှန်းမှမသိတာ။ ထိုင်စရာမရှိဘဲ မတ်တတ်ကြီးရပ်နေရလျှင် ညောင်းညာလာမှာထက် မိန်းမသားမို့ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်မှာကပို၏။ တစ်ခုတည်းသော ခွေးခြေကို တပေါင်းအတွက် လှမ်းပေးလိုက်သည့်အခါ သူ မတ်တတ်ရပ်နေရမှာ သေချာသွားသည်။ သို့ပေမဲ့ သူက အကြာကြီးထိုင်ထားပြီးပြီပဲ။ ခဏတစ်ဖြုတ် မတ်တတ်ရပ်ပစေဟု သဘောထားလိုက်သည်။

ခွေးခြေပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း မျက်စိရှေ့မှာ ဖြတ်သန်းသွားလာနေသည့် လူတွေထဲ ဝေးနေလိုက်မိ၏။ အကြည့်စေးက မည်သည့်ရုပ်လွှာကိုမျှ ပီပြင်မလာစေပါ။ အတွေးမိန့်မိန့်ထဲမှာ နောင်ရှားရပ်သွင်တောင် ဝိုးတဝါးသာထင်၏။

“ငါ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ” ဆိုသည့်မေးခွန်းကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်မေးကြည့်ဖြစ်သည်။

သိချင်တာတစ်ခု ရှိသည်လေ။

နောင်ရှားကို စတင်တွေ့ဖူးလိုက်စဉ်ကပင် ရင်ထဲသိမ်းထိုးလှုပ်ရှားခဲ့ဖူးသည်။ အဲသည်တုန်းက ဖြိုးနှင့်ဆိုလျှင် ခေါင်းခေါက်လိုက်၊ ဆွဲဆိတ်လိုက် သွေးသားရင်းချာလိုမို့ ဖြိုးအလွက်ဆို ရင်ခုန်သံက တိတ်နေသည်။ နောင်ရှား၏အကြည့်စူးတွေက ဘစ်ဖက်သားထံမှ သံယောဇဉ်ကို ချူနေ၏။ ပြီးတော့ နောင်ရှားက ဖုန်းဆက်ပြီး တပေါင်းကို ချစ်နေပါပြီဟု နှစ်ကြိမ်တိတိပြောပြီးပြီ။

ဒုတိယအကြိမ်မှာ ...

“တို့သိပ်ချစ်တာ သိစေချင်တာရယ်၊ တို့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို တို့မျိုးချလို့ မကျတော့တာရယ်ကြောင့် ဖွင့်ပြောဖြစ်တာပါ။ တို့ကို အဖြေမပေးပါနဲ့ ...

“စဉ်းစားချင်စဉ်းစားပါဦး၊ စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်နိုင်လို့ လုံးဝ မစဉ်းစားပါဘူးဆိုလည်း ရပါတယ်” တဲ့။

“တပေါင်း စဉ်းစားနေတုန်းမှာ တို့ နောက်ထပ် မပူဆတ်ဘဲ အေးဆေးနေပါ့မယ်” တဲ့။

အားလျော့နွမ်းဖတ်သံက ရင်ကို ကိုင်လှုပ်ခဲ့သည်။

“တပေါင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မစဉ်းစားသေးတာပါ။ တက္ကသိုလ် တက်ချင်သေးတယ်။ ကျောင်းသူဘဝမှာ အနှောင်အတံ ကင်းကင်းနဲ့ ပျော်ချင်သေးလို့ပါ” ဟု တပေါင်း တိုးတိမ်စွာ တုန် ယင်ချညှိနဲ့စွာ ပြန်ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ကတီ အတိုင်း နောင်ရှား အသံတိတ်သွားခဲ့သည်။ တိတ်နေသည့် ရင် ခုန်သံကို ကက်ဆက်ခွေထဲမှာသာ ထည့်ထားမိလျှင် ပြန်ရစ်ပြန် ကျော့ကာ နားထောင်ရမလိုတောင်ဖြစ်နေ၏။ ဆေးခန်းမှာ မကြာ ခဏဆိုဖြစ်ပေမယ့် နောင်ရှားအတွက် ရင်ခုန်သံက ကက်ဆက် ခလုတ်ပိတ်ထားတာထက်တောင် ပို၍ တိတ်သေး၏။ ရိုက်ကွင်း မှာဖြိုးနှင့်တွေ့တုန်းကကျတော့ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထန်ရပြန်၏။ အခု နောင်ရှားတစ်ယောက်လုံးကို တွေ့ရပေမယ့် တပေါင်းရင်မှာ ငြိမ်းချမ်းစွာငြိမ်သက်နေ၏။ ကြည့်နူးညက်ညောနေသည်။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။ တပေါင်းဆိုတာ အဲသည်လို အပြောင်းအလဲမြန်တတ် သည့် အမျိုးအစားထဲကမှ မဟုတ်တာလေ။

“ဆရာနဲ့ တွေ့ချင်လို့လား တပေါင်း”

“ဟုတ်တယ် ... ဘွားဘွားက အားမရှိပြန်ဘူးဆိုလို့ အား ဆေးသွင်းဖို့လာချိန်းတာ”

အဲသည်ကိစ္စက ဖုန်းနှင့်ပြောလည်းရသည်ကိစ္စ တပေါင်းသူငယ်ချင်းတွေနှင့် သွားရင်းလာရင်း လမ်းကြိုနေလျှင် ဝင်ပြောတာမျိုးတော့ရှိသည်။ ခုတစ်ကြိမ်ကတော့ တကူးတကကို လာခဲ့တာလေ။

“စောင့်ဦးမလား”

“စောင့်မယ်”

သူ ခဏအားခိုက် စကားလှမ်းပြောတော့ မျက်ဝန်း ချင်းဆုံဖြစ်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို တပေါင်း အမိအရဖမ်းယူ၍ ဘာသာပြန်ကြည့်သည်။ သံယောဇဉ်ကိုတွေ့သည်။ နက်ရှိုင်းမှုကို လည်းသိ၏။ မွတ်သိပ်စွာ မျှော်ငဲ့နေပါကြောင်း၊ ဖွင့်မပြောဖြစ်ဖို့ ချီသိပ်ရင်းက တစ်စွန်းတစ်စပေါ်လွင်နေခဲ့သော် တပေါင်း လှေလာ သိရှိနိုင်၏။ သနားသလိုလို၊ ကြင်နာသလိုလို တပေါင်းခံစားရ သည်။ သူ့တမ်းမွတ်ခြင်းက ‘အချစ်’ဆိုသည့် ဒြပ်မဲ့ခံစားမှုသာ မဟုတ်ခဲ့လျှင်၊ တပေါင်းပိုင် ဒြပ်ပစ္စည်းတစ်ခုခုသာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ခည်မျှပင် တန်ဖိုးကြီးစေ တပေါင်း နှမြေတွန့်တိုခြင်းကင်းစွာ ဖွန့်လျှင်ချင်၏။

သူ့အပေါ် တပေါင်း စေတနာမရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ လေ။

တပေါင်း ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။ ‘ဟိုနားခဏ ဆျောက်ဦးမယ်’ဟု ပြောခဲ့ကာ ပလက်ဖောင်းပေါ်ဆင်းခဲ့၏။ ဆိုင်ခန်းနှစ်ခန်းကျော်လောက်မှာ ဗီဒီယိုခွေနှင့် ကက်ဆက်ခွေ အငှားဆိုင်တစ်ခုရှိသည်။ တပေါင်း ဝင်ကြည့်ရင်း ဗီဒီယိုခွေရွေး နေမိသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာ ပုံရိပ်တစ်ခုထင်လာ၏။ သူ့အခွေ ဘယ်တော့ဆိုင်ပေါ်ရောက်မှာလဲ။

“မင်းသားသစ်တွေ အများကြီးပဲ ထွက်လာတယ်နော်”

စကားစ၊မေးဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းသမီးသစ်တွေရောပဲ၊ အခုခေတ်က အနုပညာရှင်ပေါက်စလေးတွေ အများကြီးထွက်တဲ့ခေတ်”

ဆိုင်ရှင်က အမျိုးသမီးကြီးမို့ စကားပြောလိုကောင်းသည်။

“ဦးကျော်ဇေယျ ဘာထွက်လဲ”

“ထွက်တယ် ... ငါးခွေတောင်ထားတာ၊ တစ်ခုမှ မကျန်ဘူး၊ အားလုံးအပြင်ရောက်နေတယ်၊ သမီးက ဦးကျော်ဇေယျ လို့ခေါ်တယ်နော်၊ ဟုတ်တယ် ... ခေါ်သင့်တယ်၊ ကျော်ဇေယျအသက်က လေးဆယ်ရှိပြီတဲ့၊ တချို့ဆို အဖေလုပ်နေရပြီ၊ သူတစ်ယောက်ပဲ ခုထိ မင်းသားဖြစ်နေတုန်းပဲ လူကြိုက်တုန်းပဲ”

“အဲဒီ ဦးကျော်ဇေယျ မင်းသားသစ်တစ်ယောက်မွေးနေတာ သိလား”

“သဲ့သဲ့ကြားတယ်၊ သတင်းမှောင်ချထားတယ်တဲ့၊ နာမည်တောင် မပြောသေးဘူးတဲ့၊ ကျော်ဇေယျနဲ့တွဲပြီး ဒုတိယမင်းသားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကားမှာ ကျော်ဇေယျက ခေါ်ပြီး အဲဒီမင်းသားက မင်းသမီးနဲ့ညားမှာ ...

“အဲဒါက တစ်ကား၊ သူ့ချည်းသတ်သတ်နှစ်ကားတောင် ရိုက်သေးတယ်၊ ငါးကားရိုက်ပြီးမှ ဆက်တိုက်ထုတ်မယ်ဆိုလားပဲ”

“အဲဒီမင်းသား ချောလားမသိဘူး”

“ချောတယ် ပြောကြတာပဲ၊ ဘယ်သူမှ သေသေချာချာ မပြောနိုင်ဘူး၊ စိတ်မှန်းနဲ့ပြောရတာ၊ စာနယ်ဇင်းတွေနဲ့တွေ့မပေးသေးတာ”

“ကျွန်မကိုသိလား”

“မသိဘူး၊ ငှားနေကျလား”

“ဒေါက်တာမိုးမြင့်တူမအရင်းပါ”

“ဪ ... ဒါဆို ယူသွားပါ၊ ဘယ်အခွေယူမလဲ”

“ခု ... အယ်လ်ဘမ်ကြည့်ထားမယ်လေ၊ ပြီးမှ အန်ကယ်လ်ဆေးခန်းပိတ်မှ အန်ကယ်လ်နဲ့အတူတူ လာငှားပါ့မယ်၊ သမီးက ဒေါက်တာမိုးမြင့်တူမပါ ဆိုတာနဲ့ ငှားလိုက်ရရောလား အန်တီရယ်”

တပေါင်းက ရယ်၍ပြောတော့ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးကလည်း ရယ်သည်။

“အပွေးမြင်အပင်သိပေါ့ တူမရယ်၊ ခိုးမယ့်ညာမယ့်လူမျိုးက တစ်မျိုးတစ်စားပါ”

“သူခိုးနဲ့လူညာမှာ ချိုမပါဘူး အန်တီရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ အတွင်းစိတ်ခေါ်မလား၊ မသိစိတ်ခေါ်မလား၊ ဘာခေါ်လဲတော့မသိဘူး၊ မဟုတ်တာ တစ်ခုခုဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ ထင်ခနဲဖြစ်တယ်၊ အခု အန်တီစိတ်ထဲမှာ မထင်ဘူး၊ သမီးကြိုက်တဲ့အခွေ ယူသွားပါ”

တပေါင်းက ကျော်ဇေယျ ဒုတိယနောက်ဆုံးထွက်ထားသည့်အခွေကို ထောင်ပြု၍ယူ၏။ တပေါင်း မကြည့်ရသေးပါ။ တပေါင်းအိမ်နှင့်ဆိုလျှင်တော့ ဝေးသည်။ သို့ပေမဲ့ အန်ကယ်လ်မိုးမြင့်ဆေးခန်းကို မနက်ဖြန်လည်း တပေါင်း လာဖြစ်ဦးမှာ သေချာသည်မို့ ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တပေါင်း ဆေးခန်းကို ပြန်ရောက်တော့ လူရှင်းနေပြီ။ နောင်ရှားက သိမ်းဆည်းနေ၏။ ဒေါက်တာမိုးမြင့်က လက်ဆေးနေသည်။

“ဘွားဘွားက အန်ကယ်လ်ကို အားဆေးလာသွင်းပေးပွါ
ဦးတဲ့”

“မေမေကတော့လေ ဆရာဝန်ထက် ပိုတတ်တယ်၊ အားဆေး
သွင်းတယ်ဆိုတာ လိုအပ်မှသွင်းရတာ၊ အလကားနေရင်း
သွင်းရတာမဟုတ်ဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါးဖြစ်တိုင်း မသွင်း
ပါနဲ့ပြောလည်းမရဘူး၊ တကယ်လိုအပ်လို့သွင်းမယ်ဆိုတဲ့
အခါကျတော့ ငါမှ အားမနည်းတာတဲ့၊ ဆရာဝန်ထက်
ပိုတော်တယ်”

ဒေါက်တာမိုးမြင့်က သူ့မိခင်အကြောင်း ချစ်စနိုး
ပြောရင်းရယ်နေ၏။ အသက်ကြီးပြီမို့ သူသာလျှင် အသိဆုံး၊
အတတ်ဆုံး။ သားသမီးတွေ ဘာကောင်ကြီးတွေပဲဖြစ်နေနေ
ငါက အမေ၊ ငါ့လောက်မတတ်ကြဘူးဟု ခံယူထားသည့် ဘွားဘွား
ကို သားသမီးတွေက ဝိုင်းချစ်နေရသည်။

“နောင်ရှား”

တပေါင်းက ခေါ်လိုက်တော့ မျက်နှာငဲ့လွဲလွဲအနေ
အထားနှင့် အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာနေသည့်သူက မော့ကြည့်၏။

“ဆေးခန်းမှာ ဘာလို့လုပ်တာလဲ”

“ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဆေးပညာကို အထင်ကြီးလေးစား
စွာ ဝါသနာပါတယ်၊ ဆေးဝါးနဲ့နီးစပ်နေရတာ ပျော်တယ်၊
ဒုတိယအချက်ကတော့ စားဝတ်နေရေးပေါ့၊ လခရတယ်
လေ”

“မင်းသားမလုပ်ချင်ဘူးလား၊ ဖြိုးတောင် လေးလေးဆီမှာ
တော်တော်ခရီးပေါက်နေပြီထင်တယ်”

“ဝါသနာမပါဘူး၊ တို့က အနုပညာနဲ့မနီးစပ်ဘူး၊ သရုပ်
ဆောင်တာ၊ သီချင်းဆိုတာ ဝါသနာမပါဘူး၊ လုပ်ကြည့်
လည်း ဖြစ်ထွန်းမှာမဟုတ်ဘူး”

“နောင်ရှား ... တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် ဘာလျှောက်ထားလဲ”
“ဆေး”

“ရပါမလား”

“မပြောတတ်ဘူး၊ ရချင်တာပဲ သိတယ်”

“နီးစပ်လား”

“ထင်တာပဲ”

“နောင်ရှား ငါဝင်လှည့်ပို့ခဲ့ရမလား၊ ဒီနေ့ နည်းနည်းနောက်
ကျတယ်”

“နေပါစေ ဆရာ၊ ကားမှတ်တိုင်နဲ့ နီးနီးလေးပဲ၊ ကျွန်တော်
လိုင်းကားနဲ့ပဲ ပြန်ပါမယ်”

“တပေါင်း ပို့ပေးရမလား”

“နေပါစေ”

“တပေါင်း ကိုယ့်ဘာသာ မောင်းလာသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လ်”

“လိုင်စင်ရပါလား”

“ရပါပြီ အန်ကယ်လ်ရဲ့၊ လိုင်စင်လည်းရရော လိုင်စင်မှာ
စတေပလာပေါက်လည်း အဖောက်ခံရရော”

“ဘာလုပ်လို့လဲ”

“အန်ကယ်လ်ဆီလာတာပဲ၊ ဆေးခန်းနဲ့နီးနီးမှာ ကားတွေ
လည်းအများကြီးရပ်ထားတာပဲ၊ အဲဒီထဲ တစ်နေရာလွတ်လို့

ဝင်ရပ်တာ၊ တသိကြီးလာဖမ်းတော့ တပေါင်းလည်း ပါတာပေါ့။”

“တုံးနီရှိတယ်လေ၊ မရပ်ရတာ မသိဘူးလား။”

“အဲဒီနေရာမှာ ကားတွေရပ်ရင် အန္တရာယ်ရှိလို့ မရပ်သင့်လို့ မရပ်ရဘူးဆိုတာသိအောင် တုံးနီရေးထားတာ၊ မလုပ်သင့်တာမလုပ်ဘဲနေရင် အပြစ်မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။”

တပေါင်း သူ့ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့အကြည့်ကိုသူ အဝေးသို့ ဖျတ်ခနဲလွှဲသည်။ ငေးကျသွားပုံက စောစောကဝါကျကို သူ မပြောလိုက်သလိုပဲလေ။

ဒေါက်တာမိုးမြင့်က ‘မနက်စောစော လာခဲ့မယ်လို့ မေမေ့ကိုပြောလိုက်နော်’ဟု မှာ၍ ကားပေါ်တက်သည်။ တပေါင်းကလည်း သူ့ကားပေါ်သူတက်၏။ ဆေးခန်းတံခါးသော့ခတ်နေသူကို တပေါင်းက ကားပေါ်မှပဲ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ သူ့သော့ခတ်ပြီး တပေါင်းဘက်တောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ လမ်းလျှောက်ထွက်သွား၏။

ဆိုင်ခန်းများ၏ မီးရောင်တွေကြားမှာ သူ့အဝတ်အစားလေးတွေက ပြောင်ရောင်မှုကင်းနေ၏။ ပုဆိုးကတိုပြီး ခါးပုံစပ်ကြီးကြီးနှင့် အချိုးတကျမဖြစ်ပေမယ့် သူ့ပုံစံက ခပ်မိုက်မိုက်နှင့် ကြည့်ကောင်းနေ၏။ သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုပုံနှုမ်းနှုမ်း သူ့ရုပ်ချောတာကို အသိအမှတ်ပြုပေးရမည်သာဖြစ်၏။ သူနှင့် ရွေးမရအောင်တူသည့် သူ့ဆိုလျှင် မကြာမြင့်မီသောကာလမှာ မင်းသားချောဟူသည့် ဂုဏ်ပုဒ်နှင့် စားနယ်ဇင်းတွေက ရေးကြတော့မှာသေချာနေပြီ။ ရုပ်ချင်းက ရွေးမရဘူးဆိုပေမယ့် ဇာတ်လိုက်မင်း

သားက ဆေးခန်းစာရေးထက်တော့ ပိုချောနေမှာဟု တွေးရင်း ရှက်ပြုံးမှာ အကြင်နာစွက်လျက် ပြုံးဖြစ်သေးသည်။

လောကမှာ တချို့လူတွေသည် နားလည်ဖို့ လိုက်မမီနိုင်လောက်အောင်၊ နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ဖန်တီးလှုပ်ရှားနေကြတာရှိသည်။ တပေါင်း နားမလည်နိုင်တာတွေကကျတော့ သူများထက်ပိုနေမလားမသိ။ တပေါင်း မသိတာတွေ၊ နားမလည်တာတွေက သိပ်များနေပြီလေ။ တပေါင်းသိတာဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိ၏။ အဲသည်တစ်ခုကိုတော့ သေချာကိုသိတာလေ။

တပေါင်း ပြုံးဖြစ်ပြန်၏။ ကားကို ညင်သာလိမ့်လျှော့၍ ထွက်ခဲ့သည်။ မီးပျိုင့်မှာ မီးနီမိနေသည်မို့ ခဏရပ်စောင့်ရသေးသည်။

မနှစ်ကမွေးနေ့တုန်းက မေမေက မွေးနေ့ပွဲလေး လုပ်ပေးသည်။ သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူငယ်ချင်း တော်တော်စုံစုံလင်လင်တော့ ဖိတ်နိုင်၏။ လူကြီးတွေလုံးဝမပါ။ အစားအသောက်တွေက ကိုယ့်တိုင်ယူစားစနစ်။ သီချင်းဆိုကြ၊ ကစားကြနှင့် ပျော်စရာတော်တော်ကောင်းခဲ့သည်။ သည်နှစ်မွေးနေ့မှာ ဘွားဘွားက သိပ်နေမကောင်းသည်မို့ ဆူညံဆူညံမကြားချင်။ မျက်စိနောက်တာလည်း မခံနိုင်။ အခန်းထဲမှာလည်း အောင်းမနေနိုင် ... ဟု ဆိုသည်မို့ မွေးနေ့ပွဲမလုပ်ဖြစ်တော့ပါ။

“နှစ်ဆယ်ပြည့်မှလုပ်တာပေါ့” ဟု ဖေဖေနှင့်မေမေက ချော၏။ မွေးနေ့ပွဲမလုပ်ပေမယ့် မွေးနေ့မှန်းသိထားကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေက လာကိုလာကြမှာမို့ တပေါင်းမေမေက မုန့်ဟင်းခါးချက်ထားပေးသည်။ ‘မုန့်ဟင်းခါးစားပြီး ကော်ဖီသောက်၊ မုန့်စား၊ လိမ္မော်သီးစား၊ သကြားလုံးလေးတွေစား၊ စကားပြောကြတာပေါ့’ ဟု ဆို၏။ အဲသည်လို အကျဉ်းလေးဆိုတော့ တပေါင်းမှာ ရှိသည့် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေ လာဖြစ်တော့မည်မဟုတ်ပါ။ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေပဲ သူတို့အချင်းချင်း စုချိန်း၍ လာကြမှာ။ အခြားယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေ မလာပေမယ့် ဖြိုးတစ်ယောက်တော့လာမှာဟု ထင်မိ၏။ ဖြိုးနှင့်က သူငယ်ချင်းထက်ပို၍ မောင်နှမလိုနေခဲ့ကြတာမဟုတ်လား။

လာမှလာပါ့မလားဟုလည်း တွေးမိသည်။ ဖြိုးသည် သူဌေးဦးသိန်းထိုက်၏ သား မဟုတ်တော့ပြီမို့ ဖြိုးမှာ ဟိုတုန်းကလို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ စက္ကူအတန်ကြီးတွေ အဆင်သင့်ရှိနေတော့ မှာမဟုတ်ပါ။ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ဟိုတုန်းကလို တန်ဖိုးကြီးကြီး မပေးနိုင်တော့မှာမို့ စိတ်ငယ်ကာ မလာဘဲနေချင်နေနိုင်၏။ နောင်ရှားရော လာမှာလား။ သူက တပေါင်းမွေးနေ့ကို သိမှသိထားရဲ့လား။ တပေါင်းကတော့ တကူးတက ပြောမထားဖြစ်ပါ။ သူ့ဘာသာ တိုက်ဆိုင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စုံစမ်းထားလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် သိရင်တော့ လာကောင်းလာနိုင်၏။ နောင်ရှားအနေနှင့်ဆိုသော် မွေးနေ့ကို သိမထားဘဲ မလာဖြစ်ဖို့က ပိုများနေသည်။ တပေါင်းကတော့ နှစ်ယောက်လုံးကိုပဲ မျှော်မိသည်။

“ဟဲ့ ... ငါ့ကို ဟင်းရည်ထည့်ပေးဦးဆိုတာ ဘာဝိုင်နေတာလဲ”

ဝေဟန်က ဆွဲဆိတ်မှ အတွေးတွေကို ဖြတ်ရသည်။

“ဘာလဲ ... ဘယ်သူ့ကို မျှော်တာလဲ၊ ဖြိုလား၊ နောင်ရှားလား”

“အဲဒီလိုမေးရအောင် နောင်ရှားကို နင်တို့က မြင်ဖူးလို့လား”

“နှင့်အပြောနဲ့ ကျွမ်းဝင်လိုက်ရတာပေါ့၊ နင်သိရင် ငါတို့လည်း သိတယ်ပေါ့၊ တာဖြစ်လဲ”

ဝေဟန်တို့ သက်ထားတို့ဆိုတာ တပေါင်းနှင့် ပြောမနာဆိုမနာတွေ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခြင်းချန်ထိမ်ကော်တာမျိုးလည်းမရှိ။ အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောနေကျမို့ အတွင်းသိအပြင်သိလိုဖြစ်ကာ အားနာတိုင်း ဘွင်းဘွင်းပြောကြမြဲမို့ ရန်ဖြစ်ရတာလည်း ခဏခဏပါ။ ပြန်တည့်တာကျတော့လည်း အကြိမ်ကြိမ် ငြိမ်ပါ။

“ဖြိုးက နင့်ကို ဖွင့်မပြောသေးဘူးလား”

“ဟာ ... ဖြိုးက ရိုးရိုးသားသားပါ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား တပေါင်း”

ဝေဟန်နှင့် သက်ထားက သူတို့ချင်း စဉ်းကြသည်။ သူငယ်ချင်းတွေဆုံမိလျှင် တစ်ယောက်အမြင်တစ်မျိုးစီဖြစ်ကာ ဦးတီးလာလည်း အလေ့အကျင့်တစ်ခုလို စွဲခဲ့ပြီမို့ လုံ့လတာနှင့် ဦးပွဲကစတင်၏။

“ဖြိုးက တပေါင်းအပေါ် ရိုးမရိုး အုပ်စုခွဲပြီး လောင်းမလား၊ ငါက ရိုးတဲ့ဘက်က”

ဖြူနိုင်က လက်ညှိုးစထောင်သည်။

“ငါလည်း ရိုးတဲ့ဘက်က”

နွယ်အေးကလည်း လက်ညှိုးထောင်၏။

“ငါက မရိုးတဲ့ဘက်က၊ ဝေဟန် ပါမလား ငါ့ဘက်ကို”

“ပါတယ် မရိုးဘူး၊ ကာယကံရှင်က ဘယ်ဘက်ကလဲ”

“ကာယကံရှင် နှာစေးနေပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြု၍ သည်းခံခွင့်လွှတ်ကြပါ”

“အဲဒီကတည်းက မရိုးတာကို ဖွင့်မပြောချင်လို့ဆိုတာ သေချာပြီ၊ မရိုးသားတဲ့ဘက်က နိုင်ပါတယ်၊ မကြာမီသော ကာလမှာ ဖြိုးကာ မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ်ကြီး ပိုက်ဖြိုးရောက်လာနိုင်ပါတယ်”

သက်ထားက သူတို့ဘက်ကို အနိုင်အဖြစ် အတည်ပြု၏။ ဖြူနိုင်တို့ဘက်က ပြန်ငြင်းရင်းနှင့် ဆူညံနေတော့သည်။

“မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတာမပေးတာကလည်း ရိုးမရိုးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ နှစ်တိုင်းလည်း ပေးနေကျတာကို”

စကားနိုင်လှပွဲ ငြင်းခုန်သံ ဆူညံနေဆဲမှာပဲ ကားတစ်စီးဆိုက်သံက ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်။ ဆင်းလာသူက နှစ်ယောက်။ ဘယ်သူကဘယ်ဝါ၊ တိကျစွာ ခွဲမပြောနိုင်ပေမယ့် နှစ်ယောက်ပေါင်း၍ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ...

ဖြိုးနှင့်နောင်ရှား။

“ဟာ ... ဟာ ... နှစ်ကိုယ်ခွဲ ဝိဒီယိုပါလားကွာ၊ ရွေးလို့လည်းမရတော့ပါလား”

“အေးလေ ... ခါတိုင်းဆို ဖြိုးက ဘယ်တော့မှ လုံချည်မပါတော့ ရွေးရလွယ်တယ်”

“တပေါင်းနော် ... ဒါ မိန်းကလေးက ယောက်ျားလေးကို နောက်ရမယ့်စကားလား”

“ဘွားတေး ... ဘွားတေး”

ဖြိုးနှင့် နောင်ရှားတို့က ဘောင်းဘီရှည်တွေ၊ တီရှပ်တွေဝတ်ထားကြသည်။ အဝတ်အစား ဆင်တူမဟုတ်ပေမယ့် ပုံစံတူနေ၏။ ခါတိုင်းဆို နောင်ရှားက ပုဆိုးတိုတိုဝတ်လျက် ဖြိုးက ဘောင်းဘီရှည်တွေ၊ ဂျာကင်တွေနှင့် စတိုင်လ်ထုတ်လျက် ဒီဇိုင်းချင်းကွဲပြား၏။

“ငါ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ဘာပေးမှာလဲ”

သူငယ်ချင်းမလေးတွေ ရွေးမရသည့် နှစ်ဦးထံမှာ တစ်ဦးထံ တပေါင်းက တိုးကပ်သွား၍မေး၏။

“ဒါ ဘယ်သူထင်နေလို့လဲ”

“ဖြိုး”

“လွဲပြီ နောင်ရှား”

“ဟင့်အင်း ... ဖြိုး၊ နောင်ရှားက ဟိုမှာ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်၍ ဖြိုးနေသူကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ တပေါင်း နှုတ်ခမ်းစုသည်။ ငါ့ကို ညာလို့မရဘူး ... ဟု ဝင့်ကြားစွာဆို၏။ ဆင်တူထဲမှာ လွယ်ကူစွာ ရွေးချယ်နိုင်သည့်

တပေါင်းကို သူငယ်ချင်းမလေးတွေက ဝိုင်းအံ့ဩနေကြ၏။ ကိုကို တစ်လှည့် နောင်ရှားကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့တော့ ဖြိုးနှင့် နောင်ရှားမှာ ကွဲပြားခြားနားတာဆို၍ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့။ ရွေးမရ။

“အဲဒါ ဖြိုး၊ ငါက နောင်ရှား”

“ငါလိုပြောကတည်းက ဖြိုးပဲ၊ နောင်ရှားက ငါမပြောဘူး”

“ဟာ ... ဒီကောင် ညံ့သေးတာပဲ၊ ဒီဟာမလေးကို ငါမပြောဘဲ ကျွန်တော်တွေ ဘာတွေ လုပ်ထားတယ်ထင်တယ်”

“ကဲ ... ပေါ်ပြီ၊ နင် ဖြိုးမှဖြိုး၊ ငါ မမှန်ဘူးလား”
ဖြိုးက ရယ်၏။

“ငါလိုပြောတာကို မှတ်ထားလို့တော့မရဘူး၊ နောင်ရှားလည်း ရင်းနှီးလာရင် ငါလိုပြောချင်ပြောလာမှာ”

“ဘယ်လိုထူးခြားကွဲလွဲစေမှုတွေ ရှိနေလို့လဲ”

တပေါင်းက ဖြိုးကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မျက်ဝန်းချင်း ဆုံလိုက်သည်။ ဖြိုး ရယ်နေ၏။ ရယ်တာမှ နှုတ်ခမ်းတင်မဟုတ်ပါ။ မျက်ဝန်းတွေကပါ ရယ်နေသည်။ ဖြိုးက အပူအပင်ကင်းသည့် မိဘရင်းနှင့် မနေခဲ့ရပေမယ့် အန်တီအေဦးက မိခင်ရင်းထက်တောင် ကောင်းချင်သေး၏။ ဘာဘဦးသိန်းထိုက်ကလည်း ခုကိစ္စဖြစ်ခါမှ ဖြစ်ရော ဖြိုးအပေါ် ဖခင်ရင်းနှင့်မခြားပါ။

ဖြိုးသည် အလိုလိုက်ခံ လူတန်းစားလေးဖြစ်နေသည်။ စည်းကမ်းဘောင်ထဲမှာ ကြီးပြင်းလာရသည့် လိုတရ လူလိမ္မော်စာတော်ဖြစ်လာ၏။ သူ့အပေါ် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကကောင်းလွန်းသည်။ သူ့မှာ ခက်ထန်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာမရှိခဲ့ချေ။

သည်တော့ ... သူ့စိတ်ကလေး ဖြူစင်သည်။ လူတကာ သူ့အပေါ် ကောင်းကြမှာပဲ၊ ခင်ကြမှာပဲဟု ယုံကြည်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။

တကယ်တော့ ဖြိုးသည်လူလားမမြောက်သေးသည့် သားလိမ္မာပုံစံဝင်နေ၏။ ဖြိုးမှာ ကြမ်းတမ်းသည့် အတွေ့အကြုံလည်း မရှိခဲ့ဖူးချေ။ ဖြိုးမျက်ဝန်းလေးတွေက ကြည်လင်တောက်ပကာ ကြောင့်ကြမှုလည်းကင်းနေကြသည်။ တပေါင်းက အဲသည်အချက်တွေကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဘာပဲပြောပြော နင်ဟာ ကလေးပဲဖြိုး၊ အခုကျမှ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာမှ နင့်မျက်လုံးတွေ နည်းနည်းပါးပါး အရောင်ပြောင်းသွားတာ၊ မိခင်လက်တွဲဖြုတ်လိုက်လို့ လမ်းပေါ်မှာ ခလုတ်တိုက်လဲသွားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ”

ဖြိုးက ‘ခွေးမ’ဟုပြောကာ တပေါင်းခေါင်းကို လာထုသည်။

“နောင်ရှားကျတော့ကော”

တပေါင်း နောင်ရှားထံ အကြည့်တစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ ရောက်၏။ ဖြိုးတုံ့တုံ့ပုံစံနှင့် ငေးနေသည့် မျက်ဝန်းများနှင့် ဖျတ်ခနဲဆုံသည်။ တပေါင်း အကြည့်ကို ချက်ချင်း လွှဲလိုက်ရသည်။

ဘယ်လိုကြည့်လိုက်တာလဲ နောင်ရှားရယ်ဟု ရန်တွေ့လိုက်ချင်၏။ တပေါင်းကို အဲသည်လို မကြည့်နဲ့ဟု ပိတ်ပင်ချင်၏။ တပေါင်းရင်ထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကြိသွားအောင် ကြည့်နိုင်တာ ဤကမ္ဘာမှာ နောင်ရှားတစ်ယောက်တည်း ရှိမည်ထင်သည်။ အဲသည်နည်းနှင့် ရွေးချယ်နိုင်ပါသည်ဟု တပေါင်း ဘယ်လိုဝန်ခံရမှာလဲ။ တကယ်တော့ တပေါင်းကို ဖြိုးနှင့်နောင်ရှားတို့က အကြည့်ဆင်တူ

နှင့် ကြည့်ကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ တပေါင်းကိုယ်နှိုက်က ဖြိုးကိုကျတော့ ရင်မခန့်ဘဲ နောင်ရှားကိုကျမှ ရွေးပြီး ရင်ခန့်ခဲ့တာ။ တပေါင်းရင်ထဲက နှလုံးသားက နောင်ရှားအကြည့်နှင့်ကျမှ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားတတ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်နေသေးတာလေ။

အဲသည်လိုကြီးဖြစ်တာ တပေါင်း မကြိုက်ပါ။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် လက်မခံချင်ပါ။ တပေါင်း ရှက်ပါ၏။

“နောင်ရှားက ဖြိုးထက်ပိုပြီး ရင့်ကျက်တယ်၊ နှုတ်နည်းတယ်၊ အေးတယ်၊ စွာကျယ်စွာကျယ်မပြောဘူး”

ပြောလိုရသည့်အချက်တွေကိုပဲ ပြောချလိုက်သည်။

“တို့က ဘဝကြမ်းတယ် တပေါင်းရဲ့၊ သားအဖနှစ်ယောက်တည်းပေမယ့် ဆင်းရဲတော့ ရှန်းကန်ရတယ်၊ ဖြိုးဘဝလို့ မငြိမ်ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ပိုပြီး ဘဝဆန်တယ်၊ အောက်သက်ကျတယ်၊ ယောက်ျားပီသတယ်လို့ နှစ်ချိုးကျူးမှာမဟုတ်လား တပေါင်း၊ ဟင် ... ငါ့ကျတော့ နင်က လူပေါ်ကြော့ကလေး ဆိုးလို့ ပြောချင်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်” ဆိုသည့် အံ့ဩသံကြီးက ဖြိုးရင်ထဲမှာ ကျယ်သွားသည်။ ကိုယ်ပြောဖြစ်လိုက်သည့်ဝါကျကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ဆန်းစစ်လိုက်မိသည်။

တပေါင်းနှင့်ဆိုတာက စကားနိုင်လှနေကျ။ နှုတ်ကြီးရန်ဖြစ်ရင်း လက်တွေ့ပါပါပြီး ငယ်တုန်းကဆို ထသတ်ခဲကြတာ အကြိမ်ကြိမ်၊ ကြီးလာတော့လည်း ထကြ၊ ရိုက်ကြ၊ ဆွဲဆိတ်ကြ

နှင့် တရင်းတနိုးရှိလှပါ၏။ ဖြိုးပြောလိုက်သည့် ဝါကျမှာ ပြောနေကျစကားလုံးတွေပဲ ပါသွားသည်။ သို့ပေမဲ့ ခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ စကားနိုင်ရလိုခြင်းသက်သက်ထက် မလိုတမာခံစားမှုများ ရောစွက်လေသလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သံသယဝင်သည်။ တပေါင်းက နှိမ်ရပြီးရောဟု နိုင်ချင်စိတ်နှင့် ပြောချလိုက်တာမျိုး။ ခါတိုင်းဆို ခွေးမဟု ဆဲလိုက်ပြီး ရင်ထဲ ဘာမျှ စွဲထင်ခဲ့မှာမဟုတ်ချေ။ ခုတော့ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

တပေါင်း၊ နင်တကယ်ပဲ ငါ့ကို အဖြစ်မရှိယောက်ျား ညှို့လှိုထင်နေပြီလား။ နောင်ရှားကို ကြိုးစားတဲ့လူငယ်တစ်ဦးအဖြစ် အထင်ကြီးနေပြီလား ပြော ... ပြော ဟု ပဲခုံးကို နာအောင်လှုပ်၍ မေးချင်၏။ ဘာလို့ အဲသည်လို ဖြစ်တာလဲ။

ဝန်တိုစိတ်တွေ ဘယ်တုန်းက ရင်ထဲဝင်ရောက် ဘည်ရှိနေတာလဲ။ တပေါင်းဆိုသည့် သူငယ်ချင်းမလေးကို ချစ်သွား ခံပြီလား။

ဖြိုးရင်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။ အပြောင်းအလဲများက လျှပ်ပြက်သလို မျိုးခနဲဖျတ်ခနဲ ဆက်တိုက်ဖြစ်ထွန်း သွားသည်။ ချက်ချင်းပဲ ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားမိပြန်၏။ ဟိုတုန်းက ဦးသိန်းထိုက်၊ ဒေါ်နွေဦးလွင်တို့၏ အချစ်ဆုံးမွေးစားသား ဖူးဖူး နှုတ်ခံ ဘဝမျိုးနှင့်ဆိုလျှင် တပေါင်းနှင့် မျဉ်းတပြေးတည်းလို ညီနေ၏။ ခုချိန်ကျတော့ မိမိဘဝက ရေပျောက်မီးတင် ဗေဒါတစ် ခြံလို မရေမရာနိုင်လှသည်။ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းလို ဆုံစည်းဖို့ခက် နေပြီ။ ဤအတွေးသည်ပင်လျှင် ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့် သည့်အတွေးမဟုတ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဆိုးရပြန်သည်။

ဘာဖြစ်လို့ ပျော့ညံ့စိတ်မွေးမလဲ။

ယောက်ျားပဲ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ထွင်၊ ကိုယ့်ခရီးကိုယ်
လျှောက်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ရန်းကန်။ ကြီးစားရင်း ဖြစ်ထွန်းလာတဲ့
တစ်နေ့မှာ ချစ်သူကို လက်ကမ်းရုံပေါ့။ အဲသည်အချိန်မှာ ချစ်
သူဘေးမှာ သူ့ကြင်ဖော်က ယှဉ်တွဲရောက်ရှိနေခဲ့ပြီဆိုလျှင်ရော ...
ကုသိုလ်ကြံ့မှာ၊ မမိပါခဲ့ဟူ၍၊ ဖြေသိမ့်ကုစားရုံသာ
ရှိတော့မည်လေ။ တပေါင်း နှင့်ကို သိပ်ချစ်မိသွားပြီ သူငယ်ချင်း
ရယ်။

“ပြခမ်းပါ မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေကို၊ မွေးနေ့ရှင်က
တောင်းယူရတာ ရှက်တောင်ရှက်လာပြီ”

တပေါင်းက နှုတ်ခမ်းစုလိုက်သည်။

“သူ့လက်ဆောင်ကို အရင်ကြည့်လေ”

ဖြိုးက နောင်ရှားထံ မေးငေါ့ပြသည်။ နောင်ရှားက
သူ ထိုင်နေသည့် ရှေ့စားပွဲပေါ်ရှိ စာအိတ်ညိုကြီးတစ်ခုကို ယူ၍
တပေါင်းထံ လှမ်းပေးသည်။

“လက်ဆောင်ပေးပုံက ကဗျာလည်းမဆန်ဘူး”

ထုပ်ပိုးစက္ကူလှလှလေးနှင့် ဖဲပြားလေးတွေနှင့် တလှ
တပ ပြင်ဆင်မလာသည့်အတွက် မျက်စောင်းရွယ်လိုက်၏။

“အဲဒါ ရိုးသားမှုကိုပြတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းဇာယ်၊ တပေါင်း ကြိုက်တယ်”

တပေါင်းက အိတ်ထဲမှပစ္စည်းကို ဆွဲထုတ်သည်။

“လှတယ်တော့ ... ကျေးဇူးပဲ”

ရင်ဘတ်မှာ စတစ်ကာ လှလှလေးနှင့် အပြာနုရောင်
တီရှပ်လေးတစ်ထည် လွှက်လာ၏။

“တို့ကမ္ဘဲလို့ ဒါပဲတတ်နိုင်တယ်”

“ဟင် ... ဒါ ဈေးမနည်းပါဘူး၊ အားနာလိုက်တာ နောင်
ရှားရယ်”

ခုခေတ်မှာ တီရှပ်တစ်ထည်ဆိုတာ အမျိုးအစားလိုက်
၍ ခုနစ်ရာရှစ်ရာမှ တစ်ထောင် နှစ်ထောင်လည်း ပေးရနိုင်၏။
ညီညညီအမျိုးအစားမျှမသက်သာပါ။ သည်တီရှပ်တစ်ထည်ဖိုးပြည့်
အောင် နောင်ရှား ဘယ်လိုများ စုရရှာမလဲ။ တွေးရင်း နောင်ရှား
တီ ဖျတ်ခနဲကြည့်ဖြစ်သည်။ တပေါင်းအကြည့်က မျက်ဝန်းများမှ
တစ်ဆင့် နောင်ရှားရင်ထဲသို့ ခုန်ဝင်၏။ အကြည့်ကို သဘောပေါက်
သည်။

“တို့ဆေးခန်းတစ်လခပဲ၊ အားမနာနဲ့၊ အဖေက တို့ဆေးခန်း
မှာလုပ်တဲ့ပိုက်ဆံကို မယူဘူး”

နောင်ရှားက ပြုံး၍ ပြော၏။

“ငါ့လက်ဆောင်က ပကားသနတွေများနေပြီ”

ဖြိုးက သူ့ဘေးနားမှာချထားသည့် ကတ်ဘူးလှလှ
လေးကို လှမ်းပေးရင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းရယ်သည်။ ထုပ်ပိုးစက္ကူ
တပ် တစ်ရွက်ကိုခြောက်ဆယ်၊ ဖဲပြားပန်းပွင့်လေးက ဆယ့်ငါးကျပ်၊
ထုပ်ပိုးခတစ်ဆယ်၊ အထဲမှ ပစ္စည်းမပါသေးဘဲ ရှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်
တုန်သွားပြီ။ ပြီးတော့ ဖြဲဆုတ်ပြီး လွတ်ပစ်ရမှာမို့ ရှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်
တ ရေထဲလွှတ်ချလျှင်တောင် ပလန်ခနဲမြည်သံလေး ကြားရဦးမည်။
မလိုအပ်ဘဲ ကုန်ကျမှုအတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်
အဖြစ် နှဲမြောလိုက်မိပါ၏။

“ပေး... ငါ့ဖွင့်မယ်၊ စက္ကူမစုတ်အောင် ဖွင့်တဲ့နေရာမှာ ပါရဲ့၊ ဒီစက္ကူလေး အကောင်းအတိုင်းရတော့ နောက်တစ်ခါ ကိုယ်ကပေးစရာရှိရင် ထပ်မဝယ်ရတော့ဘူးကွာ၊ ဈေးကကြီးနဲ့”

သက်ထားကက အထုပ်ကို လှမ်းဆွဲ၏။

“ဒါမျိုး နင်လုပ်နေကျပေါ့”

“အေး... စက္ကူပေါ်မှာ စာတွေအနဲ့လျှောက်ရေးထားရင် တော့ ပြန်သုံးလို့မရဘူးကွ”

သက်ထားက စက္ကူသားလေးမစုတ်အောင် ဈေးခွာ၏။ ပန်းပွင့်လေးပြုတ်ထွက်ကာ စက္ကူလှလှလေး ပြန်စန့်သွားပြီး အထဲမှ စက္ကူမာလေးဖြင့် လေးထောင့်ဘူးပါးပါးလေး ထွက်လာသည်။

“ဟာ ... လှတယ် ... လှတယ်”

ပုတီးစေ့တွေ၊ ဘော်ကြယ်တွေ၊ ပုလဲတွေဖြင့် သီလဲထားသည့် ပိုက်ဆံအိတ်လှလှလေး။ ဒါမျိုး နှစ်ထောင်ကျော်ခန့် ထောင်မပေးဘဲ မရ။ ကြီးကိုင်းက စတီးမို့ ပိုတောင်ဈေးကြီးဦးမည်

“ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးမလိုပါဘူးဟယ်၊ နင်ကလဲ”

တပေါင်း တကယ်ပဲ အားနာသွားရသည်။ ခါတိုင်းလို ဦးသိန်းထိုက်သားဆိုလျှင်တော့ ဘာအရေးလဲ။ ဖြိုးဆိုတာ ဖခင်ဆီမှာ လက်ဖြန့်တောင်းရသည့် သားမျိုးမဟုတ်။ ဦးသိန်းထိုက်က သတိရတိုင်း ပေါခနဲထုတ်ပေးသမျှ ငွေစုစာအုပ်လေး သွားထည့်ထားကာ အရွယ်နှင့်မမျှ သေခွင်းချိ၍ရှိသည်။

“နင့်စာအုပ်ထဲက လျှောခနဲထွက်သွားမှာပဲ”

တပေါင်းက ရယ်၍ပြော၏။

“ငါ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတော့ အဲဒီငွေစုစာအုပ်ကို ယူမလာခဲ့ဘူး၊ ငါ့ခေါင်းအုံးအောက်မှာရှိသလောက်ပဲ ဆွဲယူခဲ့တာ” ဘု ရှင်းမပြချင်တော့ပါ။ ယောင်ယမ်းကာ လည်ပင်းကဆွဲကြိုးကို ကိုင်မိတော့မလိုဖြစ်သွားပြီးမှ လက်ကို အချိန်မီဘာရိတ်အုပ်လိုက်သည်။

“ငါ့ဆွဲကြိုး တိုသွားတာ တပေါင်းရ ... သိလား” ဟု ခါတိုင်းလိုလည်း ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။

ဒေါ်နွေဦးလွင်က သံကြိုးပုံ ရွှေဆွဲကြိုးအရှည်ကြီးကို လည်ပင်းမှာ သုံးပတ်တိတ်ပတ်၏။ ပြီးတော့မှ သုံးပတ်ပေါ်မှ ခွဲ၍ ရွှေသော့လေးချိတ်ပေးသည်။

“သားကို ရွှေကြိုးသုံးပတ်၊ ရွှေသော့နဲ့ခတ်ပြီး သိမ်းထားတာ” ဟု ချစ်စနိုးလည်းပြောတတ်၏။ ပိုက်ဆံသုံးစရာမရှိပြီမို့ ရွှေကြိုးထဲမှ နည်းနည်းဖြတ်ရောင်းသုံးရတော့ ရွှေကြိုးသုံးပတ်က လည်ပင်းမှာ ကျပ်သွားသည်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဖြတ်ရောင်းလျှင်တော့ နှစ်ပတ်လောက်ပဲပတ်နိုင်တော့မည်။ နှစ်ပတ်ပြီးတော့လည်း တစ်ပတ်ပေါ့လေ။

“တပေါင်းမရှိတုန်း အစားခိုးမစားနဲ့နော်”

တပေါင်းက နွားနို့ကို မလိုင်မပါအောင် စစ်ပေးနေမင်း ပြီး၍ပြောသည်။

ဒေါက်တာမိုးမြင့်နှင့် နောင်ရှားတို့လာကြည့်ပြီး ဒေါက်တာမိုးမြင့်က တိုက်ဖျက်ဟုပြော၏။ ‘ဗျားနေတာ တဖြေ ငွေ့နဲ့ အနည်းဆုံး သုံးလေးရက်တော့ ရှိလောက်ပြီး ဆေးမကု အစားမဆင်ခြင်လို့ ပိုဆိုးတာ၊ တိုက်ဖျက်ဖြစ်ပြီ’ ဟုဆို၏။

“အဖတ်လုံးဝမစားပါနဲ့၊ လစ်ကွစ်ဒိုင်းယက် (Liquid diet) အရည်သောက်ပေးရမယ်” ... တဲ့။

“ဆံပြုတ်ဆိုလည်း အဖတ်မပါစေနဲ့ ကစီရေလေး စစ်တိုက်၊ နွားနို့ဆိုလည်း မလိုင်စစ်ပစ်၊ ကြက်စွပ်ပြုတ်ဆိုလည်း အရည်ချည်းသက်သက်” ... တဲ့။

ကျော်ဇေယျက တပည့်တပန်း အခြွေအရံသာရှိစေ မယုံ ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိ၊ တစ်ကိုယ်တည်းသမားဖြစ်သည့် ဖြိုးရောက်လာတော့ ဖြိုးနှင့် တူဝရိုးသွေးသားလို နှစ်ယောက်ဖြစ်သွား ၏။ ယခု ကျော်ဇေယျ ခရီးထွက်ဘော့ ဖြိုးတစ်ယောက်တည်း လို ပြန်ဖြစ်ရပြန်၏။

“တပေါင်းကို အရမ်းအားနာတာပဲ၊ မနက်ဘက်ဆို ဆန်ပြုတ် ပြုတ်လာ၊ စွပ်ပြုတ်လုပ်လာနဲ့၊ တို့ကို လူနာစောင့်လာလုပ် ရပြီး ညနေစောင်းခါနီးမှပြန်ဆိုတော့ တစ်နေကုန်ကြီး မဝင် ပန်းဘူးလား”

“ရပါတယ် သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

ဒေါက်တာမိုးမြင့်၊ နောင်ရှားတို့က တစ်နေ့တစ် ခေါက်လာသည်။ တပေါင်းနှင့်ဆုံသည့်အခါဆို၏။ တပေါင်းက မိန်းမသားတစ်ဦးတည်း လူနာပြုစုနေရသလိုမို့ အိမ်ဖော်မလေး နော်မိုးကို အနားမှာ အမြဲလိုလို ခေါ်ထားသည်။ နော်မိုးက

ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီး၏ သမီး။ ကလေးသာသာမို့ လက်တိုလက် တောင်းပဲရသည်။ တောက်တိုမည်ရ ယူပေးရုံ၊ ခိုင်းမှလုပ်တတ် သူမို့ တပေါင်းကိုယ်တိုင် ဆေးနှင့်အစာကို ဂရုစိုက်၍တိုက်ရသည်။ နေ့လယ်ဘက် ရေဖတ်တွေဘာတွေတိုက်ပေးဖို့ကျတော့ ကိုထွန်း ကျော်က တာဝန်ယူ၏။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ မတပေါင်း နေ့တိုင်းလာလို့၊ ဆရာက သူမရှိတုန်း သူ့တူတစ်ခုခုဆို ကျွန်တော့်တို့ကိုသတ်မှာ”

“လေးလေးက တော်တော်ဂရုစိုက်လား”

“ချစ်ကိုချစ်တာ”

“ဟုတ်လား”

တပေါင်းက အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းမှာ ထိုင်၍ သိုးမွေး နှင့် တစ်ချောင်းထိုးထိုးနေတာ အင်္ကျီပုံစံလေးတောင် တော်တော် ပီပြင်နေပြီ။ ယောက်ျားဝတ် ချိုင်းပြတ်ဆွယ်ကာ မီးခိုးရောင်လေး။

“ဟင် ... ဘာလို့ အိမ်ရှေ့ထွက်လာလဲ၊ အိပ်ရာထဲမှာပဲနေ ဖို့ အန်ကယ်လ် ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

လူနာက စဉ်ခန်းမှာ လာထိုင်၏။

“အဗျားကျနေပြီပဲ၊ အားရှိဖို့ပဲ လိုတော့တာ၊ အိပ်ရာထဲမှာ နေရတာ ပျင်းလာပြီ”

တပေါင်းက ပြတင်းပေါက်ရှုပ်တာမှန်များကို ထပိတ် သည်။

“လေတိုက်မှာစိုးလို့”

“ဈေးတွေ စို့နေပါတယ်၊ ပြီးတော့ အနွေးထည်လည်း ဝတ်ထားတာပဲ”

“လေးလေးလည်း ကြာလိုက်တာ၊ ဒီတစ်ခေါက်”
 “လေးလေးနောက်ကို ဗီဒီယိုအဖွဲ့ကနှစ်ဖွဲ့၊ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့က တစ်ဖွဲ့ သုံးဖွဲ့တောင်လိုက်သွားတာ၊ မန္တလေး၊ ပြင်လွင်ဦး တစ်ဝိုက်မှာ စည်းကားတောင်ရိုက်ရမှာ၊ ဗီဒီယိုနှစ်ကား၊ ကားကြီးတစ်ကားဆိုတော့ တစ်လလောက်ကြာနိုင်တယ်”
 “ရှင်ရော ဘယ်နှကားရိုက်ပြီးပလဲ”
 “သုံးကား၊ လေးလေးက ပြန်လာရင် ကားကြီးရိုက်ပေးမယ် ပြောတယ်”
 “ဘာဖြစ်လို့ မဖြန့်သေးတာလဲ”
 “ဖြန့်မယ်၊ လေးလေး ပြန်ရောက်လာပြီး စာနယ်ဇင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီးမှ ဖြန့်မယ်တဲ့၊ ရှေ့လလယ်လောက် ဖြန့်မယ်ထင်တယ်”
 “ကျုပ်တို့က ကြည့်ချင်လှပြီ ရှင်အမူအရာကို”
 “ဟားဖိုပြင်နေတာ တစ်ဖွဲ့လုံးမဟုတ်လား”

တပေါင်းက ရယ်၏။ ထိုးလက်စ သိုးမွေးကို ရှေ့မှာရှိနေသည့်စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ကတ်ကြေးတစ်လက်နှင့် အဖြူရောင် သိုးမွေးလုံးတစ်လုံး ရှိသေး၏။ ဆွယ်တာက အဖြူနှင့်မီးခိုးအရောင်ကျားမို့ ချည်မျှင်ဆက်သည့်အခါ ထွက်နေသည့်အစကို ညှပ်ပစ်ရန် ကတ်ကြေး အဆင်သင့်တင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဖေးမှာက လူနာအတွက် ကြက်ဥနို့ပေါင်းလုပ်ထားသည်။ ဝယ်စားလျှင် မာမှာစိုးသည်မို့ ခပ်ပျော့ပျော့စားရအောင် တပေါင်းကိုယ်တိုင် တမင်လုပ်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

မီးဖိုထဲသို့ တစ်ချက်သွားကြည့်ရန် ထိုးလက်စဆွယ်ဘာကို စားပွဲပေါ်တင် မတ်တတ်ထအရပ်မှာ စားပွဲခုံကို ခြေဖျားဖြင့်တိုက်မိ၏။ လူက ယိုင်သွားသည်မို့ စားပွဲကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရ၏။ စားပွဲက နိမ့်သည်မို့ မကိုင်မိဘဲ စားပွဲပေါ်ရှိ ပစ္စည်းတွေကို သပ်ချလိုက်သည်လိုဖြစ်သွားသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရန် တကျွတ်က ခံစဉ်လျှင်တောင် ဖြစ်ပါ့မလားမသိ။ စားပွဲပေါ်မှ ကတ်ကြေးက ဘပေါင်းခြေခုံပေါ်သို့ စိုက်လျက်ပုံစံနှင့် ကျလေ၏။

“အမယ်လေး”
 တပေါင်း၊ ခွေခနဲပုံလဲသည်။
 “တပေါင်း”
 လူနာက လွှားခနဲရောက်လာ၏။
 “ဟာ ... စိုက်သွားပြီ”
 ကတ်ကြေးက ခြေထောက်ဘေးမှာ ကျနေပြီဖြစ်ပေမယ့် ခြေခုံကို စိုက်ခဲ့သည်မို့ တပေါင်းခြေထောက်မှာ သွေးတွေရဲနေသည်။

“တပေါင်း ထိုင်နေ၊ တို့လုပ်ပေးမယ်”
 ထမင်းနပ်မှန်အောင် မစားရသေးသည့် လူနာက ဒုတိယတံသွက်လက်ပါဘိခြင်း။ လွှားခနဲ ထပြေးကာ ဝှမ်းတွေ၊ အရက်ပြန်တွေ၊ ပတ်တီးတွေနှင့် ပြန်ရောက်လာ၏။ တပေါင်းက မာလွန်း၍ မျက်ရည်ကျနေသည်။
 “အရက်ပြန်နဲ့ဆေးပြီး သွေးတိတ်အောင် ပတ်တီးကျပ်ကျပ်စည်းလိုက်မယ်၊ တပေါင်း ဆေးသွားထိုးရမှာပဲ၊ မေးနိုင်ပိုး ဝင်မှာစိုးရတယ်၊ သံနဲ့ထိတာ”

“အား ... စပ်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို စပ်ပေမယ့် တပေါင်းက သတ္တိနည်း မဟုတ်ပါ။ အရက်ပြန် ချက်ချင်းခြောက်အောင် ငုံ့မှုတ်ရင်း အောင်ခဲနေလိုက်၏။ မိမိခြေထောက်ကို ယောက်ျားလေးတစ် ယောက်က သေသေချာချာ ကိုင်တွယ်ပြုစုပေးနေရသည်မို့ အားမှာ လှစွာ ‘ကန်တော့’ ဟုဆို၏။

“ရပါတယ် တပေါင်းရယ်၊ တာဖြစ်လဲ”

အနာကို အရက်ပြန်နှင့် စင်စင်ဆေး၍ ဝှမ်းနှင့် ထပ်ဖိကာ ပတ်တီးစည်းလိုက်၏။

“ဘာဆေးမှမထည့်ပေမယ့် သွေးတိတ်သွားအောင်လို့ တပေါင်း ဆရာဆေးခန်းသွားလိုက်မလား”

သူ တစ်ချိန်လုံးလုပ်ပေးနေစဉ်မှာ တပေါင်း သူ့ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေဖြစ်၏။ တပေါင်း တစ်ကိုယ်လုံး ငြိမ်သက်ကာ အသက်မှရှူရဲ့လားဟု ထင်စရာ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေပေမယ့် ရင်ထဲ မှာ လှုပ်ရှားမှုက မုန်တိုင်းတစ်ခုလောက်ကို ပြင်းထန်သည်။ နှလုံးက ဒိန်းခနဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်နေတာ ‘ရောဂါ’ တစ်ခုဖြစ်ပြီ လားဟုတောင် စိုးရိမ်ရသည်။ သူက ပတ်တီးစည်းခြင်းကိစ္စကို ရုပ်၍ မော့အကြည့်လိုက်မှာ တပေါင်း၏ အကြည့်ငေးတွေနှင့် ဆုံစည်းလေ၏။

အကြည့်ချင်း ခလုတ်တိုက်မိကြလေသလား။

နာနာကျင်ကျင် ပေဒနာကို တစ်နေရာရာက ခံစား လိုက်ရသလိုလိုထင်မိ၏။ တပေါင်းကပဲ အကြည့်တွေကို အရင်ဆုံး ပြန်သိမ်းသည်။ သူ့ခိုးလူမိသလို ရှက်စိတ်ကလည်း ပွန်၏။

တပေါင်း ရင်ထဲ ခံစားချက်ကို မျက်ဝန်းပြတင်းမှတစ်ဆင့် အရှိ ကို အရှိအတိုင်း ထုတ်လွှတ်ပေးပို့နေတာ သူ့သိသွားပြီထင်ပါရဲ့။

“တပေါင်း”

တို့တစ်ယောက်တည်း ဖျားနေရတာကို သနားလွန်း လို့ပါဆိုတဲ့ တပေါင်းရယ်။ တို့ကို မသနားပါနဲ့။ တို့ဟာ အသနား ခံထိုက်သူစာရင်းဝင်မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်လည်းမဖြစ်ချင်ဘူး။ တို့လိုချင် တာ ‘အသနား’ မဟုတ်ဘူး။ ‘အချစ်’ တို့လက်ခံရယူပါရစေ။ တို့ ရင်နှင့်အမျှ ပြောလိုက်ပါရစေ။

တို့ကိုချစ်ပါ။

တပေါင်းရယ် ... အချစ်ကို ဘယ်လိုတာဆီးရမလဲ။ တို့ မျိုချပါတယ်။ သိမ်းဆည်းပါတယ်။ မရဘူး။ ရုန်းကန်ထွက် ပြေးကြတယ်။ တပေါင်းဆီကို ရောက်လာသလား။ ဆီးကြိုလက် ခံပါလား တပေါင်းရယ်။

အသံတိတ်ဝါကျရှည်ကြီးကို ပြောပစ်လိုက်သည်။ လူမိအကြည့်လေးကို တပေါင်း ပြန်သိမ်းသွားပေမယ့် ကိုယ်တိုင် ဖမ်းမိလိုက်တာမို့ နားလည်၏။ သိမ်းယူခံစားနိုင်၏။ သူ့အကြည့် ကို သူပြန်သိမ်းပေမယ့် ကိုယ်အကြည့်ကို ကိုယ်မသိမ်းနိုင်တော့ ပါ။ မသိမ်းချင်တော့ပါ။ တစ်သက်လုံး ဘယ်သောအခါမျှ ပြန် လည်သိမ်းဆည်းတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နား လည်ယုံကြည်စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်ချလိုက်သည်။

ခုချိန်မှာ ဆန့်ကျင်ဘက် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမိလျှင်လည်း ကိုယ့် ဆုံးဖြတ်ချက် ကျိုးပျက်မှာ သေချာ၏။

“တပေါင်း”

ခေါင်းငုံ့ထားသူလေး၏ ဆံပင်မည်းမည်းခက်ခက် အုပ်အုပ်ဖားဖားကလေးကိုပဲ မြတ်နိုးလွန်းစွာ ငေးရင်း သဲ့သဲ့မျှ အသံဖြင့်ခေါ်မိ၏။ မိမိအသံ ဤသို့ တိုးတိမ်တတ်သည်မဟုတ်ပါဘဲ ဘယ်လို တိုးဖွချီရသွားလေသလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မသိနိုင် တော့ပါ။

“တို့သိပ်ချစ်တယ်”

စကားလေးလုံးပါ ဝါကျတစ်ကြောင်းက ရင်တွင်း ခံစားမှုတွေ အကုန်လုံးကို သယ်ဆောင်သွားသလား ထင်ရသည်။ အဲသည်လောက်ကလေး ပြောချလိုက်ရတာ ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွား သည်။ ထမ်းဆောင်ထားရသည့် မနိုင်ဝန်ကြီး ပြုတ်ကျသွားသလို ခံစားရသည်။ လူက ချိုရွှင်လတ်ဆတ် ပေါ့ပါးသွားလိုက်တာ ခုနေ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ကား၍ ခြေဖျားထောက်ခုန်လိုက်လျှင် တောင် လေထဲမှာ ဝဲနေမလားထင်မိ၏။ စိတ်ကူးတွေက ရူးသွပ် ဆန်းသစ်လှပါတိ။

“တို့အရမ်းချစ်တယ်၊ ယုံလား”

“သရုပ်ဆောင်ကောင်းတယ်နော်”

“ဟာကွာ”

တပေါင်းထံမှ ပြန်လည်ရရှိသည့် စကားတစ်ခွန်းက ရင်ဝကို ဆောင့်ကန်ခံရတာထက် အရှိန်ပြင်းသည်။ ကြည့်နူးဆွတ် ပျံ့စွာ ဝေဝဲနေသည့် စိတ်ကူးယဉ်တိမ်တိုက်လေး ပျက်စီးလေ၏။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ တပေါင်းရယ်၊ တို့ကိုမုန်းလို့ လား”

ခုချိန်ထိ သူ မလွတ်ဘဲ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည့် တပေါင်းခြေဖျားလေးကို တပေါင်းက သူ့လက်ထဲမှ လာဆွဲနှုတ်ယူ ၏။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်ကို အားပြု၍ထရပ်သည်။

“တပေါင်း”

စိုးရိမ်ကြီးစွာခေါ်မိ၍ ဝင်တွဲကာ ထိုင်နိုင်ဖို့ ကူညီ ပေးရ၏။ ခုမှ လူနာက ချွေးတွေရွဲကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင် အိုက်စပ်လာ၏။ ဝတ်ထားသည့် အနွေးထည်ကို စိတ်ညစ်ညူးစွာ ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဝတ်ထားလေ”

တပေါင်းက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ခြေဖျားလေးကိုတောင် မယူ၍ ကုလားထိုင်ပေါ်တင်ထားသည်။ ကိုယ်က မတ်တတ်ရပ်ဆဲမို့ တပေါင်းပြောစကားကို နာခံလိုက် သည်။ တပေါင်းနား တိုးကပ်သွားဖို့ စိတ်မကူးပါ။ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လျက်ပဲ ငေးချင်ပါသည်။

“တန်ဖိုးထား၍ မြတ်နိုးရပါသည် တပေါင်းရယ်” ဟု ပြောချင်၏။

“ချွေးထွက်လာလို့ပါ၊ အိုက်လို့ချွတ်တာ၊ ပြန်ဝတ်ရမလား”

“ဒါဆိုလည်း နေပစေပေါ့”

တပေါင်း မျက်စောင်းထိုးသည်။ ခါတိုင်းလည်း ထိုးနေကျပေမယ့် သည်နေ့မျက်စောင်းက မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် ဖြတ်လာပုံမရ။ ရင်ညွန့်တည့်တည့်မှာကို စူးဝင်တာဟု ပြောချင်၏။

ခုနေ ကြိုက်ရာလုပ်စမ်းဆိုသည့် အမိန့်တစ်ခုခုကိုသာ ချမှတ်ပေးခြင်းခံရလျှင် အရင်ဆုံး တပေါင်းကိုယ်ကလေးကို ဈေးခနဲပွေ့ချီချင်သည်။ ပြီးတော့ လက်ပေါ်မှာတင်၊ လက်ဖဝါးတစ်ဖက်တည်းပေါ်မှာ နှစ်ကိုယ်ခွဲဓာတ်ပုံတွေရှိက်သလိုတင်၊ တစ်စက္ကန့်ခွဲလောက်စိုက်ကြည့်၊ ပြီးတော့ နောက်လက်တစ်ဖက်နှင့် တပေါင်းကိုယ်ကလေးကိုဖိချ၊ တပေါင်းက ကိုယ့်လက်ဝါးနှစ်ဖက်ထဲမှာ ခုလုကလေးညှပ်နေလျှင် ဆေးလုံးကလေးတစ်လုံးလို ဖြစ်သွားအောင် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်လိုမိမ့်၍လုံး၊ တပေါင်းက ဂေါ်လီလုံးလေး၊ လောက်စာလုံးလေးလို ဖြစ်သွားတော့မှ လက်ဖဝါးပြန်ဖြန့်၊ လက်ညှိုးလက်မနှစ်ခုတည်းနှင့် မယူပြီး အာခံတွင်းထဲထည့်၊ တစ်စက္ကန့်ခွဲလောက်ငဲ့ထားပြီးမှ မျိုချပစ်လိုက်တော့မည်။

အဲသည်လောက်အထိချစ်သည် တပေါင်းရယ်။

“တို့ တကယ်ချစ်တာပါ။ တပေါင်းမယုံတာ ခံစားရတယ်၊ တို့ သရုပ်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ညာနေတာဆိုလည်း ယုံလိုက်မလို့ပါ”

“ဟင် ... တပေါင်း”

“တပေါင်းတို့ မိန်းမသားတွေကို ယောက်ျားဆိုတဲ့အမျိုးအစားရဲ့ တစ်ဆင့်နိမ့်အညံ့စားအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံရပါတယ်။ မိန်းမ မသွားရဆိုတဲ့ မြင့်မြတ်သောနေရာတွေရှိပေမယ့်၊ ယောက်ျားမသွားရတဲ့ မြင့်မြတ်သောနေရာ မရှိပါဘူး။ မိန်းမတွေဟာ နှာခေါင်းမပါရင် မစင်စားဖြစ်ကြမယ့်အမျိုးလို့လည်း အပြောခံရပါတယ်။ ဣတ္ထိဝက် နဒီဝက်ဆိုတာတော့ ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ပါလွန်းလို့ အပြောခံရ

တာရိုးတောင်ရိုးနေပါပြီ၊ အဲဒါတွေဟာ တကယ်တော့ မိန်းမသားတွေက တကယ်ညံ့တာထက် တမင်တကာ အညံ့ခံကြတာပါဆိုတာ ယောက်ျားထုတစ်ရပ်လုံး သိစေချင်တာပါပဲ”

“တပေါင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ တို့ တကယ်နားမလည်လို့ မေးတာ”

“တပေါင်းက ယုံလိုက်ပြီလေ၊ သူ ဘာပြောပြော မျက်စိမှိတ်ပြီးတော့ကို ယုံပစ်လိုက်ပြီ”

“တပေါင်းရာ၊ တို့ ဘယ်လိုဝမ်းသာမုန်းမသိဘူး”

“ညာပြောလည်း ယုံမယ်”

“တို့မညာပါဘူး”

“ချစ်တယ်ဆိုတာ မညာဘူးဘဲထား၊ လူပဲ၊ ပုထုဇဉ်ပဲ၊ တခြား ဘာညာတွေ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု မရှိနိုင်ဘူးလား”

“ရှိနိုင်ပါတယ်ကွာ”

“အဲဒါတွေလည်း တပေါင်း ယုံမယ်”

“တပေါင်း၊ တို့ပြောမယ်”

“ဟင်အင်း ... တပေါင်း ပြောဦးမယ်”

တပေါင်းက လက်ဝါးကလေးကာပြသသည်။

“တပေါင်း ယုံမယ်ဆိုတာ တပေါင်း မသိနားမလည်လို့၊ နလပိန်းတုံလေးမို့ဆိုတာထက် အချစ်တစ်ခုရဲ့ရှေ့မှာ အညံ့ခံခူးထောက်ချင်လို့ ယုံတာပါလို့ပဲပြောချင်တယ်၊ အဲဒါကို နားလည်ပေးပါ”

“တပေါင်းပြောချင်တာကို သိပ်တော့နားမလည်ဘူး၊ ဒါတွေ
တို့ တပေါင်းအပေါ်မှာ အမြဲနားလည်နေမယ်၊ တပေါင်း
လိုပေါ့၊ ညာရင်လည်း ယုံမယ်ဆိုတာလို၊ နားမလည်လည်း
နားလည်ပေးမယ်၊ တပေါင်း ကျေနပ်လား”

တပေါင်း ခေါင်းညိတ်လေ၏။ မျက်နှာလေးထ
ပြီးနေသည်။ ရှက်သွေးရဲရဲဖြင့် ထူထူပူပူလေး ဖြစ်နေပေမယ့်
တည်ငြိမ်မှုကို ကြိုးစားရယူနေသည့် သိက္ခာရှင်မလေးပုံပေါ်၏။

“တပေါင်း တို့ကို ချစ်ပြီလား”

“တည့်တည့်ပြောမှ ရိပ်မိမယ်ဆိုရင် ...”

“ဟုတ်တယ်၊ မရိပ်မိသေးဘူး”

မျက်နှာလေး ငဲ့ကျသွားသည်။

“ချစ်တယ်”

တိုးတိုးဖွဖွလေးပါပဲ။

ဪ ... တိုက်ဖျိုက်ဖြစ်မိတာ ကံကောင်းလိုက်

တာ။

အခန်း(၆)

“အဖြေက သိပ်ရှင်းသွားပြီ တပေါင်းရယ်၊ မင်း တို့ကို
မချစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းကို ချစ်တယ်လို့ပြောတာကို မင်းက
မင်းအပေါ် တိမ်တိမ်ကလေး နှုတ်ဆော့သွားတယ်ဆိုပြီး
ဝမ်းနည်းတယ်တဲ့၊ ရှက်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ မင်း ... မင်းရဲ့
အချစ်ဆုံး ငယ်သူငယ်ချင်း ပြီးဆီမှာ တိုင်တန်းတယ်
နော် ...

“ဖြိုးက မင်းကို ချစ်ပါတယ်လို့ မဖွင့်ဟသေးတာ
လား၊ မင်းက မျှော်လင့်စောင့်စားနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်
မင်းတို့ချင်း နားလည်ပြီးသားလား ...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် အရွယ်ရောက်ပြီး လှလှ
ပပလေးဖြစ်နေရင် ချစ်ပါတယ် အပြောခံရမှာ သိပ်တော့
မဆန်းဘူးပေါ့၊ အဲဒီအခါမှာ အဲဒီမိန်းမလှလေးတွေ ဘာလုပ်
ကြလဲ၊ တို့ သိပ်တော့မသိဘူး၊ ထင်တာကိုပြောရရင် ...

“ပြန်မကြိုက်ရင်ပေါ့၊ မချစ်ရင်ပေါ့၊ စိတ်ဆိုးချင်
ဆိုးမယ်၊ ဒေါသထွက်မယ်၊ အရေးမပါဘူးလို့ ဥပေက္ခာပြု

ချင်ပြုမယ်၊ ဒီတော့ သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာ ဟားစရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုခုရမယ်၊ အမေ့ဆီမှာ နှုတ်ခမ်းစုခွဲနဲ့ တိုင်စရာ တစ်ခုဖြစ်မယ်၊ ချစ်သူရှိရင်တော့ ...

“ချစ်သူ အထင်မမှားအောင် ပြောကိုပြောထားရမယ် လေ၊ တပေါင်း ... မင်း ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ၊ မင်းမိဘကို တိုင်ပြီးပလား၊ မင်းသူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာ ဟားပြီးပ လား၊ မင်း ပြီးသိအောင်တော့ ပြောလိုက်ပြီနော် ...

“တပေါင်းရယ် ... တို့ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ဘာခတ်ပါတယ်လို့၊ ထပ်တောင်းပန်ရင်လည်း ထပ်မံပေါ့ တိမ်ပြန်ပြီလို့ စွပ်စွဲခွီးမှာလား၊ တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ ...

“ဘယ်လိုဆိုရင် တပေါင်း တို့အပေါ် အမှန်းတရား နဲ့ အထင်သေးမှု လျော့ပါ့မလဲ”

ကက်ဆက်ခွေထဲမှ နောက်ထပ် အသံထွက်တော့ ပြီမို့ ကျော်ဇေယျက ကက်ဆက်ခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

အမှန်တော့ သည်ကောင် ငဖြိုး ဘာတွေလုပ်ထားလဲ ဆိုတာ စစ်ဆေးစူးစမ်းချင်လို့မဟုတ်ပါ။ ကျော်ဇေယျ သည်နေ သိပ်ပင်ပန်းသည်။ ဇာတ်ဝင်ခန်းအရ ထိုးခဲ့ ကြိတ်ခဲ့ရသေးသည်။ အသက်က လေးဆယ်ထဲဝင်ပြီမို့ နှစ်ဆယ်ကျော်ခါစ လူကြမ်းတွေ ထဲမှာ ကိုယ်က အရင်ဆုံးမောသူဖြစ်ရသည်။ မင်းသားစို့ စွတ်ထိုး လူကြမ်းက ရင်ဘတ်ဗလာနှင့် အသားလွတ်ကြီးခံပေးဆိုတာမျိုးမှ ကျော်ဇေယျတို့က အဖြစ်မခံချင်တာ။

“ထိုးပါ၊ မင်းလည်း စိတ်ကြိုက်ထိုး၊ ငါလည်းထိုးမယ်၊ တတ်နိုင်သလောက် မျက်ခွက်နဲ့ လက်သီးနဲ့ မိတ်မဆက်ခင်

ကိုယ့်လက်ကို ဘရိတ်အုပ်ပေါ့၊ မတော်တဆ ချော်ထိသွား လည်း ငါ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ဘူး”

အဲသည်လိုတောင် ပြောခဲ့သည်။

“ဟေ့ ... မင်းသားမျက်နှာထိသွားမယ်၊ ရှူတင်အပျက်မခံ နိုင်ဘူး”

ထုတ်လုပ်သူက ကျိတ်ပြောနေလို့တောင် လက်ကာ ပြလိုက်ရသေးသည်။ သည်တော့ ကျော်ဇေယျ တကယ်ပဲမော၏။

“မငယ်တော့ဘူးကွယ်၊ အသက်ကစစ်တော့လေးဆယ်”

ဖြူသီ၏ သီချင်းကိုပင် တစ်ပိုင်းတစ်စ ညည်းလိုက် သေးသည်။ မင်းသမီးအမေကတောင် ...

“ဒါဖြင့်လည်း ဆေးပေးမီးယူရှာတော့လေ” ဟု လှမ်း နောက်လိုက်၏။ မင်းသား အရိပ်အကဲကို နားလည်သည့် ပရိဂျူ ဆာက မင်းသားအတွက် ရှူတင်စောစောဖြုတ်ပေးသည်။ ကျော် ဇေယျ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ပြီးမရှိ။ မင်းသားလုပ်ချင်သည့် ပြီး အတွက် ကျော်ဇေယျက သင်တန်းပေါင်းစုံသို့ လွှတ်ထားပေးသည်။ ကရာတေးသင်တန်းတစ်ခု၊ ရေကူးသင်တန်းတစ်ခု။ ပြီးတော့ ဆော်ဒီဖြူတီ၊ ယောက်ျားပီသသည့် ကိုယ်ခန္ဓာကိုရရှိဖို့၊ ပြီးအတွက် ကျော်ဇေယျ စိုက်ထုတ်ကုန်ကျငွေနှင့် ဇာတ်ကားသုံးကားရိုက်တာ လည်း ပြီးသွားပြီ။ ဤကားတွေ ဖြန့်ချိလျှင် အခြားပရိဂျူဆာတွေ ငိုက်လာကောင်းရဲ့ဟု ကျော်ဇေယျကပဲ ရိုက်ပေးရဦးမည်။ သည် ကြားထဲမှာ ...

“မင်းသင်တန်းတွေလည်းတက်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင် ချင်လည်းထိုင်ဦးပေါ့၊ မင်းသားဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ မင်း ကိုးကျင်း

ကိုးကျောင်း လျှောက်သွားလို့ မရတော့ဘူး၊ အောင်မြင်မှု ဆိုတာကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ရင် တစ်ဖက်က စွန့်လွှတ်ရတာတွေ အများကြီး၊ တစ်နေ့ မင်းသိလာမှာပါ။” ဟု ပြောထား၏။

ဖြိုးဆိုသည့်ကောင်က သီချင်းဆိုလည်း ဝါသနာပါ သည်။ သီချင်းကြိုက်သမားဖြစ်၏။ သူ့အခန်းထဲမှာ ထွက်သမျှ ကက်ဆက်ခွေတွေ အကုန်ရှိသည်။ တစ်ခု သည်ကောင်မကောင်း တာက နည်းနည်းလေးမှ စည်းကမ်းမရှိခြင်းပင်။ ကက်ဆက်ခွေ တွေက သူ့အခွံထဲမှထွက်၍ အခွေချည်းသတ်သတ်။ ဘူးခွံက သတ်သတ်မို့ ဘယ်အခွံထဲ ဘယ်အခွေပြန်ထည့်ရမှန်းမသိတော့သလို အခွေတလွဲ ဘူးခွံတခြား တလွဲကြီးတွေ မှားထည့်ထားတာလည်း ရှိသည်။

ကျော်ဇေယျက အပန်းဖြေအနားယူဖို့ တွေ့ရာသီချင်း ခွေ ဆွဲယူလာခဲ့သည်။ တပည့်ကျော်တင်အေးက ဘီယာဘူးနှင့် အမြည်းပေါင်းစုံ လာချပေးသည်။ ဖြိုးအခန်းထဲမှ သီချင်းခွေကို ကက်ဆက်ထဲထည့် ဖွင့်ချလိုက်တော့ ယခုကြားခဲ့ရသည့် ရင်ကွဲသ ကြီးက ထွက်လာတော့သည်။ ခိုးနားထောင်ချင်တာ၊ ယောက်ျား ချင်း စပ်စုချင်တာတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒါမျိုး ဝါသနာလည်းမပါ။ အလုပ်ရှုပ်လွန်းလို့ အချိန်လည်းမပေးနိုင်ပါ။ သို့ပေမဲ့ ဖြိုးအတွက် ကျတော့ အချိန်ပေးရမည်။ ဖြိုးက မိမိအုပ်ထိန်းမှုအောက်မှ ကလေးတစ်ယောက်။ နွေဦးရဲ့မွေးစားသား၊ နွေဦးမျက်နှာကလည်း ရှိသေးသည်။ ပြီးတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ဖြိုးကိုချစ်၏။

နွေဦးလည်း ဖြိုးကို တော်တော်ချစ်ခဲ့သည်။ ဖြိုးကို ချစ်သည်မို့ ဖြိုးနှင့်တူလှသည့် ဟိုကောင်လေး နောင်ရှားကိုပါ

ချစ်နေရသေးသည်။ နွေဦးက နောင်ရှားကို မြင်ဖူးမသွားချေ။ နွေဦးသာတွေ့လျှင် နွေဦးလည်း နောင်ရှားကိုပါ ချစ်မည်ထင်သည်။ နောင်ရှားအကြောင်း တွေးမိမှ ဦးနှောက်ထဲ မီးသီးလင်းသလို အတွေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲပွင့်သည်။

ဖြိုး ပြောထားသည့် စကားသံတွေက ဖြိုးရုထောင့် မှမဟုတ်ချေ။ ဖြိုးနေရာမှ ပြောထားတာမဟုတ်။ ဖြိုးမဟုတ်လျှင် ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။ ဖြိုးအသံနှင့် ရွေးမရသည့် အသံဆင်တူရှင်ဟာ နောင်ရှားပဲပေါ့။

“မောင်တင်အေးရေ”

“ခင်ဗျ” မောင်တင်အေးက ဦးကပ်စေးကာတွန်းထဲမှ တပည့် တိုက်ဂါးလို ရင်ကော့၍ရပ်၏။

“ဆယ်မိုင်ကုန်းသွားမယ်၊ ကားစစ်၊ ကက်ဆက်တင်၊ စား စရာဘာရှိလဲ၊ တင်လိုက် ပိုပိုလေ။”

“ဟုတ်”

“ကားစစ်” ဆိုတာ ကားထဲ ဓာတ်ဆီရှိရဲ့လား၊ ဘာရိတ်ဆီ၊ အင်ဂျင်ပိုင် စသည်တို့မှစ၍ လျှောက်ကြည့်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။ ယာဉ်မောင်းမခေါ်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာမောင်းသွားတိုင်း မထွက်မီ အမြဲစစ်ဆေးလေ့ရှိသည်။ ကျော်ဇေယျက အရာရာမှာ စည်းကမ်းရှိ၍ စနစ်တကျနိုင်၏။

“ကားစစ်ပြီးပါပြီ၊ ဘီယာငါးလုံး၊ ပက်စီငါးလုံး”

“များ ... အေးလေ၊ ထည့်ထည့်”

များသည်ဟု ပြောဖို့ပြင်ပြီးမှ မပြောဖြစ်တော့ပါ။

“ချယ်ရီဘယ်ရီ ဘဲကင်တစ်ကောင်လုံး”

“ဓွၚ်”

“ချီးစံတစ်ဘူး၊ စပျစ်သီးခြောက်တစ်ထုပ်၊ ဖန်ခွတ်၊ ရေခဲသေ့
ရေခဲခွက်၊ ညှပ်၊ လက်သုတ်ပဝါ၊ ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ ဝား
“အေးပါ၊ စုံရင်ပြီးရော”

“စုံပါပြီ မင်းသား၊ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ရဦးမလား”
“မလိုက်နဲ့၊ ဖြီးလာရင် ထမင်းစားနှင့်လို့၊ စိတ်မပူနဲ့လို့
နောက်ကျမယ်လို့၊ မှတ်မိလား”

“ဟုတ်”

ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်ရင်း ‘စိတ်မပူနဲ့’ ဟု
မှာကြားရသည့် အရသာက ရင်ထဲမှာ တော်တော်လေး ခံတွင်း
ချိုမြိန်၏။ တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ ခေါ်
မိဘတွေက တိမ်းပါးတာ စောလွန်းသည်။ တချို့ဆို ကျော်စေ့
အရွယ်မှာ မိစုံဖစုံ ရှိနေကြပါသေးသည်။ ဥတစ်လုံးတစ်ကောင်
ကြွက်ဘဝမို့ ထင်ရာမစိုင်းဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုထိန်း
သည်။

နေအိမ်မှ ဆယ်ရက်လောက် ပျောက်နေလို့နေ
ဘယ်သူပူမှာလဲ။ မသကာ ထုတ်လုပ်သူတွေ၊ ဒါရိုက်တာတွေ
ဒေါင်းတောက်လျှင်တောက်မည်။ ခုတော့ အိမ်မှာ ဖြီးရောက်လာ
သည်။ ဖြီးက မိမိကို ချစ်မချစ်တော့မသိ၊ မိမိကတော့ ချစ်သည်။
ဖြီးက မိမိကို ပူမပူမသိ၊ မိမိကတော့ ဖြီး အိမ်ပြန်နောက်ကျလျှင်
ပူ၏။

သည်တော့ ဖြီးလည်း ကိုယ့်ကိုချစ်မှာပဲ၊ ပူမှာပဲ
တူညီသော တန်ပြန်သက်ရောက်မှုနိယာမနှင့် ယုံကြည်ထားလိုက်

သည်။ ကိုယ်က ချစ်ရသူနှင့်၊ ကိုယ့်ကိုချစ်သူနှင့်၊ ကိုယ်က ပူပန်
ကြောင့်ကြစွာ စောင့်ရှောက်ရမည့်သူနှင့်၊ ကိုယ့်ကို အားကိုးတွယ်
တာစွာ ပူပန်စိုးရိမ်မည့်သူနှင့် ဘဝကြီးက တော်တော်ကြီးကို
ငြည့်စုံလို့နေ၏။

ကျော်စေ့ယူ နေရထိုင်ရတာကို အဓိပ္ပာယ်ရှိလာသည်
ဟု ထင်သည်။ ဟိုကောင်လေး နောင်ရှားတို့ သားအဖကိုပါ အိမ်
ဆီခေါ်တင်ချင်သေးတာလေ။ အဲသည်ကောင်က ဖအေရင်းနှင့်
ဘာနှင့်ဆိုတော့ ကိုယ့်ကို ဖြီးလောက်ဘယ်ချစ်၊ ဘယ်အားကိုးမှာ
လဲ ဟု တွေးမိသည်မို့ ခေါ်မတင်ဖြစ်ပေမယ့် တစ်နှယ်ငင်
ဘစ်စင်ပါဆိုသလို အဲသည်ကောင်ကိုလည်း ကျော်စေ့ယူ တော်
တော်လေးချစ်နေရပါပြီ။

ဒေါက်တာမိုးမြင့်ဆေးခန်းရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်
သည်။ လူနာတွေက ပြည့်နေ၏။

“လူတွေ တော်တော်ပျားနာကြပါလား”

တွေးရင်းက အကြောင်းကို ရှာမိသေးသည်။

“အဟာရဓာတ်ချို့တဲ့ကြလို့လား”

“ရောဂါရယ်လို့ဖြစ်လာပေမယ့် အမြစ်ပြတ်အောင် ကုနိုင်
တဲ့အထိမတတ်နိုင်လို့ ခဏဖြတ်၊ ဒါနဲ့ပဲ ခဏခဏပြန်ဖြစ်”

“စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်ချိန်ကို လိုတာတက်ပိုမြင့်၊
တစ်လုပ်ကနေ နှစ်လုပ်သုံးလုပ် လုပ်ကြရ၊ ဒါနဲ့ပဲ ရောဂါ
ဖြစ်”

“ကျော်စေ့ယူ” ဟု တီးတိုးသံထွက်လာမှ အတွေး
ကြောကိုရပ်ဖြစ်၏။ မိမိ သွားလေရာမှာ လူအံ့ဆဲဖြစ်နေသေးတာ

ကို ကျေနပ်လိုက်မိသည်။ လေးဆယ်ဆိုသည် အသက်က 'မင်းသား' ဆိုသည့် ခွင်ပေါ်မှ တွန်းချဖို့ တော်တော်လေးလုံလောက်နေပြီ။ မကြာမီသောကာလမှာ 'မင်းသား' မဟုတ်တော့ဘဲ အရေးကြီးသည့် အဓိကသရုပ်ဆောင်ခန်းသို့ ကူးရတော့မည်။ အဲသည်အချိန်မှာ ကိုယ့်မျိုးဆက်အဖြစ် 'မင်းသား' တစ်ယောက် ချန်ခဲ့ချင်၏။

ဖြိုး ဖြစ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့။

“ဟ ... ဖိုးကျော်၊ ဘာဖြစ်လာလဲ၊ အော့ဒ်စ်လား”

ဒေါက်တာမိုးမြင့်က ဆီးနောက်၏။ ခုံတန်းလျားတွေမှာ တန်းစီစောင့်နေသည့် လူနာတွေအားလုံးကို ကျော်ဖြတ်၍ ဆရာဝန်ခန်းထဲ တန်းဝင်လာခဲ့ပေမယ့် ...

“ကျော်မတက်နဲ့” ဟု တားမည့်သူမရှိ။ ဆရာဝန်ခန်းထဲမှာ သွေးပေါင်ချိန်ဆဲလူနာကလည်း သူ့ရောဂါသူမေကာ မင်းသားကျော်ဇေယျကိုပဲ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ပြည်သူချစ် အနုပညာရှင်ဆိုတာ အဲဒါပါပဲ။ ပြည့်သူတွေက ကြည်ဖြူနေကြသည်။ ချစ်နေကြသည်။ ဦးစားပေးနေကြသည်။ ပြည့်သူ မေတ္တာကို ခံယူရရှိဆဲဖြစ်နေသည့် မိမိကိုယ်မိမိ ကျော်ဇေယျ ကျေနပ်သွားမိသည်။

“မင်းဆရာမနှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရှေ့ကောင်တာ ပို့လိုဖြစ်မလား”

ဆိုင်းမပါပုံမဆင့် မေးချပေမယ့် ဒေါက်တာမိုးမြင့် သဘောပေါက်သည်။

“ဖြိုးနှစ်ကိုယ်ခွဲရိုက်ဖို့ နောင်ရှားလိုသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ ခေါ်သွားချင်လို့”

“ရတယ်လေ၊ ခေါ်သွား”

ဒေါက်တာမိုးမြင့်ဆေးခန်းမှာ ဆရာဝန်ဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ အေးအေးဆေးဆေးသမားမို့ တစ်ယောက်တည်းပဲထိုင်၏။

သူ မထိုင်သည့်အချိန်မှာ ဆေးခန်းကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ဆရာမနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ဆရာဝန်နှင့် ကူ၍ ဆေးထိုးပေး၊ သွေးပေါင်ချိန်ပေးလုပ်ရသည်။ တစ်ယောက်က အနာတရတွေကို ဆေးထည့်၊ ဆေးကြောပတ်တီးစည်းလုပ်ရသည်။ ဖျားနာလူနာများနေလျှင် ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းဆရာမက အားချိန်များနေ၏။

“စတယ်လာ နောင်ရှားနေရာ အစားဝင်လိုက်နော်”

ဒေါက်တာမိုးမြင့် လှမ်းပြောတော့ ဆရာမက ဟုတ်ကဲ့ဟု ဆိုကာ ကောင်တာရှေ့ ရောက်သွားတော့သည်။

“ကျေးဇူးပဲ၊ မင်းလည်း အားမှမအားတာ၊ နောက်မှ စကားပြောတော့မယ်”

“အေး ... ရတယ်၊ ငါတပည့်လေးကိုသာ မဖျက်ဆီးလိုက်နဲ့၊ ကောင်လေး ခုတလော ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး၊ မျက်နှာ သိပ်မကောင်းဘူး”

ကျော်ဇေယျ ဆရာဝန်ခန်းမှ ထွက်လာပြီး အပြင် ခုံတန်းလျားတွေမှာ စောင့်နေသည့် လူနာအားလုံးကို ပြီးပြခဲ့၏။

“ချောတယ်တော့”

“သဘောကောင်းတယ်နော်”

“ပြီးပြသွားတာ အရမ်းလှတာပဲ” စသည် စသည်ဖြင့်
မင်းသားအပြုံးနှင့် ဆုံတွေ့ရတာကိုပဲ ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ပါးလို
ကျေနပ်၍ ကျန်ခဲ့ကြသည်။
ပြည်သူချစ် အနုပညာရှင်ဖြစ်ခြင်း၏ ရလဒ်တွေ
ပဲလေ။

“မင်းကို လာခေါ်တာ၊ အေးအေးဆေးဆေးစားရင်းသောက်
ရင်း စကားပြောချင်လို့၊ ဒါပေမဲ့ ... မင်းဆရာသမားက
ပြောလိုက်တယ်၊ ခုတလော မင်းမျက်နှာမကောင်းဘူးတဲ့၊
ဘာဖြစ်နေလဲ၊ အဲဒါအရင်ပြော၊ အဲဒီကိစ္စ အရင်ဆွေးနွေး
မယ် ...”

“စားလည်းစား၊ သောက်လည်းသောက်၊ ဘီယာ
လောက်တော့ ချတယ်မဟုတ်လား၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်ဆယ်နီးပါး
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ဘီယာလောက်တော့ သောက်
လို့ရပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မသောက်ချင်ဘူး လေးလေး”

“ဟေ ... မင်း အရင်က ငါ့ကို အစ်ကိုခေါ်ခဲ့သလားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လေးလေးခေါ်တာ စိတ်ဆိုးသွားသလားခင်ဗျ”

“ဟာ ... ဘာလို့ဆိုးရမှာလဲ၊ အဖေခေါ်ရင်တောင် ရတဲ့အရွယ်
ချင်းပါ၊ အရင်တုန်းက မင်းကမြောက်ခဲ့တာ၊ ငါကလည်း
အမြောက်ကြိုက်ခဲ့တာကို ပြန်ပြောတာပါ၊ ကဲ ... ပြော
မင်း ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ရည်းစားပူလား”

“ပူသလား အေးသလား သိရအောင် ရည်းစားအရင်ထား
ကြည့်ရမှာ၊ ခု ... ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားမှမရှိတာ”

“မင်းအဖေ ကျန်းမာရေး”

“အဖေက အရွယ်နဲ့မလိုက် ဒေါင်ဒေါင်မြည်လို့ ပြောရင်
တောင်ရပါတယ်၊ ရောဂါကြီး ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ နှာစေး
ချောင်းဆိုးနဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ်အဖျားလောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

“စီးပွားရေး”

“သူဌေးမှ မဟုတ်တာ၊ ပြေလည်တယ်တော့ ဘယ်ရှိပါ
မလဲ”

“ထူးခြားကျဆင်းသွားတာမျိုးကိုပြောတာ”

“မရှိပါဘူး”

“မင်း ဘာလျှောက်ထားလဲ၊ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်မေးတာ”

“ဆေး”

“ဟ ... ဝင်ပါ့မလား၊ ဒီတစ်လုံးမှမပါဘူးဆို”

“ကျွန်တော် ဝါသနာပါလို့ပါ”

“မဝင်ရင်ကော”

“မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ ဇလေးလေး၊ ဝင်သွားရင်လည်း မတတ်
နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ကျောင်းစရိတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အိမ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ အဖေက တစ်ယောက်
တလဲ ရေခပ်၊ ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော် ကြိုသလိုလုပ်ရ

တော့ အချိန်ပိုလည်းနည်းတယ်၊ ကျွန်တော် ဆေးခန်းမှာ အလုပ်မဆင်းတော့ရင် ဝင်ငွေလည်း နည်းသွားမယ်၊ မဖြေလည်ဘူး လေးလေးရာ”

“မင်း ငါနဲ့ လာနေမလား”

“လေးလေးဆီမှာ ဖြိုးရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

“နှစ်ယောက်လုံး မွေးစားမယ်ကွာ၊ ငါ တတ်နိုင်ပါတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ဆေးစာကုသိုလ်ပို့မယ်၊ ဟိုကောင်က ဂုဏ်ထူးလေးငါးလုံးရထားတော့ ဆေးဝင်မှာ ...

“အဲဒီကောင် သေချာတယ်၊ မင်းလည်း ဝင်ရင် တက်သာတက်ပေါ့၊ ဘယ့်နယ်လဲ”

“ကျွန်တော့်အဖေ ရှိသေးတယ်”

“ခေါ်ထားကွာ၊ ငါ့ခြံထဲမှာ ငါ့ဆီမှာဆိုတာက အမြဲတမ်း အလုပ်ရှိနေတာပဲ၊ မင်းက မင်းအဖေကို အဲဒီလိုမျိုး အလုပ်တွေ မလုပ်စေချင်ရင်တော့ ဆောရီးကွာ”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး”

“သားအဖနှစ်ယောက်လုံး ငါ့ဆီပြောင်းခဲ့မလား”

“ကျွန်တော် အဖေနဲ့ တိုင်ပင်ပါဦးမယ်”

“အေး ... တိုင်ပင်၊ ရော့ ... ဘိယာမသောက်ချင်ရင် ပက်စီသောက်၊ စားကွ၊ ဒါ ချယ်ရီဘယ်ရီဘဲကင်”

ခွဲကျွေးမတတ်မို့ နောင့်ရှားက ယူစားရသည်။

“ငါ ဖြိုးကို တော်တော်ချစ်တယ်၊ နောက် ဖြိုးနဲ့တူတဲ့ မင်းကိုလည်း တွေ့ရပြန်တော့ မင်းကိုပါ ချစ်သွားတယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သွေးရင်းသားရင်းလိုပဲ ...

“ဖြိုးအမေအရင်းတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ မွေးစားတာ၊ အဲဒီနေ့ဦးကိုလည်း ငါ သိပ်ခင်တာ၊ နွေဦးက ဖြိုးကို သိပ်ချစ်ရှာတာ၊ ကိုသိန်းထိုက်က နွေဦးလောက်တော့ မသည်းဘူး ...

“ဒါပေမဲ့ ... သူလည်း မဆိုးပါဘူး၊ ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ အိမ်ပေါ်က ဆင်းမလာခင်အချိန်ထိ၊ ဖြိုးဟာ အိမ်ရှေ့မင်း သားလောက်ကို စည်းစိမ်ရှိတာ”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ကိုသိန်းထိုက်လည်း ခုမှ ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူးကွာ၊ သူ့ကျန်းမာရေးကလည်း ယဲ့ယဲ့ဆိုတော့ သူ့သားအကြောင်းလည်း မပြောဖြစ်ကြဘူး၊ သူ့သားဟာ သူယူမယ့်ဆဲဆဲမိန်းမနဲ့ ပြဿနာဖြစ်လို့ အိမ်မှာမရှိဘူးဆိုတာလောက်ပဲ သိတယ် ...

“အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ခြင်းဆိုတာတောင် ကိုသိန်းထိုက် သိပုံမရဘူးလို့ ငါထင်တယ်၊ ဟိုသားအမိလက်ချက် ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဦးသိန်းထိုက်ကိုယ်တိုင်က အိမ်ပေါ်က မောင်းချတာပါ လေးလေးရ”

“မင်းကို ဖြိုးပြောသလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ မောင်းချရတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတာလဲ”

“ကျွန်တော်မသိပါဘူး၊ အဲဒါကျတော့ ဖြိုးကမပြောဘူး”

“ငါ့ကိုလည်း မပြောဘူးကွ၊ အဲဒီပြဿနာ ငါသိချင်တယ်၊ ကိုသိန်းထိုက် နေမကောင်းရင်တော့ ငါ မနေဘူး၊ သွားကို

မေးမယ်၊ ငါ့မှာ သံယောဇဉ်ဆိုလို့ ပြီးရယ်၊ အခုတော့ မင်းပါနှစ်ကောင်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီနှစ်ကောင်ပဲရှိတယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ နွေဦးပါပေါ့လေ”

“လေးလေးက အဲဒီဒေါ်နွေဦးလွင်ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်မထပ်ခဲ့တာလဲဟင်”

“ငါမှ မကြိုက်တာ၊ သူကလည်း ငါ့မကြိုက်ဘူး”

“အရမ်းခင်တယ်ဆို”

“ခင်တိုင်း ညားရရောလားကွာ၊ မင်းဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“လေးလေး ကျွန်တော် တစ်ခုမေးရမလား”

“မေးလေကွာ၊ ငါဖြေမယ်၊ ငါ့အတွက် နည်းနည်းအဖြေခက်ရင် နည်းနည်းပါးပါးညာမယ်၊ အဲဒါဆို မင်း ခွင့်လွှတ်”

“လေးလေး မုဆိုးဖိုဖြစ်ရင် ...”

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့၊ မိန်းမတောင်မရသေးဘူး”

“ဥပမာပြောတာပါ၊ မုဆိုးဖိုဖြစ်ရင် မိန်းမထပ်ယူမှာပဲလား”

“ယူဖြစ်ဖို့များတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရလည်းရတယ်ကွာ၊ မုဆိုးဖိုက ဘယ်အရွယ်ဖြစ်ဖြစ် မိန်းမထပ်ရနိုင်တယ်၊ မုဆိုးမက ထပ်ရဖို့မလွယ်ဘူး၊ သူတို့မရလို့ မယူတာကိုဘဲ မိန်းမတွေက သစ္စာရှိသလိုလိုကြွားတာ၊ မရလို့မယူတာ သိလား၊ ငါဆို ယူမှာပဲ၊ ငါကျွေးနိုင်တယ်လေကွာ၊ ယူမှာပေါ့၊ မင်းအဖေလည်း ကျွေးနိုင်တယ်မဟုတ်လား၊ ယူချင်ယူပါစေ၊ မင်းက အမေကိုမြင်တောင်မမြင်

ဖူးလိုက်ဘူးဆို၊ မင်းအဖေ မုဆိုးဖိုဖြစ်နေတာကြာပြီပဲ၊ ယူပစေပေါ့ကွာ”

“အဖေက မိန်းမဝါသနာမပါဘူးတဲ့”

“ဟာကွာ ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မိန်းမယူတဲ့လူတိုင်းဟာ ဝါသနာပါလို့ ယူကြတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“လေးလေး အခုစတိုင်လ်က လေးလေးပုံစံ အစစ်ပေါ့နော်”

“ပုံစံအတုရယ်လို့ ရှိလို့လား”

“ရုပ်ရှင်ထဲ၊ ဗီဒီယိုထဲကျတော့ လေးလေးက ပင်ကိုပုံစံ မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ သရုပ်ဆောင်နေတာ”

“မှန်တယ်၊ အခု ငါ့ပုံစံက အဘိုးကြီးစတိုင်လ်လည်း နည်းနည်းဖမ်းတယ်မဟုတ်လား၊ လေးယူလေသိမ်နဲ့ စကားပြောပုံ၊ လှုပ်ရှားဟန်”

“ကြည့်လို့ကောင်းပါတယ်”

“ငါ့အသက်လေးဆယ်ကွာ”

“ဒါ အဘိုးကြီးမဟုတ်သေးပါဘူး”

“ငါ တစ်ခုပြောချင်တယ်ကွာ၊ နိုင်ငံခြားတွေမှာဆိုရင် ခြောက်ဆယ်ကျော်လည်း မင်းသားဖြစ်တုန်း၊ တို့မြန်မာပြည်မှာကျတော့ လေးဆယ်ပြည့်အောင် မင်းသားလုပ်ရတဲ့သူဟာ ခပ်ရှားရှားကွာ၊ စာရေးဆရာတွေလည်း ပြောရဦးမယ်၊ ဝတ္ထုရေးရင် ဇာတ်လိုက်ကို အသက်ခပ်ကြီးကြီးထားပါလို့၊ သူတို့ကလည်း ဆယ်ကျော်သက်တွေ ဇာတ်လိုက်ထားတော့ ငါတို့လိုကောင်တွေ စောစောစီးစီး အနုပညာလမ်းပေါ်ကညောင်းရရင် သိပ်မကောင်းဘူး”

“လေးလေးကိုယ်တိုင်ရေးပါလား”

“ရေးနေတယ်၊ ငါ့အကြောင်း”

“သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“မကောင်းဘူးကွ၊ မင်းသမီးမရှိလို့”

“လေးလေးချစ်တဲ့သူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးလား”

“ဒီနေ့ မင်းကိုခေါ်လာတာ ငါက မင်းကို မေးစရာရှိလို့၊ ခုတော့ မင်းမေးတာတွေ ထိုင်ဖြေနေရတယ်၊ လောကကြီးမှာ ပြောင်းပြန်၊ ဒီမှာ ...”

နောင်ရှားက နှုတ်ခမ်းပြင်ကာ စကားဟာလာပြန်သည် မို့ ကျော်ဇေယျက နောင်ရှားပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်၏။ နောင်ရှားက ရယ်၏။ ကျော်ဇေယျက ကက်ဆက်ဖွင့်ဖို့ပြင်ရင်း နောင်ရှားကိုလှည့်ကြည့်ကာ မချီသွားဖြူကြီးပါလားဟု တစ်ချက် ခွပ်လေ၏။

“အဲဒါ မင်းပြောထားတာလား”

နောင်ရှား မျက်နှာပျက်လေ၏။ တစ်ချိန်လုံး စကားတွေဖောင်ဖောင်ကြိအောင်ပြောလာခဲ့သမျှ ခုမှ အတိုးချ၍ နှုတ်ဆိတ်တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ငါက အရေးယူနေတာ့ မဟုတ်ဘူး၊ သိချင်လို့ မေးတာ၊ ငါ့မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ ဖြီးရှိ

တယ်၊ ပြီးရင် မင်းရှိတယ်၊ ငါ ကူညီချင်လို့ မေးမစောင့်ရှောက်ချင်လို့ ဝင်ပါနေတာ၊ မင်းရင်ထဲရှိတာတွေ ဖွင့်ချကွာ”

“လေးလေး”

“အေး ... ပြော”

“ကျွန်တော် တပေါင်းကို ချစ်တယ်ဗျာ၊ ဟုတ်တယ်၊ ချစ်သွားပြီ၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ ပိုအရင်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အခုမှသိတာ၊ ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ချစ်ခဲ့မိတာပဲ”

ကျော်ဇေယျက ကုန်သွားသည့် ဒုတိယဘိယာဘူးကို ရောက်ချင်ရာရောက် နောက်ပြန်လွှင့်ပစ်လိုက်ရင်း အော်ရယ်၏။ နောင်ရှားက ခေါင်းရုံနေသည်။ ရှေ့မှာရှိသမျှ အမြည်းတွေကို တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းသာ စားခဲ့ပြီး ဘာမျှမသောက်ဘဲ ခေါင်းငုံ့နေသည့် နောင်ရှားမျက်နှာ မော့လာ၏။

“လေးလေး”

“ပြော”

“အရက်လေး ဘာလေး မပါဘူးလား၊ မီးတောက်”

“ဟား ... ဟား”

ကျော်ဇေယျ အော်ရယ်၏။ နောင်ရှားက မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ပြန်ငုံကျသွားသည်။

“မင်းရင်ထဲ မီးတောက်နေသလား”

နောင်ရှား ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မီးတောက်ရအောင် တပေါင်း ယောက်ျားယူပြီလား၊ ယူပြီဆိုရင်တောင် သူ့ဘဝသူ စိတ်ကြိုက်ဖန်တီးတဲ့ ကိစ္စ မှာ ကိုယ်က မီးဝင်တောက်စရာ လိုသလား။ အောက်ကျ နောက်ကျခံလို့ ...

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို လိုက်ပြီဆိုရင် ဇွဲတော့ခတ်ရ တယ်။ သူ့အတွက် အချိန်တော်တော်ပေးရတယ်။ လေများ များ သုံးရတယ်။ ဝေါဟာရ တော်တော်လေး ကုန်ဆုံးသွား နိုင်တယ် ...

“သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်တဲ့နေ့ကစပြီး သူ့အတွက် ဝေါဟာတွေ အလိုအလျောက် ခန်းခြောက်သွားမယ်။ သူ့ အတွက် လေကုန်မခံချင်တော့သလို အချိန်လည်းမပေးနိုင် တော့ဘူး။ အဲဒီဝေယျာဝစ္စတွေ မိန်းမဆိုတဲ့ အမျိုးအစားက တစ်လှည့် ကရိကထ ခံပစေ။ အဲဒါ လောကနိယာမ ...

“အဲဒါတွေ ခဏထား။ ငါသိချင်တာက မင်းက တပေါင်းကို ချစ်တယ်လို့ သွားပြောတယ်။ တပေါင်းက သူ့အပေါ် ပေါ့လှုပ်လှုပ်ကလေး နှုတ်ဆော့သွားတယ်ထင် ပြီး မြီးကိုတိုင်တယ်။ မင်းက ကြွေတယ်။ အဲဒါမှာ မင်း အသံက ဘယ်လိုလှုပ်ပြီး မြီးကက်ဆက်ခွေထဲ ရောက်နေ လဲ ...

“မြီးကရော တပေါင်းကိုကြိုက်နေသေးသလား မသိ ဘူး”

“လေးလေး ... ကျွန်တော့်ကို အရက်တိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ဆေးခန်းမပြန်တော့ဘူး။ မူးသွားရင် အိမ်ပြန်အိပ်မယ်”

“လူညံ၊ ငပျော”

“ကျွန်တော် ဘာအဖြစ်မှ ရှိတဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး။ လေးလေး ပြောတဲ့စကားက လျောနေပါသေးတယ်”

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အထိအရှခံရ တာလဲ”

“ယောက်ျားလည်းလူပါ လေးလေး၊ ချစ်တတ်တယ်။ စိတ် ညစ်တတ်တယ်”

“ဘာလဲ ... မြီးနဲ့ တပေါင်းနဲ့ ကြိုက်နေကြပြီထင်လို့လား”

“သူတို့ မကြိုက်ကြသေးပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် မင်းက ဘာကြောစရာရှိလဲ။ ဆက်ကြိုးစားပေါ့။ မြီးကရော တပေါင်းကို ကြိုက်သတဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းကို ပြောလား”

“မြီးဝေခ ဆိုတဲ့ကောင် ကိုယ်တိုင် လေးလေးကို ပြောခဲ့ပြီ လေ”

“ဘယ်သူ ... ဘယ်တုန်းကလဲ”

“အခုပဲ”

“ဘာ ... မင်းက”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မြီးပါ လေးလေး၊ ကက်ဆက်ခွေ ထဲက အသံဟာ နောင်ရှား ကိုယ်တိုင်ရဲ့အသံ၊ လေးလေး အိမ်မှာ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်နေတဲ့သူ”

“ဟား ... ငမြီး ... ငမြီး၊ မင်း ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ၊ န ပါသေးတယ်။ ငါ ရုပ်ရှင်လောကထဲမှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ။

အကယ်ဒမီတွေလည်း သုံးထပ်ကွမ်းခဲ့ပြီ။ မင်းတို့သမီး
ဆောင်တာမျိုး ရုပ်ရှင်ရော၊ ဝီဒီယိုရောဆိုရင် ငါက ဇာတ်
ကားပေါင်း နှစ်ရာလောက်ထဲမှာ နည်းမျိုးစုံနဲ့ သရုပ်ဆောင်
ခဲ့ပြီးပြီ။ ငါ့ကို လာထွင်နေလို့ မရဘူးဆိုတာ သိပလား။

“မင်းအကြောင်းကို မင်းကိုယ်တိုင် ဝန်ခံတာကြား
ချင်လို့ စောင့်ကြည့်နေတာ။ ဟိုကောင် အိမ်ပေါ်ရောက်လာ
ကတည်းက ငါ့စိတ်ထဲ မသက်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲမသေ
နဲ့။ အဖြေမရှိဘူး။ ငါ့ရင်ထဲက အလိုလိုသိတာ။ သက်တမ်း
နဲ့အမျှ ရင့်ကျက်လာတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေလို့ ပြောရ
လည်း ရတယ် ...

“မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲလို့ ငါသိချင်လို့ လွှတ်ထား
တာ။ နောင်ရှားကိစ္စကို ငါပေးကြည့်လိုက်တယ်။ ပြေးကြည့်
တာထက်တောင် သွေးထွက်ဦးမယ် ...

“ဒီနေ့ ကက်ဆက်ထဲက အသံလည်းကြားလိုက်ရော
ငါ့အထင်တွေ မှန်နေပြီဆိုတာ တန်းခနဲ သေချာသွားတော့
တယ် ငါ့ဖို့။ ဆင်ရဲလို့ ဝပြီလား။”

ဖိုး ကျော်ဇေယျကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်း
ချင်းဆုံလေ၏။ လေးလေးမျက်ဝန်းထဲမှာ အကြင်နာတွေ ထုတ်
လည်နေ၏။ ပြည့်သိပ်ဖိတ်လျှံနေ၏။ လေးလေးက မျှော်လင့်ထား
တာထက်တောင် ဖိုးဘဝကို စိတ်ဝင်စားနေတာပါလား။

ဖိုး ထင်ထားတာထက် အများကြီးပိုပြီး ဖိုးကို ဝ
စိုက်နေတာပါလား။

ဖိုးဆိုတဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ကို လေးလေး ချစ်သလား

“ဆင်းရဲရတာကို အရသာတစ်ခုလို စတန့်ထွင်ပြီး မြည်း
ကြည့်ရတာ ခါးမှန်းသိလို့ နှုတ်မမြိန်တော့ဘူးဆိုရင် အခု
ငါနဲ့လိုက်ခဲ့တော့”

“နောင်ရှား အတွက်ကော လေးလေး။”

“အဲဒီကောင်က ဇာတ်လိုက်ဖြစ်ချင်တဲ့ကောင်ပဲ။ ငါ့ဆီမှာပဲ
နေပစေပေါ့။ သူ့လည်း ငါ သံယောဇဉ်ရှိတာပဲ”

“လေးလေးတို့က သူ့ကို ဖိုးအဖြစ်နဲ့ ကားရိုက်နေတာ
လား။”

“အဲဒါ မပူနဲ့။ ရိုက်ပြီးပေမယ့် မဖြန့်ရသေးဘူး။ ဘယ်သူ
မှမသိအောင် ကျိတ်ရိုက်ထားတာ။ သုံးထပ်ကွမ်းအကယ်ဒမီ
ကျော်ဇေယျက အနုပညာ လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ချင်လို့ မင်းသား
သစ်တစ်လက်ကို သားတပည့်အဖြစ် မွေးစားလိုက်တယ်
ဆိုတာကလွဲပြီး ကျန်တဲ့သတင်းတွေ ငုပ်ခိုင်းထားတယ် ...

“မင်းသားသစ်နာမည်တောင် လူမသိသေးဘူး။ ကျော်
ဇေယျတပည့်ဆိုတာလောက် သိကြတာ။ သူ့အခြေဖြစ်ခါနီး
ကျမှ မဂ္ဂဇင်းတွေဖိတ်ပြီး ဘွားခနဲ တွေ့ပေးမှာ”

“ဇာတ်ကားရှေ့မှာ စာတန်းထိုးတော့ကော”

“ခေါင်းစီးစာတန်းတွေ မရိုက်ရသေးဘူး”

“ရှုတင်မှာရော မင်းသားနာမည် မရှိဘူးလား။”

“သားလေးလို့ ခေါ်တယ်။ သူ့နာမည် ဘယ်သူလဲလို့မေး
တော့ သားလေးလို့ပဲ ခေါ်ကြလို့ ပြောလိုက်တယ်။ မင်းသား
သစ်အတွက် နာမည်စိတ်ကြိုက်မရသေးလို့လို့ ပြောထား
တယ်။ ဇာတ်ကားကို အရင်ရိုက်ထားတာ။ လေးငါးကား

လောက် ရိုက်ပြီးမှ တစ်လတစ်ကားလောက် ဖြန့်ချိအောင် ကြိုစီစဉ်ထားတာ ...

“ဒါမျိုး တို့လောက၊ကလူတွေ နားလည်ပြီးသာ အသစ်တင်ရင် တစ်ကားရိုက် တစ်ခါထွက်၊ တစ်နှစ်လောက် ပျောက်နေဆိုတာမျိုး မဖြစ်အောင် ရိုက်ပြီးရင် အောင်တာတို့ ဘာတို့၊ ဒါတွေကို နားလည်ကြပါတယ်၊ မင်းသစ်နာမည် ဖြိုးဝေခ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ချင်လေးလေး”

“ရပ်ပေါ့၊ မင်းကို ခါးထစ်ခွင်ချီထားဖို့လည်း ငါ့မှာ ကူးမရှိပါဘူး”

“လေးလေးဆီ လိုက်နေရင် ကျွန်တော့်အစွမ်းအစ မဟုတ်တော့မလဲ”

“မင်းအစွမ်းအစနဲ့ ဆေးတက္ကသိုလ် တက်နိုင်မလားပြော”

“ဖြိုးဖြိုးဖြစ်နဲ့ ကြိုးစားရင်တော့ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်”

“ဒီမှာ ... ဖြိုး၊ လေးလေး ပြောမယ်၊ ကလေးဆိုတာ ဝမ်းထဲက ကျွတ်လာတဲ့အချိန်မှာ ဘာအဖြစ်မှ မရှိဘဲ ဘာအဖြစ်မှလဲ မရှိဘူး၊ နေရာတောင် သူများချပေးနိုင်တယ်၊ အဲဒီကနေ နည်းနည်းအသက်ကြီးလာတယ်”

“မတ်တတ်စမ်းတယ်၊ ချော်လဲတယ်၊ နောက် ဖြိုဖြို ရပ်နိုင်တယ်၊ နောက် ... ပြေးနိုင်တယ်၊ အဲဒီအကလေးကို လူကြီးတွေက မချီတော့ဘူး ...

“သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူ့ရပ်နိုင်သွားပြီ၊ မရပ်နိုင်ခင် အတင်းရပ်၊ မပြေးနိုင်ခင် အတင်းပြေးရင် ချော်လဲဒူးပြဲပြီး နဖူးကွဲနိုင်တယ် ...

“လူဆိုတာ အသက်နည်းနည်းကြီးလာလေ၊ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သူ စွမ်းဆောင်နိုင်တာတွေ များလာလေ အဖြစ်ရှိလာတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါအဖြစ်ရှိလေ အပြစ်ရှိလေလဲပဲ၊ ကလေးတွေ အပြစ်ကင်းတာ ဘာအဖြစ်မှ မရှိလို့”

“လူကြီးဖြစ်တဲ့အထိ အပြစ်မရှိရင်ရော အပြစ်ကင်းတဲ့ သူပဲလား”

“အဲဒါ အလကားလူ ခေါ်တယ်”

ကျော်ဇေယျကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးသည့် ဘိယာဘူးကို ဖြိုး တစ်ဝိုက်မော့သည်။ ဆယ့်ကိုး နှစ်ဆယ် ယောက်ျားလေးပဲ၊ ဘိယာလောက်တော့ သောက်ထားဟု ဖေဖေ နေကောင်းစဉ်ကလည်း တိုက်ခဲ့သည်။

“ငါ ယောက်ျားဆိုတဲ့ မာနကို နေရာနဲ့ နေရာနဲ့ ထားရတယ်၊ ဗလာကြီး မာနတွေ စွတ်တက်နေရင် ဘယ်သူမှ မေတ္တာမရှိဘူး”

“နောင်ရှားက မင်းသားဖြစ်ချင်တာ”

“ကြိုးစားပစေလေ၊ သူ့အဖေပါ ငါခေါ်ထားလိုက်မယ်”

“သူ့မှာလည်း ယောက်ျားမာနဆိုတာ ရှိဦးမှာပါ”

“ဒါတွေ ငါနားလည်တယ်၊ ငါတော့ စားလို့သောက်လို့ ဝပြီ၊ မင်းကော ...”

“ဝပါပြီ၊ ကျွန်တော်အစကတည်းက ဗိုက်မှမဆာတာ”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒါတွေသိမ်း၊ ကားပေါ်တင်၊ အိမ်ပြန်မယ်”
 ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောဆိုစေခိုင်းလိုက်ရတာ ကျော်ဇေယျ
 ရင်ထဲ တော်တော်လေး ကြည့်နူးသွားမိသည်။ နွေဦးသားမို့ ခင်
 မင်ရင်းနှီးစွဲ၊ နွေဦးချစ်သည့်ကလေးမို့ ချစ်ရင်းစွဲက ရှိပြီးသားပါ။
 “ငါမရှိရင် နင်ခေါ်မွေးရမှာ”ဟု နွေဦး မှာခဲ့တာ
 အပြောင်အနောက်တော့ မကပေ။ တံကယ့်ကို မွေးစေချင်တာဖြစ်
 နိုင်သည်။

“အမွေလည်း ပေးရမှာ”တဲ့။

ကျော်ဇေယျသာ လက်ထပ်ခြင်း၊ သားသမီးခံမွေး
 ခြင်း မရှိခဲ့လျှင် မြောက်မြားပြည့်စုံလှစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေက
 ဆွေနှီးမျိုးစပ်နှင့် တပည့်တပန်းတွေအတွက်ပဲ ဖြစ်တော့မည်ဟု
 နွေဦးက သူ့မွေးစားသားအတွက် လောဘထွက်ပေးခဲ့ရှာ၏။
 ကျော်ဇေယျ ဖြိုးကို ချစ်ခဲ့ပါ၏။ သို့ပေမဲ့ ခုလောက်ထိ တရင်း
 တနှီး ပြောဆိုဆက်ဆံတာမျိုး မလုပ်ခဲ့ဖူးချေ။

သူခိုင်းသည့်အတိုင်း သိမ်းစရာရှိတာတွေ ကောက်
 သိမ်းနေသည့် ကလေးသာသာ လူငယ်လေးကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ
 ခံစားမှုတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းရလေ၏။ အမျိုးအမည် မဖော်ပြတတ်ပါ။
 ဖျော်မွေ့ကြည့်နူးတာပါသည်။ ရင်နာကြေကွဲတာ ပါသည်။ လိုက်လံ
 ကြင်နာတာလည်းပါ၏။ သနားမိတာတော့ အတိုင်းထက်အလွန်
 ပါ။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ပိုသနားလာရပြန်၏။

နွေဦးသာရှိလျှင် နွေဦးသားကို ခုလို ခိုင်းရဲပါ့မလား။
 ကောင်လေးကရော ခုလို အပိုးတကျိုး လုပ်ပေးပါ့မလား။ သူ့
 ခမျာလေး မြေနိမ့်ချိန်မှာ လှစိုက်မိသလိုများ ဖြစ်ပြီလား။

အကြင်နာတွေက ရင်ထဲမှာ ချက်ချင်းကြီး ဆပွားလာ
 တော့သည်။ ခြောက် ... ချစ်လိုက်တာ။
 ဖြိုး ပခုံးပေါ် လက်တစ်ဖက် တင်လိုက်မိလေ၏။

“ဖေဖေ မှားသွားတယ် သားရယ်”

ဦးသိန်းထိုက်က ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်၍ ဆေးရုံ
 မှ ဆင်းလာ၏။ ဆေးရုံမှ ဆင်းသည်နှင့် ကျော်ဇေယျအိမ်သို့
 လိုက်လာသည်။

“ဆေးရုံတက်နေစဉ် တစ်ချိန်လုံးမှာ သားကို သတိရနေတာ
 ပါ။ သားများ သတင်းမေး လာမလားလို့ လျှော်မိပေမယ့်
 မော်နိုင်တို့သားအမိ ရှိနေတော့ သား မလာချင်ဘူးဆိုတာ
 သိနေတယ်။ ဖေဖေအပြစ်တွေချည်းပဲ”

ဦးသိန်းထိုက်က ကျန်းမာစပြုပြီ ဆိုပေမယ့် လူကြီး
 နာလန်ထမို့ အသားအရေက ဖြူဖြူဖျော့ဖျော့ ရှိလှသည်။ စကား
 သံတိုး၍ နှေး၏။ ဤပုံစံကပင် ရင်နာကြေကွဲစရာ ဖြစ်နေပြီမို့
 သခုလိုပုံစံမျိုးနှင့် နာလန်ထ မွေးစားဖခင်ကို ဆန့်ကျင်စကား
 ဆိုဖို့ ခက်လှသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကိုမေးတယ်၊ မင်းအဖေက မင်းကို ဘာ
 စိတ်ဆိုးသွားတာလဲလို့၊ သူ့ မပြောဘူးဗျ”

ကျော်ဇေယျက ခပ်ဖြိုးဖြိုး ဝင်ပြောသည်။ ဦးသိန်း
 ဆိုက်က မျက်နှာပျက်လေ၏။

“ကျွန်တော့်အများပါ။ အထင်အမြင်မှားပြီး ဒေါသထွက် သွားတာ ဖြစ်သလို စကားလုံး အသုံးအနှုန်းလည်း မှား သွားတယ်”

“ဘယ်လိုသုံးလိုက်မိလို့လဲ၊ အဲ ... တရင်းတနီး မေးတာ နော် ကိုသိန်းထိုက်၊ စပ်စုရာရောက်ရင်လည်း ခွင့်လွှတ် မဖြေချင်ရင်လည်း ရပါတယ်”

ဦးသိန်းထိုက်က ဖြေလိုဟန်မရှိသည့်ပုံစံနှင့် ခေါင်း ကျသွားသည်။

“ကျွန်တော် မဖြေပါရစေနဲ့”

“ရတယ်လေ”

ကျော်ဇေယျ ပခုံးကိုစုံတွန့်၍ လက်ဝါးနှစ်ဖက် ဖြန့်ခါလိုက်ပုံက ရှိပစေ၊ အရေးမကြီးဘူး၊ မတတ်နိုင်ဘူး စသည့် အမိပွယ်တွေ ပေါ်လွင်၏။ ဤပုံစံမျိုး လူတကာ လုပ်နေကြစေ မယ့် ကျော်ဇေယျကျမှ အချိုးတကျ လှပလွန်း၏။ မင်းသားသား လုပ်မည့်သူက အကယ်ဒမီမင်းသားကြီး၏ပုံစံကိုယူ၍ ချက်ချင်း လိုက်လုပ်သည်။ ဖခင်က လာပြန်ခေါ်၍ ဝမ်းသာကြည်နူးရမည့် အချိန်မှာ အမူအရာ လိုက်ကျင့်နေသည့်သားကို ဦးသိန်းထိုက် ရယ်ချင်သွားရသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း နာချင်၏။ ဇနီးနေဦးခမ္မာ သားရင်းမက ချစ်ခဲ့ရာ၏။ မိမိကလည်း ချစ်တာပါပဲ။ သို့ပေမယ့် သားဘက်ကကျတော့ အချစ်လျော့သည်ဟု အပြစ်တင်ချင်၏။

ဝမ်းနှင့်မလွယ် သားမမည် ဆိုသည့်စကားက နှုတ် လွန်းလေသလား။ တကယ်ဆို ခင်မော်နိုင်နှင့် ဒေါ်အုန်းပွင့်တို့ သားအမိကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ဘူးဘဲ ထားပါ။ မွေးစားဖခင်

ကျေးဇူးရှင် ပုလုကျေးလွေးက အသက်ရှင် ရပ်တည်နိုင်အောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် ကျေးဇူးတွေ၊ ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးတွေ တန်းစီပြီး ထွက်လာသည်အထိ တောက်လျှောက် ပညာသင်ပေးခဲ့ ရသည့် ကျေးဇူးတွေကို ထောက်ထားသင့်သည်ဟု ထင်၏။ မွေးစားဖခင်၏ စကားအများတစ်ခွန်းကို ဧဗ္ဗယူကာ ဆေးရုံတောင် သတင်းမေးမလာတာတော့ ...

“နေဦးရေ၊ မင်းရဲ့ချစ်လှစွာသော မွေးစားသားက အစ်ကိုကြီးအပေါ်မှာ အကြင်နာနည်းလှတယ်”ဟု တမ်းတတိုင် တည်ချင်၏။

သို့ပေမဲ့ ဆေးရုံကဆင်းလို့ အိမ်ပြန်ရောက်မှ နေဦး လက်ထွက် နေဦးရိုစဉ်ကတည်းက တူတူနေခဲ့သော မြိုးကို ထိန်း ခဲ့ကျောင်းခဲ့ရသော မကြည်က သတင်းစာပါ ကြေညာကိုထုတ်ပြ တော့လည်း သားဖြစ်သူကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ရတာပါပဲ။ ကိုယ်ကဖခင် နေရာမှာလေ။ မိဘနှင့်သားသမီး မဟုတ်လား။ စတင်ခွင့်လွှတ်သူ၊ ကြည်ဖြူသည်းခံသူဆိုတာ မိဘဘက်အပိုင်ကဏ္ဍဟုပဲ သဘောထား ခဲ့ပါ၏။

“နေဦးရေ၊ မင်းရဲ့ချစ်လှစွာသောသားကို အမွေပြတ်စွန့် လွှတ်ခဲ့တာ အစ်ကိုကြီး မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

နေဦး ဓာတ်ပုံရှေ့မှာ မျက်ရည်ဝဲ၍ပြောဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုကားပေါင်းများစွာ ထုတ်လုပ်ရိုက်ကူးနေသည့် ပရိုဂျက် ဆာ ဒါရိုက်တာကြီး ဦးသိန်းထိုက်မှာ လူမမြင်နိုင်သည့် အနုပညာ တွေ ရင်ထဲမှာ အများကြီး ကိန်းဝပ်နေ၏။ ခံစားတတ်သည့် နှလုံးသားက ထာဝရပျိုမြစ်နေ၏။ အသက်အရွယ်အနေနှင့်ဇရာ

ပိုင်းကို ရောက်ခဲ့ခြား နှလုံးသားက ထိလွယ်၊ ရှလွယ်၊ ခံစားလွယ် ဆဲ။ ဒါတွေကြောင့်လည်း အနုပညာမှာ လတ်ဆတ်ပြီး ခုချိန်ထိ ဒါရိုက်တာကောင်းတစ်ယောက်နေရာမှာ တည်ဆဲဖြစ်နေခြင်းပါ။

နွေဦးအကြောင်းကို ခုတွေးလျှင် ခုမျက်ရည်ပဲချင်တာကတော့ အနုပညာနှလုံးသားထက် နွေဦးအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ မကုန်ခန်း မခြောက်သွေ့နိုင်အောင် ထားမိသည့် “အချစ်” ၏ ထာဝရဆန်းသစ် လတ်ဆတ်နေမှုကြောင့်မို့ ဖြစ်မှာပါ။

တကယ်တမ်းကျတော့ နွေဦးကို မေ့လို့မရ။ နွေဦး နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမျှ အစားမထိုးနိုင်ပါ။ နွေဦးခမျာ ဆရာဝန် တွေက ...

“အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်နဲ့ ဒုက္ခ သောကတွေကို ခံယူနိုင်ဖို့အင်အားမရှိဘူး၊ အပျိုကြီးဘဝနဲ့မှ အသက် ပိုရည်မယ်” ဟု အကြံပေးခဲ့ကြပေမယ့် ...

“တစ်နာရီတည်း မောင်နဲ့ချစ်ပါရစေဆိုတဲ့ စကား လေးဟာ သိပ်ကဗျာဆန်တယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ လူတွေက စကား လှရုံ သုံးတယ်ထင်ကြမယ်၊ နွေဦးတော့လေ အထီးကျန်ဘဝနဲ့ အသက်တစ်ရာနေမလားဆိုရင် အစ်ကိုကြီးရဲ့အချစ်ဆုံးချစ်သူအဖြစ် နဲ့ အသက်တိုခွင့်ကိုပဲ တောင်းချင်တယ်” တဲ့။

နွေဦးလေးရယ် ...။

အသက်ငယ်ငယ်လေးနှင့်ကို လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြတာ လေ။

“ကျော်ဇေယျကိုလေ နွေဦး အရမ်းခင်တာ၊ သူငယ်ချင်းလို မောင်နှမလို ဖြူဖြူသန့်သန့်လေးပါ၊ အစ်ကိုကြီး ယုံပေး

နော်၊ တစ်ခါတလေမှာလေ လူ့ဘဝဆိုတာ ဆန်းသား အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကိုယ်တွေ့မှ ခံစားနိုင်တာ၊ လူတစ်ယောက် ကို ချစ်သူလိုသိပ်ချစ်နေတယ်၊ လက်ထပ်ချင်တယ်၊ နောက် တစ်ယောက်ကျတော့ ချစ်သူလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လက်လည်း မထပ်ချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ချစ်တာပဲ၊ ခင်တယ်လို့ သုံးရင် တောင် စကားလုံးက ပေါ့နေမှာစိုးလို့ ...

“ကျော်ဇေယျနဲ့ နွေဦးက အဲဒီလိုမျိုး၊ သူကကျမှ ပိုဆန်းတာ၊ ချစ်သူလည်းမရှိ၊ ရည်းစားလည်းမရှိ၊ သူနွေဦး ကိုပဲ ခင်ရှာတာ၊ နွေဦးကို ချစ်သူလို ချစ်ချင်လား၊ လက် ထပ်ချင်လား မေးကြည့်၊ သူ ဟင့်အင်းလို့ ဖြေမှာ၊ အဲဒါ တကယ် ...

“သူက သူ့ဘဝမှာ သူ့ကိုယ်သူပဲ ချစ်တာ၊ တကယ် ပြောတာ၊ သူ့ဘဝ အောင်မြင်ဖို့၊ သူ့ရည်မှန်းချက် ပြည့်စုံ ဖို့၊ အကယ်ဒမီမင်းသားဘဝနဲ့ ပြည်သူ့မေတ္တာကို တစ်သက် လုံး ခံယူသွားဖို့ ...

“သူ့ တစ်ခါပြောဖူးတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူချစ်တယ်၊ အနုပညာကိုချစ်တယ်၊ ပရိသတ်ကို ချစ်တယ်တဲ့၊ အဲဒီအချစ် တွေကို ဘယ်သူ့ ဆီမှ ပုံမပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ခွဲမပေးနိုင်ဘူး၊ လျော့သွားမှာစိုးလို့တဲ့၊ နွေဦးကိုကျတော့ ခင်တာတဲ့၊ ရင်းနှီး တာတဲ့၊ မိတ်ဆွေအစစ်တဲ့လေ”

ဟု နွေဦး ပြောခဲ့ဖူးတာတွေ နားထဲသို့ တစ်ဆင့် ပြန်ဝင်၏။

“ကျွန်တော် မောင်နိုင်နဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်တော့ဘူး ကိုကျော်”

“ဟုတ်လား၊ သားနဲ့ယှဉ်ရွေးရတော့ သားဘက်ကို မဲတင် လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့”

“အဲဒါလည်း တစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်ခုက နွေဦးကိုမှ မမေ့နိုင်တာ၊ အသစ်တည်ဆောက်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ နွေဦးက အမြဲအရိပ်ထိုးစိုးမိုးနေမှာဆိုတော့ အိမ်ထောင် သာယာဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား နွေဦးဓာတ်ပုံတွေကအစ သိမ်းပစ်ရမှာ”

“အဲဒီလို မလုပ်နိုင်ဘဲနဲ့ နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်တော့မလဲ၊ တကယ်လို့ မလွဲမသွေ ပြုမယ် ဆိုရင်တောင် မော်နိုင်ကိုတော့ မရွေးတော့ဘူး”

“ဒေါ်အုန်းပွင့်ကြောင့်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“မှန်တယ်ဗျာ၊ အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်ခြင်းဆိုတာ သူထည့် တာ၊ ကျွန်တော် မသိလိုက်ဘဲ ကျွန်တော့်မှာမည်ကိုသုံး လိုက်တာ၊ အဲဒါမှာ ရှင်းသွားတယ်၊ မော်နိုင်က ကျွန်တော့် တပည့်မလေးမို့ ကျွန်တော့်ကို လေးစားကြည်ညိုပြီး ချစ်ရာ တယ်ထင်လို့ ဆေးပေးမီးယူ စိတ်ကူးမိခဲ့တာ”

ဦးသိန်းထိုက်က ရှက်ပြီး ပြုံးရှာ၏။

“ကျွန်တော် ကိုယ်ကျင့်တရား ထိန်းတဲ့သူပါ”

“ယုံပါတယ်”

“သူတို့သားအမိက ကျွန်တော့်စည်းစိမ်ကို ပိုင်ချင်တာပဲ၊ ပိုင်တဲ့အထဲကတောင် သား ဖြီးကို တစ်စိတ်တလေ ခွဲမပေး ချင်ဘူး၊ အကုန်ရချင်တာ၊ ဒီလောက် လောဘကြီးတဲ့သူ တွေနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဖြိုးက ခင်မော်နိုင်ထက် ဒေါ်အုန်းပွင့်ကို ပိုမုန်းသေးတယ်”

“အဲဒီအတွေးကြီး ခြယ်လှယ်နေတာပဲ”

“ကျွန်တော် တစ်ခုတွေ့မိတယ်ဗျာ ကိုသိန်းထိုက်၊ ကျွန်တော် တို့ ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေနဲ့စာရင် ကိုယ်စွမ်းအား၊ စိတ်စွမ်းအား နှစ်ခုလုံး ပိုပြီးကြံ့ခိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...

“တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ သူတို့ဆွဲဆောင်ရာနောက် ကို ယိုင်ကျသွားတာ ဆိုးတာပဲဗျာ”

“လူတွေက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုဝေဖန်မယ် မသိဘူး၊ ကျွန်တော် မိန်းမမယူတဲ့ အတွက်ကို ...”

“ဘယ်မိန်းမကိုမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် ပိုမချစ်နိုင်လို့တဲ့၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း နွေဦးက ဝေဖန်ခဲ့တာ”

“အဲဒါ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပဲ မှန်မယ်၊ အမှန်က ကြောက် တာဗျ၊ မိန်းမကောင်းမှတ်ပြီး လက်ထပ်လိုက်မိပြီးမှ မိန်းမ ဆိုးဖြစ်နေရင် သူဆွဲဆောင်ရာကို ကျွန်တော်က ယိုင်ချင် ယိုင်သွားမှာ၊ အဲဒီအခါကျ ကျွန်တော့်ဘဝပျက်ပြီ”

“ခင်ဗျား ပျက်ဖူးခဲ့ပြီးပြီလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ကျွန်တော် မေးချင်ပြီ၊ စပ်စုလွန်းရာရောက်ရင်လည်း ခင်ဗျားဖြေချင် မှဖြေပါ”

“ကိုသိန်းထိုက်၊ ဖြိုးကို အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားလို့ ဒေါသနဲ့ ပြောမိစဉ်က အသုံးမှားသွားတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးလိုပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် မဖြေပါဘူး”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ဘေးနားမှာ ဘော်တုတ်ထိုင် နားထောင်နေသည့်သူက ခုမှပဲ ကော်ဖီပန်းကန်တွေ နဲ့ ယူပေးရသည်။

“သား ... ဖေဖေနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့တော့လေ၊ သားက တစ်ခါမှ သရုပ်ဆောင်ဝါသနာပါတယ် မပြောခဲ့လို့ပါ။ ပြောခဲ့ရင် အစောကြီးကတည်းက ဖေဖေက မင်းသားတင်ရိုက်မှာပေါ့”

“သူ့ မဆိုးဘူးဗျ၊ လုပ်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဖေဖေ ဆက်ရိုက်ပေးမှာပေါ့၊ ဖေဖေမေးတုန်း ကတော့ ဆရာဝန်ပဲ လုပ်မယ်ဆို”

“လူဆိုတာ အရည်အချင်းကိုယ်စီ ရှိကြတယ်၊ နေရာတိုင်း မှာ မရှိတောင် တစ်နေရာရာမှာတော့ သွားပြောင်မြောက် နေတတ်တယ်၊ ကိုယ့်အရည်အသွေး ဘယ်နေရာမှာပြောင် မြောက်သလဲဆိုတာ သိပြီး ဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့သူတွေ လောက မှာ အောင်မြင်တာပဲ ...

“တချို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်နေရာစွဲမှန်း မသိဘဲ ရေလိုက်လွဲတာနဲ့ မအောင်မြင်ကြဘူး၊ ဒီကောင် သရုပ် ဆောင်ပညာမှာ အရည်အချင်းရှိတယ်၊ ဝါသနာလည်းပါ တယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျား သူ့ကို မင်းသားမွေးရင် အစွဲမရှိပါ ဘူး”

“ကိုကျော်၊ ကိုယ့်သားကိုယ်ပဲ ရွေးတယ်မြတ်တယ် သဘော မထားပါဘူး၊ သူ လုပ်ချင်ရင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးမှာပါ”

“ဒီကောင် ဖြိုးဝေဝေ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်ကော”

“ဒါ သားဖြိုး မဟုတ်ဘူးလား”

ကျော်ဇေယျ ခေါင်းခါ၏။

“ဒါ နောင်ရှားတဲ့”

“ဟင် ... လေးလေး”

နောင်ရှား ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထ ၏။ ကျော်ဇေယျနားသို့ လွှားခနဲရောက်သည်။ ကျော်ဇေယျခြေ ထောက်နား ကြမ်းခင်းကော်စောပေါ်မှာထိုင်လျက် ကျော်ဇေယျကို အထင်ကြီး လေးစားခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့ဩခြင်းများဖြင့် စူးစူးကြည့်၏။

“ကျွန်တော် လူညာမဟုတ်ပါဘူး လေးလေး၊ ဖြိုးက ...”

“သိတယ်၊ ဖြိုးဆိုတဲ့ကောင်က ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်ပျက် တယ်၊ လူတွေကို စိတ်ပျက်တယ်၊ သူ့နေခဲ့ဖူးတဲ့ ပတ်ဝန်း ကျင်ထဲက ထွက်ပြေးချင်တယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဖြိုးက ဇွတ်ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော် က အသာစီးရောက်ရမယ့်သူ ဖြစ်နေလို့ ငြင်းပါသေးတယ်”

“ဒါတွေ လေးလေး နားလည်ပါတယ်၊ မင်းကို မင်းသား နာမည် မှည့်မပေးသေးတာကိုပဲ ကြည့်ပေါ့၊ မင်းက ဖြိုးမှ မဟုတ်တာ၊ နောင်ရှားပဲ”

“ကျွန်တော်ကလည်း မင်းသားဖြစ်ချင်တော့ သဘောတူမိ ပါတယ်၊ ဖြိုးက ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူး မှာထားလို့ပါ၊ လေးလေး ဘယ်လိုသိသွားတယ် မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဦးသိန်းထိုက်က နောင်ရှားကို အံ့ဩလွန်းစွာ ငေး ကြည့်နေမိတော့သည်။ နောင်ရှား ဆိုပါလား။ သားဖြိုးပါဟုပြော လျှင် ဦးသိန်းထိုက် ဘယ်လိုမှ ငြင်းစရာမရှိ။ အဲသည်လောက် တိုတူ၏။ သည်လောက် ချွတ်စွပ်တူသူနှစ်ဦးဟာ သွေးသားတော် ဖော်မနေနိုင်ဘူးလား။

“နောင်ရှား ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်လ်၊ အန်ကယ်လ်ကို ကျွန်တော်က သိထားပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်လေးတည်းက စာတ်လိုက်လုပ်ချင်တာပါ။ ကစားရင်တောင် ရုပ်ရှင်ရိုက် တမ်း ကစားခဲ့တာ”

“မောင်ရင်က ဘယ်သူ့သားလဲ”

“ဦးစဉ်းပါ ခင်ဗျာ”

“မိခင်ကကော”

“ဒေါ်ခင်ခင်ပါ”

“ရှိကြသေးလား”

“အမေကတော့ ကျွန်တော့်ကိုမွေးပြီး မကြာခင်မှာ ဆုံးပါ တယ်တဲ့၊ အဖေပဲ ရှိပါတယ်”

“အဲ ... မေးရမှာတော့ အားနာတယ်၊ ဖခင်ရင်းပဲလား”

“အရင်းပါ အန်ကယ်လ်၊ ကျွန်တော်တို့က ဆင်းရဲပါတယ်၊ အဖေက ကြိုရာလုပ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ ထိ ထားခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ ဆေးခန်းမှာ စာရေးဝင်လုပ်တာပါ”

“ဒါဖြင့် ဖြိုးက အဲဒီဆေးခန်းမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြိုးက အန်ကယ်လ်အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာပြီး သူ့သူငယ်ချင်း ကိုအောင်နိုင်ဆီမှာ နေပါတယ်”

“အဲဒီသူငယ် အန်ကယ်လ် သိပါတယ်”

“ကြာလာတော့ ကိုအောင်နိုင်အမေနဲ့ သိပ်အဆင်မပြေတော့ လို့”

“ဒါပေါ့၊ ဒါ စိတ်ကွက်စရာမရှိဘူးလေ၊ သူတို့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ပြီးတော့ ဖြိုးက ဘာတစ်ခုမှ အဖြစ်ရှိ အောင် မလုပ်တတ်ဘူး၊ အကောင်းတော့ ကြိုက်တယ်၊ လူကမဟော့ရမ်းပေမယ့် လက်သုံးဖွာတယ်၊ စာတော်ပြီး စိတ်ကောင်းရှိတာလေး တစ်ခုပဲ၊ သူ့အမေနေ့ဦးက တော် တော် အလိုလိုက်ခဲ့တော့ အဲဒီလောက်ပဲရတယ်၊ အများ အမြင်မှာ လက်ကြောမတင်းဘူး”

“အခု ဆေးခန်းစာရေး လုပ်နေပါတယ် အန်ကယ်လ်၊ သူ လက်ကြောတင်းနေပါပြီ၊ ကျွန်တော် မင်းသားဖြစ်ပြီး အောင်မြင်ရင် ဖြိုးကို ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် ကျွန်တော်က ပြန်ကူညီမှာပါ”

“မင်းတို့လူငယ်တွေ တယ်လည်း စိတ်ကူးယဉ်ကြတယ်”

“စတန့်ပေါ့ ကိုသိန်းထိုက်၊ ကျွန်တော်လည်း ကြည့်ကောင်း ကောင်းနဲ့ ကြည့်နေလိုက်တယ်၊ ဖြိုး တော်တော်ဆင်းရဲနေ ရှာတယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုကျော်ရယ်၊ နွေဦးသာသိရင် ခင်ဗျားကို အပြစ်တင်ပြီးသားပဲ”

“ဒုက္ခရောက်ပြီ ဆိုရင်တော့လည်း လိုက်ဆယ်တင်ရမှာပေါ့၊ ခုဟာက လူ့ဘဝရေစီးကို သူ့ အလျားလိုက် ကူးကြည့်နေ တာ၊ လက်ပန်းကျပ်စဦးလို့ ကြည့်နေလိုက်တယ်၊ ကျောင်း တွေပွင့်ရင်တော့ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ကျွန်တော် ပြန် ခေါ်မှာ၊ ရွေးမရအောင်တုတ် သူ့နစ်ယောက် တစ်ယောက်က မင်းသားဖြစ်ပစေ၊ တစ်ယောက်က ဆရာဝန်ဖြစ်ပစေပေါ့”

“ကိုကျော်၊ ပြီးနဲ့တွေ့ချင်တယ်”
 “အန်ကယ်လ် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ရဲ့လား ခင်ဗျာ”
 “အန်ကယ်လ် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး၊ ဒီလို လူလဲထားတာ မင်းအဖေရော မသိဘူးလား”
 “မပြောတတ်ဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အဖေနဲ့မတွေ့သေးဘူး”
 “သိမှာပါကွာ၊ မပြောချင်လို့နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ပြီးက ထမင်းတစ်အိုးဖြစ်အောင် ချက်တတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ အန်ကယ်လ်အိမ်ပေါ်က ဆင်းတဲ့အထိ ထမင်းကို လက်နဲ့ မစားတတ်ဘူး၊ သူ့အမေက ကြီးတဲ့အထိခွဲခဲ့တာ၊ အမေမရှိမှ သူ့ဘာသာ ဇွန်းနဲ့ခပ်စားတော့ လက်နဲ့ကိုမစားတတ်တာ”
 “ကျွန်တော်က အိမ်မှာဆို ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော် ကျွန်တော်ပဲ လုပ်တာ”
 “မင်းအဖေ သိမှာပါ၊ မပြောချင်လို့ မြဲနေတာလည်းဖြစ်နိုင် တယ်၊ သိပြီး မေးပြီး မင်းတို့နှစ်ယောက်လုပ်ကြတဲ့လူချင်း လဲစနစ်ကို သဘောတူလို့ လက်ခံထားတာလည်း ဖြစ်နိုင် တယ် ...

“မင်းတို့လူငယ်တွေဟာ စိတ်ကလည်းမြန်၊ စိတ်သွား တိုင်းကိုယ်ပါ၊ လူကြီးတွေ မသိဘူးမှတ်ကြ၊ မထင်နဲ့ မောင်နှောင်ရှားရေ၊ လူကြီးဆိုတာ လူငယ်ဘဝမှာ နောကျ ပြီးမှ လူကြီးဖြစ်လာတာ၊ ကဲ ... သားဆီသွားမယ်၊ ပြန် ခေါ်သွားတော့မယ်”

ဦးသိန်းထိုက်က ထရပ်၏။ ကျော်ဇေယျဆီမှာ သိပ်စာမေးသည်။
 “ကိုသိန်းထိုက်၊ ပြီးကို နွေဦးက မွေးစားခဲ့တယ် နောင်ရှား ကို ကျွန်တော် မွေးစားတယ်၊ နောင်ရှားက ကျွန်တော် သားနော်၊ နောင်ရှား မင်းသားဖြစ်ရေးမှာ ကူညီဦး”
 “ဟာ ... လေးလေး၊ ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”
 နောင်ရှားက ကျော်ဇေယျခါးကို ကျုံးဖက်ပစ်လိုက် သည်။ ရင်ထဲမှာ အားကိုးချစ်နဲ့ တရင်းတနီးကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ ခုနေသာ ငါးနှစ်သားလောက်ပဲ ရှိသေးသည်ဆိုလျှင် လေးလေး ပါးစုံကြီးများကို ဖက်နှမ်းပစ်လိုက်ချင်တာ၊ အဲသည်လောက်တောင် ထိစပ် နီးကပ်သွားမိ၏။ အဖေအပေါ်ချစ်သည့် မေတ္တာလောက် ကို ကြီးမားသွားမိ၏။ ကျေးဇူးတင် ချစ်ကြည်ညိုကြီးနှင့် ရင်ထဲ မှာ အနက်ရှိုင်းဆုံး ရင်းနှီးသွားမိတာ ပြောမပြတတ်တော့ပါ။
 “အင်း ... ခင်ဗျားတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က သားနှစ် ယောက် မွေးစားရာမှာ ထပ်တူညီရုပ်ရည်ကို ရှာနိုင်တဲ့ အတွက် ဩချချီးကျူးပါရဲ့”
 ဦးသိန်းထိုက်က နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လေ၏။

“ပြီးက အတင်းတောင်းဆိုလို့ပါ လေးလေး၊ သူက ရန် ကန် ကြီးစားရတဲ့ ဘဝထဲ ခဏဝင်ချင်ပါတယ်တဲ့”
 နောင်ရှားက မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် ပြောရှာ၏။
 ကျော်ဇေယျက လက်ကာသည်။

“လေးလေး ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်တောင် သူ့ခိုးဖမ်းနိုင်လို့ ရှားလော့စ်ဟုမ်းလိုလို၊ ကို လမ်ဘိုလိုလို ဂုဏ်ယူနေတာ”

ကျော်ဇေယျ ရယ်မှ သူ့ခမျာ နေသာထိုင်သာရှိစွာ ၏။ လူငယ်နှစ်ယောက်၏ ဘဝမှန် နေရာမှန်တွေ ပေါ်လွင်သိ သာသွားချိန်မှာ ဖြိုးက ဆေးခန်းစာရေးအဖြစ် နွမ်းပါးသည့်ဘဝ ထဲ ဝင်သွားသူဖြစ်ပြီး နောင်ရှားက အမြင့်စံအဖြစ် ခုန်တက်သူ ဖြစ်နေသည်မို့ နောင်ရှားက အနေခက်လေ၏။ သို့ပေမယ့် ရယ် ကာမောကာ ကျော်ဇေယျ ဇာတ်ကြောင်းပြန်သည့်အထဲမှာ နောင် ရှားက တပေါင်းကို ချစ်နေတာက ကြေညာပြီးသားလို ဖြစ်သွား ရသည့်တူတူ တပေါင်းကပါ လက်ခံပြီးသားဆိုတာ ပြောပြလိုက် ရတော့သည်။

ကျော်ဇေယျ သိခဲ့ရပြီးဖြစ်သည့် ဖြိုးရင်ထဲမှ ခံစား မှုကျတော့ ဤဖြစ်ရပ်တွေထဲ ထိုးထည့်ပါဝင်လာစရာ ကောင်းသည် မဟုတ်၊ အကျိုးမဝင်။ သီးသန့်ဖော်ပြမှ ရမည်မို့ တကူးတကဝင် ပြောဖို့ ခက်နေ၏။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်က ချစ်ပါသည်ဟု ဝန်ခံပြီးသားလို ဖြစ်နေသည့် တစ်ယောက်ကို နောက်တစ်ယောက် က ...

“ငါလည်းပါမယ်၊ ငါလည်းချစ်တာပဲ”ဆိုတာမျိုး ကလေးဘဝက အရပ်လှသလို ဘယ်လှပဲချင်တော့မှာလဲ။ ယောက်ျား မာနဆိုတာကလည်း ရှိနေသေးသည်လေ။ ဖြိုးရင်ထဲမှ အကြောင်း တွေကို ကျော်ဇေယျ သိပြီးဖြစ်သလို ဝင်ကူပြောပေးလို့စိတ်လည်း ရှိသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးက သူ့ကို ချစ်ကြတာပဲ၊ ခြေကြပေါ့၊ ကာယကံရှင် မိန်းကလေးက သူ့ချစ်တဲ့သူကို လက် ခံလိမ့်မယ်”ဟု ဝင်ပြောပေးချင်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် လူငယ်တစ် ယောက် ကြေညာပြီးသားကိစ္စထဲမှာ ကျန်လူငယ်တစ်ဦးက စာရင်း တောင်းမှ ဝင်မသွင်းတော့ဘဲ ကြေကွဲတိတ်ဆိတ်စွာ နောက်ဆုတ် လိုက်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီ။

အဲသည်အချိန်မှာ လူကြီးတစ်ဦးက ကျန်တစ်ယောက် ကို သူ့ကိုယ်စား ပြိုင်ပွဲဝင်စာရင်းထဲ ထပ်ထိုးထည့်ပေးဖို့ ခက်နေ ၏။

ဖြိုးက ရင်းနှီးခဲ့တာကြာပြီမို့ အကြင်နာပိုသလိုလိုရှိ သည်ဟု ခံစားမိ၏။ ဖြိုးမျက်နှာကို မြင်ယောင်၏။ အတွေးထဲမှာ ဖြိုး မျက်နှာငယ်နေသည်။ သနားသွားမိစိတ်က ရင်ထဲမှာ ရုန်း ကန်တက်လာ၏။

“သူ အပြောရခက်နေလို့ကွာ၊ သူကလည်း မင်းလို ပဲ၊ မင်း ကက်ဆက်ထဲ ပြောထည့်ထားတာ ကြားလိုက်ရုံနဲ့အပြစ် အပျက်ကို သူ တစ်ခါတည်း သဘောပေါက်သွားတယ်၊ သူလည်း တပေါင်းကို ဗြဲတန်းတယ်တဲ့ကွာ”ဟု ပြောချလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ နောင်ရှားထံ အကြည့် တစ်ချက် ရောက်နှင့်၏။

ဟိုက် ... သူကလည်း မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ပါပဲ။ သူက တပေါင်းကို နောက်ဆုံးမှ သိရသူဖြစ်ပြီး အခွင့်အရေး ကို အရင်ဆုံး တောင်းဆိုလိုက်သူအဖြစ် အပြစ်ရှိစွာ ခံစားနေရ တာ၊ သိမ်ငယ်စိတ်နှင့် မဝံ့မရဲဖြစ်နေတာ၊ ရှက်နေတာတွေ သူ့

မျက်နှာမှာ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ၏။ ကျော်ဇေယျ လူကြီးတစ်ယောက်
အနေနှင့် တစ်ဖက်ဖက်မှ ဝင်မပင်းလိုတော့ပါ။ ဖြိုးနည်းတူ
နောင်ရှားအပေါ် အကြင်နာတွေ ပိုသွားမိပြန်သည်။

စင်စစ် ဤပြဿနာကြီးကို နှိုးဆွသူက မိမိသာဖြစ်
လေ၏။

“မင်းတို့ မျက်နှာမပျက်ကြနဲ့၊ မျက်နှာပျက်ရမယ့်
သူက မင်းတို့မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ” ဟု ပြောဖို့ရှိ၏။

“မင်းတို့ဘာသာ ရင်ထဲ တိတ်တဆိတ် ခံစားနေကြ
တာ ငါ လျှောက်တူးလို့ ပေါ်ကုန်တာ၊ ငါ့အပြစ်၊ ငါ့လူကြီးမဆန်
ဘဲ သူများကက်ဆက်ခွေ ခိုးနားထောင်တာ” ဟု ဝန်ခံဖို့ရှိ၏။

ကျော်ဇေယျ ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးလာ၏။ ခေါင်းထဲ
မှာလည်း နောက်ကျိလာသည်။ အမြောလိုတူသည့် ဣန္ဒြေယောက်
မှာ စေတနာမေတ္တာက ချိန်ခွင်လျှာလို တင်းနေသည်။ လှေကန်
ဖက်နင်းသည်လို့လည်း ဆိုချင်ဆိုနိုင်၏။ စောင်းချင်စောင်း၊ နှစ်
ချင်နှစ်၊ တစ်ဖက်တည်းသို့ ထိုးစိုက်ဖိနင်းချလိုက်တော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ရခက်စွာ မူးနောက်သိဝေစွာ မျက်နှာပျက်စပြုသည်။

“ဟား ... ဟား”

ကျော်ဇေယျ အော်ရယ်ချတော့ နောင်ရှားက လန့်
ဖျပ်မော့ကြည့်သည်။ ငိုက်စိုက်ကြီး ကျနေသည့် မျက်နှာက မော့
ကြည့်လျက် ကျော်ဇေယျ ဘာပြောမလဲ စောင့်သည်။ ကျော်ဇေယျ
ဘာမှမပြောတော့ပါ။ တင်းကျပ်မွမ်းသိပ်နေသည့် အသက်ရှူခက်ခဲ
ပြဿနာကြီးထဲမှ ချောင်ချိသက်သာစွာ ထွက်လာနိုင်အောင်
အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ အော်ရယ်ပေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

“နောင်ရှား၊ မင်းအဖေ ဦးဗစိုးအတွက် စီစဉ်လိုက်တော့၊
ဟုတ်ပလား”

နောင်ရှား ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းညိတ်သည်။ ရင်
ထဲမှာ မရှင်းသေးသည်မို့ ပြောစရာစကားတွေ ကျန်နေသေးတာ
ကိုယ့်ဘာသာပဲ သိပါ၏။ အဲသည်စကားတွေ ဖွင့်အန်သွန်ချခွင့်
ရအောင် လေးလေး ဖန်တီးပေးစေချင်သည်။ ခက်ခက်ခဲခဲကြီးမှ
မဟုတ်ဘဲ။ မေးခွန်းလေးတစ်ခု မေးရုံသာ။

“နောင်ရှားကို နောင်ရှားမှန်း သိပြီးမှ တပေါင်းက
လက်ခံတာလား” လို့များ မေးချလိုက်စမ်းပါတော့လားဗျာ။

☞ အခန်း(၇) ☜

“ကိုရွှေဘုန်းကျော်ခေါင်မော်က ပြောတယ်။ ခင်ဗျား ယောက်ျားတွေကို မုန်းနေသလားတဲ့၊ စိတ်နာနေသလားတဲ့၊ မနာလိုဖြစ်နေသလားတဲ့”

“အောင်မယ် ... ဘာဖြစ်လို့ မနာလိုရမှာလဲ”

တပေါင်း ခုတင်ပေါ်မှာ သက်ထားရယ်၊ ဝေဟနီ ရယ်၊ နွယ်နီရယ်၊ ချိုရီရယ် စုစုပေါင်း လေးယောက် တင်ပျဉ်နေ သူကခွေ၊ လှဲသူကလှဲ၊ ခေါင်းအုံးပိုက်သူပိုက်နှင့် ပြည့်ကျပ်နေ သည်မို့ တပေါင်းက မှန်တင်ခုံရှေ့မှ ခုံပုလေးမှာ သွားထိုင်ရသည်။

သူငယ်ချင်းအုပ်စုက မကြာခဏ တစ်အိမ်အိမ်မှာ စုဆုံ၍ စားကြသောက်ကြမြဲမို့ သည်တစ်ခါ အလှည့်ကျသည်က တပေါင်းအိမ်အလှည့် မဟုတ်သေးပါ။ သို့ပေမဲ့ တပေါင်းက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရထားသည့် ချစ်သူအိမ်သို့ မသွားချင်တော့ တာကတစ်ကြောင်း၊ (ကိုယ်က မိန်းမသားမို့ သူငယ်ချင်းလို သွားရောက်ပြုစုတာက သင့်တော်ပေမယ့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်လာပြီ ဆိုတော့ မိန်းမသားက စိုက်စိုက်လာရမှာမှ မဟုတ်တော့တာလေ)

တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ခြောက်သွေ့လိမ်ကပ်နေရတာက တစ် ကြောင်း၊ (တစ်သက်လုံး နေလာသည့်အိမ်မှာ မိသားစုတစ်ပြုံနှင့် ခါတိုင်းလို ပုံစံမပျက်ဖြစ်ပါလျက် ချစ်သူရသွားသောအခါမှ ကိုယ့်မိသားစုထံမှာ နေရင်းထိုင်ရင်း အထီးကျန်ခံစားမှုကြီး ကိုယ့် ရင်ထဲ ဝင်လာကာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်ရတာကို နည်း နည်းမျှ မကျေနပ်နိုင်ပါ)လက်ငင်း အဖြစ်အပျက်လေးကို တစ် ယောက်ထံမှာ ပြောပြမှုကို ဖြစ်တော့မှာ။ ရင်တွင်းခံစားမှုပြည့် သိပ်လျှံတွေ လျော့ပါးသက်သာသွားတော့မှာမို့ ...

“ငါ့အိမ်ကို လာကြပါဟယ်၊ ငါ့ မုန့်လုပ်ကျွေးပါ မယ်”ဟု တကူးတကမှာယူပြီး ကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေးဖို့၊ ချက်ပြုတ် ခို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်နှစ်မရသည်မို့ မုန့်ဟင်းခါး နှစ်ပိဿာရယ်၊ ၎င်းနှင့်လိုက်ဖက်သည့် ဟင်းရည်ရယ် ပေးပါဟု သွားဝယ်ခဲ့ရ သည်။

“တစ်ပိဿာ နှစ်ပိဿာ မရောင်းပါဘူး၊ အနည်းဆုံး ငါးပိဿာမှ”ဟု ဆိုနေသေး၍ နှစ်ပိဿာကို ရှိခိုးဦးတင် ဆလံပေး ၍ ဝယ်ခဲ့ရသည်။ သက်ထားက ကိတ်မုန့်ဆို “ကြက်ဆင်”ကမှ ကြိုက်သည်ဆို၍ ကြက်ဆင်ကပဲ မုန့်မျိုးစုံ ပြေးဝယ်ထားလိုက်သည်။ သက်ဖက်ကို သေသေချာချာ ဆီစိမ်ပြီးနှပ်ဖို့ကျတော့ အိမ်ကချာတိတ် မလေးကို ချောခိုင်းလိုက်သည်။ ကော်ဖီအတွက်တောင် မေမေ ဝယ်ထားသည့် ကော်ဖီမစ်စက်စ်တွေကိုပဲ ဆွဲသုံးလိုက်သည်မို့ မေမေကတောင် ...

“တပေါင်း ... ငပျင်းမလေး၊ သမီးလက်ရာ တစ်ခု ခုလည်း မပါပါလား”ဟု ရယ်မောကဲ့ရဲ့နေသေးသည်။ မေမေက

အဲဒါမျိုးဆို သူလည်း ကိုယ်တိုင်လုပ်သည်။ တပေါင်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင်လုပ်မှ ကြိုက်သည်။ သမီးမို့ ချစ်စိတ်နှင့် ခွင့်လွှတ်ပေးမယ့် ဒါမျိုးအကျင့်မပါစေချင်တာ သိသာ၏။

“နောက်တစ်ခါကျ ချက်မှာပါ မေမေ”ဟု ညာရင်း ချွဲရင်း မေမေပါးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းပစ်လိုက်လို့သာ မေမေကျေနပ်သွားတာပါ။ ခုတော့ စားသောက်ပြီးစီးလို့ မိုက်လေးလှချည်နဲ့ ဆိုသူတွေက တပေါင်းခုတင်ပေါ် လက်ဖက်ပွဲကိုယ်စီနှင့် ရောထိနေကြတော့သည်။

“တစ်ပတ်အတွင်း ကိုယ့်အတွင်းရေး၊ သူ့အတွင်းရေး၊ သူများမကောင်းကြောင်း၊ ကိုယ်ကောင်းကြောင်း အတင်ပဒေသာနှင့်တကွ ဖွင့်ဟဝန်ခံ ဝါကြွားပွဲကြီး စပါတော့မယ်”ဟု နွယ်နီက အခမ်းအနားကို ခုတင်ပေါ်မှာ တုံးလုံးလုံးရင်း ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ချိုရိုက် သူ့အကြောင်းသူ စပြောသည်။ ကိုရွှေဘုန်းကျော်ခေါင်မော် ဆိုသူက သူ့ကို သေလုအောင် ကြိုက်ကြောင်း၊ သူ့ဆနည်းနည်းလေးမှ မေတ္တာထားမရသည်မို့ နှင်ထုတ်၊ ခါချ၊ ပိတ်ပြောလုပ်နေရကြောင်းနှင့် အတင်းနံ့ကျာနယ်၏ ပထမဆုံးစာမျက်နှာကို စတင်ဖွင့်လှစ်၏။

“မနာလိုတယ်ဆိုတာ တစ်ဖက်သားက ကိုယ့်ထက်လည်း သာရမယ်၊ ကိုယ့်မှာလည်း စိတ်ပုပ်ရှိရမယ်၊ အဲဒါကျမှ မနာလိုခြင်းဆိုတဲ့ အောက်တန်းစားစိတ်ဓာတ် ဖြစ်ထွန်းတယ်၊ ကိုယ့်မှာလည်း စိတ်ပုပ်မရှိဘူးကွာ၊ သူကလည်း ကိုယ့်ထက်မသာဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မနာလိုခြင်း စိတ်ဓာတ် အထမြောက်မှာလဲ၊ ဝေဟန်တို့များတော့ ဘယ်

သူမှ မနာလိုမရှိဘူး၊ မနာလိုရအောင် ဘယ်သူကမှ ဝေဟန်ထက်မှ မသာကြတာ၊ ဝေဟန်မှာလည်း စိတ်ပုပ်မရှိဘူးလေ” ဝေဟန်က လက်ဝါးကိုဖြန့်၍ ခပ်အေးအေးပဲဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် ယပ်ခတ်ပုံစံ လုပ်ပြ၍ပြော၏။

“အေးလေ”
“သူက ငါ့ကို မနာလိုဖြစ်နေတာလို့ စတင်စွပ်စွဲသူသည် သာလျှင် ...”

နွယ်နီက စာသံပေသံနှင့် ဝင်ပြောသည်။
“စိတ်ထားက ဝမ်းတွင်းပုပ်၊ လူတကာထက်ညံ့ဖျင်း၊ မွေးရာပါ အောက်တန်းစား ဖြစ်ပါကြောင်း”

လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်း ထွက်လာသည်။ တပေါင်းက ဝင်ရယ်ရင်း ငပေါတွေဟု ထောမနာပြုသည်။

“ဒီမှာနော် ... ပြောလိုက်ပါပေရဲ့၊ ရည်းစားများထားမယ် မကြိုလိုက်ပါနဲ့၊ ယောက်ျားမယူရေး အပျိုကြီးသင်းဖွဲ့စည်းမယ်၊ တို့ငါးယောက်က စတင်တည်ထောင်လိုက်ရင် ...”

တပေါင်း သူ့ကိုပါ ထည့်ရေတွက်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်မို့ လက်ရှိရင်တွင်းဖြစ် ခံစားချက် အပြည့်အလျှံတွေကို ဘယ်လိုလုပ် ဖွင့်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ယောက်ျားတော့ မယူချင်ပါဘူး၊ အပျိုကြီးသင်းထဲ ပါဆို ရင်ပါမယ်၊ ရည်းစားထားတာနဲ့ ယောက်ျားယူတာ သိပ်မဆိုင်ဘူး ထင်တယ်ဟာ”

“ဟ ... နွယ်နီဆပ်စလူးမ၊ ကိုယ်မယူနိုင်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရည်းစားတော်မလဲ၊ ရည်းစားထား

ရင် အဲဒီရည်းစားဟာ နောင်တစ်နေ့မှာ ကိုယ်ယူမယ့်စင် ပွန်းလောင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“တိုက်ဆိုင်မှုရှိချင်မှ ရှိမှာပေါ့ဟာ”

“ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ ကွဲလွဲချက်ရှိရင်တော့ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့၊ အပျော်ရည်းစားထားတာ မိန်းကလေး အလုပ်မှ မဟုတ်တာ”

“ဟာကွာ၊ သူတို့ယောက်ျားလေးတွေကျတော့ အပျော်ကြတာပဲ”

“သူတို့က နှစ်နာမှုမရှိဘူးကွာ”

“အေးဟာ၊ ငါလေ မိန်းမဖြစ်ရတဲ့ဘဝကို အရမ်းစိတ်ချီတယ်၊ အရမ်းလည်း စိတ်နာတာပဲ၊ ငါပြောမယ်ဟာ နည်းနည်းပါးပါး သည်းခံနားဆင်၊ ယောက်ျားလေးနဲ့မိန်းကလေး ကြိုက်ကြတယ်ကွာ၊ မိုက်ကြတယ်ကွာ၊ ဘေးစည်းထိန်းသိမ်းရမယ့် သိက္ခာပိုင်းကို အတူတူချိုးဖောက်ကြတယ်ဆိုရင်တောင် စတင်သူဟာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

“ယောက်ျားပေါ့၊ ဒါ ... သဘာဝပဲ”

“အေးလေ၊ အဲဒါ ဒုက္ခပြဿနာကြီး ကျန်ရစ်တော့ မိန်းမသားဆီမှာ၊ အဲဒါ တရားသလား၊ ပါသွားပါလား ဒီစုံထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ယောက်ျားလေးဆီကို”

“သဘာဝတရားကြီးကိုက ယောက်ျားတွေကို မျက်နှာသာပေးထားတာ၊ အခွင့်အရေး ပေးထားတာ၊ ဒါကြောင့် ငါပြောတာ၊ မိန်းမသားတွေက အခွင့်အရေး ထပ်မပေးမိဖို့ လိုတယ်”

“အဲဒီတော့ နင်တည်ထောင်မယ့် အသင်းကြီးမှာ ဘယ်လို စည်းကမ်းချက်တွေ ထားမလဲ”

“နံပါတ်တစ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ ချစ်စရာမဟုတ်လို့ ဘယ်တော့မှ မချစ်မိစေလို့”

“တော်တော့၊ စည်းကမ်းနံပါတ်တစ် ဖတ်ပြီးတာနဲ့ ကျန်စည်းကမ်းချက်တွေ ဆက်ဖတ်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ စိတ်ချထား၊ နင့်အသင်းထဲ ဝင်မယ့်သူ တစ်ယောက်မှရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ စတင်တည်ထောင်သူ နင်ကိုယ်တိုင်တောင် အသင်းဝင်အဖြစ် တည်မြဲမယ့်ကာလ နောက်ထပ် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ထက်ပိုရင် ကံကောင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သဘာဝနဲ့ ဆန့်ကျင်လို့”

“ငါက အဲဒီသဘာဝတရားကြီးကို မုန်းတာ”

“လောကမှာ သဘာဝတရားကို မုန်းခြင်း၊ လောကနှင့် ဆန့်ကျင်ခြင်းတွေ ဖြစ်လာရင် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့လည်း ကွဲလွဲလာပြီ၊ အဲဒီလူဟာ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဆက်လက် တည်ရှိနေဖို့ မလွယ်တော့ဘူး”

“ဘာလဲ ဝေဟန်၊ နင်က ငါ့အသင်းထဲ မပါဘူးလား”

“မပါဘူး”

“သစ္စာဖောက်မ”

“ငါ့အတွက် ငါက စဖောက်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ တပေါင်းအတွက် ဖောက်ပေးရတာ”

“ဘာ ... တပေါင်းက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“တပေါင်းမှာ ငါတို့ကို ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိနေ တယ်။ မကြာမီသောကာလမှာ ဖွင့်ဟဝန်ခံတင်ပြတော့မယ် အရေးကြီးပြဿနာတစ်ခုရှိတယ်။ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခြင်း၊ အကြံဉာဏ်တောင်းခံခြင်းလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အသိပေး ခြင်းသက်သက်သာ ဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်လား တပေါင်း”

သက်ထားက တပေါင်းပခုံးကို လှမ်းပုတ်သည်။

“ဝေဟန် ... နင် ဘယ်လို ...”

သိသွားတာလဲဟု မေးဖို့မှာ အသံက တုန်ယင်ပြီး လမ်းခုလတ်မှာတင် ပျောက်သွားသည်။

“တပေါင်း ပြဿနာဘာလဲ”

ဝေဟန်မှလွဲ၍ သက်ထား၊ နွယ်နီနှင့် ချိုရီတို့က ထိုင်နေရာ၊ လှဲနေရာမှ ကျူးထလာကြသည်။

“တပေါင်းမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ”

“ဟင်”ဆိုသည့် အသံက သုံးသံပြိုင်တူမို့ တော်တော် လေး ကျယ်သွားရသည်။

“သူ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်ပြီ”

တပေါင်းက ခေါင်းငုံ့နေ၏။ သူ့ထံ မျက်ဝန်းသုံးစုံ က ပြူးပြိုကျရောက်နေမှာဖြစ်ပြီး ဝေဟန်မျက်လုံးတစ်စုံကတော့ စင်းမှေးမှေးပုံစံဖြင့် လွှမ်းခြုံနေမှာ ခေါင်းငုံ့ဆဲကသိရင်း အနေခက် ရပါ၏။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ဝေဟန် ဘယ်လိုသိသွားလဲဆိုတာ တွေးလိုက်မိသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ဖြီး”

“တော်ပါသေးရဲ့” “ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါ့မလား”ဆိုသည့် စကားသုံးခွန်းက ပြိုင်တူပေါ်ထွက် သာပြန်သည်မို့ စူးစူးဝါးဝါးသံကိုပဲ ကြားလိုက်ရပြီး မည်သူ့စကား ကိုမျှ မသဲကွဲတော့ပါ။

“မင်းသားတစ်ယောက်ကို ကြိုက်နိုင်တဲ့လူဟာ သဘော သကာယမှာ လူတကာထက် ထူးချွန်ကောင်းမွန်၊ သည်းခံ အေးဆေး၊ သိမ်မွေ့ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့သူဖြစ်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ နင် တွေးခဲ့ရဲ့လား တပေါင်း”

အဲသည်အဆင့်ထိ တွေးတောစဉ်းစားပြီးမှ တပေါင်း သက်ခံခဲ့တာ မဟုတ်ရပါကြောင်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်လျှင် အဆဲတွေ၊ အဆိတ်တွေက တပေါင်းဆီ စုပြိုကျရောက်လာတော့ မှာ သေချာ၏။ စင်စစ် သူ့ကို တပေါင်းစတင်တွေ့ဆုံစဉ်မှာက တည်းက ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွားလိုက်ရောက် အချစ်ဆိုတာ ရင်ထဲမှာ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်ထွန်းခိုင်မြဲ တည်တံ့သွားရတာ။ ခေါင်းညိတ်လက် ခံခြင်းအမှုကို ပြုသင့်သလား မပြုသင့်သလား ဆိုတာလည်း မတွေး ဘော့။ ရင်ထဲမှရှိသမျှ သိုဝှက်သိမ်းဆည်းထားဖို့ မစဉ်းစားဘဲ လိုက်လျော ကြည့်ဖြူပစ်လိုက်တာမို့ တပေါင်းဆိုတာ မိန်းမမိုက် တလေးပါပဲ သူငယ်ချင်းတို့ရယ်ဟု မျက်နှာငယ်နှင့်သာ ပြောပြ လိက်ချင်တော့သည်။

“သူဟာ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းမို့ သူ့တစ်ကိုယ်ရေ အချက် အလက်တွေမှာ ကန့်ကွက်ဖို့ မရှိဘူး။ ဒါတောင် ဦးသိန်း ထိုက်ရဲ့ မွေးစားသားသာဖြစ်ကြောင်း၊ ခုမှ လူသိများလာ

တော့ ဘယ်မျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာသလဲဆိုတာ သိဖို့ထို
သေးတယ် ...

“ဘယ်လိုအမျိုးကောင်းသမီး မိခင်မျိုးဟာ ကိုယ်
သားကို ဝမ်းကကျွတ်တာနဲ့ သူများကိုပေးပစ်မလဲ၊ သူ့မှာ
ပြဿနာဖြစ်လို့၊ အရှက်ကွဲမှာစိုးလို့၊ ကမ္ဘာမီးလောင်ထဲ
သားကောင်ကို ချနင်းခဲ့တဲ့ မိခင် ...

“အဲဒီမိခင်မျိုးနဲ့ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်မယူဘဲ ဟော
ပြန်တတ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်ပျက်ဖခင်မျိုးက ဆင်းသက်လာတာ
ဆိုရင် မိကောင်းဖခင်သားသမီးလို့ မခေါ်ထိုက်ဘူး”

သက်ထား စကားက လေးနက်ရင့်ကျက်နေစဉ်
သက်ထားက ဖြိုးကို ခင်ပါသည်။ ဖြိုး ဒီဒီလိုရိုက်သည့်နေရာထဲ
သို့လည်း လိုက်ကြည့်ဖူးပါ၏။

သို့ပေမဲ့ ခင်မင်ရုံ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၊ သူ
အနုပညာကို မြတ်နိုးရုံ လူတစ်ယောက်ထံမှာ ကိုယ့် ဘဝတစ်ခုလုံး
ပေးဆက်ဖို့၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမလေး၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပုံအတို
ကျတော့ သူ လက်မခံနိုင်ပါ။

“ဖြိုးကို ငါ ခင်ပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းလို့
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်နေရာမှာ ငါဆိုရင် ဖြိုးကိုလက်မခံဘူး
ဖြိုးဟာ နင့်အတွက်ဆိုရင် ချိုင့်ဟောက်နေတယ်၊ နင့်နဲ့တန်း
မတူဘူး၊ ငါ ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေကို ပြောတာ
မဟုတ်ဘူး၊ နင့်အရည်အချင်း၊ နင့်အခြေအနေ၊ နင့်အချစ်
အလက်တွေ ဖြိုးနဲ့ယှဉ်ကြည့်၊ နင်ကသာတယ်၊ ဟိုဘက်က
ချိုင့်တယ်”

“ဒါတော့ သက်ထားရယ် ချစ်မိမှတော့ဆိုဝါးတဲ့အချက်
တွေလောက်ပဲ ပြုပြင်နိုင်ရမှာပေါ့၊ သာတယ်နာတယ်တွက်
လို့တော့ မကောင်းပါဘူးဟယ်”

စောစောက တော်ပါသေးရဲ့ဟု ဝင်ပြောသည့် ချိုရီ
တပေါင်းကို အားနာပါးနာ ကြည့်၍ပြောသည်။

“ငါပြောမယ်၊ ငါတွက်တာက တွက်သင့်တာတွေ တွက်တာ၊
တပေါင်းမှာ မိန့်ဖန့်ရှိတယ်၊ ဖြိုးက မိဘဘယ်သူ ဘယ်ဝါ
မှန်းမသိဘူး၊ ဖြိုးရဲ့ဘဝရှေ့ရေးဟာ ဘယ်လိုဆက်ပြီး
စခန်းသွားရမယ်မှန်း၊ ဘယ်သူ့အထောက်အပံ့နဲ့ ရပ်တည်
ရမယ်မှန်း မရေရာဘူး၊ သူလုပ်တဲ့မင်းသားအလုပ်ဆိုတာ
အနုပညာကိစ္စ၊ ဘယ်လောက်အောင်မြင်မယ် မအောင်မြင်
ဘူးဆိုတာ ဘယ်သူမှ ကြိုမပြောနိုင်ဘူး ...

“အောင်မြင်ပြီပဲထားဦး၊ အိမ်ထောင်သာယာရေးမှာ
တခြား အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတွေလို ပြည့်စုံဖို့မလွယ်
ဘူး၊ တပေါင်းတော့မပြောတတ်ဘူး၊ ငါတော့ ငါယူရမယ့်
သူဟာ သူများကို တယုတယဖက်ပွေ့နေတာ ငါမကြည့်နိုင်
ဘူး၊ ငါ ငိုချင်မှာသေချာတယ်”

“အမယ်လေးဟယ် ... ဒီလောက်သည်းတတ်တဲ့လူကများ
အပျိုကြီးသင်းတည်ထောင်မလို့၊ နင့်အသင်းထဲမှာ နင်တောင်
မကျန်တော့ဘူး”

ချိုရီက ပြော၍ရယ်၏။
“ဖြိုးက စာတော်ပါတယ်”ဟု ကောင်းကွက်ကလေး

ဆစ်ခုကို ဝင်ထောက်ပေးသည်။

“သူ ဆရာဝန်ဖြစ်မှာပဲဟာ”

“ဟေ့ ... နေကြပါဦး၊ ခုဟာက ဝေဟန်နဲ့ငါတို့ပဲ ဆွေး နွေးနေပြီး ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ တပေါင်းဆီက တစ်ခွန်းမှ မကြားရသေးဘူး၊ တပေါင်းကို အရင်ပြောခွင့်ပြုကြပါကွာ၊ သူ့ဘက်မှာလည်း ပြောစရာရှိနေမှာပေါ့”

နွယ်နီက လက်တကာကာနှင့်ဝင်ပြောတော့ အားလုံး ခေါင်းညှိတ်ကြသည်။ ကဲ ... ပြော တပေါင်းဟုဆို၏။ တပေါင်း က ခေါင်းငုံ့နေရာမှ မော့လာပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ မျက်ကြောစင်းစင်းချထား၏။ ဝါကျတစ်ကြောင်းအတွက် အသက် ကို အရင်ရှုရသေးသည်။

“ငါချစ်နေတာ ဖြိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... ဟာ ... ဟယ်” အာမေဒိုတ်သံသုံးခုက အသံမတူသော်လည်း နီးစပ်သည်မို့ ပေါင်းစပ်ကာ ‘ဟမ်’ လိုလို ပြန်လည်ရွတ်ဆိုပြရန် ခက်ခဲသည့် အသံမျိုးထွက်လာ၏။

“တပေါင်း ... နင့်ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ရေးထားတယ်လေ၊ သူ့ ကို သိပ်ချစ်နေမိတာ သူသိစေလိုက်မိပြီတဲ့၊ သူညာနေတာ ဆိုရင်တောင် ဗီဒီယိုမင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ သရုပ်ဆောင် ကောင်းခြင်းအဖြစ် ကြည့်ဖြူခွင့်လွတ်လိုက်မှာဖြစ်ပြီး အပြစ် ယူနာကြည်းဖို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်မကူးနိုင်လောက်အောင်ကို ထုထည်ကြီးမားစွာ တွယ်တာမိသွားတာ သူသိမှာပါတဲ့၊ ငါက တစ်ခေါက်ဖတ်လိုက်ရုံနဲ့ အလွတ်ရသွားတာပါဟာ၊ ခိုးဖတ်ရလို့ပဲ ပိုမှတ်မိလိုက်တာ၊ အဲဒါ ဖြိုးမဟုတ်လို့ တယ်သူလဲ၊ ကဲ ... ပြော”

ဝေဟန်ကို တစ်လှည့်ဝိုင်းကြည့်ပြန်၏။ ဝေဟန် ဘယ်တုန်းကများ တပေါင်းဒိုင်ယာရီကို ခိုးဖတ်လိုက်သည်မသိ။ သူလုန်လှောမိသည့်စာမျက်နှာက စာပိုဒ်လေးတစ်ခုကိုသာ ဖတ်ခွင့် ကျက်ခွင့်ရလိုက်ပြီး အစအဆုံး ဖတ်ခွင့်မရလိုက်တာ သေချာ၏။ တပေါင်းက ဝေဟန်ကို ရှက်ပြီးလေးနှင့်ကြည့်သည်။

“အဲဒါ ... နောင်ရှား”

“ဘာ”

“လေးလေးကျော်အိမ်မှာ မင်းသားလုပ်ဖို့ ရောက်နေတာ တို့ရဲ့သူငယ်ချင်း ဖြိုးမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အဲဒါ နောင်ရှား၊ တပေါင်း သိပ်ချစ်သွားမိတာ ဖြိုးလို့ သူများတွေ သိထားတဲ့ နောင်ရှားကိုပါ၊ တပေါင်းချစ်သူဟာ နောင်ရှားပါ”

ပြောင်းလဲပျက်ယွင်းသွားကြသည့် မျက်နှာများက ဘိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သက်မဲ့အခန်းထဲမှာ ‘သက်မဲ့တွေအလား ဦးမိကျသွားကြလေတော့သည်။’

“ကိုကျော်လား သိန်းထိုက်ပါ၊ သားက ပြန်မလိုက်ဘူးတဲ့ ဗျာ၊ လုပ်ပါဦး”

တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ဦးသိန်းထိုက်အသံ ကြေကွဲဟန် ငွက်နေ၏။ ဇောဇောက ဦးသိန်းထိုက် ရောက်လာတော့ ကျော်စေယျ ရူတင်မှ ပြန်ရောက်လာခါစပဲရှိသေးသည်။ ဦးသိန်းထိုက် ပြန် သွားမှ ရေချိုးရသည်။ ယခု ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်ထွက်ချင်း

အဝတ်အစားတောင်မလဲရသေးမီ ဖုန်းလာလို့ ကောက်ကိုင်ထားပြီး သိန်းထိုက်၏ ဝမ်းနည်းသံကြီး တန်းဆုံရသည်။

“ဘာအကြောင်းပြလဲ”

ကျော်ဇေယျက အသက်သာ လေးဆယ်ထဲဝင်လာပြီပေမယ့် ယခုချိန်ထိ လူငယ်မင်းသားများရှေ့မှ လျှမ်းလျှမ်းတော့နေသည့်မှာ လူငယ်တွေနှင့် ထပ်တူညီခံစားနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ လူငယ်စရိုက်ကို ပီပြင်စွာ သရုပ်ဆောင်နိုင်သည်။ လူငယ်စိတ်ထဲသိသည်။ အချို့လူကြီးတွေ နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်းမရှိသည့် လူငယ်စိတ်ကို ကျော်ဇေယျက ခံယူဝင်စား၍ နားလည်နိုင်၏။

“သူ အကျပ်ကိုင်တာပါပဲ”

“ခင်ဗျား မဖြေခဲ့တဲ့ စကားအမှားကိုမှဟုတ်ရဲ့လား”

“အဲဒါပါပဲ”

“ခင်ဗျား သူ့မိဘရင်းကို ခိုက်ပြီးပြောလိုက်သလား”

“တမင်တော့မဟုတ်ဘူး၊ ခိုက်ရာရောက်သွားတယ်ဗျာ ဒါလည်း ကရုဏာဒေါသပါ။ သူ့ကို ဖြူစင်ကောင်းမွန်စေချင်လွန်းလို့ပါ”

“သူ့မိဘရင်းကို ခင်ဗျားသိပေမယ့် ဖွင့်မပြောဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြောလိုက်မှဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျားသိနေတာပဲ၊ ပြောလိုက်မယ့် ဘယ်သူမဆို ကိုယ် ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာတော့ သိဖူးမှာပေါ့၊ သိသွားရင် ခင်ဗျားအပေါ် အချစ်ပေါ့မှာစိုးလို့လား အထင်သေးစရာရှိလို့လား”

“ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးမှာစိုးရိမ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်ပေါ့သွားလည်းခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်၊ ခုလိုပြဿနာဖြစ်ပြီဆို ကတည်းက အရင်တုန်းက သားအဖဘဝလေးကို ဘယ်ပြန်ရတော့မလဲ၊ သူဟာ မွေးစားသားဆိုတာ သူ လုံးဝမသိခဲ့ဘူး၊ ထင်လည်းမထင်ခဲ့ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးက ကိစ္စကို အစပြန်ဖော်တဲ့လူလည်းမရှိဘူး ...

“သူ့ကို ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်စရာမြင်ကွင်းနဲ့ တန်းခနဲကြုံလိုက်ရတော့ ကျွန်တော် ပေါက်ကွဲသွားတယ်၊ အဲဒီလိုပေါက်ကွဲတာဟာ သူ့ကို ကောင်းစေချင်လွန်းလို့ ဆိုတာလည်း ရှင်းပြပြီးပြီ၊ အဲဒီမှာ လွှတ်ခနဲထွက်သွားတဲ့ စကားမှားကြောင့် သူဟာ မွေးစားသားဆိုတာ သူ့သိသွားတယ် ...

“ကျွန်တော် ဖခင်နေရာကလူပေမယ့် တောင်းပန်ပြီးပြီ၊ ကျွန်တော် မှားတယ်လို့ ပြောပြီးပြီ”

“သူက ခင်ဗျားကို ခွင့်မလွှတ်တာမျိုးမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို နားလည်မှာပါ၊ သူ့မိဘသူသိချင်တာပဲရှိမှာပါ၊ သတင်းစာထဲပါတဲ့ စွန့်လွှတ်ခြင်း လူသိနတ်ကြားကိစ္စလည်း သူခံနိုင်ရည်ရှိမှာပါ”

“ခင်ဗျား ဒီလောက် သူ့စိတ်ဓာတ်ကို နားလည်နေရင် ကျွန်တော့်ကိုကူညီပါ ကိုကျော်”

“ရပါတယ်၊ ခေါင်းအေးအေးထားပါ၊ ဒီည ခိုင်ယာဖီပင် တစ်လုံးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်ပေါ့၊ မနက်ဖြန်မှာ ကျွန်တော် နေ့တစ်ဝက်အားတယ်၊ ရိုက်လက်စကားကပြတ်ပြီ၊ မနက်

ပြန် နှစ်ဆင်း (Twoscenes)ပဲကျန်တော့တယ်၊ ထမင်းမစား
ခင်ပြီးမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် သူ့ဆီသွားလိုက်မယ်”
“အားနာတယ် ကိုကျော်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီညသွားလို့မရဘူးလား”
“ဆေးခန်းမှာမဟုတ်လား”
“ဟုတ်ကဲ့”
“လူနာတွေ မှတ်ပုံတင်စာအုပ် ရေးပေးရတယ်၊ အလှည့်ကျ
ဝင်ဖို့ စီစဉ်ပေးနေရတယ်၊ ဆရာဝန်အခန်းထဲက ပြန်ထွက်
လာတဲ့သူတွေကို ဆေးထုတ်ပေးနေရတယ်၊ ခုချိန်မှာ ငါ
သွားတဲ့ရည်းစား ပြန်ရှင်ပြီး ရောက်လာရင်တောင် သူ့တာထံ
တွေကို ဘယ်လိုပစ်ခဲမလဲ”
“ဆောရီး ကိုကျော်၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းမွန်သွား
တယ်”
“မွန်တယ်ဆိုပြီး ဘာမိတွန်လည်း ထပ်မသောက်မနေနဲ့ဦး
ဘာမိတွန်နဲ့ ဒိုင်ယာဇီပင်ရောရင် များသွားလိမ့်မယ်”
“ဟာဗျာ ... အရေးထဲ ခင်ဗျား နောက်နိုင်သေးတယ်”
“အပြစ်တင်တာလား”
“တင်ချင်စိတ်ပေါက်သွားတယ်”
“ကျေးဇူးပဲ”
“အပြစ်တင်ခံရတာ ကျေးဇူးတင်စရာလား”
“ဖြိုးကို မပြောချင်တဲ့ကိစ္စ ကျွန်တော့်ကို ပြောမလား”
“မပြောဘူး”
“ကျေးဇူးပဲ”
“ဒီလူ လုပ်ပြန်ပြီ”

“ကျွန်တော် ရေချိုးပြီး အင်္ကျီသေချာမဝတ်ရသေးဘူး၊
ချမ်းလာပြီ၊ ဒါပဲနော် အစ်ကိုကြီး၊ ကျေးဇူးကမ္ဘာတင်တယ်
လို့ မှတ်ယူထားဗျာ၊ ဒါပဲ ... ဒါပဲ”
ဦးသိန်းထိုက်ကတော့ မချင်မရဲဖြစ်ကျန်ရစ်မှာ သေ
ချာပါလေ၏။

“လေးလေးကော”
“သောင်းအေးနဲ့ ထွက်သွားတယ်၊ အစ်ကိုကိုပြောမသွား
ဘူးလား”
မြစောင့်ချာတိတ်က ရေမိုးချိုးပြီး လတ်ဆတ်ရှင်း
သန့်နေသည့် နောင်ရှားမျက်နှာကို အားကျစွာကြည့်ရှင်း ဖြေ၏။
“ကားသံကြားလိုက်လို့မေးတာ၊ သောင်းအေးဆိုတာ ဘယ်
သူလဲ”
“သောင်းအေးဆိုတာ ကား”
“ဘာ ... ကားနာမည်က သောင်းအေး ဟုတ်လား”
“ဟုတ်ကဲ့၊ သောင်းအေးနဲ့ လှအေးလေ၊ ဆရာကားနှစ်စီး”
“ဟား ... ဟား”
နောင်ရှား ရယ်ချလိုက်သည်။
“တောင်းအေ့စ် (TOWN ACE)နဲ့ လိုက်တဲအေ့စ် (LIGHT
ACE)ပါကွာ၊ သောင်းအေးနဲ့ လှအေးရယ်လို့ပဲ၊ သေသာ
သေလိုက်ချင်တော့တယ်”

ချာတိတ်က ဘာကိုရယ်မှန်းမသိ။ သူ့မှာ အမှားမရှိဘဲ အဟားခံရလေခြင်းဆိုသည့် မျက်နှာနှင့် နောင်ရှားကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်သည်။ ငေးရင်းကပဲ နောင်ရှား၏ အသံရေမှာ ပျော်ဝင်ရတော့သည်။ ယောက်ျားချင်းတောင် ငေးရသည်မို့ ဇာတ်လိုက်မင်းသားဖြစ်ထိုက်သူပဲဟု ကျိတ်ချီးကျူးမိလေ၏။

“အစ်ကိုချောလိုက်တာ”

မအောင်နိုင်စွာ ဖွင့်ပြောတော့ နောင်ရှား ပြုံးသည်။

“ငါ ယုံလိုက်မှာ”

“ယုံပါ။ ကျွန်တော် မြောက်ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“လေးလေး ငယ်ငယ်တုန်းက ငါ့လောက်ချောရဲ့လား”

သက်သက်နောက်လိုက်ခြင်းပါ။ ကျော်ဇေယျဆိုသည့် ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီမင်းသားကို အမူအရာတင်သာမက ရုပ်ရည် ရူပကာနှင့် တင့်တယ်မှု အသံရောပါ ယနေ့ထိမီသူ ဘယ်မှာရှိသေးလို့လဲ။ ကျော်ဇေယျ လေးဆယ်ထံသာဝင်လာသည်။ နောင်ရှားတို့နှင့် ညီအစ်ကိုခန်း ရိုက်လို့ရသေးသည်။ နှစ်ဆယ်မှ ကျော်ရံစွန်းရံ မင်းသမီးနှင့် အရွယ်ညီ တွဲဖက်လို့ရသေးသည်။ နောင်ရှားဆိုတာက ခုမှ မင်းသားလုပ်မယ်ကြံကာရှိသေးသူမို့ ကျော်ဇေယျနှင့်ယှဉ်တော့ ရုပ်ရည်၊ အနုပညာ၊ သမ္ဘာ ဘာတစ်ခုမျှ ယှဉ်စရာကိုမဟုတ်တာ။ နှိုင်းစရာမဟုတ်သည်မို့ တမင်နောက်ပြောင်လိုက်ခြင်းပါ။ သို့ပေမဲ့ ချာတိတ်က နောင်ရှားကို မျက်တောင်ပင်မခတ်ဘဲ စူးစိုက်စွာကြည့်ရင်း နှိုင်းယှဉ်နေသည်မို့ နောင်ရှားရယ်ချင်စိတ် တကယ်ပေါက်လာရတော့သည်။

“ငါက ပိုချောနေလို့လားကွ ဟောကောင်”

“မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုက လေးလေးနဲ့ တော်တော်တူတာပဲ”

နောင်ရှား ခေါင်းညိတ်သည်။ တူမှာပေါ့။ တူအောင်ကြိုးစားထားမိသည်လေ။ လူတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရုပ်ရည်ချင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာ အဆက်အပေါက်ချင်းက လုံးဝဆန့်ကျင်နေပါစေဦး။ လှုပ်ရှားဟန်၊ စကားပြောပုံနှင့် လေယူလေသိမ်း၊ အမူအကျင့်တို့ကို လိုက်အတုခိုးလိုက်လျှင် တော်တော်ကြီး တူသွားတတ်သည်။ နောင်ရှားက လေးလေးအနုပညာကို အထင်ကြီး မြတ်နိုးစွာ ဆက်ခံရယူလို၏။ လေးလေးပုံစံမျိုးဖြစ်အောင်လုပ်သည်။ လေးလေးကတောင် ဆူသေးတာလေ။

“ဟကောင် ... ငါလုပ်တာတွေ လိုက်လုပ်နေရင် ဒုတိယဖိုးစိန်နဲ့ မျောက်ဖိုးစိန်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဟ၊ ကိုယ့်ပုံစံနဲ့ကိုယ်ကောင်းအောင်ကြိုးစား” တဲ့။

“ငါနဲ့လုံးဝမတူစေနဲ့၊ ငါသင်ပေးတာသာ နားထောင်၊ ငါ့ကားတွေ မင်း လုံးဝမကြည့်ရင်တောင် ကောင်းမယ်၊ မင်းရဲ့ အနုပညာညွန့်လေး ရှင်သန်ရာမှာ ငါ့လောင်းရိပ် မမိစေနဲ့ကွာ” တဲ့။

လေးလေး သည်လောက်ပြောသည်မို့ လေးလေးအမူအရာတွေ လိုက်နိုးနေမိတာကို မနည်းကြိုးစားပြီး ဖျောက်ပစ်ရသည်။ ဒါတောင် ဘာတွေဘယ်လို လက်ကျန်ရှိနေသည်မသိ။ မိတ်ကပ်လိမ်းပြီး ကြော့မော့ထွက်လာလျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခုလိုအိမ်မှာ နေရင်းပေမယ့် ရေမှိုးချိုးပြီး သပ်ရပ်ရှင်းကြော့သွားချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် လေးလေးနှင့် သွားတူနေတတ်တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သတိပြုမိ၏။

“တူပေမယ့် ငါက ပိုချောတယ် မဟုတ်လား”

“အစ်ကိုက ငယ်ဂုဏ်နဲ့ အရပ်သာတယ်”

“မင်းက ငါ့ကို အရပ်ကောင်းတယ်လို့ ဆိုချင်တာလား”

“အရပ်ကောင်းတော့ အလောင်းလှ” ဆိုသည့် စကားပုံမှာ ရပ်ကွက်ထဲသားများ ကူညီဖေးမမှုဖြင့် အသုဘတစ်ခုလှစွာ မြေကျရသည်။ မြန်မာတို့ ရိုင်းပင်းကူညီတတ်ကြသည်။ သွေးစည်းညီညွတ်ကြသည်ဟု ဆိုလာတာပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်မှန်ကို သိနားလည်ကြပေမယ့် အရပ်ရှည်သူများအတွက် နောက်စရာ စကားပုံတစ်ခုလို ဖြစ်နေရသည်။ အရပ်ရှည်သူတိုင်းကို “မင်းအရပ်ကောင်းလှချည်လား၊ အရပ်ကောင်းတော့ သေရင်အလောင်းလှဦးမယ်” ဟု နောက်ပြောင်မှုလေးတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းလာတာကို ချာတိတ်က နားမလည်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အစ်ကိုအရပ်က ကောင်းတာပဲ”

နောင်ရှား ခေါင်းခါ၏။

“မင်းနဲ့စကားပြောရတာ ဟာသဆုံးတယ်ကွာ၊ တော်ပြီတော်ပြီ”

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဲဒီလောက် အရပ်ရှည်တာလဲ”

“ပဲဟင်းစားလို့၊ ငါးပိရည်စားလို့”

“ကျွန်တော်လည်း စားဦးမယ်၊ ငါးပိရည်က အကောင်းစားဆို တစ်ဆယ်သားရှစ်ကျပ်၊ ပဲတွေလည်း နိုင်ငံခြားဖို့တာများလို့တဲ့၊ ဈေးကြီးကုန်ပြီ”

နောင်ရှား ရယ်ရပြန်သည်။ သူ့ဗဟုသုတလေး သူဖော်ထုတ်နေသည့် ချာတိတ်ကို ကရုဏာသက်ရလေ၏။ တစ်ဆက်

ဘည်းမှာပင် ငယ်စဉ်က ပဲဟင်းနှင့် ငါးပိရည်ပဲ အဓိကထားစားခဲ့တာကို တွေးဖြစ်သည်။ ပြောတုန်းက နောက်သလို ပြောင်သလို ပြောလိုက်တာပေမယ့် လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်နှင့် ကိုက်ညီနေတာအမှန်ပါ။ လေးလေးဆီရောက်မှ ဆီဦးပေတပတ်အကောင်းစားတွေ အလှူပယ်စား၊ အကောင်းစားတွေ အလှူပယ်ဝတ်ပြီး နေ့ချင်းညချင်း မျက်လှည့်ပြသလို ကြီးပွားသွားခဲ့ရတာ။ တကယ်တော့သည်နေရာမှာ ရှိနေသင့်သူက မြီး။

မြီး အပေါ်မှာ တရားရဲ့လား။

မြီး ကိုယ်တိုင်က လိုလားစွာ လဲလှယ်ခဲ့သည့်ဘဝပဲလေ။ မြီး ဖြစ်စေချင်တာကို ကူညီရတာပေမယ့် မိမိဘက်က အသာစီးများလွန်းသည်မို့ ချာလပတ်ယမ်းအောင် ငြင်းခဲသေးသည်။ လိမ်လည်ခြင်း အရာမြောက်မှာလည်း စိုးလှ၏။

“လိမ်လည်မှုနဲ့ ထောင်ကျတော့မှာပဲ မြီးရာ”

စိတ်ပျက်စွာလည်း ညည်းခဲ့သည်။

“ဘာဆိုင်လဲ၊ ငါသဘောတူလို့ပဲဟာ၊ ငါဟာ ဘဝပျက် အချောင်သမားဖြစ်နေလို့ ဘဝမှန် လက်ကြောတင်းဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားခွင့်ရချင်လို့ပါကွာ” တဲ့။

မြီးဘက်ကကျတော့ ဘာအတွေးတွေ ဝင်သည်မသိ။ မိမိမှာတော့ မြီးကိုကူညီသူ ကျေးဇူးရှင်လည်း ဖြစ်ရသေး၊ ကောင်းစားလည်းသွားသေး၊ ဝါသနာပါလှသည့် သရုပ်ဆောင်ဘဝကိုလည်း ကြိုးစားနိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းကြီး ပေါ်ပေါက်လာသေး၊ အဘက်ဘက်က ပြောစရာမရှိ၊ အသာစည်းတွေချည်း ဖြစ်နေ၏။ မြီးကျတော့ နှမ်းပါးပင်ပန်းရှာမည်။ အဖေက တစ်ခါတစ်ရံ

ဂျစ်ကျဂျီတိုက်ချင်၏။ ထမင်းကို အပျော့အမာ မှန်အောင်မချက် တတ်သည့် ဖြိုးနှင့်အဖေ ပြဿနာတွေ ဘယ်လောက်တက်ပြီးကြ ပြီလဲ။

ခုလောက်ဆို ဖြိုးဟာ သူ့သားမဟုတ်တာ အဖေသိ လောက်ပြီ။ လေးလေးတောင် သိသည်ဆိုမှ အဖေမသိတဲ့နေ့ပါ မလား။ နောင်ရှားကို ဒေါပွနေမလား။ ဖြိုးကိုခြုံစုနေမလား။ အဖေ နောင်ရှားဆို လုံးဝအဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ တိတ်ဆိတ် နေတာတော့ ဆန်း၏။

“အဖေ ငါ့ကို လွမ်းနေရှာမလား”

တွေးမိတော့မှ အဖေကို သိပ်မလွမ်းမိပါလားဆို တာကို နောင်တရမိသည်။ လေးလေးနှင့်နေရသည့်ဘဝကို ပျော် ပိုက်နှစ်ခြိုက်နေမိသည်။ ဖြစ်ရပ်အားလုံးကိုခြုံ၍ သတ္တုချကြည့် သည့်အခါ နောင်ရှားဆိုသည့် အချောင်သမားသည် ဘဝမှေ ကျေးဇူးကန်း သားမိုက်ဖြစ်နေ၏။ ဖြိုးက မဆီမဆိုင် ဒုံကွဲရောက် နေရှာ၏။ ဖြိုးအကူအညီတောင်းလို့ ကူညီရတာပါဆိုတာ ခုချိန် မှာ ဆင်ခြေလိုဖြစ်နေပြီထင်၏။

“ငါ တရားရဲ့လားလား”

အတွေးတွေက ကွင်းဆက်မိကာ ရှည်လျားသွား သည့်နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်မိလေ၏။

“အဖေသားအဖြစ်နဲ့ရော မင်းသားဖြစ်အောင် မကြိုးစားနိုင် ဘူးလား”

လေးလေး သိပြီပဲ။ ဆင်တူနှစ်ကောင်ထဲက သူ့အိမ် ပေါ်ရောက်နေသည့်ကောင်ဟာ “နောင်ရှား” ဆိုတာ လေးလေးသိ

ပြီး နောက်ပိုင်းမှာပဲ၊ နောင်ရှား မင်းသားဖြစ်ရေးကို ကူညီနေတာ ပဲ။ နောင်ရှား ‘အိမ်ပြန်သင့်ပြီ ထင်သည်။’

ဦးဗစိုး သောက်ထားသည့် အမူးရှိန်တွေ လွင့်ခနဲ ခြေးလေ၏။

“ဒါ နောင်ရှား မဟုတ်ဘူး” ဆိုပဲဟု အံ့ဩစွာ ငေး ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ထင်တော့ ထင်သား၊ နောင်ရှား အချိုး ခြောင်းနေပါတယ်လို့။ သို့ပေမယ့် အဖေနှင့်သားက အစကတည်း က လက်ပွန်းတတီး သိပ်ရှိခဲ့တာ မဟုတ်သည်မို့ ကွဲလွဲချက် အသေးစိပ်ကို မသိနိုင်။ ပင်ကိုကလည်း ဦးဗစိုးက အေးဆေး သည်။ သူတတ်နိုင်သလောက် သူ့ဝမ်းစာ သူရှာသည်။ ပြီးတော့ ... ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ ဘာကိုမှ စိတ်နှာစိတ်ပျက်လို့ ဘဝကို အရက်ထဲ ခိမ်တာမဟုတ်။ ကြိုက်လို့ကို သောက်နေတာဖြစ်၏။ အရက်လေး ကို ဖိမ်ဆွဲသောက်၊ နည်းနည်းပါးပါး ထွေလာလျှင် သားဖြစ်သူ ကို နည်းနည်းပါးပါး ရစ်ချင်ရစ်၊ ဂျီကလေး မသိမသာကျ၊ ဇော် ဇော်လေးမူးလာတော့အိပ်၊ ဒါသည်ပင်လျှင် ဦးဗစိုးအတွက် ခလားကစည်းစိမ်အရသာအဖြစ် မှတ်ယူထားလိုက်သည်။

“လည်ချောင်းထဲကပူ၊ လျှာပေါ်မှာ ခါးရှုရှနဲ့ ဦးနှောက်ထဲ က ရစ်တစ်တစ်ဖြစ်တာကို ကြိုက်တာ သားရဲ့၊ မူးပြီးရမ်း ပို့လည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဘာကိုမှ စိတ်နှာကြေကွဲနေခြင်းလည်း မရှိဘူး၊ သူများတွေက မနက်အိပ်ရာထလက်ဖက်ရည်၊

မနက်စာ၊ နေ့လယ်စာ လက်ဖက်ရည်၊ ညစာ ... အဖေက နေ့လယ်စာ လက်ဖက်ရည်အစား အရက်လေး နှစ်ပက်သုံး ပက် ပေါင်းတော့ ငါးပက်၊ တစ်ခါတလေမှပါကွာ၊ များ သောအားမှာတော့ သုံးပက်လောက်၊ ဟား ... ဟား ...

“အဖေမှာ ဘာအသုံးရှိလဲကွာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မထိုင်ဘူး၊ အဝတ်မလိုဘူး၊ အဖျော်အပါးဆိုလည်း ရပ်ကွက် ထဲပြတ် ဝိဒီယိုတောင် နှစ်ကျပ်နှစ်မြော့လို့ သွားမကြည့်ဘူး ...

“ခုအရွယ်ထိ ထမင်းဆိုတာ ဘာနဲ့စားစား သုံးပန်း ကန်ကုန်တယ်၊ ဒီတော့ ထမင်းသုံးပန်းကန်မစားခင် အရက် ဖြူလေးသုံးပက်ကို ပဲကြီးလှော်နဲ့ မြည်းရတာ အဖေမလွန် ပါဘူးကွာနော် ... နော်”

ဆိုတော့ သားလုပ်သူ နောင်ရှားက ရယ်နေတော့ တာလေ။

ခုတလော အရက်သောက်တိုင်း သားဖြစ်သူက တားဆီးပိတ်ပင်နေတတ်တာကို ခါတိုင်းနှင့် မတူဘူးလို့တော့ ထင်သား။

“မင်းကလည်း ဆေးခန်းစာရေး ဖြစ်တာနဲ့ ကျွန်းမာရေး ရှုထောင့်ဆိုတဲ့ အလုံးကြီးနဲ့ ကိုင်မပေါက်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒါမ သောက်ရရင် ထမင်းသုံးပန်းကန် မကုန်ဘူး”

ထမင်းချက်လျှင် ပျော့တစ်လှည့်၊ မာတစ်လှည့်။ ခါတိုင်းလို အနေတော်မရ။ မီးဖိုထဲမှာ တဂျိုးဂျိုး တကျောင်ကျောင် နှင့် အသံမြည်လိုက်တာလည်း လွန်ပါရော။ ဘာလုပ်လုပ်အချိုး တကျမဖြစ်ဘဲ လွတ်ကျ၊ ကွဲကြော့။

“ဟကောင်ရ၊ သူများတွေ မာခေါက်ခေါက်ကနေ အပိုး ကျိုးလာတယ်သာ ကြားဖူးပါတယ်၊ မင်းကျမှ ကျိုးပြီးသား အပိုး ပြန်စန့်သွားသလိုပါလား”

အဲသည်လိုလည်း ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ အချိုး ပြောင်းသွားသည့် နောင်ရှားဟုပဲ ထင်ခဲ့မိ၏။ ဘာဖြစ်လို့ သူများ တွေသိသလို မသိခဲ့ရပါလိမ့်။ သည်လောက်တောင်ပဲ ညံ့ရသလား။

“ကျွန်တော် တော်တော်ညံ့တာပဲ ကိုကျော်”

ကိုကျော်ကို ထိန်းခဲ့ဖူးသည်။ ကလေးထိန်း မဟုတ် ပေမယ့် ကိုကျော်တို့အိမ်မှ အလုပ်သမားမို့ ကိုကျော် ကလေးဘဝ ဘည်းက ကောက်ချီခဲ့ဖူးတာလေ။ ကိုကျော် လူပျိုပေါက်ဖြစ်သည် အထိ ကိုကျော်တို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ။ အလုပ်မှထုတ်ပစ် ခြင်းခံရတာကိုတော့ စိတ်နာ၏။

“နောင်ရှားအဖေဟာ ခင်ဗျားမှန်းသာသိရင် ကျွန်တော် လိုက်လာတာကြာပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် သိချင်တာတွေ မေးမလို့ပေါ့”

“ကိုကျော် မေးပေမယ့် ကျွန်တော် ဖြေချင်မှ ဖြေမယ်၊ ဒါ မူးလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားက မေမေ့ကို ခုထိ စိတ်နာတုန်းလား”

“နာတယ်၊ စိတ်လည်းဆိုးတယ်၊ အပြစ်မရှိဘဲ အလုပ်ထုတ် ခံရတာ”

“ခင်ဗျားက အရက်သောက်တယ်လေဗျာ”

“အရက်ကိုကြိုက်လို့ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် ဝယ်သောက် တယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မူးပြီးမဆဲဘူး၊ ကဲ ... ကိုကျော်ပြော၊ အလုပ်ထုတ်တာ ဘာအပြစ်လဲ”

“ခင်ဗျား နည်းနည်းပါးပါး လျှာချောင်မိသလားမှ မသိ တာ၊ အရက်ဝင်တော့ နှုတ်သွက်တယ်လေဗျာ”

“နှုတ်သွက်တာ ဘယ်သူ့နဖူးကို စကားလုံးနဲ့ လာမှန်သလဲ”
ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီ ကျော်ဇေယျ ဆိုလျှင်လူတကာ

က မူးဖူးမှုတ်အရေးပေး ရှေ့တန်းတင်ကြသည်။ သူနှင့်ရင်းနှီးစွာ စကားပြောခွင့် ကြိုလျှင်ပင် မဟာဆုလာဘတ်ကြီးတစ်ခု ရရှိ သလောက်ကို မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ ဖြစ်ကြသည်။ ဦးဗစိုးအဖို့ တော့ အကယ်ဒမီကျော်ဇေယျသည် မိမိထက် ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်သော၊ မိမိ ချိပိုးခဲဖူးသော “ကိုကျော်” ပါပဲ။

“မေမေအလုပ်မထုတ်ခင် ခင်ဗျား ဘာပြောခဲ့သလဲ ကိုဗစိုး”
ဦးဗစိုး ဟက်ခဲနဲ့ ရယ်၏။

“ရိုးရိုးသားသား စကားလေးတစ်ခွန်းပဲ ပြောလိုက်ပါတယ် ကိုကျော်၊ ဟဲ့ ... ခင်မိ၊ နင့်နားထင်တွေ ခွက်လှချည်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ပိန်သွားသလဲလို့ အလုပ်သမားချင်း ခင်မင်မှုနဲ့မေးမိပါတယ်၊ အဲဒါအပြစ်လား”

ကျော်ဇေယျ ဦးဗစိုးကို ငေးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ဖြစ် လိုက်သည်။ ဦးဗစိုးကို မေမေ အလုပ်ထုတ်ပစ်စဉ်က အကြောင်း ကို ကျော်ဇေယျ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေ၏။ အဲသည်တုန်းက ကျော်ဇေယျ အသက်ဆယ့်ကိုး နှစ်ဆယ်လောက် ရှိဦးမည်ထင် သည်။ တက္ကသိုလ်တက်နေပြီ။ ဘွဲ့တော့မရသေး။

“ဗစိုး ... မူးရင် နင့်နှုတ်သီးကို အပဲနဲ့တွဲချုပ်ထား ခေါ်” ဟု မေမေ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောခဲ့တာ မှတ်မိနေသည်။ ဦးဗစိုး ဘာတွေပြောမှန်း ကျော်ဇေယျ နားနှင့်တော့ ဆတ်ဆတ် မကြားပါ။ မေမေ ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် လှုပ်ရှားသည်အထိ ခေမရပ်နိုင် ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရသည်။

“ကျေးဇူးရှင်ရယ်လို့ ကျေးဇူးတရား ထောက်ထားရ ခေါ်မသိ” ဟု မေမေ စိတ်ဆိုးသည်။ အိမ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားဆို ဘာကလည်း ခက်သား။ အလုပ်သမားတွေ ရှိသည်မို့ အိမ်ရှင်က ခံယံတိုင်ထလုပ်စရာ မလိုတော့ဘဲ မိမိနှင့်စတိုင်လ်နှင့် နေခွင့်ရ သည်။ အိမ်ရှင်ရှိသည်မို့ အလုပ်သမားတွေက ထမင်းစားရ၊ လခ ရသည်။ ကျွန်းကိုင်းမို့၊ ကိုင်းကျွန်းမို့ အပြန်အလှန် ကျေးဇူးပြုကြ သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ အိမ်ရှင်တွေဘက်က စေတနာရှိလျှင် ရှိသည့် အလျောက် အဝတ်အထည် ပေးခြင်း၊ မုန့်ပဲသရေစာ ကျွေးခြင်း၊ ငိုအပ်သော အသုံးအဆောင်လေးများ ဖြည့်ဆည်းပေးခြင်း လုပ် ဆောင်တတ်သည်။ အဲသည်အတွက် အိမ်ရှင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေးဇူးရှင်ဟု ခံယူ၏။

အလုပ်သမားတွေဘက်ကကျတော့ အစကတည်းက ခင်းရဲနွမ်းပါးသည်မို့ ဘာတစ်ခုမှမျှ မပြည့်စုံ၊ အားလုံးလိုအပ် သည့်ချည်းမှာ အိမ်ရှင်ထံမှ အပိုဖြည့်ဆည်းမှု ဘယ်လောက်ပဲ မပြည့်စုံသည်ဟူ၍ မရှိသလို ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်ခြင်းလည်း မရှိ။ အနီးကပ်တွေ့နေရသည့် အိမ်ရှင်၏အလျှပ်ယံမှုနှင့် မိမိ၏ ချွင်းခွက်ဟောက်ပက်မှုကို မယှဉ်ချင်လို့လည်းမရ၊ မြင်နေရတိုင်း

တန်ကြေးညိုသည် မဟုတ်ငြား ယှဉ်မိတာတော့ အမှန်ပင်။ အိမ်ရှင်ကြည့်ရှုသည့် အပိုထောက်ပံ့မှုက အရိပ်ထင်မလား။ မိမိမှာ ချိုင့်မြဲ ခွက်မြဲ ဟောက်မြဲမို့ ပေးသလောက် ထောက်ပံ့မှုမျိုး ကျေးဇူးတရားထဲတွင် သွပ်သွင်းဖို့ သတိတရမရှိ။

အိမ်ရှင်က ကိုယ်ပေးတာ ကိုယ်မြင်၍ အလုပ်သမားက ကိုယ့်မှာမပြည့်စုံတာကိုမြင်သည်။ ဤလူတန်းစားနှစ်ရပ်က ကမ္ဘာတည်သရွေ့ သဟဇာတဖြစ်ဖို့မရှိ။

“ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ မေမေ”

“အမယ်လေး သားရယ်၊ သူ့စကားတွေ လူတကာကြားနာဖို့ ဖေဖေဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်တော့မယ်၊ သားဖေဖေ ဘယ်လို လူစားဆိုတာ သားအသိဆုံး”တဲ့။

အဲသည်တုန်းက မေမေ ဦးဗစိုးကို ဘာကြောင့် သည်လောက် စိတ်ဆိုးသွားမှန်း သိပ်စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ ဖေဖေဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်တော့မယ်ဆိုရာ၌ မည်သည့်အကြောင်းမှ မြစ်ဖျားခံလေသနည်း ဆိုတာလည်း သိပ်စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ စုတလောကျမှ တိုက်ဆိုင်မှု အကြောင်းအရာတွေအပေါ်မှာ ဖြန့်ကျက်ခံစားရင်း သိလိုစိတ် ပြင်းပြလာခဲ့တာ၊ အခု ဦးဗစိုး ထပ်ပြောသည့်စကားကိုလည်း ကြည့်လေ ...

“ဟဲ့ ... ခင်မိ၊ နင့်နားထင်တွေ ခွက်လှချည်လား”

ဆိုတော့ ...

“ကိုဗစိုး”

“ဗျာ ... ကိုကျော်”

“နောင်ရှားကို ဘယ်ကရသလဲ”

နောင်ရှား ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရတော့သည်။ လေးလေး ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ။ လေးလေးမေးခွန်းက အံ့မခန်း၊ ကြောက်စရာကောင်းလှချည်လား။ သည်မေးခွန်းကို အဖေဘယ်လို ဖြေလိုက်မှာလဲ။ အဖေအဖြေပေါ် မူတည်ပြီး နောင်ရှားဘဝ တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့သွားနိုင်သလား။

အမှန်က အဖေဆီ လေးလေး ရောက်နေမည်ဟု ထင်ခဲ့ပါ။ အဖေနှင့် ဖြိုးတို့ ပြဿနာတက်ပြီလား။ အဖေ ဘယ်လိုနေရာမလဲ။ အဖေကို မေ့ထား ပစ်ထားသလို ဖြစ်နေပြီဆိုပြီး ခံတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနှင့် ထလာခဲ့တာ။ ဟိုချာတိတ်ပြောသည့် “လှအေး” ကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး အဖေဆီလာခဲ့တာ။ ခပ်ဝေးဝေးမှပင် လေးလေး၏ “သောင်းအေး” ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရင်ထဲ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း ဆော့ အဖြေမရှိပါ။ လေးလေးနှင့် အဖေတို့ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီဟု ထင်လိုက်မိ၏။ ယင်းပြဿနာသည် မိမိနှင့်သက်ဆိုင်နေရမည်ဟု ဆက်ထင်၏။ လေးလေးနှင့် အဖေတို့ဆွေးနွေးနေသည့်ပြဿနာသည် မိမိအပေါ်မှာ ဖုံးဖိထားဖို့လိုသည့် ပြဿနာ ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်ပြန်၏။ အထင်ကြောကို ဆွဲဆန့်ကာ အထင်တွေက ရှေ့သို့ပြေးချင်တိုင်း ပြေးသွားသည်မို့ ကားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာပဲ ရပ်ခဲ့သည်။

မှောင်စပျိုးပြီမို့ မိမိနေခဲ့သည့် ရပ်ကွက်ကလေးက သူ့ခဏပြတ်သည်။ လင်းတုန်းဆိုလျှင် လူကြီးတွေရော ကလေး

တွေ့ပါ လမ်းပေါ် လှံကျနေလျက် မှောင်စပြုချိန်မှာ လူတွေအိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်သွားကြပြီး လမ်းစီးထွန်းသည်နှင့် လမ်းမပေါ်ကြကျလာတတ်ကြသည့် ကိုယ့်ရပ်ကွက် အလေ့အကျင့်လေးကို ကိုယ်သိသည်။ နောင်ရှား ရောက်လာတာ မည်သူမျှ သတိမထားမိကြချေ။ အဖေပိုင်မြေကွက် လေးဆယ် ခြောက်ဆယ်မှာ နှစ်ဆယ်ခြောက်ဆယ်ကို ပိုင်းရောင်းပြီးသားဖြစ်လျက် ကျန်နှစ်ဆယ်ခြောက်ဆယ်ထဲမှာမှ အဖေအိမ်က ဆယ်ငါးပေ၊ သုံးဆယ့်ငါးပေရှိသည်။ ဘေးမှာ မြေပိုလေး နည်းနည်းကျန်၏။

အဲသည်မြေပိုလေးမှ ပတ်ဝင်၍ အဖေမမြင်အောင် အိမ်နားကပ်လာရင်း အဖေအိမ် ပေါက်စလေးထဲမှာ ပြီး ဘယ်ထိ နေရှာသလဲဟုတွေးကာ သနားရပြန်ပါ၏။ မိမိမှာတော့ မိမိကုသိုလေ။ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်သင့်ပြီဟု တွေးရင်း တပေါင်းက ရင်ထဲသို့ ဝင်လာပြန်သည်။ ဤအိမ် ဤမြေကွက်လေးထဲမှ အဖေသားကို တပေါင်း ဘယ်လိုစိတ်ကူးနှင့် လက်ခံခဲ့တာလဲဟုလည်း တွေးမိပြန်သည်။

မိမိ နွမ်းပါးမှန်းသိပေမယ့် ဤအိမ်ပေါက်စလေးကို တပေါင်း မမြင်ဖူးပါ။ တပေါင်းက ရင်ထဲရောက်လာသည်ကို အိမ်ပေါ်တက်ဖို့နှင့် အဖေတို့စကားတွေ နားထောင်ဖို့တောင် ခဏမေ့သည်။

သတိတရ နားထောင်မိလိုက်ချိန်မှာ လေးလေးက ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ မေးခွန်းကြီးကို မေးချလိုက်ပြီလေ။

“နောင်ရှားကို ဘယ်ကရသလဲ” တဲ့။

နောင်ရှားကို အဖေဟာ တစ်နေရာရာက ရခဲ့တာလား။ နောင်ရှားဟာ အဖေသား မဟုတ်ဘူးလား။ လမ်းပေါ်က ကောက်ရတဲ့ “မောင်ကောက်ရ” လား။ ဒေါ်ခင်ခင် ဆိုတဲ့အမေက ဘယ်သူ့အမေလဲ။

မြေလွမ်းတွေက သိုင်းကွက်နင်းနေ၏။

အရက်ဆိုတာကို အဲသည်တုန်းက မသောက်ဖူးသေးတာအမှန်။ ငရဲကြီးမှာ ကြောက်စိတ်က ငယ်ကတည်းက စွဲခဲ့သည်။ ငါးပျားသီလမှာ မုသာဝါဒနှင့် ပါဏာတိပါတကံတော့ မလုံခြုံပါ။ ကိုယ့်အတွက် အဆင်ပြေမည်ဆိုလျှင် လင်္ကာချောစောဖို့ မုသားသုံးဖြစ်၏။ ကိုယ့်လာကိုက်သည့် ခြင်ဆိုင်လည်း ဖပ်ခနဲရိုက်ချလိုက်တာပါပဲ။ အိပ်ရာထ ခေါင်းအုံးထောင့်ကြားမှာ ကပ်နေသည့် ကြမ်းပိုးတွေဆို ခြေသတ်၊ ပြီးတော့နံမှန်း၊ အနံ့ဆိုးငါးမှန်းသိပါလျက် နမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာရှုံ့ပစ်လိုက်မိတာချည်းပါ။

ဗစိုး သူ့ဥစ္စာကို ဘယ်တော့မျှ မခိုးချေ။

“သူ့ပစ္စည်းယူရင် သူ့မြေပါတတ်တယ်၊ နောက်တာဝန် သူ့အိမ်မှာ သူ့ခိုင်းတဲ့ကျွန်၊ သူ့ကျွဲနွား၊ သူ့ရွေးတစ်မျိုးမျိုးသွားဖြစ်တတ်တယ်” တဲ့။

အမေဆုံးမစကားကိုအသေယုံ၍ သူ့အိမ်မှာ တိရစ္ဆာန်သွားဖြစ်ရမှာ အသေကြောက်သည်။ သူ့သားမယားဖြစ်မှား၍ ငရဲမှာ အနှစ်ရှစ်သောင်းခံရသည့် ၃-၁-၄သော သူဌေးသား

လေးယောက်အကြောင်းကလည်း ငါးနှစ်သားလောက်ကတည်းက မွတ်မွတ်ညက်ညက်ကြေအောင် နားရည်ဝခဲ့ပြီးပြီ။ ဗစိုးတို့က သူ့သားမယားဖြစ်မှားဖို့ဝေးစွာ ကိုယ်ပိုင်သားမယားတောင် ယူချင် စိတ်မရှိ၊ မိန်းမဆို အဲသည်လောက် ကင်းသည်။

“သူစိမ်းကြီးကွာ၊ သူများသားသမီးကွာ၊ အဲဒါကြီးများ ကိုယ်က ရှာဖွေကျွေးမွေးရမယ်လို့ ကိုယ်က ရှာလည်းကျွေး၊ ချောမော့ပေါင်း၊ သူ့တင် ကရိုးလား၊ သူ့ဆွေမျိုးသားချင်း တွေ ကိုယ့်ခေါင်းလာနင်းမှာလည်း ရှိသေးတယ်”

ဗစိုး အဲသည်လို အမြဲပြောခဲ့သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ရည်းစားမထားခဲ့ဖူးပါ။ ကြိုက်လည်း မကြိုက်ခဲ့။ တချို့ကောင်မ လေးတွေကစပြီး အတည်လိုလို၊ ပြောင်တာလိုလို၊ ရေလာမြောင်း ပေးလိုလို ပရောပရည်လာလုပ်လျှင်တောင် ဗစိုး မျက်နှာကြီးနီရဲ ပြီး ရှက်မဆုံးရှိချေ၏။

ငါးပါးသီလမှာ သုံးပါးလုံသည့် ဗစိုး။ ယခုတော့ တစ်ပါးကို ထပ်မံ၍ ချိုးဖောက်ဖြစ်ပြီ။ သူရာမေရိယ။

ကြားဖူးနားဝ ဝါကျတစ်ကြောင်းကို အော်ကြည့် သည်။ နှုတ်နည်းနည်းတော့ လေး၏။ သို့ပေမဲ့ ရုပ်ရှင်ထဲကြည့် ဖူးသည့် အရက်သမားတွေ တကူးတက အာလေးလျှာလေးဖြစ် အောင် ပြောသလောက် ဖြစ်မလာပါ။ မျက်စိတွေမူန်သီတာတော့ အမှန်ပါ။

ခြေလှမ်းကလည်း မမှန်ချင်ဖြစ်တာက နည်းနည်း၊ သည်းတာကများများ သိုင်းကွက်နင်းပစ်လိုက်၏။ ခေါင်းထဲရှိဝေ နောက်ကျနေသည်မို့ ရန်စဖို့ ရန်ဖြစ်ဖို့ လုံးဝစိတ်မရှိ။

ခုနေ သူများက ကိုယ့်လာရိုက်လျှင်တောင် ပြန်ချနိုင် ၃ ခွန်အားမပြည့်။ လက်တွေခြေတွေကအရက်မသောက်ခင်က သိမှ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ မရှိတာ။ ခုနေ ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်ရလျှင် ဗစိုး ရုံးမှာသေချာသည်မို့ ကြောက်စိတ်တောင်ဝင်သည်။

“ခေါင်းထဲ မူးလိုက်တာကွာ၊ ဒီအရက်ကို အမူးခံပြီးဘာ ဖြစ်လို့ သောက်ကြတာလဲ”

မူးချင်လို့ကို သောက်တာပဲဟု ကိုယ့်ဘာသာ ပြန် ဆွေးမိပြန်၏။ ဗစိုးဦးလေးက အရက်ကြိုက်သမား။ မူးရူးရမ်းကား ခြင်းတော့ မရှိချေ။ သူ့အရက် သူဝယ်ကာ တဝှပ်ဝှပ်သောက်၊ ဇာကြာတော့ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် ဆလာကာ အိမ်သာတက်၊ ငြီးတော့ အိပ်ရာထဲ ထိုးခွေအိပ်ချပစ်လိုက်တတ်သည်။ ဘယ်သူ့ကို ဣ ဘာဒုက္ခမှ ပေးလေ့မရှိ။

“သိန်းမောင်ရယ်၊ ဒီအရက်မူးတူးကြီးကို ဖြတ်စမ်းပါဟယ်” အမေက ပြောဖူး၏။

“မူးချင်လို့ သောက်တာပဲ အစ်မရယ်၊ အဲဒီ မူးနောက်နောက် ကြီးကို ဖြစ်ချင်လို့၊ မူးနောက်နောက်ကြီးကို ကြိုက်လို့” တကယ်ပဲလား၊ ရွဲပြောတာလားတော့ မသိ။ ဦးလေး

မျက်စိမပွင့်တပွင့်နှင့်ဖြေ၏။

“မူးတာ ကြိုက်စရာလား”

“အစ်မတို့ရော ငရတ်သီး ဘယ်လောက်ကြိုက်လဲ၊ အစိမ်း တောင့် ကိုက်စားလိုက်၊ အခြောက်တောင့်ကို လှော်ထောင်း ပြီး ငါးပိရည်ထဲထည့်၊ ထမင်းပေါ်ဖြူးစားလိုက်၊ စပ်တာ

ကြိုက်စရာလား၊ အဝင်ဆိုး အထွက်ဆိုး၊ ဝင်တော့လည်း လျှာတစ်ချောင်းလုံးစပ်တယ်။ ပြန်ထွက်တော့လည်း ဖင်တယ်”

အမေက မျက်စောင်းထိုး၏။ ဗစိုးတို့ တူတူမေ့မေ့က အော်ရယ်ကြသည်။

“ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့ကိုယ်ပေါ့ဗျာ”တဲ့။

အဲသည်တုန်းက ဗစိုး အရက်မကြိုက်သေးပါ။

မူးတူးတူးကိုလည်း စိတ်ညစ်သည်။ စင်စစ် သည်ဗစိုး အရက်သောက်ဖြစ်တာ ဦးထွန်းဇေယျ တဇာနဲ။

“ဗစိုး၊ မင်းယူတာ မြင်တယ်လို့ ပြောတဲ့သူ ပြောတယ်ကွာ၊ မင်း ပြန်လဲမပေးနဲ့တော့၊ မင်းအတွက် သုံးထောင် ငါထပ်ပေးမယ်၊ မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်မဆင်းနဲ့တော့ ငါ ဒီလိုပြောရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒါမျိုးကို ဒီလို ပြတ်သာပြေမှ ငါ့အိမ်က အလုပ်သမားတွေကို ငါအရှည်ထိန်းနဲ့ပေးမယ်”တဲ့။

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေ ဆရာ”ဟု အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်သည်။

“မရှင်းနဲ့ကွာ၊ ငါက မင်းကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒါ မင်းယူသွား”တဲ့။

သုံးလခစာ အသပြာငွေကို အိတ်ညှိလေးနှင့်ထည့်ပစ်ချပေးသွားပြီး သူငွေဆိုသည့် ဦးထွန်းဇေယျက အိမ်ခန်းစာဝင်သွားတော်မူလေ၏။

ဗစိုးက ဤအိမ်မှာ ခြံစောင့်၊ မာလီ ဆိုပါတော့။ ခြံစောင့်ရတာတော့ မှန်၏။ ခြံတံခါးက အမြဲပိတ်ထားသည်မို့ ဧည့်သည်လာလျှင်၊ အိမ်ရှင်အပြင်ထွက်လျှင်၊ ပြန်လာလျှင်၊ ကားဝင်ကားထွက်၊ လူဝင်လူထွက်လုပ်တိုင်း ခြံတံခါးကိုပြေးဖွင့်ပြေးပိတ် လုပ်ရသည်။ မာလီရာထူးကတော့ ပီပီသသကြီး မဟုတ်ပါ။ ဗစိုး ဘာလုပ်တတ်တာမှတ်လို့။

“ဒီပန်းအိုး ရွှေပေး၊ အုန်းဆံ၊ ဖွဲပြာ၊ သဲနည်းနည်း၊ ခဲလုံးယူခဲ၊ နောက်ချေး”စသည် စသည်အိမ်ရှင်အစ်မခိုင်းသမျှ လက်တိုလက်ထောင်း လုပ်ပေးရပြီး ရေတော့တစ်ခြံလုံးပြည့်တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် လောင်းရသည်။ ဗစိုးက ခပ်နဲ့နဲ့မို့ အစ်မနှင့် သည်လောက် ခြံထဲမှာနေ၊ ပန်းတွေကိုင်နေရသည့်တိုင် ဘယ်ပန်းကို ဘယ်နာမည်ခေါ်မှန်းမသိ။ သစ်ခွ၊ ပိန်းပန်း၊ နှင်းဆီ ဆိုသလို ထင်ထင်ရှားရှား ကွဲပြားတာမျိုးပဲ သိသည်။ သစ်ခွထဲမှာ နာမည်အမျိုးမျိုး ရှိတာကျတော့ ဗစိုးမသိတော့။ အစ်မ ပန်းပင်တွေ ဈေးကြီး တန်ဖိုးကြီးမှန်း သိသည်။ သို့ပေမဲ့ ဘယ်အပင်ကရာ ဂဏန်း၊ ဘယ်အပင်က ထောင်ဂဏန်းဆိုတာ မသိ။

သူငွေကတော်ပေမယ့် အစ်မက ပန်းအိုးတွေရောင်းသည်။ ပန်းပင်တွေခွဲ၊ မျိုးတွေပွားပြီးရောင်း၏။ သူငွေဈေးရောင်း ဘာများ ပျော်စရာကောင်းပါဘိ။ ဈေးထဲမှာ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရောင်းရတာနှင့် ဘယ်တူလို့လဲ။

“အဲဒီအမျိုးက အိမ်မှာ နည်းသေးလို့ မရောင်းပါဘူး”
“ကြိုက်ဈေးပြောပါ၊ နည်းတယ်ဆိုပေမယ့် သုံးပင်တော့ ရှိတာပဲ၊ တစ်ပင်ခွဲရောင်းပေးပါနော်၊ လုပ်ပါ ... ရောင်းပါ၊ တစ်သက်လုံး ကျေးဇူးတင်နေမှာ”

ဝယ်သူကပဲ ရှိခိုးဦးတင်၊ ရောင်းသူက အင်တင်တင်၊ တမင်အိုက်တင်ခဲခြင်း မဟုတ်တာလည်း အမှန်။ ပိုက်ဆံမှမလိုချင်တာ။ သူ့ပန်းပင်သာ သူနှုတ်မြောနေသည်။ နှုတ်မြောလျှင်လည်း မရောင်းပါနှင့်လားဆိုတော့ ...

အဲဒါကျတော့လည်း တစ်မျိုး။

ခြံထဲဆင်း၊ စိန်လက်စွပ်လေး တဝင်းဝင်း၊ စိန်နားကပ်တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ပန်းပင်ရောင်းရသည့် ဖက်ရှင်က ခြံကြီးရှင်သူဌေးကတော်လောကမှာ ခေတ်စားနေသည်။ ဝါသနာပါတိုင်း အပင်ခွဲထားသမျှ ပန်းအိုးတွေကလည်း များလာတော့ ထားဖို့နေရာ၊ ရေလောင်းရသည့်ဒုက္ခ စသည်ဖြင့် တာဝန်ကြီးလာသည်မို့ ရောင်းကိုရောင်းသင့်သည့်ကိစ္စ။ ဝယ်သူကျတော့လည်း သူဌေးပါပဲ။ သူများခြံမှာရှိပြီး ကိုယ့်ခြံမှာ မရှိသေးလျှင် ဂုဏ်ငယ်သလိုလို။ ကြိုက်ဈေးပေး၍ဝယ်ဖြည့်ရတာ မလုပ်မဖြစ် တာဝန်ကြီးတစ်ခုလိုလို။ ပန်းအကြောင်းက အစ်မသာ အသိဆုံးပါ။

“ကိုဗစိုး၊ အစ်မ ကတဲလီယာသုံးအိုးနဲ့ လေဒီဖေ့စ်ပီနီးအိုး တစ်အိုး ရောင်းလိုက်တဲ့မိုက်ဆံ ဒန်းပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်မိတယ်၊ တွေ့မိလား။”

“ဟင့်အင်း ... မတွေ့မိပါဘူး အစ်မ”

အစ်မက သူဌေးကတော်ပေမယ့် ကိုယ့်အလုပ်သမားတွေကို “ကို” တန် “ကို၊ “ဦး” တန် “ဦး”၊ “မောင်” “မ” စသည် ထည့်ခေါ်လေ့ရှိသည်။

“အစ်မ ဘယ်ချလိုက်မိလဲ စဉ်းစားပါဦး”

လျှာရှည်လိုက်မိသည် ဗစိုး။ ဘယ်ချလိုက်မိလဲ စဉ်းစားပါဦးဆိုတာ ရိုးရိုးသားသား ပြောလိုက်သည့် စေတနာ စကားပေမယ့် ဒန်းပေါ်မှာ မရှိဘူးဟု ငြင်းချက်ထုတ်ရာရောက်သွားတာ ဗစိုး နားမလည်ချေ။

ပိုက်ဆံနည်းနည်းတော့ များသား။ ဗစိုးတို့အတွက်သာ များတာပါလေ။ အစ်မအတွက်ကျတော့လည်း ဘာမှဖြစ်လောက်စရာမရှိပါ။ ကတဲလီယာသုံးအိုးက တစ်အိုးလျှင် အံသည်တုန်းက လေးရာငါးဆယ်မို့ တစ်ထောင်သုံးရာငါးဆယ်။ လေဒီဖေ့စ်ပီနီးအိုးက တစ်ရာ၊ စုစုပေါင်း တစ်ထောင်လေးရာငါးဆယ်။ တစ်ထောင်လေးရာငါးဆယ်ဆိုသည့် ပိုက်ဆံက အစ်မလုံချည်တစ်ထည်ဖိုးပဲရှိသည်။

“ဟိုမင်္ဂလာဆောင်သွားတုန်းက အစ်မစီးတဲ့ဖိနပ်လေး၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအပေါ်ထပ်က ဝယ်တာ၊ ကျွန်မ ပါသွားတာပေါ့။ အစ်မက အဲဒီဖိနပ်လေးပြပါဆိုတော့ အရောင်းစာရေးမတွေ့က ဝယ်မှကြည့်ပါတဲ့၊ အဲတလီကတဲ့၊ ပွန်းရာထင်မှာစိုးလို့တဲ့၊ ပြောပုံကမာတယ် ...”

“အစ်မက နည်းနည်းစိတ်တိုသွားတယ်၊ သူတို့ပြောပုံက အစ်မကပဲ မဝယ်နိုင်တာကျလို့၊ စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်ထွက်မယ်လုပ်တော့မှ ဆိုင်ရှင်က ပြေးထွက်လာပြီးပြတာ ...”

“ဖောက်သည်ပျက်မှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့၊ အဲဒီဆိုင်ရှင်ရဲ့စိန်နားကပ်ကလည်း ပဲကြီးလှော်လောက်ရှိတယ်၊ တစ်လုံးတည်း သိလား၊ ဆွဲကြီးကလည်း ပဲကြီးလှော် အကြီးစားလောက်ရှိတဲ့ စိန်ကြီးကို စိန်အလတ်စားတွေ ပြန်ဝိုင်းထားတာ ...”

“အစ်မက မကြည့်တော့ပါဘူး၊ ကြည့်ရုံနဲ့အရာထင် သွားပါ့မယ်ဆိုတော့ ဆိုင်ရှင်က အတင်းထုတ်ပြတာ၊ သိ လား ...

“ဈေးမေးတော့ ငါးရာတဲ့၊ အစ်မက ဖိနပ်အပြင် ရောက်တာနဲ့ ငွေချေပြီး ချက်ချင်းချစီးပြလိုက်တယ်၊ အစ်မ စီးလာတဲ့ဖိနပ်ကို ကျွန်မက ကောက်သိမ်းခဲ့လို့တောင် ထားခဲ့ပါလားဆူလို့ ...

“အဆူခံပြီး သိမ်းခဲ့ရတယ် ... သိလား”

အဲသည်တုန်းက ရွှေတစ်ကျပ်သားမှ သုံးထောင် လောက်ပေးရမည်ထင်သည်။ ဗစိုး ရွှေဈေးလည်း သေသေချာချာ မသိပါ။ ပန်းအိုးရောင်းရငွေ တစ်ထောင်လေးရာငါးဆယ်ကို ဗစိုးလို တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ ခြံစောင့်သမားအဖို့ကတော့ တစ်နှစ် လောက် အလုပ်မလုပ်ဘဲ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်စားပစ်လိုက် နိုင်၏။ ထိုငွေ တစ်ထောင်လေးရာငါးဆယ်က ခြေထောက်ပေါက် လျက် ဒန်းပေါ်မှ ခုန်ချထွက်ပြေးသည်။ ဗစိုးဆီ ရောက်မလာတာ တော့ အမှန်ပါ။ သို့ပေမဲ့ ဗစိုး ယူတာကို မြင်သည့်သူက မြင် သတဲ့။ ဘယ်ကုန်းထီးကုန်းမက ကုန်းချော ချောက်တွန်းလေသလဲ။

“ဗစိုးရယ်၊ မင်းကလည်း အလိုက်တာ၊ ငွေတစ်ထောင် လေးရာငါးဆယ်က တကယ်ပျောက်တာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ် မှာ၊ ဟုတ်လည်း အစ်မက ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဒီလောက်ငွေ လေးကို”

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ထွန်းအေးက အဲသည်လိုပြော တော့ ဗစိုး လူအက ဘာတွေ့လို့ ဘာခေါ်ရမှန်းတောင်မသိ။

“မင်းက လျှာချောင်တယ်”

“ငါ ဘာပြောမိလို့လဲ”

“ခင်မိကို ကြိုလှန်သလေး ပျိုအန်သလေးနဲ့၊ ဟဲ့ ... ခင်မိ၊ နင့်နားထင်တွေ ဟောက်ပက်နဲ့ပါလား ဘာညာ လျှာရှည် ခဲ့ကတည်းက မင်း ဒီအိမ်မှာ မမြဲတော့ဘူးဆိုတာ ငါကြို တွက်ထားတာ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ခွက်လို့ ခွက်တယ်ပြောတာ”

“ခင်မိကို ရင်မောင်က ယူရတယ်လေ”

“ယူရမှာပေါ့၊ သူ့ကြောင့် ခွက်တာမဟုတ်လား”

“ဘယ်သူ ကြောင့်ပဲခွက်ခွက် ရင်မောင်က ခင်မိကိုသာရ မယ်ဆိုရင် အသေရရ အရှင်ရရပါပဲ၊ အဲဒါတွေ ထားလိုက် တော့ကွာ၊ ငါတို့ ဒီခြံက ပြောင်းရမယ်၊ မင်းလည်းအလုပ် ပြုတ်တယ်၊ ဒီနည်းနဲ့မပြုတ်ရင် ဟိုနည်းနဲ့ပြုတ်မယ်၊ လူ ဟောင်းတွေကို လေးငါးခြောက်လအတွင်း တဖြည်းဖြည်း နဲ့ လူမရိပ်မိအောင် ဖြုတ်နေတာ၊ လူသစ်တွေ အစားထိုး မယ်”

ဗစိုးက တော်တော်စိတ်ဆိုးသွားသည်။

“သူ့အပြစ်ကို ကိုယ့်အပြစ်လုပ်လို့”

ရပ်ကွက်ထဲမှ အပေါင်းအသင်းတွေက မြောက်ပေး

သည်။ ရဲဆေးတင်၊ သွားပြောတဲ့။

“ခင်ဗျားတို့ သူ့ငွေဆိုတဲ့ လူတန်းစားဟာ”

ပွဲမဝင်ခင် အပြင်ကကျင်းပ ဆိုသလို သိုင်းကွက်

ခြေလှမ်းများဖြင့် မလေးတလေးအာကို မလေး၊ လေးအောင် ပြောကျင့်ပြီးမှ ဦးထွန်းဇေယျာဖြူရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဪ... ပိုက်ဆံဖြုန်းနေကြပြန်ပြီ။ သောင်းနဲ့ချီပြီး လွှဲပစ်နိုင်တဲ့ လူတန်းစားက ထောင်ဂဏန်းကိစ္စ မဟုတ်တာတရမ်းပြောပြီး သူများထမင်းအိုးခွဲတယ်၊ ဟိုကောင်နားထင်ဟောက်တာကို ပြောမိတာလည်း လေးငါးခြောက်လ ရှိခဲ့ပြီးပြီဟာကို”

စိတ်ဆိုးလွန်းသည်မို့ ဒီပါချမ်းမြဆိုသည့် ခြေရွေထကြေးဆိုင်းဘုတ်ဝါကြီးကိုတောင် ရဲတင်းနှင့်ခုတ်ချင်၏။ ခြံထဲမှာက မီးထိန်ထိန်ထွန်းလျက် ပွဲလမ်းကြီး ခြိမ်းခြိမ်းသဲနေသည်။ မိန့်ရောင် ရွှေရောင်တွေ ဖိတ်ဖိတ်လက်လျက် ရန်ကုန်မြို့မှာရှိသော သူဌေးအားလုံး ဒီပါချမ်းမြခြံထဲသို့ ရောက်နေသလား ထင်ရသည်။

ဟိုကောင်မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပနေတာပဲပေါ့။ အလုပ်မဖြုတ်ခင် တစ်လလောက်ကတည်းက ပြင်ဆင်မွမ်းမံခဲ့ရတာတစ်တိုက်လုံး အတွင်းအပြင် ဆေးသုတ်၊ တစ်ခြံလုံးလည်းမို့ သေးသည့် အပင်သစ် အပင်လှ မျိုးကောင်းတွေ ထပ်ဝယ်ဖြည့်ထားခဲ့တာ၊ ခြံတံခါးအုတ်တိုင်ကို ဆေးသုတ်။ “ဒီပါချမ်းမြ” ဆိုသည့် ခြံနာမည် ကြေးဆိုင်းဘုတ်ကို ဖိတ်ဖိတ်လက်အောင်တိုက်လုပ်ခဲ့ရတာတွေ။ ဟိုကောင်လေး မွေးနေ့ပွဲအတွက်ပေပဲပေါ့။ အခု ကျင်းပနေပြီပေါ့လေ။

ဗစိုး ခြံနားသို့ ရောက်လာသည်။ ရောက်လာသည့် ဆိုပေမယ့် ခြံထဲမဆုံ၍ လမ်းပေါ်ရပ်ထားသည့် ကားတန်းရှည်ကြီးက ခြံပေါက်တံခါးဝသာ ချန်လှပ်လျက် ဟိုဘက်သည်ဘက် ပိတ်ဆို့မတတ်မို့ အနားသို့ သိပ်မကပ်ရဲလှချေ။ မတော် သူတို့ကားပစ္စည်းပဲ တစ်ခုခုဖြုတ်ခိုးသလို စွပ်စွဲခံရလျှင် ခက်ဦးမည်။

မိမိကိုယ်မှာလည်း အရက်နဲ့ကလည်း တထောင်းထောင်းနှင့် မဟုတ်လား။

“ဟိုက်”

လမ်းဘေးမှာ ဝင်ခလုတ်တိုက်ပြီး အိမ်နဲ့ ယိုင်ကျသွား၏။ ခလုတ်တိုက်မိတာ ခဲလုံးပေါက်စလေးလောက်ပဲ ဖြစ်မည် ဆင်ပါသည်။ နာလည်း မနာလှပါ။ နဂိုတည်းကိုက အလကား နေရင်း ချော်လဲမည့်ပုံနှင့် လမ်းပေါ် ဟပ်လျားထိုးလောက် ခြေသုမ်းပျက်နေခဲ့တာလေ။ ချော်အလဲ၊ လမ်းဘေးသို့ပစ်အကျ မြက်ဆာထဲ လက်တစ်ဖက် ရောက်သွားချိန်မှာ စမ်းမိလိုက်တာ ခြင်းဘောင်းလေး တစ်ခုပါလား။ လက်ကို လန့်ဖျပ်၍ရုပ်မိ၏။ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းလဲ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း သူခိုးအစွပ်စွဲခံရမှာတော့ ကြောက်လှပါပြီ။

“အူ ... ဝဲ”

မြတ်စွာဘုရား။ ကလေးငိုသံလေးပါလား။ ခြင်းဘောင်းထဲမှာ ကလေးလေးလား။

ခြင်းတောင်းက ဒယ်အိုးခွက်ခွက်ပုံနှင့် အဝကျယ်ကျယ်မှာ ကိုင်းတပ်ထားသည်။ မနေနိုင်စွာ လက်နှိုက်စမ်းကြည့်တော့ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်။ ပုဆိုးလေးနှင့် ထုပ်ထားသည့် တလေးလေးလေ။ လမ်းဓာတ်မီးတိုင်က မှိန်ပျော့၏။ သူဌေးတွေ ခုည်းနေသည့်လမ်းမှာ ဓာတ်မီးတိုင် မီးလုံးတွေက ဝါကြန့်ကြန့် ဖြစ်နေသည်။ မီးဝါကြန့်အောက်မှာ ခြင်းတောင်းစုတ်စုတ်၊ ပုဆိုးညစ်ညစ်ကို သဲကွဲအောင် မနည်းကြည့်ရသည်။

ဗစိုး အမူးတွေ ဘယ်ကဘယ်လို ပြေးလေသည်မသိ။

ကျုံးရန်းထထိုင်ကာ ခြင်းတောင်းလေးကို ဆွဲယူ၏။
 ကလေးက ငိုသံလေးတစ်ချက်သာပေးလျက် ပြန်ငြိမ်သွားပြန်သည်။
 နေလို့မှကောင်းရဲ့လားမသိပါ။ ကလေးထုပ်ကလေးကို ယူ၍ချိ၏။
 ကျစ်ကျစ်ထုပ်ထားသည်မို့ ချီရပိုးရ မခက်လှပါ။ ဘေးဘီလည်း
 ကြည့်ရသေးသည်။ ဘုန်းကြီးအမှု ရွာပတ်မှာ စိုးရ၏။ မစပ်စုအံ
 ကလည်း မနေနိုင်။ လူ့သဘာဝမို့ သက်ရှိကလေးလေးတစ်ယောက်
 လမ်းဘေးရောက်နေတာကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုလိုက်ချင်၏။

“ဟော ...”

စကလေးတစ်စောင်၊ လေယာဉ်စာပုံစံ စာအိမ်
 အညှစ်စား ညိုညိုလေးက ပိတ်မထားပါ။ ဗစိုး ဖွင့်ဖတ်၏။ မျက်စိ
 ကိုတောင် နာနာပွတ်ရသေးသည်။

“ဒီပါချမ်းမြတ်က ‘ဇေယျ’မျိုးဆက်သွေး။”

ကာယကံရှင်တွေတွေ့လို့ ပြန်မွေးချင်လည်းမွေး။
 တခြားလူတွေ့ပြီး ဒီပါချမ်းမြတ် ဝင့်ပေးချင်လည်းပေး
 မပေးချင်လည်း မပေးနဲ့။ ကလေးအကြောင်းပြပြီး လုပ်စား
 ချင်လည်းစား။ သဘောပဲ။

ရင်မောင်”

ဗစိုး ရယ်ချင်သွားရသည်။ စာကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်
 ရေးထားပုံရသည်။ ဦးထွန်းဇေယျကတော် ဒေါ်ခင်မကြီးက စိတ်
 သဘောထား အဆိုးအပုပ်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပဲထား။ သူ့ဌေးနို့
 သူ့ဌေးညှစ်ကလေးတော့ ကိန်းဝပ်မှာ သေချာ၏။ မာနကတော့
 ခပ်ကြီးကြီး။ ကြီးခွင့်ကလည်း ရှိနေသည်။ ဝိုက်ဆံက သုံးမကုန်
 ပြုန်းမကုန်ဆိုတော့ လက်ညှိုးညွှန်လျှင် ကွင်းခေါင်ခေါင်ကြီး ဇေ
 ဖြစ်သည်။ ရေတွင်းတစ်တွင်း ကောက်တူးလိုက်ရုံပေါ့။

ရင်မောင်တို့ ခင်မိတို့နှင့်ပတ်သက်၍ ထွန်းအေးက
 ပြောဖူးပေမယ့် ဦးထွန်းဇေယျ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်၍
 ဒါမျိုးတော့ မကြားမိ။ အရက်ကလေးတမြဲမြဲ သူ့ဌေးသောက်
 သောက်နေတတ်တာတော့ တွေ့ဖူးသည်။ အိမ်ကကောင်မလေး
 တွေကို ပရောပရည် လုပ်တာမျိုးကျတော့ မတွေ့မိ။ ဟိုကောင်
 သူ့ဌေးသားလေးဆို ပိုတောင်တေးသေး။ ကောင်မလေးတွေ ခိုင်း
 ရောဂါလျှင်တောင် သူ့အမေတစ်ဆင့်၊ ဗစိုးတို့ကတစ်ဆင့် ဆိုသလို
 ခိုင်းလေ့ရှိတာ တွေ့ဖူးသည်။ အဲသည်ကောင်လေးတော့ မဖြစ်နိုင်
 ဘူးထင်သည်။

ဇေယျမျိုးဆက်သွေး ဆိုတော့ ဦးထွန်းဇေယျပဲပေါ့။
 ခင်မကြီးက သူ့ဌေးကတော် မယားကြီးပီသစွာ ငွေပေး၍ တော
 သွတ်၊ ရင်မောင်နှင့် ပေးစားပစ်တာပေါ့။ မွေးပြီးပြီးချင်း ရင်မောင်
 သည်ကလေးလာဖို့တာ ခင်မိမှ သိပါ့မလား။ အဲသည်လင်မယား
 ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေကြမှန်းလည်း ဗစိုး မသိ။

“ခြံထဲဝင်ပေးရရင် ကောင်းမလား”

“ယုံပါ့မလား။ ယုံရင် တော်ပါရဲ့”

“မယုံဘဲ ပွဲလမ်းသဘင်မှာ အငြိုးနဲ့အရှက်လာခွဲပါတယ်
 ဆိုမှ ဟုတ်ပေ”

အတွေးတွေက ပျတ်ခနဲ ပျတ်ခနဲ ဝင်လိုက်ပြေး
 ထွက်သွားလိုက်။

“ဒီနေရာက ခွာသင့်ပြီ”

ဦးနှောက်က မီးဖွင့်အချက်ပြသည်။ ရပ်ထားသည်
 ကားတွေထဲမှာ ယာဉ်မောင်းတွေရှိနေမည်။ ကားထဲမှာ စိမ်နှင့်ပဲ

ကျေးလေးသလား။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး တစ်နေရာရာမှာ စုစကား ပြောနေကြသလား။ ဗစိုး ကံကောင်းတာလား၊ ဒီပါချမ်းမြကြီးထဲ က သူဌေးတွေ ကံကောင်းတာလား၊ ကလေးကံကောင်းတာလား သို့မဟုတ် အားလုံး ကံဆိုးကြတာလားမသိ။

ဤကလေးကို ဗစိုး တစ်ယောက်ပဲတွေ့သည်။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျတာ။ ချက် မချနိုင်။ ကလေး ကိုတောင်းထဲပြန်ထည့် စွန့်ခွဲဖို့ကျ မလုပ်ရက်တာလည်းပါသည်။ ဗစိုး ရင်ထဲမှာ ကရုဏာတရား ထွန်းကားသည်။ မလုပ်ရဲတာလည်း ပါသည်။ ကိုယ်မှ ကောက်ယူမသွားလျှင်၊ ထားခဲ့လျှင် ကိုယ်အထေး မရောက်မီ အခြားလူတစ်ဦးဦး (ယာဉ်မောင်းတွေထဲကပဲဖြစ်ဖြစ်) တွေ သွားပြီး မနီးဝေးက ဗစိုးသည်ပဲ လာရောက်စွန့်ပစ်သူအဖြစ် စွပ်စွဲလျှင် ဆွမ်းမခံရဘဲ ငှက်သင့်တာထက် ဆိုးဦးမည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ကိုယ်ပျောက်ချင်၏။

ကိုယ့်ကို ဘယ်သူမှမတွေ့ မမြင်နိုင်ဘဲ ဤနေရာမှ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်သွားချင်သည်။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လိုဖို့ထဲ မပါချင်။ မွေးစားဖို့ကျတော့ရော ကိုယ့်ဝမ်းမှ အနိုင်နိုင်။ အလုပ်ပြုတ်ထားတာမှ တစ်ရက် နှစ်ရက် ရှိသေးသည်။ ဇေယျ မျိုးဆက်သွေးဆိုပြီး လုပ်စားရမလား။ သည်လောက်ကောက်ကုန် စဉ်းလဲဖို့ သတ္တိမရှိ။ မမိုက်မဟုပြောလျှင် ပိုမှန်မည်။

ဗစိုး ဘာလုပ်ရမလဲ။

“အမယ်လေးတော် ... ချစ်စရာလေး၊ ဖွေးဖွေးစင်စင်နဲ့ ခြေဆံလက်ဆံကလည်း ရှည်တယ်၊ ပိန်တော့ပိန်တယ်နော်၊ ဟဲ့ ... ကိုယ်တွေ့ပုလိုက်တာ ခြစ်ခြစ်တောက်ပါလား၊ ကလေးက မငိုပါလား၊ မှတ်တယ်၊ တက်နေတာ”

ဒေါ်သိန်းခင်၏ မျက်နှာမှာ ခံစားမှုမျိုးစုံ ဖြတ်ပြေးနေ၏။

“ဆေးရုံတင်မှ ဖြစ်မယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ အမေရော”

“ကိုယ်နဲ့ထိုက်လို့ ကိုယ်ရလာတာ ဗစိုးရယ်၊ အသက်တစ် ချောင်း ကယ်ကောင်းပါတယ်၊ အမေတို့မှာ အရင်ဘဝ ကုသိုလ်ပါရမီနည်းခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ သူဆင်းရဲဖြစ်ရတယ်၊ အပြစ်မရှိဘဲ အလုပ်ပြုတ်တယ်ကွယ်၊ တစ်ဘဝလုံးစိတ် ကောင်းထားမှ ဖြစ်မယ်”

ဒေါ်သိန်းခင်က ဘာတွေမှန်းမသိ ခြင်းတောင်းတစ် လုံးထဲ ကောက်ထည့်နေ၏။ သူဆင်းရဲဖြစ်တာနှင့် စိတ်ကောင်း ထားရမှာနှင့်၊ ဤကလေး မွေးစားရမှာနှင့် ဘယ်လိုပတ်သက် သည်မဆိုနိုင်။

“အမေ မွေးမလို့လား”

“ဟဲ့ ... နင်ပဲ ကောက်လာခဲ့ပြီး”

“ကောက်ချိမိပြီး ပြန်မချရဲလို့ ပါလာတာ၊ သူဌေးသွေး”

“သတ္တိကတော့ ပြောင်ပါ။ ဒါတောင် ရဲဆေးတင်ထားသေး
ဆိုပဲ။ သူငွေသွေးကော ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ်မွေးစားရင်ကိုယ်
သားပေါ့”

ဒေါ်သိန်းခင် ကလေးတစ်ဖက် ခြင်းတစ်ဖက်နှင့်
အိမ်ပေါ်ကဆင်းသည်။

“အမေ ဘယ်လဲ”

“ကလေးဆေးရုံ”

“ကားခေါ်ပေးရမလား”

“ဆိုက်ကားနဲ့ပဲ သွားမယ်၊ သိပ်မှမဝေးတာ”

“ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့မယ်”

“လာလေ”

ဗစိုးက ခြင်းတောင်းကို ကူဆွဲပေးလိုက်လေ၏။

အဲသည်နေ့မှာ ဗစိုး ကလေးတစ်ယောက်ကောက်ရ
သည်။ ဗစိုး အရက်ကို စတင်သောက်ဖူးပြီး အရသာကြိုက်တတ်
သွားသည်။

အမှတ်တရလေးပါပဲ။

“ရှင်းရှင်းပြောမယ် ကိုကျော်၊ ဒီကလေးနဲ့ ဒီစာကို အဲဒီ
နေရာမှာတွေ့လိုက်ကတည်းက ကိုကျော်တို့ရဲ့ သွေးသားဆို
တာ သိလိုက်တယ်၊ ခင်မိကလည်း ကြိုလှန် ပျိုအနံ၊
ဆံယဉ်ခြောက်၊ နားထင်ဟောက်တယ်လေ ကိုကျော်”

ကျော်ဇေယျမျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ မေး
ကြောကြီးများ ပေါ်လာ၏။ အံသွားချင်းချင်း မိကြိတ်ထားပုံက
ကျွတ်ထွက်ကုန်မလားထင်ရ၏။ ရင်သဲမှာ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ ပြင်
ပန်းမှာ လိုအပ်သလို သရုပ်ဆောင်ကောင်းခဲ့သည့် ကျော်ဇေယျ
သရုပ်ဆောင်ဖို့ မေ့လေ၏။

“ဖေဖေဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်တယ်တဲ့”

မေမေပြောစဉ်က “ခင်မိ”ကို နည်းနည်းဖွဲ့ ထည့်
မတွေးမိခဲ့ပါ။

“သူ မူးမူးနဲ့ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောသလား
မေမေ” ဆိုတော့ မေမေ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဖေဖေမှာ ဂုဏ်သိက္ခာ
ညှိုးနှမ်းစရာ လူသိမခံနိုင်သည့် အကြောင်းတစ်ခုရှိနေ၏။ ဖေဖေ
က အဲသည်အကြောင်းကို လူသိမှာ သေလှအောင်ရှက်သည်။
ဖြစ်ပုံက ဖေဖေ၏တစ်ဦးတည်းသောညီမ ချောချောလှလှတက္ကသိုလ်
ကျောင်းသူလေး၊ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ
မော်လမြိုင်သို့ အပျော်ခရီးလိုက်သွားမည်ဆိုပြီး ပါဏ္ဍားတာ။
အဲသည်ရထားက မိုင်းပုံးမီး၊ ရထားတွဲဖောက်၊ အဲသည်တုန်းက
ဘရတ်ဖြူတွေ ရထားတွဲတွေကြားမှာ ရှာဖွေပြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်း
သူလေးဆယ်ကို ခေါ်သွားတာ၊ ပြန်ပေးဆွဲသွားတာ၊ အားလုံးဘဝ
ဒွက်ကြရပြီး တချို့က ပြန်ရောက်မလာတော့၊ တချို့ ပြန်ရောက်လာ
သည်အထဲမှာ ဖေဖေညီမပါသည်။

ဘဝတော့ပျက်ခဲ့ပြီ။

“ဒီအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဘယ်လိုမျက်နှာပြင်တော့မှာလဲ၊ ဒီ
တစ်သက်မှာ လင်ကောင်းသားကောင်းရပြီး အိမ်ထောင်

အတည်တကျဖြစ်ဖို့လည်း မလွယ်တော့ဘူး။ သူပုန်လက်ထဲက ပြန်ရောက်လာတဲ့မိန်းမသားကို ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုမျှက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ကြမယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေပါတယ်။”

အဲသည်ကတည်းက စစ်ကိုင်းချောင်ကိုသွား သီလရှင်ဝတ်၊ တရားဘာဝနာနှင့်ပင် ပျော်မွေ့နေတော့တာ။ သူ့အတွက်ကြောင့် အစ်ကိုနဲ့ယောက်မ အရှက်ရမှာစိုးသည်ဆိုကာ အဆက်အသွယ် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်တာ။ ဖေဖေကတွေ့ချင်လို့ လိုက်ရှာတာတောင် မရတော့။

ဖေဖေက တစ်ဦးတည်းသော ညီမကို လွမ်းဆွတ်လှပေမယ့် ပြန်ရောက်မလာလေဟန် သေစာရင်းမှာပဲ သွင်းထားခဲ့တော့သည်။

လူသိနတ်ကြား သပိတ်သွတ်၍ အမျှဝေခဲ့၏။ ဖေဖေအတွက်ရော သူ့ညီမအတွက်ပါ အကောင်းဆုံး အခြေအနေအဖြစ် လုပ်ခဲ့ပေမယ့် အဲသည်လို ရှက်လွန်းလို့ ဖုံးဖိထားတာကိုကပဲ ရှက်စရာပြန်ဖြစ်ရသည်။ အဲသည်အကြောင်းက ကျော်ဇေယျတို့ အိမ်မှာ အတိတ်တစ္ဆေ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထာဝရခြောက်လှန့်သည်။ မည်သူသည် ဤအကြောင်းအရာ သပ္ပတ်အူစကို ဘယ်နေရာကစပြီး ဆွဲထုတ်လိုက်မလဲဆိုတာ အမြဲတစေ ကျီးလန့်စာစား ရှိလှသည်။ ဘယ်သူက ဘယ်လိုရိုးရိုးသားသားပဲကြည့်ကြည့် အကြည့်ကြာလာလျှင် ထိုကိစ္စ စတော့မှာလားဟု တွေးလန့်၏။

“ဖေဖေဂုဏ်သိက္ခာ”ဆိုတော့ အဲသည်တုန်းက အဲသည်ကိစ္စဟုပဲ ထင်ခဲ့တာ။

ခုတော့ ...

ခင်မိက ကြိုလှန်၊ ပျိုအန်၊ ဆံယဉ်ခြောက်၊ နားထင်ဟောက်တယ် ... တဲ့။

“ကိုကျော် စိတ်ဆိုးလို့ ဆွဲထိုးလည်း ကျွန်တော် ခံရမှာပဲ။ မူးလည်းမူးနေတယ်။ အသက်အားဖြင့်လည်း ကိုကျော်ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးတယ်။ နုပျိုသန်စွမ်းမှုလည်း မရှိဘူး။ ဒီတော့ ကိုကျော် ပြုသမျှ ကျွန်တော် နုရမယ်”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဘာလုပ်မှာမို့လို့လဲ”

“ကိုကျော် ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားမယ့် စကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်တော် ပြောမလို့၊ ပြောရမလား”

“ကျွန်တော် နာချင်လည်းနာမယ် ကိုဗစိုး၊ ခင်ဗျားပြောသလို စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်ပြီး ဆွဲထိုးချင်လည်း ထိုးမိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း ပြောချင်တယ်။ အဲဒီကလေးကို ကိုကျော် အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်မွေးနေ့ပွဲနဲ့ ပထမဆုံးရုပ်ရှင်ကား ကန်တော့ပွဲပေးတဲ့ ဧည့်ခံပွဲရောလုပ်တဲ့နေ့မှာ ကိုကျော် တို့ခြံရှေ့က ကောက်ရခဲ့တာ၊ အထဲမှာ စာပါတယ်။ ရင်မောင့်စာ၊ ရင်မောင်ဆိုတာ ခင်မိကို သေလုအောင် ကြိုက်လွန်းလို့ လှည်းကျိုးထမ်းလိုက်ရတဲ့ကောင်လေ”

“ဗျာ ... နောင်ရှားဟာ မခင်မိ ကလေးလား”

“ရင်မောင်စာနဲ့ ကိုကျော်တို့ခြံရှေ့မှာ လာစွန့်ပစ်ခဲ့တယ် ဆိုကတည်းက ခင်မိမွေးလို့ပေါ့၊ ရင်မောင်က မချစ်နိုင်လို့ပေါ့၊ ရင်မောင်ကလေး မဟုတ်လို့ပေါ့”

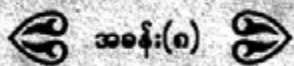
“အဲဒီ ကိုရင်မောင် အခု ဘယ်မှာလဲ ကိုဗစိုး”

“ဘယ်သိနိုင်မှာလဲဗျာ၊ သိရင် အဲဒီကတည်းက ကလေးကို သွားပို့တယ်”

လောကကြီးသည် နေမပျော်နိုင်တော့လောက်အောင် ရုတ်တရက်ကြီး ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ နေရောင်၊ လှရောင်တွေ ပျောက်ကုန်သည်။ လျှပ်စစ်မီးအလင်းရောင်က ပျက်နေ၏။

မှောင်နှင့်မည်းမည်းမှာ တကယ့်ကို ပိန်းပိတ်လေ သတည်း။

တပေါင်းနှင့် မတန်တော့ပြီ။

အဖေဦးဗစိုး ပြောစကားအရဆို နောင်ရှား ဆိုတာ ဦးထွန်းဇေယျ ဖောက်ပြန်လော်မာမှုကြောင့် ဒေါ်ခင်မိ ဆိုသည့် အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကြီး ဘဝပျက်ခန်းမှာ ဦးရင်မောင်က လှည်း ကျိုးထမ်းရသည့်အဖြစ်။ ဒေါ်ခင်မိ၏ ရင်သွေးပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဆိုသက်ရှိသတ္တဝါလေးကို ဘယ်လိုမှ မရှုစိမ့် မကြည်ဖြူနိုင်သည် မို့ သက်ဆိုင်သူတရားခံ၏ အိမ်ရှေ့မှာ လာရောက်စွန့်ပစ်။ ကာယကံ ရှင်က မတွေ့ဘဲ မဆိုင်သူကတွေ့။ မေတ္တာရှိလွန်းလှ၍ မယုတ် သမယ့် တွေ့သူကလည်း သူ့နာကြည်းချက်နှင့်သူ၊ ကာယကံရှင် တွေထံမှ အဆီအနှစ်ကို တစ်နေ့ ထုတ်ယူစုပ်ယူခွင့်ရရန် ရေရှည် စိမ့်ကိန်းနှင့် မွေးစားထား။

ဒါပဲပေါ့၊ ဒါကလွဲလို့ ဘာရှိဦးမှာလဲ။ အဖေ မကြာ ခဏပြောဖူးသည့် စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။

“ငါ့သားအတွက် အဖေစုထားတာ အများကြီးရှိ တယ်၊ စိန်တွေရွေတွေမှ တစ်ပုံကြီး၊ ဘာမှမပူနဲ့”တဲ့။

ရယ်စရာ ထင်ခဲ့ဖူးသည့် စကားက တစ်နေ့အဖွဲ့
တက်တောင်းဖို့ စီမံကိန်းနှင့် အဖေ့ရှေ့ညီဆောင်ရွက်မှုကြီးဆိုတာ
ကို ခုမှပဲ သိရတော့သည်။ မွေးစားလာသည့် သက်တမ်းတစ်
လျှောက်မှာတော့ သက်ရှိလူသားနှစ်ဦး တစ်မိုးတည်းအောက်မှာ
တစ်ဖျာတည်း အိမ်ခွဲကြရသည့် နှစ်ရှည်သံယောဇဉ်ကြောင့်ထင်ပါ
ရဲ့။ အဖေက သားရင်းနှင့်မခြား ချစ်ခဲ့ရှာသည်။

အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား နောင်ရှားရယ်။

တွေ့ဖူးခါစက လေးလေးကျော်ကို “အစ်ကို” ဟုခေါ်
မိတာ ပြန်သတိရသည်။ သွေးကပဲ စကားပြောလေသလား။

“ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာ၊ စိတ်သဘောထားကောင်း။
လက်အောက်ငယ်သားကြည်ဖြူ။ အလှူအတန်းရက်ရော
ကိုယ်ကျင့်တရားကမြင့်မြတ်။ အဘက်ဘက်က ပြောစရာ
မရှိတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိလူကောင်းဆို”

တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးချလိုက်ချင်၏။ ဘယ်
သူ့ဆီမှာသွားမေးရမှာလဲ။ အမေ ဘယ်မှာလဲ။ ဒေါ်ခင်မိ ဆိုတဲ့
ကံဆိုးသူအမေက အသက်ထင်ရှားမှ ရှိသေးရဲ့လား။ ခုချိန်မှာ
မည်သူနှင့်မျှ မတွေ့ချင်၊ ရင်မဆိုင်ချင်တော့ပါ။ အသက်ဆယ်
ကိုးနှစ်၊ နှစ်ဆယ်ထိ လူဖြစ်အောင်၊ ဆယ်တန်းအောင်အောင်
စောင့်ရှောက်ပြုစုခဲ့သည့် အဖေဦးဖုန်းသည်ပင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ပေ
မယ့် တွေ့လိုစိတ်မရှိ။ ချစ်ရလှပါသော တပေါင်းသည်လည်း
ဆင်ဖြူမလေးလိုမို့ ဆင်းမည်းဘဝကို ရောက်သွားရပြီဖြစ်သည့်
နောင်ရှားက ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မည်းမကြည့်ပုံဆိုသည့် စကား
ပုံထက်တောင် အဖြစ်က ဆိုးနေသေးသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ အသက်ထင်ရှား ရှိသေးသည်ဆို
သျှင်တော့ မိခင်ပါဆိုသည့် ဒေါ်ခင်မိဆီကိုသာ ပြေးသွားလိုက်
ချင်ပါတော့သည်။ နောင်ရှား ခြေလှမ်းတွေကိုစတင်၏။ ဦးတည်
ရာမရှိ။ အတွေးမှောင်မှောင်ထဲမှာ မမြင်ဖူးသည့် မိခင်ဒေါ်ခင်မိဆို
သူက ရှေ့ဆုံးမှပါ၏။ လေးလေးကျော်အိမ်မှာ ရွှေရေးကနုတ်ပန်း
ခနဲပေါင်ကြီးထဲထည့်၍ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဂုဏ်သရေရှိလူကြီး
ခင်း ဦးထွန်းဇေယျ ဓာတ်ပုံကို မြင်ယောင်သည်။

ပြီးတော့ တပေါင်းမျက်နှာလေး။

ဖြိုးကိုလည်း ဘယ်မေ့ထားနိုင်ပါ့မလဲ။ ဖြိုးသည်သာ
မွေးစားသား။ နောင်ရှားက ဦးဖုန်း ဒေါ်ခင်မိ၏ တစ်ဦးတည်း
သာ သားရင်းဆိုစဉ်က ချွတ်စွပ်တူနှစ်ယောက်၏အဖြစ်က ပတ်
သက်စရာမရှိပေမယ့် နှစ်ဦးလုံး မွေးစားသားတွေချည်းဖြစ်နေချိန်
မှာ ...

ဖြိုးဆီ အရင်ဆုံးသွားဖို့ စိတ်ကူးရသည်။ ခြေလှမ်း
ဆွဲ ဘယ်အကြွေမှာ မောင်းလာခဲ့သည့် ကားကြီးကိုတွေ့၏။
လက်လွတ်စပယ်ထားခဲ့လို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ။ လေးလေးမတွေ့
ခင် ပြန်မောင်းယူသွားပြီး သူ့အိမ်သူ ရာတော့ ပို့ခဲ့ဦးမှ ဖြစ်မှာပေါ့။

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်၍ လမ်းဆင်းလျှောက်
ပြီး ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ဖိုးသိကြားက အနားသို့ကပ်လာသည်။
“တယ်သွားဦးမလို့လဲ အစ်ကို”

ဖိုးသိကြားက နောင်ရှားထက်ကြီးပေမယ့် လေးစားသမှုနှင့် အစ်ကိုပဲ ခေါ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဖိုးသိကြားတို့အုပ်စုထဲ ရှစ်ယောက်တိတိရှိသည်။ ကျော်စေယျ အခမ်းအနားနှင့်သွားဖွင့်သည့်နေရာတွေမှာ သူတို့ရှစ်ယောက်က တစ်ဖက်လေးယောက် ဖြစ်၍ အပျံ့စားတွေဝတ်၍ မိုက်ဂိုက်ကြီးတွေဖမ်း၍ လိုက်လှေ့၏။ တကယ်လည်း လူမိုက်တွေဖြစ်သည်။ ကျော်စေယျတစ်ယောက်သာ အကြောက်ထား၍ နောင်ရှားတို့ ဖြိုးတို့ဆို လေးစားရုံလောက်ရှိ၏။

“အပြင်သွားမလိုပါကွာ”

“ခုပဲ အပြင်က ပြန်လာတာ မဟုတ်လား”

“ဖိုးသိကြား၊ မင်းက ဘာပုံလဲ”

လူက စိတ်ညစ်၊ စိတ်ရှုပ်၊ စိတ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားလာရသည့်အထဲ ဖိုးသိကြားပုံစံက ခါတိုင်းနှင့်မတူ စပ်စပ်စုစု ဂျစ်ကန်ကန် လာလုပ်နေသည်မို့ စိတ်တိုသွားရသည်။

“ဘယ်မှ သွားခွင့်မရှိတော့ဘူး အစ်ကို၊ ခြံတံခါးပိတ်လိုက်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို အနားသို့ ကပ်ရောက်လာသူက ဖိုးသိကြား၏ညီ။ ရှစ်ယောက်အုပ်စုထဲမှာ ပါဝင်၏။ ရှစ်ယောက်ထဲမှာ ရှစ်ယောက်က ညီအစ်ကို။ အမြွှာမဟုတ်ပေမယ့် အထက်အောက်အရင်းတွေမို့ ရုပ်ချင်းက ဆင်သင့်သလောက်ဆင်သည်။ မူလက သူတို့နာမည်တွေ ဘယ်လိုရှိမှန်းမသိ။ လေးလေးက

“အကြီးက ဖိုးသိကြားဆိုတော့ အငယ်က ဖားသင်္ကန်းပေါ့”တဲ့။

ဖားသင်္ကန်းက အငယ်မို့လို့ ဖိုးသိကြားလောက်တောင် အဆင်ခြင်မရှိ။ ပိုမိုက်လေ၏။

“ဒါ ဘာအချိုးတွေလဲ”

“ဆရာကျော် ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်၊ အစ်ကိုပြန်လာပြီး လှအေး လာထားလိမ့်မယ်တဲ့”

နောင်ရှား ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်၏။ လျင်လိုက်သည့် ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီမင်းသားကြီး။

“ကုန်းကြောင်း ပြန်ထွက်သွားနိုင်တယ်တဲ့။ ဘယ်မှသွားခွင့်မရအောင် ထိန်းထားပါတဲ့၊ အိမ်ပေါ်မှာထားပါတဲ့၊ တစ်အိမ်လုံး ပြတင်းပေါက်နဲ့ တံခါးတွေအကုန်လုံး သော့ခတ်ပါတဲ့၊ ခြံတံခါးသော့ခတ်ပါတဲ့၊ အစ်ကို အပြင်မရောက်ရှိရေး၊ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ရေး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကြီးလေးသော တာဝန်ပါတဲ့”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ နောင်ရှားအသား ငါးပြားဖိုးနာရင် မင်းတို့သေပြီသာမှတ်”ဟု သူ့တပည့်အတွေအကြောင်း သူသိစွာ မှာလိုက်တာကို ထည့်မပြောဘဲ ဖားသင်္ကန်းက မိုက်ဂိုက်နှင့် ရယ်ပြနေသေးသည်။ နောင်ရှား ဒေါသ ဝုန်းခနဲထွက်ကာ ဘားသင်္ကန်းကို လှမ်းထိုးလိုက်၏။ ဖားသင်္ကန်းကရှောင်၏။ နောင်ရှား ခေါ်သလိုကြီးလာကာ မြင်သမျှ လိုက်ထိုးတော့သည်။

အထိုးအကြိတ် အသတ်အပုတ်ဆိုတာ နောင်ရှား ငယ်တုန်းကသာ ကျောင်းမှာ၊ ရုပ်ကွက်ထဲမှာ နည်းနည်းပါးပါး အတွေ့ ရှိတာလေ။ လောလောဆယ်မှာ ကရာတေးသင်နေရသည်။ မင်းသားလုပ်မည့်သူမို့ လေးလေးအမိန့်က အထိုးအကြိတ်တတ်မှ ဖြစ်မည်တဲ့။ ပညာသင်ခါစ လက်တည့်စမ်းချင်တာမျိုးတော့

မဟုတ်ပါ။ စိတ်ထဲ ကြော့ကွဲနှမ်းဖတ် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားကာ
သေမထူး နေမထူးစိတ် မေါက်နေ၏။ ဘဝကို ဘယ်နေရာမှစေ့
မည်မသိဖြစ်နေ၏။ ခါတိုင်းဆို ဖိုးသိကြားတို့လိုကောင်တွေနှင့်
ရန်ဖြစ်ရင်း တစ်နေရာရာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလျှင် မင်းသားလုပ်မည့်
သူမို့ အလှပျက်မှာလား တွေးမိဦးမှာ။ ခုတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်
အဲသည်မင်းသားလည်း ဖြစ်ဖို့မလွယ်တော့ပါဘူးလေ။

“ကိုရှားနော်၊ ညာနေတာ အဟုတ်ထင်မနေနဲ့”

သူ့မျက်ကွင်းတစ်ဖက်ကို လှလှပပကြီး အထိခံလိုက်
ရသည်မို့ ဖားသကျိုး ဒေါသထွက်လာသည်။ ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်
ထိုးပြေးတက်လာ၏။ ဖိုးသိကြားက သူ့ညီကို ခြေထိုးခံရသည်။
နောင်ရှားထံ မရောက်ဘဲ ဖားသကျိုး မှောက်လျက်ကြီး လဲလေ၏။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဖားသကျိုး ဒေါသတွေက အစ်ကိုဆီ ရောက်သွား
သည်။ အစ်ကိုရောဘာသော ရှောင်မနေဘဲစွတ်ထိုး၏။ ဖိုးသိကြားက
ပြန်ထိုး၊ ညီအစ်ကိုချင်း လုံးထွေးနေစဉ်မှာ နောင်ရှားက ခြေလှမ်း
မြင်သည်။

“မရပါဘူး အစ်ကို”

ကျော်ဇေယျ၏ ကျန်လူမိုက်ခြောက်ယောက်အနက်
လေးယောက်က နောင်ရှား လက်မောင်းတွေ ခါးတွေကို ဖက်ပစ်
လိုက်ပြီ။ နှစ်ယောက်က ဖိုးသိကြား ဖားသကျိုး ညီအစ်ကိုကို
သွားဖျဉ်သည်။ နောင်ရှား ဆောင့်ရုန်းပေမယ့် အကွပ်အညှပ်က
မြဲမြံသည်မို့ အိမ်ပေါ်သို့ပဲ တက်ခဲ့ရတော့သည်။ လေးလေးလာ
လျှင် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပစ်လိုက်ရပေ။

ခြံတံခါးဖွင့်သံ၊ ကားတစ်စီး ဝင်လာသံ၊ အိမ်တံခါး
ဖွင့်သံတွေ အထပ်ထပ် ကြားရသည်မို့ လေးလေး ရောက်လာပြီ
ဟုထင်ကာ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ ဆက်လှုံနေလိုက်သည်။ လေးလေးက
အခန်းထဲထိ ဝင်လာမှာ သေချာ၏။ လေးလေးဟု ဆက်ခေါ်နေ
ပေမယ့် စင်စစ်မှာ အစ်ကိုလေ။

“ဒီမှာပဲ တစ်သက်လုံး နေသွားပါ နောင်ရှားရယ်၊
မင်းဟာ ငါ့ညီပဲ၊ ငါ့စည်းစိမ် တစ်ဝက်တိတိ မင်းဆိုင်တယ်” ဟု
ပြောမလား။

လူဆိုတာ လောဘသားတွေ။ စည်းစိမ်တစ်ဝက်
ခွဲပေးရမှာစိုးရိမ်စိတ်နှင့် တစ်ခုခု လုပ်လေမလား။ ခုကိုပဲကြည့်။
ခြံထဲ အိမ်ထဲ သော့ခတ်ထားလိုက်ပြီမို့ အန္တရာယ်က နီးကပ်လာ
ပြီလား။

“ဟင် ... ဖြိုး”

အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသူက ဖြိုး။

“ဘာဖြစ်လဲ နောင်ရှား”

“ဖြိုး ဘာလာလုပ်တာလဲ”

မေးခွန်းနှစ်ခု ပြိုင်တူထွက်လာသည်။

“မင်း ဘာပြဿနာဖြစ်လာလဲ မသိဘူး၊ အိမ်မှာ ဝုန်းဒိုင်
ကြံ သောင်းကျန်းနေတယ်လို့ လေးလေးတပည့်တွေက
လေးလေးဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်တဲ့၊ လေးလေးက လော

လောဆယ် နိုက်ဆင်း(Night Scene)ရိုက်နေရလို့ မအားဘူး၊ ဖြိုး အမြန်ဆုံးသွားကူညီပါလို့ ဆေးခန်းကို ဖုန်းဆက်တာ၊ ငါ ဆေးခန်းမှာ ဆရာမတစ်ယောက် ရှေ့ထုတ်ပြီး တက္ကစီနဲ့ ပြေးလာခဲ့ရတာ၊ မင်း ဘာဖြစ်လဲ”

နောင်ရှားက ခုတင်ပေါ်လဲလျောင်း စိတ်ပျက်ပုံစံနဲ့ မို့ အေးအေးဆေးဆေးလို ဖြစ်နေသည်။ ဖြိုးက သိပ်စိတ်မပူတော့ဘဲ ခုံတစ်လုံးဆွဲထိုင်ရင်း ဖြည်းဖြည်းပြော၏။ နောင်ရှားထဟက်ခနဲ ရယ်လေသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီ မင်းသားကြီး လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကို ရယ်တာပါ။ ပိုင်လိုက်ပုံ ပုံလိုက်ပိုင်လိုတောင် ပြောချင်သေးတာ။”

နောင်ရှား လျှောင်ရယ် ထပ်ရယ်၏။ ဖြိုးက မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါလား၊ ငါ ပြန်မယ်လို့ ဟိုဖိုးသိကြားတို့၊ ဖားသကျိုးတို့၊ ခွေးသူခိုးတို့ကို သွားပြောကြည့်ပါလား ပြန်လို့ ရမလားဆိုတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မရ၊ ရမှာလဲ”

“စမ်းကြည့်လေ”

ဖြိုး ဧဝေဧဝါနှင့်ပင် ထရပ်၏။ အခန်းဝသို့လာသည်။ အိပ်ခန်းတံခါးတွေက အတွင်းသော့တွေမို့ အပြင်ကခတ်မရတံခါးကို သော့ဖွင့်ထွက်တော့ လေးလေးကိုယ်ပွား ရှစ်ယောက် အနက်မှ လေးယောက်မှာ တံခါးဝမှာ အဆင်သင့်ရှိနေ၏။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့ ကိုဖြိုး၊ ဆရာအမိန့်ပါ။ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကို ဆရာ ပြန်ရောက်မလာမချင်း ကျွန်တော်တို့ ထိန်းထားရမယ်”

မိုက်ဂိုက်ဖမ်းပေမယ့် အဲသည့်ကောင် နည်းနည်းရည်မွန်သည်။ သူ့နာမည်က ထွန်းကျော်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး အစ်ကို၊ ဆရာက လှမ်းပြောလို့ပါ”

“ငါက ဇွတ်တိုးပြန်မယ် ဆိုရင်တော့ကွာ”

“ကျွန်တော်တို့က မပြန်ဖြစ်အောင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တားရမှာပါ”

“ငါတို့မှာလည်း နှစ်ယောက်အင်အားပဲ”

“ကျွန်တော်တို့က ရှစ်ယောက်ပါ”

“မလုပ်နဲ့ ဖြိုး၊ မင်းက သူဌေးသားဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံး ငြိမ်လာတာ ဒီကောင်တွေနဲ့ သွားမယှဉ်နဲ့၊ ငါလို ပြောင်းဖူးပြုတ်ရောင်းပြီး ဘဝကြမ်းခဲ့တဲ့ ကောင်လည်း မရဘူး၊ လိုင်းချင်းက တခြားစီ၊ အေးဆေးပြန်လာခဲ့”

နောင်ရှား လှမ်းပြော၏။ ဖြိုးက နားမရှင်းနိုင်သေးမယ့် နောင်ရှားဆီပဲ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ငါ လုံးဝနာမလည်ဘူး”

“ပြောမယ်၊ ဒီမှာ ဖြိုး၊ မင်းနဲ့ငါက ရုပ်ချင်း ရွေးမရအောင် တူတယ်၊ ဒီတော့ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဘာတော်မလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ လေးလေးလည်း ဘာတော်မလဲ မသိဘူး၊

ငါကတော့ တို့လေးလေး ခေါ်နေတဲ့ ဦးကျော်ဇေယျရဲ့အမေ တူအမေကွဲ ညီ”

“ဘာ”

“ငါ ... ဦးထွန်းဇေယျ သားတဲ့”

အာမေခိုက်ကို ဘယ်လိုမြည်ကြွေးလိုက်မည်မှန်း တောင် မပြောတတ်ချေ။ ဖြိုးပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားရတာ တော့ အမှန်ပါပဲ။

“ငါ ခု အကျယ်ချုပ် ကျသွားပြီ၊ အဲဒီထဲ မင်းလည်းရောက် လာတယ်၊ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ မင်းနဲ့ငါ အမြောဖြစ်ဖို့မျှား တယ်၊ မင်းရော ငါပါ အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ ဟိုဇာတ် လိုက်မင်းသားကြီး ဥစ္စာခြောက်ပြီ၊ ငါလိုကောင်ကို အဓမ္မ ခွဲပေးဖို့ မသဒ္ဓါနိုင်ဘူး”

“လေးလေး ဒီလောက် လောဘမကြီးပါဘူး”

“မပြောနိုင်ဘူး၊ လောဘမကြီးရင်တောင် သူ့အဖေ၊ ငါ့ အဖေလည်း ဆိုပါတော့၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ဆွေပကာသန မျိုးပကာသန အပွန်းအပဲ့ မခံနိုင်လို့ ငါ့ ပါးစပ်ကို ပိုက်ဆံနဲ့ဆိုမလား၊ ဘာနဲ့ဆိုမလဲ တစ်ခုခုလုပ် မှာမို့

“နေဦး နောင်ရှား၊ လောကမှာ ညီအစ်ကိုတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာတာ ရှက်စရာလား”

“အဲဒီညီကို ဘယ်အမေက မွေးခဲ့လဲဆိုတာ သူတို့တွက်ကြံ ချက်ကြဦးမှာကိုး”

“ဘယ်အမေက မွေးခဲ့သလဲ”

“ဒေါ်ခင်မိတဲ့၊ သူတို့အိမ်က အလုပ်သမား”

“နေဦး ... အဲဒီ ဒေါ်ခင်မိ ယောက်ျားက ဦးရင်မောင်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း ဘယ်လိုသိလဲ”

ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။ နီးရာခံတစ်ခု ကို ဆွဲ၍ထိုင်ချပစ်လိုက်ရတော့သည်။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းက ကိုယ်ခန္ဓာ အပေါ်ပိုင်းကို သယ်မထားနိုင်သည့်စွမ်းအား မရှိတော့ ပါ။ ကုလားထိုင်နောက်မှီက ထူမတ်ပေမယ့် ကိုယ်ကိုလျှောချပစ် လိုက်မိသည်။ မျက်စိကိုမှေးစင်း၍ အဝကျဦးကျဦးနှင့်ပင် နောင် ရှားကို ကြည့်ဖြစ်၏။

“မသြာ ... အမြောညီအစ်ကိုပါလား နှောင့်ရှားရယ်”

ရင်းရသည့် အရင်းအနှီးက နည်းနည်းနည်းနည်းနည်းနည်းနည်း တော့ မဟုတ်ပါ။

ဖေဖေဦးသိန်းထိုက်က ဆေးရုံပေါ်မှာ တော်တော် အခြေအနေ ဆိုးနေသည်။ ဤအချိန်မှာ ဝမ်းသာခြင်း ဝမ်းနည်း ခြင်းမျိုး ပြင်းထန်သည့် ခံစားမှုကို လုံးဝမဖြစ်စေရဟု ဆရာဝန် က တင်းကျပ်စွာ တားမြစ်ထားသည်တဲ့။

“မွေးစားသားအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ခြင်း”သည် ဒေါ်အုန်း ဌွင့်နှင့် ခင်မော်နိုင်တို့ သားအမိလက်ချက် သီးသန့်သာလျှင်ဖြစ် လျှက် ဖေဖေဆန္ဒ လုံးဝမပါနိုင်တာ သိပါ၏။ သည်တော့ ရန်သူ တို့ အကြိုက်ကျွေး၍ ပြန်ကပ်ရသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာရွက်စာတမ်း အမွေစားအမွေခံ စာချုပ်လိုဟာမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖေဖေကဖြစ်ဖြစ်၊ ကွယ်လွန် ပြီဖြစ်တဲ့ မေမေကပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်က ဒိုင် ယာရီတို့ မှတ်စုတို့နဲ့ ရေးမှတ်ထားတာမျိုး ...

“ကျွန်တော် ဘယ်ကလာသလဲဆိုတာ သိနိုင်တဲ့ အချက်ကလွဲလို့ ငါးပြားတစ်စေ့ မယူဘူး၊ ကျွန်တော်လာ ရှာပါရစေ”

ကိုယ် အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး နေခဲ့သည့် အိမ်ပေါ်သို့ တစ်နာရီလောက် ပြန်တက်ခွင့်ရဖို့အတွက် နောက်မှပေါ်ထင်ရွှေ ကြာပင် သားအမိထံမှာ မျက်နှာအောက်ကျို၍ အကူအညီတောင်း ရသည်။ ဒါကျတော့ အဲသည်သားအမိက ကူညီသည်။ မြီးမိခင် ဖခင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ထင်ရှားလေလေ ဦးသိန်းထိုက်နှင့် မပတ်သက်တော့လေလေမို့ သည်ကိုစွ အောင်မြင်စေချင်၏။

သို့ပေမဲ့ ဝန်လေးဟန်ပြု၏။ ဖြစ်ထွန်းစေချင်လွန်း ပါလျက် တားမြစ်လိုဟန် ဆောင်ထားမှန်းကို မြီး သိသည်။ သို့ပေမဲ့ ကိုယ့်ဘက်က တင်းမာနိုင်သည့် အခြေအနေမှ မရှိဘဲ။

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ မနိုင်၊ ကျွန်တော် ကျေးဇူးမမေ့ ပါဘူး”

ကိုယ်တစ်သက်လုံး နေခဲ့သည့်အိမ်ပေမယ့် ဖေဖေ အခန်းကို သူတို့က သော့ခတ်အပိုင်စီးလျက် အိမ်ပေါ်ရောက်နေ ကြသူတွေမို့ အလုပ်သမားတွေက မြီးအပေါ် ဘယ်လိုပဲခင်ခင် မြီးဘက်ကဘယ်လိုပဲပါပါ သူတို့ဆီမှာပဲ မြီးအောက်ကျခံရသည်။ ခင်မော်နိုင်တို့ သားအမိကို လျှော့တွက်လို့မရပါ။ ဖေဖေကိုစည်း

ရုံးသိမ်းသွင်းစဉ်က မြီးကိုဆိုလျှင် ခြေဖဝါးထိ လိုက်ဆုပ်စမ်းခဲ့ သည့် သားအမိလေ။

“ကြည့်စမ်း၊ ခြေဖျားတွေ အေးစက်လို့ ခြေအိတ်စွပ်မလား”

သူ့အမေက ဆိုရရှိသေး သူ့သမီးက ပြေးရှာယူပေး၊ စွပ်ပေးပြီး ဖြစ်လေ၏။ ဖေဖေက တပြုံးပြုံး။ ခြံကြီးကကျယ်ပြီး ရပ်ရှင်စတုဒီယိုခြံအဖြစ် သုံးသည်မို့ ဧရာမတိုက်ကြီး၊ သာမန် သစ်သားပျဉ်ထောင်အိမ်၊ တံပေါက်စ စသည်တွေက ဟိုတစ်လုံး သည်တစ်လုံး ဆောက်ပြီးသား အဆင်သင့်ရှိနေသည့် နေရာတွေ ဆီမှာ သားအမိက ပျဉ်ထောင်အိပ်တစ်လုံးပေါ် ခဏလိုလို နေ ဘစ်ဝတ်လိုလို ကားရိုက်ရင်း စတည်းချသလိုလိုနှင့် မဆင်းတော့ ဘဲ တက်နေကာ စားချိန်တန်တော့ တိုက်ကြီးပေါ်တက်လာ။

မီးဖိုချောင် အလုပ်သမားတွေထဲ ဝိုင်းကူသလိုလိုနှင့် ဩဇာပေးကာ ခူးခပ်စားလိုက်ကြတာ။ သည်လိုနှင့် ဖေဖေက စိတ်ယိုင်၊ မုဆိုးဖိုတစ်ဦး အိမ်ထောင်သစ်သူမှာ အထူးသဖြင့် ခလိုညီအစ်ကိုမောင်နှမနည်းပါး၊ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းဖြစ် နေသည့် အမျိုးအစားနှင့် လက်ထပ်မှာကို မြီးကိုယ်တိုင်က သဘောကျ တိုက်တွန်းခဲ့တာ၊ အဲဒါတွေ အတည်ပြုပြီး လက်ထပ် တော့မည့်ဆဲဆဲ ကျခါမှ လက်ထပ်ပြီးချိန်ထိတောင် မစောင့်နိုင်၊ လက်မထပ်မီမှာပင် မြီးကို အဝေးလွင့်စေချင်ပုံနှင့် အကွက်ဆင်ခဲ့ တာတွေက သာဓကလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူတို့က သားရင်းထင်ပြီး လက်မထပ်မီရက်ပိုင်း အလိုမှာ လွင့်အောင် ဖန်တီးခဲ့တာဖြစ်၏။ အဲသည်လို လုပ်မိ သည်မို့ပဲ ဖေဖေက စိတ်ဆိုး၊ သတိလစ်လဲကျ၊ သတိမလစ်မီလေး

မှာ ဖြိုးမွေးစားသားဆိုတာ ပေါ်သွားခဲ့သည်။ ဖေဖေ ဆေးရုံရောက်
သွားသည်မို့ ခုထိ လက်မထပ်ဖြစ်သေးတာကိုပဲ ကံကောင်းလှပြီဟု
ဆိုရမလို ဖြစ်နေ၏။ အဲသည်နေ့က ဒေါ်အုန်းပွင့် ပြေးခေါ်လို့
ဖြိုး လိုက်သွားခဲ့ရတာ။

အဖြစ်အပျက်က အလွန်ရိုးဟောင်းလှပြီဖြစ်သော
လုပ်ကြံမှုပါပဲ။ ရိုးလှဟောင်းလှပြီဖြစ်သည့် လမ်းအိုကြီးတွေက
ခရီးပေါက်တတ်သည်။ ဖြိုး သူတို့နေသည့် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေး
ပေါ်ရောက်သွားတော့ အိမ်ရှေ့ခန်းလိုနေရာမှာ ခင်မော်နိုင်က
ရှုံ့မဲ့လူးလို့မ့် ငိုကြွေးလျက်။

ဖြိုးရောက်လာတော့ လှမ်းဆွဲ၊ ကျုံးထ၊ အိပ်ခန်းထဲ
ပို့ပေးပါပြော။

ဗိုက်အောင့်တယ်ဆိုတာလား ဘာလား သေချာ
တောင် မမှတ်မိတော့ပါ။ ဖြိုးကိုဆိုလျှင် ခေါင်းပေါ်တင်ရွက်ထား
တော့မလောက် အဖြစ်သည်းကြသည့် သည်သားအမိကို ဖြိုးက
လက်လွတ်စပယ် သဘောထားလို့ မဖြစ်ပါ။ ခင်မော်နိုင်ကို အိပ်
ခန်းထဲတွဲပို့သည်။ အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ ခုတင်ပေါ်သို့ ခင်မော်
နိုင် လဲပြိုကျရာမှ ဖြိုးကိုပါ ဆွဲချသွားသည်။ ဖြိုးက ကျောချမှ
ဓားပြမှန်းသိ ဆိုသလို အသိဉာဏ် လင်းလက်၍ ကျုံးရုန်းထချိန်
မှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်က နည်းနည်း၊ ခင်မော်နိုင် သူ့ဘာသာဆွဲ
ချွတ်ထားလိုက်တာက အင်္ကျီရော၊ လုံချည်ရော အားလုံးဖရိုဖရဲ
လုံးထွေးရုန်းကန်နေဆဲမှာပဲ ဒေါ်အုန်းပွင့် ကွက်တီအစီအစဉ်နှင့်
ဖေဖေဦးသိန်းထိုက်ကို ခေါ်ချလာခဲ့တာ။

“တောက်”

တောက်ခေါက်သံကြားမှ ခပ်မော်နိုင်က ဖြိုးကိုလွှတ်
သည်။ သမားရိုးကျ ထုံးစံအတိုင်း ရှက်လှချည်ရဲ့ပုံစံနှင့် ဦးသိန်း
ထိုက်ထံ အင်္ကျီမနိုင် ထဘီမနိုင် ပြေးကပ်သည်။

“မင်းကို ပညာအတော်ဆုံး၊ အကျင့်စာရိတ္တ အကောင်းဆုံး
နဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အပြည့်စုံဆုံးဖြစ်အောင် နွေဦး စေတနာ
လွန်ခဲ့သမျှ ငါပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သမျှ အချိန်တန်လို့ ဗီဇပြ
သလား ခွေးကောင် ...

“ဖအေတူသား၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်ပြည့်တာနဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ကို ဖျက်ဆီးဖို့ကြိုးစားတဲ့ ဗီဇသွေး မင်းကိုယ်ထဲ
မှာ ရှိနေမှန်းသာသိရင် အစကတည်းက မမွေးစားခဲ့ဘူး။
မင်းအဖေရင်းသာဆို မင်း ငါယူမယ့်မိန်းမကို မင်း ဒီလို
စော်ကားမလား ...

“အဲဒါပဲ၊ ဝမ်းနဲ့မလွယ်တော့ သားမမည်ဘူးဆိုတာ၊
မင်းလို သန္ဓေဆိုးနဲ့ကောင်ရဲ့ မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး။
ငါ့မျက်စိရှေ့ကထွက်သွား”

ဖေဖေ ဒေါသနှင့် ဆက်တိုက်ပြောချသည့် စကား
ကို ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဖြစ်လိုက်ပါ။ အံ့ညွဲလွန်းစိတ်နှင့်
ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားရသည်။ တုန်လှုပ်လွန်းစိတ်ဖြင့် အသက်မရှူ
မိတော့သလောက် ငြိမ်ကျသွားမိသည်။ သေငယ်သေ၏ ဆိုသည့်
စကားနှင့် ထပ်တူညီသည်။ အဲသည်အခိုက်အတန့်မှာ ဖြိုး အသက်
ရှူရပ်သွားသည်။ သေသည်နှင့်မခြား။

ဖေဖေ လဲကျတော့မှ အသက်ပြန်ဝင်၊ ပြေးပွေ့၊
လှုပ်ခေါ်၊ ပြေးလွှားစီစဉ်၊ ဆေးရုံတင်ပြီးတော့ အိမ်ပြန်လာ။

အဝတ်အစား နည်းနည်းပါးပါးနှင့် မေမေပေးထားသည့် မုန့်ဖိုး
လေးတွေယူ၍ အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့သည်။ မိမိဘယ်ကလာသနည်း။
ဖေဖေက အဖေရင်းမဟုတ်လျှင် မေမေကရော ဆိုတာတွေနောက်
မှ စဉ်းစားမိသည်။ အဲသည်တုန်းကတော့ ပုထူနေခဲ့တာပါပဲ။

ခုကျမှ ပြန်ရှာရမည်ဆိုတော့ ခင်မော်နိုင် ဆိုသည်
အမျိုးသမီးလက်ထဲ ဖြီး ရှစ်တန်းအောင်စဉ်က ခြောက်ဘာသာ
လုံး ဂုဏ်ထူးထွက်သည်မို့ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဆုချခဲ့သည့် တစ်ဘတ်
သား ရွှေဆွဲကြီးကို ထည့်ရသည်။ ဖေဖေအခန်းထဲ၊ ဖေဖေမီးခံ
သေတ္တာထဲ၊ ဖေဖေအလုပ်စားပွဲတွေထဲ မွှေနှောက်ရှာရသည်။
အိမ်မှာ မေမေရှိစဉ်က ဝတ်ခဲ့သည့် လက်ဝတ်လက်စားတွေမထား
လိုသာ တော်တော်သည်။ ငွေလည်း သိပ်များများထားလေ့မရှိ။
ဖေဖေက ချက်လက်မှတ်နှင့် သုံးတာများသည်။ လုပ်ငန်းကြီးကို
သူမို့ ငွေသားအနေနှင့် ရေတွက်မနေအားပါ။ အိမ်မှာ ဖေဖေမရှိ
ပေမယ့် ရွှေငွေဥစ္စာ သိပ်မကျန်ခဲ့ချေ။

ကျန်ခဲ့သလောက်တော့ ကုန်ပြီ။

“ဘာတွေလဲ”

သားအမိနှစ်ယောက်က အနီးမှာ ထက်ကြပ်ပါလာ
သည်။ ဖြီး ဘာမျှမတွေ့ပါ။ မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ဖေဖေအလုပ်နှင့်
ပတ်သက်သည့် စာရွက်စာတမ်းဖိုင်တွေရှိသည်။ အိမ်ဂရန်၊ မြေ
ဂရန်၊ ကားစာချုပ်တွေရှိသည်။ ဟိုသားအမိက ဒါတွေကို စက္ကူ
တွေပဲဟု မှတ်ယူလေသလားမသိ။ ဘာမျှယူမထား။ ငွေသားလောက်
ပဲ မက်ရကောင်းမှန်းသိ၏။ ဖြီးက အရေးမကြီးလေဟန်နှင့် လှန်
လှောသည်။ ဖြီးယူခဲ့တာ စာရွက်ပိုင်းလေးတစ်ခုတည်းသာ။

စက္ကူက တစ်ရွက်အပြည့်မဟုတ်သည့် အပိုင်းအပြတ်
ခပ်စုတ်စုတ် ခပ်နွမ်းနွမ်းပြောင်လေးပေါ်မှာ စာတစ်စောင်ရေး
ထားသည်။

“ဦးသိန်းထိုက် ...

ကျွန်တော် မကျန်းမာ၍ ဆေးဖိုးနည်းနည်းပေးပါ။
ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လုပ်ချင်၍ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ဘယ်
တုန်းကမှ မနှောင့်ယှက်ခဲ့တာ ခင်ဗျား သိသားပဲ။ အခု
သေရေးရှင်ရေးမို့ တောင်းတာပါ”

စာမှာ လက်မှတ်ထိုးမထားပေမယ့် အောက်နားတွင်
ရေးထားသည့် လိပ်စာပေါ်မှာ နာမည်ပါလာသည်။ ရင်မောင်တဲ့။
သိပ်စာက ရန်ကုန်နှင့် နည်းနည်းလှမ်း၏။ မြို့ပြင်ထွက်ပြီးမှရှာ
ရှာဖွေဖွေ သွားရမည့် နေရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ စာကအပေါ်ယံ
ကြည့်လျှင် ဘာမျှအရေးမကြီးပါ။ သာမန် ငွေတောင်းစာသက်
သက်ဖြစ်၏။ ဖေဖေမှာ လုပ်ငန်းကြီးတွေ စီးပွားရေးအကွက်
အကွင်းတွေ များစွာထဲ ပါဝင်ပတ်သက်နေရသူမို့ တပည့်တပန်း
ခါသလို လက်ဝါးဖြန့်သူတွေလည်း ပေါလှသည်။ ဖေဖေပေး
ကျေးဇူးထောက်ပုံရသူတွေ အများကြီးရှိသည်။ လူကိုယ်တိုင်လာ
ဆောင်းကြ၊ လူကြိုနှင့်တောင်းကြ၊ စာရေးတောင်းကြသူတွေ ကြို
နူးပေါင်း များလှပါပြီ။ စာရလျှင် ဖတ်ကြည့်ပြီး ပေးသင့်သလောက်
ပေးပြီးသည်နှင့် ဖေဖေ လွှင့်တန်လွှင့်ပစ်။ သည်လိုစာမျိုးကိုဘယ်
တုန်းကမျှ တဖြတ်တနိုး အရေးတကြီး သိမ်းထားသည်ဟူ၍
မရှိခဲ့ချေ။ အခု မီးခံသေတ္တာထဲတောင် ထည့်သိမ်းသည်ဆိုတော့
သန်းပြီလေ။

ပြီး အဲသည်စာလေးကို ယူခဲ့သည်။ ဦးရင်မောင် ရှိရာသို့ လိုက်သွားခဲ့၏။

ဦးရင်မောင် ဆိုသူက အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက် အနေအထားနှင့်ပင် ရှိနေရှာသည်။

“သေမယ့်ရက်ကို အိပ်ရာထဲက စောင့်နေသလိုပဲ ကွာ” ဟု တုန်ယင်စွာ ပြောရှာ၏။

“ဒါပေမဲ့ အသက်ထွက်မယ်ဆိုရင်တောင် သက် သောင့်သက်သာ ထွက်နိုင်အောင် အသက်မထွက်ခင်စပ်ကြားမှာ ဆေးနဲ့ဝါးနဲ့ ဆရာဝန်နဲ့၊ စားချင်တာလေး စားခွင့်ရအောင်၊ ပြုစု မယ့်သူနဲ့၊ စိတ်လက်ချမ်းသာခွင့်ရအောင် မင်းအဖေ ကူညီထားတဲ့ ကျေးဇူးကို ငါ နောင်ဘဝမှ ဆပ်ခွင့်ရတော့မယ်ထင်တယ်” ဟု ပြောရှာ၏။

“ဝေဒနာကို ခံသာအောင် ဆေးနဲ့ဝါးနဲ့ ကူညီထား တော့ ဘဝကူးအတွက် တရားလေးရှုမှတ်ရာမှာတောင် စိတ်ဖြောင့် ရတယ်၊ မင်းတို့သားအဖကျေးဇူး မမေ့ပါဘူးကွာ၊ ဖြစ်ရာဘဝက ဆပ်ပါ့မယ်” တဲ့။

“ကျွန်တော် ဦးသိန်းထိုက် သားပါ” ဟု ပြောလိုက်ရုံ နှင့် ကျေးဇူးစကားကို ဆိုရှာ၏။ ဦးရင်မောင်မှာ ငယ်စဉ်က ဘယ်ပုံစံရှိခဲ့မှန်းမတော့ မသိ။ ခုတော့ စိတ်နှလုံးသား နူးညံ့သိမ်မွေ့ နေသည်။ ဖေဖေကို ကျေးဇူးတင်နေသည်။ မလွန်ဆန်နိုင်သည့်

သေခြင်းတရားမို့သာ အန်မတုနိုင်တာ၊ ဝေဒနာကို အသက်သာဆုံး ဖြစ်အောင် ဖေဖေပဲ ရက်ရှည်လများ ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ ထောက်ပံ့ ထားပုံရ၏။

“ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ”

ဦးရင်မောင် ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိဖခင် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေနိုင်သည်ဟု တွေးမိသည်မို့ အညွှန်းနာမ်စားကို ဘယ်လိုသုံး ရမှန်းမသိပါ။

“မေးနိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ ဦး ဖြေမှာပေါ့”

“ဦး” ဟု သုံးသည်မို့ ဦးရင်မောင်၏ ပါးရိုးငေါငေါ မျက်နှာကို စူးခနဲကြည့်ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော့်မေးခွန်းကြောင့် စိတ်ထိခိုက်သွားရင် ခွင့်လွှတ် ပါ”

ဦးရင်မောင် မျက်နှာမှာ လက်ကျန်သွေးလေးတွေ ထွက်ပြေးလေသလားတောင် ထင်ရ၏။

“ကျွန်တော် ဘယ်သူ့သားလဲ သိချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန် တော့်ကို ပြောပြပါ”

လူနာအကဲကိုခတ်ရင်း မေးခွန်းကို အနူးညံ့ဆုံးလေ သံနှင့်ပြောရသည်။ ဦးရင်မောင် တော်တော်လေး စိတ်လှုပ်ရှား သွားပုံရသည်။ ပြီးတော့မှ သူ ရှုမှတ်နေကျတရားဖြင့် သမာဓိ ပြန်ထိန်းလိုက်ပုံနှင့် ခေတ္တမျှ မျက်စိမှိတ်ထားလေ၏။

“အေးလေ၊ ကာယကံရှင် သိချင်ရှာမှာပေါ့”

ဘယ်လိုသိလာလဲတွေ ဘာတွေ မေးမနေတော့ပါ။ သည်ကိစ္စတွေကို ခရေစေ့တွင်းကျ စေ့လိုပုံလည်း မရှိတော့။

သူ့အတွက် အချိန်ဆိုတာကလည်း နှစ်ရှည်လများ သိပ်ကျန်တော့ တာမှ မဟုတ်တာ။ လောကလူသားတွေကြားထဲ ပါဝင်ပတ်သက် စွက်ဖက်လို့စိတ်လည်း ကင်းပြီထင်၏။ ကိုယ်စီကိုယ်င ခန္ဓာလေး တွေ ပြည့်ဝရာကြပါစေဟု ကောင်းမှုလေးတွေ တတ်နိုင်သလောက် ပြုသွားချင်ပုံတော့ရသည်။

“ခင်မိသားပေါ့ကွယ်၊ ခင်မိဆိုတာ ဦးရဲ့ဇနီး”

တခြားအချိန်ဆိုလျှင် ဤအကြောင်းအရာတွေပြော ဖို့အတွက် ဘယ်လိုသဘောထားမည်မသိ။ ခုချိန်မှာတော့ သွေး အေးစွာ ပြောနိုင်သလောက် ပြောပြသွားဖို့ ဆန္ဒရှိပုံရသည်။

“အဲဒီ ဒေါ်ခင်မိ၊ ကျွန်တော့်အဖေ ရှိသေးလားခင်ဗျ”

“ဆုံးရှာတာ ကြာပါပကော”

“ကျွန်တော့်အဖေကကော”

ဦးရင်မောင် ခေါင်းခါသည်။

“ဦးမဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ ပြောပါရစေ၊ မင်းအဖေ ဦးသိန်း ထိုက်ကိုပဲ ပြန်မေးပါ၊ ဦး ကတိပေးထားရလို့ပါ”

“ဒါဆို တစ်ခုမေးပါရစေခင်ဗျာ၊ ဦး ဖြေနိုင်ရင် ဖြေပေး ပါဦး၊ ဦးသိန်းထိုက်က ကျွန်တော့်အဖေ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်ပေါ့နော်”

“အဲဒါ မသေချာဘဲနဲ့ ဦးဆီမှာ လာအစ်တာဆိုရင်တော့ ခင်မိသားဖြစ်ကြောင်း ပြောမိတာတောင် မှားပြီထင်ပါရဲ့၊ လူလေးရယ်၊ ဦး နားချင်ပြီ၊ နောက်ထပ်မေးခွန်းတွေ မလာပါနဲ့တော့၊ ထောက်ထားရမယ့် ကျေးဇူးတရားတွေ လည်း ရှိသေးတယ်”

သေကောင်ပေါင်းလဲ လူမမာတစ်ဦးထံမှ အဖြေကို အခမဲ့ညှစ်ထုတ်မယူရက်တော့ပါ။ ဖြည်းညှင်းစွာပြောပြီး မျက်စိ မှိတ် တရားမှတ်နေပြီမို့ ဖြိုး ပြန်လာခဲ့ရသည်။ နောက်ထပ်အနောင် အယုတ် သွားမပေးချင်တော့တာနှင့် ဦးရင်မောင်ထံ မရောက်ဖြစ် တော့တာပါ။

ခုတော့ အမေက ဒေါ်ခင်မိဆိုတဲ့ အိမ်ဖော်အမျိုး သမီး၊ အဖေက ဦးထွန်းဇေယျဟူ၍ သိလိုက်ရပြီ။ လေးလေးနှင့် က အဖေတူအမေကွဲ ညီအစ်ကိုတွေပေါ့။ အဖေတူအမေတူဖြစ်ပါ လျက် မွေးနေ့ချင်းက သုံးရက်လောက်ကွာပြီး တကွတည်းဖြစ် သွားရသည့် အမြဲညီအစ်ကိုအကြောင်း ပြောပြနိုင်သူ ဘယ်သူ များ ရှိလေမလဲ။

အဲသည်ညက ကျော်ဇေယျ အိမ်ပြန်မရောက်ပါ။

စိတ်ထဲ ကျဉ်းကျပ်သလိုတော့ရှိသည်။ သို့သော် ကောင်းမွန်စွာ အိပ်စက်အနားယူခွင့်ရသည်။ အတွေးစုံ မွန်းကျပ်မှု ဖြင့် အိပ်ချိန်မပြည့်တာတော့ တစ်ပိုင်းပေါ့လေ။ နံနက်မိုးလင်းတော့ စားသောက်စရာတွေက အလျှံပယ်အဆင်သင့်ဖြစ်နေ၏။

နောင်ရှားက ဘာကိုစောက်ချ စိတ်ဆိုးရမည်မှန်း မသိပေမယ့် တရူးရှူး တရားရှား ဖြစ်နေ၏။ ဖြိုးကတော့ ခပ် အေးအေးပဲ တွေးနေလိုက်သည်။ လေးလေး ဘာသဘောနှင့်ဘာ တွေ့လျှောက်လုပ်နေသလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရပါ။ နောင်ရှားထင်

သလို လေးလေးက အမွေမပေးချင်တာလား။ ဦးထွန်းဇေယျာဇာတ် သိက္ခာကို တစ်နည်းနည်းနှင့် ထိန်းသိမ်းမှာလား၊ ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် လေးလေး တရားပါသည်။

“အမွေမပေးချင်လို့ မပေးလည်း စိတ်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး ကွာ၊ သူတို့ပစ္စည်း သူတို့ပေးချင်မှ ပေးပစေပေါ့၊ မယူချင်ပါဘူး”

မိန်းမသားတွေသာ ဆိုလျှင်တော့ လေပြင်းမုန်တိုင်း ကျ၍ ကွဲကွာသွားရသည့် ကျေးညီနောင် ယခုမှ ပြန်ဆုံရသလို တစ်ယောက်လည်ပင်း တစ်ယောက်ဖက်၍ ပါးချင်းအပ်ကာ ငိုမိကြမှာသေချာ၏။ ယောက်ျားသားတွေဆိုတော့ မငိုဖြစ်ပါ။ တစ်ယောက်သိထားသမျှ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြန်ပြောရင်း ခံစားမှုချင်းသာ ဖလှယ်ဖြစ်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဘာကိုမှန်းမသိ ကြေကွဲနာကျင်မှုတော့ ဖြစ်ထွန်း၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမြှာညီအစ်ကို ပြန်ဆုံရတာကိုတော့ ဝမ်းသာကြရပါ၏။

“ငါကလည်း မမက်ပါဘူး၊ တို့ကို အကျယ်ချုပ်လိုလို ဘာလိုလို လုပ်ထားတာကိုပဲ မကြိုက်တာ၊ သူ့တပည့်လူမိုက် ရှစ်ယောက် စောင့်ကြည့်ခိုင်းတာကို နည်းနည်းမှ မခံချင်ဘူး”

ကျော်ဇေယျမှာက လူမိုက်တကယ်လိုသည်။ မိန်းကလေးတွေက လူပျိုအကယ်ဒမီမင်းသားမို့ သည်းသည်းလှုပ်ကြိုက်ကြသည်။ ပညာကလည်း တတ်သေး၊ ဝိုက်ဆံကလည်း ချမ်းသာသေး၊ နာမည်ပျက်ကျတော့မရှိ။ အကျင့်စာရိတ္တ မိန်းမသနာ

အရက်၊ ဆေး၊ ဝဲ ဆိုတာမျိုးကျတော့လည်း ကင်း၏။ နာမည်ကောင်းသာ မွေးထွက်လာသည် ဆိုတော့ ကျော်ဇေယျကသာ အတည်ယူမည်ဆိုလျှင် လက်ထပ်ခွင့်ပေးဖို့ မဆွတ်ပါဘဲ ညွတ်ကျနေသည့် ပန်းခိုင်လို မိန်းမသားတွေက တဖွေးဖွေး လှုပ်လှန်းပါးဖို့ ယောက်ျားတွေဘက်က ကြည့်တော့ မျက်စိနောက်စရာကောင်းနေသည်။ ကျော်ဇေယျသည် ယောက်ျားချင်း မနာလိုစရာဖြစ်နေသည်။ နေရင်းထိုင်ရင်း ကြည့်မရချင်စရာ၊ ချောင်းရိုက်သချင့်ဒွယ် ရိုက်ကွင်းရိုက်ပေါက်လို ဖြစ်နေရတော့သည်။

စင်စစ် လောကသဘာဝပေပဲ။

သည်တော့ ကျော်ဇေယျ စတော့ချ်ရိုးမှာ သီချင်းဆိုနဲ့သွားလျှင်၊ လူကြားထဲ ပွဲလမ်းသဘင်လိုမျိုးမှာ လူသိနတ်ကြားသွားပြီဆိုလျှင် အခြွေအရံက လိုကိုလိုအပ်သည်။ သရုပ်ဆောင်ရဲမက သီချင်းပါဆိုသည်မို့ ကျော်ဇေယျ သီချင်းဆိုတုန်း စင်ပေါ်ခဲပျံတက်လာလျှင်တောင် ဆီးဖမ်းပေးမည့်လူလို၏။ ပန်းပွင့်ပျံဘက်လာလျှင်ရှိစေ၊ လိမ္မော်သီးပျံ၊ ပန်းသီးပျံ၊ သကြားလုံးပျံဆိုလျှင်တောင် ဆီးဖမ်းရသည်သာ။

အဲသည် အခြွေအရံတွေက ကျော်ဇေယျ၏တစ်သွေးတစ်သံ၊ တစ်မိန့်။ တစ်ဩဇာတည်း အညောင်းခံသူတွေမို့ ခါတိုင်းချိန်မှာ ဘယ်လိုခင်ခင် ခုချိန်မှာတော့ ပြီးနှင့် နှောင့်ရှားကို နေ့သူလို သဘောထားနေကြမည်သာ ဖြစ်တော့သည်။

“လေးလေးမှာ အစီအစဉ်ရှိနိုင်ပါတယ်။ ညက ပြန်မလာကတည်းကိုက ဘယ်သွားပြီး ဘာတွေလျှောက်လိုက်နေရသလဲမှ မသိတာ”

“ဘာလိုက်စရာလိုလဲ၊ ဦးထွန်းဇေယျ ဒေါ်ခင်မိသားတွေ သူညီတွေ သူ့အိမ်ပေါ် ရောက်နေပြီပဲ”

“စိတ်ကိုနည်းနည်းလျှော့ပါလားကွာ၊ လေးလေးက သူ့အိမ်သူ့ရာကြီးတော့ ဘယ်ပစ်ပါ့မလဲ၊ ပြန်ရောက်လာမှာပဲ အဲဒီအခါမှာ အကြောင်းစုံ သိရမှာပေါ့”

“အကြောင်းစုံက သိပြီးပြီပဲ၊ အကြောင်းစုံ မသိခင်ကမှ ငါ့မှာ အဖေရယ်လို့ ရှိသေးတယ်၊ အခုကျမှ ငါ့မှာ အဖေရော အမေရော မရှိတော့ဘူး၊ ငါတို့ ကံဆိုးလှချည်လား ဖြီးရာ”

“ကံကောင်းတာကျတော့ မင်း ဝမ်းမသာဘူးလား၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ညီအစ်ကိုအရင်း ဖြစ်နေတာ၊ ရွေးမရ ခွဲမရအောင် တူတဲ့ ချွတ်စွပ်တူနှစ်ယောက်ဟာ သူစိမ်းသူငယ်ချင်းတွေလို ခင်နေရာက အမြွှာအပြစ် ချစ်ခွင့်ရသွားတာ”

ဖြိုးက ငြိမ်းချမ်းပြီးလေးနှင့် ဖြည်းဖြည်းပြောသည်။
“နောင်ရှား ဖြိုးကို စူးခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။”

ဖြိုး သဘောကောင်းလှချည်လား။

အတွေးထဲသို့ တပေါင်းက ပျတ်ခနဲ ခုန်ဝင်သည်။ တပေါင်းကို မိမိချစ်သလို ဖြိုးကရော မချစ်ဘဲ နေမတဲလား။ သူငယ်ချင်း မောင်နှမလိုပဲ ခင်ပါသည်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား။ နောင်ရှားအတွက် တမင်ရှောင်ပေးတာလား။ တပေါင်း တကယ် ချစ်တာဟာ ဖြိုးလား၊ နောင်ရှားလား။

အတွေးတွေက မီးမိုးမွန်သလောက်ကို ခေါင်းနောက် မျက်စိပူ ကျိန်းစပ်လှချေ၏။

“တယ်လီဖုန်း ဆက်ခွင့်ရှိသလား”

နောင်ရှားက ခပ်ချဉ်ချဉ်ပုံစံနှင့် မေးသည်။ ဖိုးသိကြား ပြီး၍ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒါလောက်မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် လုံးကို တစ်နေရာတည်းမှာ ရှိနေစေချင်တဲ့ သဘောနဲ့ စုထားပေးရပါ”

“တို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲ သိလား”

အိပ်ရာထ မျက်နှာသစ် ရေမိုးချိုးကြတော့ သည်အိမ်မှာရှိသည့် အဝတ်တွေပဲ ဝတ်ထားကြသည်မို့ ဘောင်းဘီတွေ၊ နှာကင်တွေနှင့် ပုံစံတူ ဖြစ်နေ၏။

ဖိုးသိကြားတို့ ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကိုရော သိလား”

ဖားသကျိုးက ဝင်မေးသည်။

“အကွဲအပြားကြီး၊ ကြည့်နိုင်မှ ဆင်သလိုရှိတာ၊ လာစမ်း မနေနဲ့၊ ဒါ ... ဖိုးသိကြား”

“မှားပြီ အစ်ကို ... ဖားသကျိုး”

“အမှတ်မှားတာ၊ ရုပ်ချင်းက ရွေးရတယ်၊ အမြွှာမှမဟုတ်ဘဲ၊ အထက်အောက် ညီအစ်ကိုဆိုတာ ဘယ်သိပ်တူမလဲ”

“အစ်ကိုတို့ကျတော့ ဘာမှမတော်ဘဲ အရမ်းတူတယ်နော်”

ဖြိုးနှင့်နောင်ရှားတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သက်ပြင်းမောက်ချ၍ မသက်မသာပြီးဖြစ် ချင်း တူသွားလေ၏။

“ဟိုအရင်ကဆို ဒီအိမ်ကို ဝင်ထွက်တာ အစ်ကိုဖြိုး တစ်ယောက်ပဲရှိတော့ မှတ်မိစရာမလိုဘူး၊ ဒေါက်တာမိုးမြင့်နဲ့ အတူတူ အစ်ကိုနောင်ရှား ပါလာမှ ရှုပ်ကုန်တာ”

“ကွဲပြားတာ တစ်ခုခု မင်းတို့ မှတ်မထားဘူးလား”

“အစ်ကိုဖြိုးက ဘောင်းဘီတို့ တီရှပ်တို့ ဝတ်တယ်၊ အစ်ကိုနောင်ရှားက ပုဆိုးနဲ့ ရှပ်အင်္ကျီဝတ်တယ်”

“မတတ်နိုင်လို့ကွ၊ ဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ်နဲ့ နိုင်တီသနီ ဒီခိုင်း လုပ်ချင်တာပေါ့”

“နိုင်တီသနီဒီခိုင်း လုပ်ချင်ရင် ဝလာမှဖြစ်မှာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“နိုင်တီသနီ သင်္ကြန်စာအလိုအရ”

“ထွက်ပြီလား သင်္ကြန်စာ”

“ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲမှာ ထွက်နေပြီ”

“အင်း ... ပြောပါဦး”

“တာစားမှာ သုံးခုရှိတယ်တဲ့၊ အက်စ်အီး(S.E)ရယ်၊ အက်စ်အီး(F.E)ရယ်၊ ဖက်တီး(Fatty)ရယ်၊ လူက ဗိုက်ပွဲပြီး ဒေါ်လာရှာနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်၊ အက်စ်အီးကားစီးရမယ်”

“သေချာတယ်၊ ပိန်နေတာနဲ့တင် တို့နှစ်ယောက်လုံး ထာမစားတော့ဘူး”

“အစ်ကိုတို့ ပိန်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကြည့်ကောင်းရုံ စစ်တာ”

“တော်ပါပေရဲ့ကွာ၊ ကိုးဆယ့်သုံးခုနှစ်ထဲမှာ မင်းအဖြောအဲဒီလို ချိုသာပါ၊ မနေ့ညက မျက်နှာပေါက်မျိုးကတော့ ရိုက်ပေါက်ပဲ”

“ဆရာပြောသလို နေရတာပါ အစ်ကိုတို့ရာ၊ ကြည့်ကြက်ပြီး ခွင့်လွှတ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ဗျား အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်းပါပဲ ကျေးဇူးရှင်”

ဖိုးသိကြားနှင့် ဖားသကျိုးက ရယ်နေ၏။ နောင်ရှားက တယ်လီဖုန်း သွားလှည့်နေပြီ။ ဖြိုးက ရိုဝေဝေငေးရင်း ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲကြည်နူး ဖြစ်ရ၏။ ဆန်ကျင်ဘက်ခံစားချက်နှစ်မျိုးက ရင်ထဲသို့ ပြိုင်တူဝင်ကြသည့်အခါမှာ တစ်ယောက်စာခြေကုပ်လေးထဲ လူနှစ်ယောက် နေရာလုရသလို တွန်းထိုးကျဉ်းကျပ်မှုများစွာ ဖြစ်ထွန်းသည်။ အဲသည် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုကို ရင်ခွင်နှင့်ခံယူရသည်မို့ နာကျင်မှုက ပြင်းထန်ရပါ၏။

“တပေါင်းလား၊ ဦးဦးတို့ အန်တီတို့ရော ရှိလား”

“နောင်ရှား မဟုတ်လားဟင်”

တပေါင်း မိဘတွေကို ဦးဦး၊ အန်တီဟု နှစ်ယောက်လုံးကခေါ်၏။ အသံချင်းကလည်း ဆင်တူသည်။ သည်ကြားထဲမှာမှ နောင်ရှား မဟုတ်လားဟင် ... ဟု တပေါင်း မေးနိုင်၏။ နောင်ရှား ထိတ်ခနဲ ပျော်သွားရပြီးမှ နောင်ရှားကို နောင်ရှား အမှတ်နှင့် မေးလိုက်တာလား၊ နောင်ရှားယောင်ဆောင်ထားသည့် ဖြိုးကိုမို့ တမင်မေးတာလား မဝေခွဲနိုင်ပြန်သည်မို့ အပျော်လေး မှိန်ရပြန်သည်။

“လေးလေးအိမ်မှာ ဖြိုးအဖြစ် ရောက်နေပြီး ဝါသနာ အလျှောက် မင်းသားဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ နောင်ရှား”

“အဲဒါဆို တပေါင်းချစ်တယ်လို့ ပြောထားတဲ့ နောင်ရှားပဲပေါ့”

နောင်ရှား အပျော်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းခနဲ ထိန်လက်ကြည်လင်သွားလေ၏။ ဖြိုးက လှစ်ခနဲ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်ပြီးမှ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သည်။ ဖြိုးလှည့်သွားချိန်မှာ နောင်ရှားက ဖြိုးထံ လှည့်ကြည့်၏။

“အသံချင်း ဘယ်လိုတူတယ်ပြောပြော တပေါင်းခွဲနိုင်ပါတယ်”

“ရုပ်ချင်းကော”

“ခွဲနိုင်ပါတယ်၊ နောင်ရှားက ဖြိုးအဖြစ်နဲ့ လေးလေးဆီ လာနေပေမယ့် နောင်ရှားမှန်း သေချာပြီးမှ တပေါင်းက ချစ်တယ် ပြန်ပြောခဲ့တာပဲ။ ဘာလဲ ... ဘာစမ်းသပ်ချက် တွေလုပ်ဦးမလို့လဲ၊ ဖြိုးဟာ တပေါင်းရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ် ချင်း၊ ဖြိုးအတွက် တပေါင်း အနစ်နာခံစရာတို့၊ အကြင်နာ ပေးစရာတို့ ကြိုလာရင် တပေါင်းပေးမှာ ...

“အဲဒါကို သဝန်လည်း တိုမနေနဲ့ဦး၊ ဖြိုးဟာ တပေါင်းရဲ့မောင်လေးလို့ ပြောလည်းရတယ်၊ အစီကိုဆို လည်း မှန်တယ်၊ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်တယ်၊ အဲဒီအတွက်ကိုတော့ လက်ခံနိုင်ဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထား နော်”

“တို့နားလည်ပါတယ်”

“ပြောပါဦး၊ စောစောစီးစီး ဖုန်းဆက်တဲ့ကိစ္စ၊ ခါတိုင်းဆို ဒီအချိန် ကရာတေး ကစားနေရတာ မဟုတ်လား၊ ဆရာ မလာဘူးလား၊ ဒီနေ့”

“ဦးဦးနဲ့ အန်တီ အားရင် ဆရာ့ကိုပါ ဝင်ခေါ်ပြီး ...”

“အန်ကယ်လ်မိုးမြင့်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အဖေလည်း ပါစေချင်တယ်၊ အဖေဦးစစိုးကို ပြောတာ”

“ဘာတွေဖြစ်နေလဲ နောင်ရှား”

“သေချာနားထောင်ဦး၊ အဲဒီလူကြီးတွေရယ်၊ တပေါင်းရယ် လေးလေးအိမ်ကို လာခဲ့စေချင်လို့”

“ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး၊ တို့လည်းမပြောတတ်ဘူး”

“ဟင် ... တပေါင်း စိတ်ပူလိုက်တာ”

“ဖြိုးဖေဖေ ဦးသိန်းထိုက်ပါ ပါရင်ပိုကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အားလုံး ခေါ်ခဲ့ပါမယ်၊ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ ပြောပါဦး၊ အရမ်းစိတ်ပူသွားပြီ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ လေးလေးအိမ်မှာ တို့ရော၊ ဖြိုးရော ရှိတယ်”

“ဖြိုးရော ဘာဖြစ်နေလဲ”

“သူလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တို့နှစ်ယောက်အိမ်ထဲ မှာပဲ နေရတယ်၊ ဘယ်မှမသွားရဘူး၊ အိမ်သော့ ခြိသော့ ခတ်ထားတယ်၊ လေးလေးစာပည့် သရဲရှစ်ယောက်စောင့် နေတယ်”

“ဟင် ... လေးလေးကကော”

“ညတည်းက ပြန်မလာဘူး”

“တပေါင်း ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်”

“ကျေးဇူး”

ဝါကျမဆုံးမီ လိုင်းပြတ်သွားသည်။ တပေါင်း ချက်ချင်း ဆောင်ရွက်တော့မှာ သေချာ၏။

ဖိုးသိကြားက ရယ်နေသည်။

“ကျွန်တော် သရဲလောက် အရုပ်ဆိုးလို့လား” ဟု မေး၏။ ညတုန်းကပုံစံဆိုလျှင် တော်တော်ကိုအချိုးမပြေ နောင်ရှားစိတ်တိုတိုနှင့် ထိုးကြိတ်တော့ နာအောင်ကျင်အောင် သေချာပြန်မလုပ်ဘဲ ရှောင်ရုံတိမ်းရုံလောက် လုပ်နေရတာကိုပဲ တော်တော်ခံပြင်းနေပုံနှင့် ဒေါသမျက်နှာက တော်တော်ဆိုးနေသည်။ ခုနံနက်ကျတော့ မျက်ခွက်တစ်ခုလုံး ပုရွက်ဆိတ်တက်တော့မလောက် ချို့နေ၏။ ညတုန်းက လေးလေး ဖုန်းထပ်ဆက်သည်ထင်သည်။

အမြှာညီအစ်ကိုမို့ စိတ်ချင်းဆက်လေသလားမသိ။ နောင်ရှား တွေးသလို ဖြိုးလည်းတွေးမိ၏။ ဖိုးသိကြားတို့အုပ်စုအချိုးပြောင်းတာ သိသာ၏။ သော့ခတ်ထားရုံမှလွဲ၍ ကျန်တာတွေအားလုံး ခါတိုင်းထက်တောင် ပိုမိုပျော့ပြောင်း ချောမောနေသေးသည်။ သည်တိုင်းဆိုလျှင် လေးလေး သဘောထားက မိမိတို့အမြှာအပေါ်မှာ သိပ်ဆိုးမည်မဟုတ်ချေ။ သူ့ကိစ္စတွေ မပြီးပြတ်သေးသည်မို့ ခဏလူစုပေးထားတာဟု ဖြိုး ယုံကြည်လိုက်၏။ နောင်ရှားနှင့်စာလျှင် ဖြိုးက လေးလေးနှင့်ပို၍ အနေနီးခဲ့သည်မို့လားမသိ။ နောင်ရှားလောက် သွေးမဆူဘဲ နေနိုင်၏။

“ဖြိုး ... တပေါင်းကို ခေါ်လိုက်မိတာ မှားသွားပြီ ထင်တယ်”

“ရပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုဆို တပေါင်းက မိန်းကလေး”

“တပေါင်းမှာ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပါဘူး။ လေးလေးကို အဆင့်ချမတွက်ပါနဲ့ကွာ”

ဖြိုးက အေးဆေးနေသည်။

“ငါ လူကြီးတွေကို ခေါ်လိုက်မိတာ မှားလား”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒီလူတွေ ဆုံရှင်းမှဖြစ်မှာ၊ တပေါင်းမိဘတွေက သက်သေပေါ့”

“ဖြိုး ... မင်းက ငါ့လောက် သွေးမဆူဘူး”

“ငါက မေမေအဆိုးအမန့် ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်၊ ဒေါ်နွေဦးလွင်ဆိုတဲ့ ငါ့အမေဟာ အရမ်းစိတ်ကောင်းရှိတယ်၊ သိပ်နူးညံ့တယ်၊ မေမေရှိစဉ်တုန်းက ငါ့ကို ဂရုစိုက်လွန်းလို့ မေမေက အမြဲပြောရတယ်၊ မင်းသား လူပျော့လေးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်တဲ့ ...”

“ငါဟာ လူပျော့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့မှာ ဘာတစ်ခုမှ အဖြစ်မရှိတဲ့ကောင် ဖြစ်နေတယ်၊ စိတ်ဓာတ်ရေးရာမှာတော့ မင်းတို့ထက်ပိုဖြိုး သည်းခံနားလည်နိုင်သလိုရှိတယ်”

“မင်းမှာ အရည်အချင်းတွေ အများကြီးရှိတာပဲ ဖြိုး၊ မင်းလို ငါ စာမတော်ဘူး၊ မင်းက တစ်နေ့ ပြည်သူ့ဆရာဝန်ကောင်း ဖြစ်လာမယ့်သူ”

“အခု ငါခဲယူချက်တစ်ခုကို ချမှတ်ထားတယ်၊ ငါ့အမေပုံသွင်းပေးခဲ့တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ စိတ်ဓာတ်ရေးရာမှာ ကြံ့ခိုင်ပြီးရင် လူက လက်တွေ့မှာ နေရာတကာ အသုံးကျ

တဲ့သူ၊ အရာရာမှာ လုပ်တတ်ကိုင်တတ် စွမ်းဆောင်တတ်
တဲ့သူ ...

“တက်ကျိုးရင် လက်ထိုးလှော်မယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့
ဘဝဒဏ်ကို ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့သူ၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်
ရပ်တည်နိုင်တဲ့သူဖြစ်အောင် ကြိုးစားတော့မယ်၊ ဒါကြောင့်
လည်း ငါ မင်းအဖေ ဦးစန်းဆီမှာ တမင်နေခဲ့တာ ...

“ဒီမှာ နောင်ရှား၊ မင်းနဲ့ငါဟာ နောင်ရှားနဲ့ဖိုးဝေခေ၊
တာဝတီးသာက ကျလာလည်း ဒီနောင်ရှားနဲ့ ဒီဖိုး၊ အဝီစိ
ကတက်လာလည်း ဒီနောင်ရှားနဲ့ ဒီဖိုး၊ ဘယ်ကလာသလဲ
ဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး ...

“အရေးကြီးတာက မင်းက သရုပ်ဆောင်ကောင်း
တစ်ယောက် ဖြစ်လာရမယ်၊ ငါက ဆရာဝန်ကောင်းတစ်
ယောက် ဖြစ်လာရမယ်၊ ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ကိုယ် ကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ် ကျောင်းကြမယ်၊ အဲဒါကို နိုင်နိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ပြီး
ရင် ...

“ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်စရာ မရှိတော့
ဘူး၊ ဘယ်အရာကိုမှလဲ တမ်းတမက်မောခြင်း မရှိဘူး၊
ကိုယ်လျှောက်ရမယ့်လမ်းကို ပြက်ပြက်ထင်ထင်မြင်တယ်၊
တွေဝေစရာ ရှိတော့ဘူး၊ ဒါပဲပေါ့ နောင်ရှားရာ ... ဒါပဲ
ပေါ့”

“ဒါပဲပေါ့” နှစ်ခွန်းကို ဆက်တိုက်ပြောရင်း ငယ်
ပေါင်းရောင်းရင်း “တပေါင်း” က ရင်တွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

ဒါပဲပေါ့ တပေါင်းရယ် ငါဟာ တွေဝေခဲ့တယ်၊
နင် ငါ့ရင်ထဲကို ရောက်နေတာ ငါမသိခဲ့ဘူး၊ အဲသည်တုန်းက
သူဌေးသားဘဝမှာ လိုတရပုံစံနဲ့ မိန်းမူးနေခဲ့လို့ ချစ်သူတစ်ယောက်
ဆိုတာ တစ်နေ့နေ့မှာ ရင်ခွင်ထဲ အလိုလို ကြွေကျလာမှာပဲလို့
ငါ ထင်ခဲ့တယ် ...

ချစ်သူအဖြစ် နင့်ကို ငါရွေးရင် နင့်ဘက်ကလည်း
အဆင်သင့်ဖြစ်နေမှာပဲလို့ ငါထင်ခဲ့တယ်၊ အရာတိုင်းဟာ ငါ့
အတွက်ဆို ပြင်ပြီး၊ ဆင်ပြီး၊ ခူးခပ်ပြီး၊ နူးနပ်ပြီးလို့ ငါထင်ခဲ့
တယ်၊ လူတိုင်းက ငါ့အပေါ်မှာ မေတ္တာစေတနာတွေ သွန်ချနေ
ကြတယ်လို့ ငါထင်ခဲ့တယ်၊ ငါ တော်တော်လေး ယုံစားခဲ့တဲ့
မွှေးစားအဖေပါဆိုတဲ့ ဦးသိန်းထိုက် ...

ပြီးတော့ ငါ တော်တော်ရဲရဲတင်းတင်း နဲ့ ဆိုးရဲတဲ့
သူစိမ်းလူကြီးသူမထဲကဆိုရင် အောင်နိုင်အမေ ...

အဲသည်နှစ်ယောက်မှာတောင် ငါ့မျှော်လင့်အားကိုး
ထားခဲ့တဲ့ မေတ္တာအစုအပုံကြီးကို ငါ မတွေ့ရဘူး။

ငါ့ဘဝ ရပ်တည်မှုအတွက် ငါ့ခြေထောက်ပေါ် ငါ
ရပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားတော့မယ် ဆိုတဲ့အခါ ကိုယ့်ခြေလှမ်းကိုယ်အနိုင်
နိုင် သယ်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကျမှ နင့်ကို ငါ တမ်းတမိတော့
နင်မှာ ချစ်ရမယ်လို့ ရှိနေပြီ။ နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘဝဟာ ဒါပဲပေါ့
တပေါင်းရေ။

မချစ်တတ်လို့တော့ မထင်လိုက်နဲ့၊ အပြန်အလှန်
အချစ်ချင်းညီကြတဲ့သူ နှစ်ဦးကြားမှာ သွေးသားရင်းချာ ညီအစ်ကို

မောင်နှမဘဝမှာပဲ ငါ့ ပျော်တော့မယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ့ရင်ထဲက ထွက်ပေးတော့ တပေါင်းရယ်။

ကားသံကြားသည်။

“လေးလေး”ပဲ ဆိုတာ တိုင်ပင်စရာမလိုဘဲ ကိုယ်နီသိကြသည်။ တပေါင်းနှင့်တကွ လူကြီးသူမတွေလည်း ဖြစ်နိုင်စေမယ့် စိတ်တွေထဲမှာ “လေးလေး”ဟုပဲ သိလိုက်ကြ၏။ စောစောကတည်းက တပေါင်းဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်ရင်း ဧည့်ခန်းမှာပဲ ထိုင်နေရာမှ မထဖြစ်ကြသေးချေ။ ဖြိုးနှင့် နောင်ရှား တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်ကြသည်။

လေးလေးတပည့်တွေက လေးလေးကို တံခါးဖွင့်ကြိုဆိုနေပြီ။ အမြွှာညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က ကြိုဆိုဖို့လိုသလား။ ရှောင်နေရမှာလား။ ဘာလုပ်ကြမလဲ တိုင်ပင်ပုံနှင့် ကြည့်ကြဆဲမှာပဲ ခြေသံနှစ်စုံက အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာ၏။ ဖိုးသိကြားတို့က ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်လေ၏။

“ထိုင်ပါ ကိုရင်မောင်”

“ကိုရင်မောင်”ဆိုသည်မို့ ဖြိုးရော နောင်ရှားပါ မော့ကြည့်ကြသည်။ ဖြိုး တွေ့ဖူးခဲ့သည့် အနေအထားမှ တော်တော်လေး သက်သာလာပုံရသည်။ လူတွေနှင့် လမ်းလျှောက်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေ၏။ ဖေဖေ ဦးသိန်းထိုက်က ငွေကိုပုံအော့၍ အသက်ကို လှပေးလိုက်သလား တွေးမိသည်။

နောင်ရှားကတော့ ပုံပြင်ထဲမှ လူထူးဆန်းတစ်ဦးကို တွေ့ရသလို စူးငေးစွာ ကြည့်လေ၏။

“ကိုရင်မောင်”ဟု လေးလေးခေါ်သူသည် လေးလေးအဖေအရွယ်လောက်ဟု ထင်ရသည်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းသည်မို့ ရုပ်ကျွတ်ာလည်းပါမည်။ “ကျော်ဇေယျ”ဆိုသည့် သူဌေးသားက သူ့အိမ်မှ အလုပ်သမားတွေကို လေးငါးဆယ်နှစ်လောက်ကြီးလျှင် “ကို”ပဲ တပ်ခေါ်ပုံရသည်။ ဖေဖေဦးဗစိုးကိုလည်း “ကိုဗစိုး”ပဲ ခေါ်ခဲ့တာလေ။

“တူလိုက်တာ ရွေးမရဘူး၊ ဘယ်သူက ဦးသိန်းထိုက်သားလဲ”

ဖြိုးက ငြိမ်နေ၏။

“အဝတ်အစား မတိမ်းမယိမ်း ဝတ်ထားရင် ဘယ်သူမှ မရွေးနိုင်ဘူး၊ ကိုရင်မောင် တစ်ယောက်စီတွေ့ရင်လည်း မခွဲနိုင်ဘူး၊ ကိုသိန်းထိုက်တောင် မခွဲနိုင်ဘူး၊ ခွဲနိုင်တဲ့သူ နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ တပေါင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေး”

“ဪ ... ဘာကို မှတ်ထားကြလဲ”

“မှတ်ထားစရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ရင်ထဲက အလိုလိုသိတာ” ဦးရင်မောင်က ခေါင်းညိတ်နေသည်။

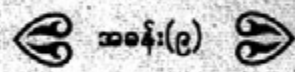
“အမြွှာညီအစ်ကို ပြန်ဆိုကြတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဦးကိုတော့ ခွင့်လွှဲကြပါ”

လေးလေး ဘာစိတ်ကူးနှင့် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေမှန်းတော့ မသိပါ။ ရင်ထဲမှာ ကြည်လင်လန်းဆန်းမှုလည်းမရှိ။

လေးလေး ဝင်လာစဉ်က မတ်တတ်ရပ်၍ မကြိုဖြစ်သလို စကား ပြောချင်စိတ်လည်းမရှိ။ စိတ်ဆိုး စိတ်နာနေတာလည်းမဟုတ်။ ဒေါသလည်းမထွက်။ ရင်ထဲ လှုပ်ရှားလွန်းလို့များ ကိုယ်ခန္ဓာ သုံးဆယ့်နှစ်ကောဠာသက ငြိမ်ကျနေသလားမပြောတတ်တော့ပါ။

“အရပ်လက်သည်နဲ့ မွေးရတာကိုး၊ ခင်မိမိကံထဲမှာ ကလေး ဘယ်နှယောက်လဲ ကြိုမသိဘူးကွယ်၊ မွေးလာရင် မနေ့ဦးကို ပေးဖို့ ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့တယ်၊ မနေ့ဦးကလည်း ယူမယ်၊ ကိုသိန်းထိုက်ကလည်း မွေးမယ်၊ ခင်မိကတော့ ဘယ်သိ မလဲ၊ ကလေးဆုံးသွားပြီ ပြောမယ်လို့ စီစဉ်ခဲ့တာပဲကွယ်”

“အစ်ကိုကြီး၊ နေ့ဦးကို နားလည်ပေးပါနော်”

ကိုသိန်းထိုက်က ချစ်ဇနီး နေ့ဦးလွင်ထံမှ စာရွက် လေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကိုယ့်ဇနီး ငယ်ငယ်ချောချောလေး။ ပိုက်ဆံကလည်း ရှိပါသနဲ့။ ကိုယ့်ထက်သာတာတွေ လေးငါးဆယ် ယောက် ခေါင်းခေါက်ယူနိုင်ပါလျက် ကိုယ့်ကိုချစ်လွန်းလို့သာ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဆိုတာကို ယုံကြည်ပြီးသားမို့ ချစ်ဇနီးချူချူချာချာ လေးအပေါ်မှာ နားမလည်နိုင်စရာ ဘာမှမရှိပါ။

စာက ကျော်ဇေယျတို့ခြံမှာ အလုပ်လုပ်သွားဖူးသူ အလုပ်သမားတစ်ဦးထံမှ ဖြစ်နေသည်။

“မမနေ့ဦးလွင်ခင်ဗျား ...

ဤစာကို အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းထိုက်အား အသိပေး သင့်မှပေးပါ။ ကျွန်တော် ရင်မောင် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကျော် ဇေယျတို့ခြံမှ အလုပ်သမားဟောင်းပါ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ ခင်မိ ဖြစ်သည်။ သူလည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဒီပါချမ်းမြ မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သူပါပဲ။

ကျွန်တော် ခင်မိကို လက်ထပ်ယူခဲ့ရပါသည်။ ခင်မိကို ကျွန်တော် ပိုးသော်လည်း မရခဲ့ပါ။ ယခုအခါတွင် ခင်မိက မျက်နှာမြင်ခါနီးနေပါပြီ။ ကျွန်တော် ဒီလောက် ပြောလျှင် မမ သဘောပေါက်မည် ထင်ပါသည်။ ခင်မိကလေးမွေးလာလျှင် ကျွန်တော် ပေးပစ်မှာ သေချာပါသည်။ မမများ လိုချင်မလားလို့ စာလှမ်းရေးမေးရခြင်းပါ။

မမ မယူလည်း ကျွန်တော် သူများကိုပေးပစ်မှာပါပဲ။ ဒီကလေးကို ကျွန်တော် မေတ္တာမထားနိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ကြောင့် ကလေးဒုက္ခရောက်မှာကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါး စိုးရိမ်ပါသည်။ ခင်မိလည်း ကလေးအတွက် စိတ်အေးစိတ်ချ ဖြစ်စေချင်ပါသည်။ မမ မယူလျှင် ဒီပါချမ်းမြေ့ကို ပြန်ပို့ရကောင်းမလား၊ လိုချင်သူတစ်ဦးဦးရှာ၍ ပေးရမလား ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်သေးပါ။ မမမွေးစားလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ထင်၍ ဤစာကို ရေးရပါသည်။ ကျွန်တော့်စကားကို မမ နားလည်ယုံကြည်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်ခင်ဗျား။

လေးစားစွာဖြင့် ...
ရင်မောင်”

ကိုသိန်းထိုက်က ဇနီးနွေဦးကို မော့ကြည့်၏။ နွေဦးက ကျော်ဇေယျကို သိပ်ခင်သည်။ ဒင်တာမှ သူငယ်ချင်းလို

မောင်နှမအရင်းလို။ တော်တော်လေးကို ခင်တာ။ ကျော်ဇေယျကလည်းခင်၏။ သို့ပေမဲ့ သူတို့ခင်မင်မှုက ထူးဆန်းစွာ ရိုးသားနေကြသည်။ ကျော်ဇေယျမှာ ခုထိ ရည်းစားရှိသည်ဟု ပြောသံမကြားပေမယ့် နွေဦးကို ချစ်သည်ဆိုတာမျိုး တစ်ခါမျှ ဖြစ်မလာ။ သူရိုးရိုးသားသားပဲ ခင်နေ၏။ နွေဦးကလည်း ဘဝပေးဖူးစာကြောင့် မိမိကို မြင်မြင်ချင်း ရိုက်မက်ချစ်ခင်စွာ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့၏။

တကယ်ဆို နွေဦးလေး ငယ်ရှာသေးသည်။ အိမ်ထောင်ရှင်မ ဇနီးမယားတစ်ဦးဖြစ်ဖို့ အချိန်သိပ်စောသေးသည်။ မိမိက စောင့်ပေးဖို့ အချိန်လက်ကျန်မရှိ။ အိမ်ထောင်သည်ခင်ပွန်းတစ်ဦးဖြစ်ဖို့ အချိန်က တန်ရုံမက နောက်ကျလို့တောင်နေပြီ။ ကျော်ဇေယျနှင့် နွေဦးကို နှစ်ဖက်မိဘတွေက ကြည်ဖြူချင်သည့် သဘောကို ပြကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံးက အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင် ငြင်းကြ၏။ သို့ပေမဲ့ သူတို့ချင်းက တတွဲတွဲ ပြောမနာ ဆိုမနာ တရင်းတနီးတွေ။

“နွေဦးနဲ့ မိုးကျော်တို့ရဲ့ ခင်မင်မှုကို အစ်ကိုကြီး နားလည်လက်ခံနိုင်သလို ဒီကလေး နွေဦးလိုချင်မှာပဲဆိုတာ အစ်ကိုကြီး သိလိုက်ပါတယ်”

ဦးသိန်းထိုက် ပြုံး၍ပြော၏။

“အဲဒါ သေချာပါ့မလားဟင် အစ်ကိုကြီး”

“ရင်မောင်စာတစ်စောင်တည်းနဲ့တော့ လုံးဝလက်မခံလိုက်နဲ့ဦးပေါ့။ နည်းနည်းပါးပါး ဟိုအစ်ဒီအောက် လုပ်ကြည့်ရမယ်၊ ဒါတွေ အစ်ကိုကြီး လုပ်တတ်ပါတယ်၊ စာတံကားတစ်ကားရိုက်သလောက် မခက်ခဲပါဘူး”

“ဘယ်သူမှ မရိပ်မိစေနဲ့နော်”

“စိတ်ချ”

“ခုလောလောဆယ်မှာရော အစ်ကိုကြီးက ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ရင်မောင်စာ မှန်ဖို့များတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ခင်မိက ဟိုအိမ်မှာ အရမ်းအသုံးဝင်တယ်၊ ပစ္စည်းတစ်ခုရှာမတွေ့ရင်တောင် ခင်မိကို မေးရတယ်၊ ခင်မိ မရှိရင် ဘာအလုပ်မှ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီ ခင်မိ ရင်မောင်နဲ့ကြိုက်လို့ ယူကြမယ်ဆိုရင်တောင် သူတို့ခြံထဲက တန်းလျားမှာအခန်းပိုတွေအများကြီး၊ အဲဒီလိုထားတဲ့လူတွေလည်း ရှိနေတဲ့ဟာတော့ပြန်လွတ်တာကိုက တွေးစရာ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“နွေဦးက မယုံလို့လား”

“ယုံလို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ယိုပေါက်က လှည့်ထွက်ကြည့်တာ”

“ကလေးစိတ်သက်သက်ဆိုလည်း စိတ်ချရတယ်၊ လူကြီးလုံးလုံးဖြစ်တော့လည်း ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ့်အနောင်အတွက် တိမ်းတတ် ရှောင်တတ်တယ်၊ လောကကြီးမှာ ပြဿနာတက်ကြတာ ကလေးမက လူကြီးမကျ တောင်စရောက် မြောက်မရောက်တွေ ...

“လူကြီးလို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထင်ပြီး တကယ်တမ်းက မဟုတ်လှသေးဘူး၊ ကလေးလို့လည်း ထင်ရာခိုင်းချင်ကြတဲ့အရွယ်၊ ဒီအရွယ်ပဲ မိဘနဲ့သားသမီး ပြဿနာစတက်တာ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ နွေဦးကိုပဲကြည့်၊ ဒီအရွယ်သူများတွေ စာသင်လို့ ကောင်းတုန်း၊ နွေဦးက ယောက်ျားရနေပြီ”

“နွေဦး နောင်တရလာတာလားကွယ်”

“ဟင့်အင်း ... နွေဦးလည်း ကျန်းမာရေးအရ သားသမီးမယူရတဲ့တူတူ အဲဒီကလေးကိုမွေးရင် ဘယ်နှယ်လဲ”

“ထင်ထားပါတယ်၊ နွေဦး မွေးချင်လိမ့်မယ်လို့”

“အစ်ကိုကြီးကကော”

“မွေးပါ၊ လုံးဝသူစိမ်းသက်သက်ကြီးနဲ့စာရင် ဒီပါချမ်းမြရဲ့ သွေးသားစဉ်ဆက်ကို စောင့်ရှောက်ရာလည်း ရောက်တယ်၊ ကူညီရမယ့်လူတွေပဲ၊ သေချာအောင်တော့ အစ်ကိုကြီး ထပ်စုံစမ်းဦးမယ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ သေချာရင် မွေးမယ်နော်”

“အန်ကယ်လ်တို့ အန်တီတို့က လျှာရှည်တယ်ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးကြမလား မသိဘူး၊ သူတို့ဘက်က ကိစ္စပြီး ဖြတ်ထားတဲ့ ပြဿနာကို ကိုယ်တို့က လှမ်းဆက်သလိုများ ဖြစ်မလား”

“မသိစေနဲ့ပေါ့”

“တစ်သက်လုံးလား”

“တစ်နေ့နေ့တော့ ဖိုးကျော်ကို ပြောရမယ်”

“ဘယ်တော့လဲ”

“အရမ်းကြီးကြာမှ၊ ဘယ်တော့ဆိုတာ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ နွေဦးက ပြောခွင့်ကြံချင်မှတောင် ကြံမယ်၊ အစ်ကိုကြီးပဲ ပြောရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“အဲဒါမျိုးမပြောနဲ့၊ အစ်ကိုကြီး မကြိုက်ဘူး”

“လူဆိုတာ သေမျိုးပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မသေတဲ့လူရှိလို့ လား၊ ချူချာတဲ့သူက ကျန်းမာတဲ့သူထက် စောစောသေ နိုင်တာ သဘာဝပဲ၊ အချိန်မရွေး ပျတ်ခနဲ သေသွားနိုင်လို့ သာ မသေခင် ချစ်တဲ့သူနဲ့ တူတူနေမယ်ဆိုပြီး အစ်ကိုကြီးကို လက်ထပ်တာပေါ့၊ နွေဦး အရွယ်က လက်ထပ်ဖို့ သိပ်စောနေ သေးတာ သိသားပဲ”

“ကဲပါကွာ၊ ကလေးမွေးစားမယ့်ကိစ္စ ပြန်ပြောမယ်”

“အစ်ကိုကြီးက သားသမီးအရင်းလို ချစ်ရမယ်”

“ချစ်မယ်”

“ဟင် ... လွယ်လွန်းလို့ ယုံတောင်မယုံချင်ဘူး”

“ဪ ... တကယ်ပါ”

“မွေးစားသား မွေးစားသမီးဆိုတာ ဘယ်တော့မှမပြောချ ဘူး”

“စိတ်ချ”

“နွေဦး မရှိတော့ရင်လည်း တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ချ မှာ”

“လာပြန်ပြီ၊ ဒီ မရှိစကားကြီး”

“အကောင်းပြောတာ”

“အင်းပါ”

“အစ်ကိုကြီး မမွေးချင်တော့ရင် ဖိုးကျော်ကိုပေးလိုက်ပေါ့၊ နွေဦးရဲ့မွေးစားကလေးကို ငါ ချစ်ရတာ ပျင်းလာပြီ၊ မင်း တစ်လဲချစ်ဦးလို့ပြောပေါ့၊ ဖိုးကျော်က နွေဦး သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ကလေးဆို သူလည်း ချစ်မှာစောင့်ရှောက်မှာပါ”

“အဲဒီဖိုးကျော် မိန်းမရနေရင်ကော၊ သူ့မိန်းမက ကြိုက်ချင် မှ ကြိုက်မှာ”

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ဖွင့်ပြောမှကို ဖြစ်မယ်”

“နှစ်တွေသိပ်ကြာမှဆို ဖိုးကျော် ယုံပါ့မလား”

“ကိုရင်မောင်နဲ့ ခင်မိရယ်၊ အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တီရယ်၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ နွေဦးရယ်၊ ဒီခြောက်ယောက်ထဲက တစ် ယောက်ယောက်ကျန်ရင် လုံလောက်ပါပြီ၊ သူ ယုံမှာပါ”

“အင်းလေ၊ နွေဦး ကြိုက်သလို စီစဉ်ခွင့်ပေါ့၊ ကိုယ်ကပို သေချာအောင် နည်းနည်းပါးပါး ထပ်စုံစမ်းမယ်၊ မပြော ကောင်း မဆိုကောင်း နွေဦး ထင်သလို ဖိုးကျော်မဟုတ်ဘဲ အန်ကယ်လ် ဖြစ်နေရင်ကော”

“ဟောတော့”

နွေဦးက သူ့ရင်ဘတ်ကလေး သူဖိသည်။ အလန့် ဘကြားပုံစံနှင့် ရယ်ပြနေပုံလေးက အတိုင်းမသိ ချစ်စရာဖြစ်နေ စ။ ကိုသိန်းထိုက်က နွေဦးကို ကျုံးပွေ့ကာ ပါးချင်းကပ်၏။ ပြီးတော့ သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“လန့်သွားလား၊ အန်ကယ်လ်ဆိုလည်း အစ်ကိုကြီးတို့ပဲ မွေးစားရမှာပါပဲကွာ၊ ပိုတောင် နှုတ်လုံရဦးမယ်၊ နိုင်မြဲနေတဲ့ အိမ်ထောင်ကြီးတစ်ခု ပြိုကွဲပျက်စီးသွားနိုင်တယ်လေ၊ ဖိုးကျော်ဆိုမှ နည်းနည်းပါးပါး တော်သေးတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“ဘယ်သူ့ပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပါချမ်းမြမြထဲက ထွက်တာ ဆိုရင် နွေဦး မွေးစားမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း ... လောကကြီးမှာ ဆန်းတယ်နော်၊ ဖြူစင်တဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့၊ လက်ထပ်ဖို့ချစ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် တော်တော်လေး ခိုင်မြဲတာနော်၊ အဲဒီလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆွေမျိုးမတော်ဘဲ ဆွေမျိုးလို ချစ်ကြတာမျိုး၊ အစ်ကိုကြီး သိပ်လေးစားတာပဲ၊ လူသားတွေ ဟာ လူလူချင်း အဲဒီလိုချစ်နေကြဖို့လိုတယ်”

“အဲဒီ အိုင်ဒီယာနဲ့ အစ်ကိုကြီး ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားရိုက် လေ”

“မိုးကျော်နဲ့ပဲ ရိုက်မယ်”

“ကောင်းတယ်၊ နွေဦးက မင်းသားညီမ လူမမာခန်းက ပါမယ်”

“ပြောပြန်ပြီ နွေဦးရယ်”

“သက်သာတဲ့အခန်းကို ပြောတာပါ”

“ဆေးသောက်ပြီးပလား ... ဒီနေ့”

“အစ်ကိုကြီးမှ မတိုက်သေးတာ၊ နွေဦးက ကိုယ့်အသက် တစ်ချောင်းလုံးကို အချစ်ဆုံး အစ်ကိုကြီးလက်ထဲမှာ ပုံအပ် ထားတာ”

“ကိုယ့်ဆေး ကိုယ်ယူသောက်ရမှာ ပျင်းရင် ပျင်းတယ် ဝန်ခံစမ်းပါ”

“ပျင်းအောင် အစ်ကိုကြီး ပျက်ဆီးထားတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒွေးချိုးလေးတိုးဆိုတဲ့ စာဆိုနဲ့ မိန်းမပေါက်စ၊ ကလေးသာသာလေး ကောက်ယူ

ထားမိတော့ အိမ်ထောင်ရှင်ခင်ပွန်း မဖြစ်ဘဲ ကလေးထိန်း ဖြစ်နေပြီ”

ရယ်သံလေးတွေ ချိုကြည်စေလှုံ့လာ၏။ နွေဦးက မကျန်းမာပေမယ့် ကိုသိန်းထိုက် အယူအယများကြောင့် အမြဲပျော် နေရသည်။

စင်စစ် အချိန်မရွေး ရပ်သွားနိုင်ပါသည်ဆိုသော နွေဦးနှလုံးယှဲယှဲကလေးကို ဦးသိန်းထိုက်က အဖြူအရအယူအယ တော်လွန်းလို့သာ သက်တမ်းလေးကို ဆွဲဆန့်ထားနိုင်ခဲ့တာပါ။

“အား”

စူးဝါးနာကျင်သံက “ကိုရင်မောင်” ၏ရင်ထဲသို့ အချွန်နှင့်စိုက်၍ဝင်၏။ သနားလိုက်တာ ခင်မိရယ်ဟု ဟစ်ချက် ကလေးသာ အတွေးဝင်လိုက်လျက် မြေပြင်ဆီသို့ တံတွေးကို ပစ်ခနဲ လှမ်းထွေးလိုက်သည်။ ကွမ်းငုံထားသည်မို့ တံတွေးသည် ကွမ်းသွေးဖြင့် နီရဲနေ၏။ စင်စစ် နီနီရဲရဲတံတွေးတို့သည် ကွမ်းသွေး ထက် နှလုံးကွဲ၍ စိမ့်ထွက်လာသောသွေးတွေဖြစ်ဖို့ကောင်းသည်။

“ခင်မိ ... ငါ အရမ်းချစ်လို့ပါဟာ၊ ငါ နင့်ကိုတကယ် ချစ်တာပါ၊ ပိုက်ဆံတွေလည်း စုထားတယ်၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ လက်ထပ်ရင် နင့်ကိုတောင်းဖို့ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး လုပ်မလို့”

“ဘာ ... ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး ဟုတ်လား၊ နင့်ဆွဲကြိုးကို ငါက ဘယ်နှပိုင်းဖြတ်ပြီး ဘယ်နှရက်စားရမှာလဲ ငတုံးရဲ့”

“ခင်မိ ... နှင် ဒီလိုမစော်ကားနဲ့”

အဲသည်တုန်းက ခင်မိ အော်ရယ်ခဲ့တာ မျက်စိထဲ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လာသည်။ လုပ်ရက်လျှင်တော့ ခင်မိ ဆိုသည့် နန်းပျာပျာ စွာတေးလန်မ၏ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပိတ်ရိုက် ပစ်လိုက်ချင်တာပါ။

ခင်မိကို သေလုအောင် ချစ်တာအမှန်။ အဲသည် လောက် ချစ်ရပါလျက် သူ့ဆတ်စလူးပုံစံကြောင့် ရိုက်သတ်ပစ် ချင်တာလည်း အမှန်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အံ့ဩသည်။ အနေ အထိုင် ကလက်လွန်းသည့်မိန်းမမို့ ရိုက်ပစ်ဖို့ချည်း ကောင်းနေ ပါလျက် သေလုအောင် ချစ်သွားမိစိတ်က မဆန်းပြားလွန်းပေ ဘူးလား။

ရှေးတုန်းက ဝတ္ထုအမည်တစ်ခုရှိသည်။ မြန်မာလုံး ချင်းဝတ္ထုအဖြစ် ပထမဆုံး စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည့် စာအုပ်ဟူ၍ “ရင်မောင်”မှတ်သားထားမိ၏။ စာရေးဆရာမှာမည်ကိုတောင် သတိတရ ဖြစ်သေးသည်။ ဂျိမ်းမစ်လှကျော် တဲ့။ သူရေးခဲ့သည့် စာအုပ်မှာမည်က “မောင်ရင်မောင် မမယ့်မ”။

ခုတော့ ရင်မောင် ခင်မိ ဖြစ်နေလို့များ ခင်မိအချစ် ကို မရလေရောသလား။

တကယ်ဆို ခင်မိက ဤအိမ်ကြီးမှာ ထမင်းချက်လို၊ ဘဏ္ဍာစိုးလို ရှာထူးကြီးသူတောင် မဟုတ်ချေ။ လက်တိုလက် တောင်း၊ အိုးဆေး ပန်းကန်ဆေး၊ တောက်တိုမည်ရလုပ်၊ တာဝန် နည်းသလောက် အချိန်ပိုကာ နန်းကြောဆွဲဖို့ အချိန်တွေများနေ သည်ဟု ရင်မောင် ရင့်ရင့်သီးသီးပဲ တွေးဖြစ်သည်။

“နှင်လိုဟာမကိုမှ ချစ်မိတာ ငါ ကဆိုးတာပဲ”

ပြောင်ပြောင်လည်း ဖွင့်ပြောဖြစ်သည်။ လူဖြောင့် ခိတ်တို။ ကိုယ်လည်း တစ်ဖက်သားအပေါ် မကျူးကျော်မစော် ကား၊ ဘာတစ်ခုမှ မဟုတ်တာမလုပ်။ ကိုယ့်လည်း ကျူးကျော် စော်ကားတာမျိုး လာမလုပ်နှင့်။ မဟုတ်တာ မမှန်တာတွေ လာ မလုပ်နှင့်။ ငဲ့ခံလိုမိမည် မဟုတ်ချေ။ မျက်စိထဲ အမြင်မတော် လျှင် ပြောပစ်လိုက်တာပဲ။ လွဲလို့လည်း မသွားတတ်။ အပြောအဆို က မချိုသာ မသိမ်မွေ့သည်မို့ စိတ်ရင်း ဘယ်လိုကောင်းပါသည် ဆိုဆို ရင်မောင့်ပုံစံက “မိန်းမကြိုက်” မဟုတ်တာ သေချာ၏။

ပြီးတော့ အိမ်ကြီးရှင်၏လခစား၊ ယာဉ်မောင်း၊ မိန်းမတွေကြိုက်တတ်သည့် ရွှေဆိုရွှေ၊ ငွေဆိုငွေ။ အဝတ်အထည် ဆိုလည်း ညွန့်ပေ၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီ၊ မိတ်ကပ်ကတစ်မျိုး စသည် စသည်လည်း အလှပယ် မဆက်သနိုင်။ ခင်မိ ပြန်မကြိုက် တာလည်း စင်စစ် ဆန်းတော့လည်း မဆန်းချေ။ သို့ပေမဲ့ ...

“နှင် အိမ်ရှင်တွေ၊ အိမ်ရှင်သားတွေကို တက်မှန်းမနေနဲ့၊ မသကာ ကြောရရှိကြတော့မပေါ့။ နှင့်ကို အတည်ယူမလား”

“ရင်မောင် ... နှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထား”

“နှင်ကစပြီး သွားသွားဆွဲမနေနဲ့”

“ကဲဟာ”

ပါးတစ်ဖက် ပူခနဲ ခံစားမှုနှင့် ဖြန်းခနဲအသံက ဘယ်ဟာအရှင်မှန်းတောင်မသိ။ ခင်မိ ရိုက်ချက်လောက်တော့ ခိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းသမား ရင်မောင်က ဘယ်မှုလိမ့်မတုံး။

“ဆရာကတော် သိသွားရင် နင့်ကိုပြန်လွှတ်မှာ စိတ်ချ”
 “ဘာတွေ မနာလိုဖြစ်နေတာလဲ”
 “ခင်မိ၊ ငါ့စိတ်ထား ဒီလောက်မနိမ့်ကျဘူး၊ ငါကမနာလို
 လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကိုကြိုက်တာ နင့်ကို ငါယူ
 ချင်တာက တစ်ပိုင်းသတ်သတ်၊ အမြင်မတော်လို့ ပြောတာ
 ကသတ်သတ်”

နောက်ပါးတစ်ဖက်က ပူခနဲ ဖြစ်ဦးမလား၊ ဖြန်းခနဲ
 သံ နောက်တစ်ချက် ကြားရဦးမလားဟု မျက်စိစုံမှိတ်ပစ်လိုက်
 သည်။

“တန်ရာ တန်ရာမှန်း ခင်မိ၊ နင် သိပ်မှားနေပြီ၊ နင်လုပ်
 ပုံတွေက မဟုတ်ဘူး၊ နင့်အသက်က နှစ်ဆယ်ကျော်၊
 ဒီလောက် အသက်ဆိုတာ အသိဉာဏ်စုံဖို့ကောင်းပြီ ...
 “ငါက သုံးဆယ်၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ဆို လိုက်ရုံပဲ”

ခုထိ ဖြန်းခနဲသံလည်း ထပ်မကြားရ၊ ပါးတစ်ဖက်
 လည်း ပူခနဲ ထပ်မခံစားရသည်မို့ အံ့ဩစွာ မျက်စိကိုဖွင့်ကြည့်
 လိုက်သည်။ ခင်မိ မရှိတော့။ ကိုယ့်မှာသာ အရူးကြီးဖြစ်ကျန်၏။
 နားထောင်သူ မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောတာ ရူးလို့
 ပဲပေါ့။ ခင်မိနှင့် ပတ်သက်ပါလေတိုင်း အရူးဖြစ်ခဲ့ရတာတွေ၊
 နွားကျခဲ့ရတာတွေ၊ ဘွတ်အဲ အော်ရမလား၊ ဝပ်ထရိန်းအော်ရမ
 လား၊ အသံကိုတောင် နွားသံနှင့် အနီးစပ်ဆုံးတူအောင် လေ့ကျင့်
 ထားဖို့ လိုပြီထင်သည်။

ဪ ... ခင်မိ ... ခင်မိ။

“အား ... နာတယ်၊ အမယ်လေး ... သေရပါတော့မယ်”

ခင်မိ မချီမဆုံသံက ရင်ထဲ စူးချွန်နှင့် စိုက်ခံရသ
 လောက်ကို ဆိုး၏။

သနားလိုက်တာ ခင်မိရယ်။ အေးလေ ... မသနား
 ပါဘူး၊ သေလိုက်ပါလား၊ ဘယ်သူမပြု မိမိမူ၊ ကိုယ့်ထက်သုံးလေး
 နှစ်ကြီးသည့် ခင်ပွန်းကို “ရင်မောင်”ခေါ်ပြီး နင်တစ်လုံး ငါတစ်
 လုံး ပြောခဲ့သည့်မိန်းမ။

“မွေးရခက်နေပြီ ကိုရင်မောင်၊ ခြေထောက်ဆေး၊ ခြေဆေး
 ရေ သောက်ရမယ်”

မွေးခန်းထဲမှလက်သည်က ပိတ်ခန်းဆီး ခပ်ညစ်ညစ်
 ကို မပြောသည်။

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ကိုယ့်ယောက်ျားကို စော်ကားထားရင် ဒီလိုပဲ မွေးရခက်
 တတ်တယ်၊ ယောက်ျားရဲ့ ခြေဆေးရေသောက်ချမှ ငရဲပြုပြီး
 ရှော့ရှော့ရှူရှူမွေးတာ”

“ဟာ ... ဘာမှမဆိုဘူး”

လက်သည်က အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

ခင်မိ ယောက်ျားကို ကြိမ်ဖန်များစွာ စော်ကားထား
 တာ ရုပ်သိရွာသိပါပဲ။ ဆဲလား ဆဲရဲ့၊ အော်လား ငေါက်လား၊
 နင်တစ်ခွန်း ငါတစ်ခွန်းနှင့် တစ်စက်ကလေးမျှ ရိုသေလေးစားမှု
 မပြု။ နေသည့်ရပ်ကွက်ကိုက တော်တော်လေးကို ခွမ်းပါးကြသည်
 မို့ ထမင်းတစ်လုတ်အတွက် ကြက်လိုယက်ပြီး ရှာဖွေစားသောက်
 ကြရသည်။ ယဉ်ကျေးပျူငှာဆိုတာက မည်သူ့မှာမှမရှိ။ ပြေးလိုက်
 သျှင် တုတ်ထိုးအိုးပေါက်၊ လိုရင်းတိုရှင်းထက်ပိုကာ မိုက်ရိုင်းတုံး

တိဆိုတာမျိုး။ တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုအတွက် အပန်းဖြေဆေးက ယောက်ျားတွေအတွက် “အရက်”၊ မိန်းမတွေကျတော့ အိမ်တကာလည် အတင်းပြောခြင်းဖြင့် စိတ်ဖြေကြ။

ခပ်မိ ပုံစံက ရပ်ကွက်ထဲမှာ သိပ်အဆိုးဝါးကြီးတော့ မဟုတ်။ ဆိုးတော့ ဆိုးသည်။ တော်တော်ဆိုသည်အထဲတော့ ပါ၏။ သို့ပေမယ့် အဲသည်အဆိုးကို နားမျက်စိယဉ်နေကြသည့် ရပ်ကွက်မျိုး။ ကလေးမွေးရခက်ခါမှ ခြေဆေးရေ လက်ဆေးရေ သောက်ချဆိုသည့် အစွဲအလမ်း အယူအဆကလည်း နည်းမမှန်ဘူးဟု ထင်၏။

“ကိုရင်မောင် ... ခြေထောက်ဆေး”
“မဆေးဘူး၊ ဒီလောက်ညစ်ပတ်နေတာကြီးကို ဆေးချပြီး တိုက်လို့ ဘယ်သူသောက်မှာလဲ”
“သောက်မှဖြစ်မယ်၊ ရှင်မိန်းမ သေသွားလိမ့်မယ်”
“သေ ... သေ”
“ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

အခန်းထဲနှင့် အခန်းပြင် လှမ်းရန်ဖြစ်သံတွေ ကြားထဲမှ ခင်မိ အော်သံကလည်း ဟိန်းထွက်လာသည်။

“ကလေးမွေးတာ အဆန်းလား”
တစ်နေ့ဝမ်းစာ တစ်နေ့ ရှာစားကြရသည်မို့ “ဆင်းရဲသား” ဟုအမည်ပေးခြင်းခံရသူတွေ ပင်ပန်းကြသည်မို့ အပြောအဆို ချိုသာဖို့ သတိတရမရှိ။ စကားလုံး လှလှယဉ်ယဉ်ရွေးဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ကြသူတွေ၊ ဝမ်းရေးထက် ဘယ်အရာကိုမှ ဦးစားမပေးနိုင်ကြသူတွေမို့ ...

တစ်ဝမ်းတစ်ခါးကို ယပ်ကလေးခတ်၊ စိန်လက်စွပ်လေး တဝင်းဝင်း၊ စိန်နားကပ် တဖျပ်ဖျပ်ခါ စည်းစိမ်ဥစ္စာကြွယ်ဝလွန်းသည်မို့ ဘာတစ်ခုမျှ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်စရာမလို၊ အချိန်တွေ ပိုချင်တိုင်းပို၊ ဝါကျတစ်ကြောင်းအတွက် အလှဆုံး၊ အယဉ်ကျေးဆုံး၊ အခွဲညားဆုံး စကားလုံးတွေ လူကြားကောင်းအောင်၊ နားဝင်ချီအောင် အချိန်ပေးရွေးချယ်နိုင်ကြသူတွေက “စရိုက်ကြမ်း” ဟု သမုတ်ခံကြရသည့် လူတန်းစားမှာ “ယိုင်းပင်းမှု”ဆိုတာ အပြည့်အဝရှိသည်။

ရပ်ကွက်ထဲ ဘာဖြစ်မလဲ စီခနဲကြားရုံနှင့် အဲသည်အိမ်ပေါ် တစ်ရက်ကွက်လုံး ပြေးတက်လာတတ်ကြတာ ချစ်စရာကောင်းလှသည့် စရိုက်လေးပါ။ သို့ပေမဲ့ စိတ်တိုနေသည့် ရင်မောင်က လူတွေအိမ်ပေါ်တက်လာတာကို ဖြစ်နိုင်လျှင် ရိုက်ချချင်သည်။ တစ်မျက်ခွက်ကိုမျှ ကြည့်မရ။ သည်လူတွေတင် မဟုတ်ပါ။ တစ်လောကလုံး ခင်မိ အပါအဝင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြည့်မရတာပါ။

“ဟဲ့ ... နင့်မိန်းမ ကလေးမွေးတယ်ဆိုလို့”
“ကလေးပဲမွေးမွေး၊ ခွေးပဲမွေးမွေး ခင်ဗျားတို့အလုပ်လား၊ အခန်းထဲမှာ လက်သည်ရှိတယ်”
“ဟဲ့ ... မဆေးရဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးလို့လဲ၊ မွေးရခက်ရင် ဆေးရုံပို့လေ”
“ဗိုက်ကြီးကတည်းက အပ်ထားရမှာ၊ အပ်လည်းမထားဘူး ထင်ပါရဲ့”
“အပ်မထားလည်း မွေးမှဆေးရဲ့သွားတင်လည်းရတယ်”

ရင်မောင် သုံးထစ်သောလှေကားလေး၏ထိပ်မှာ မားမားရပ် ခါးထောက်၍ တားထားသည်မို့ တစ်ယောက်တည်း တက်လာခွင့်မရပေမယ့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အကြံပေးနေကြ သည်။

“အဲဒါတွေအားလုံး ကျုပ်သိတယ်၊ ပြန်ကြ၊ ကျုပ်အိမ်က သိပ်ခိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြိုကျရင် ဘယ်သူပြန်ဆောက်ပေး မှာလဲ”

ခြေဆောင့်သံ၊ မျက်စောင်းပျံတွေ စုပြိုကျရောက်စေ လျက်ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသူတွေကို မီးခွက်မှိန်မှိန်၊ လက်နှိပ် ဓာတ်မီး မှိန်မှိန်အောက်မှာ ကြာကြာတောင် မတွေ့လိုက်ရပါ။ ရင်မောင် အိမ်ခန်းဆီသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ နောင်တက ရင် ထဲ ဖျတ်ခနဲပြေးဝင်၏။

“သေ ... သေ” ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

တကယ်သေသွားလျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခင်မိ ဆိုတာ ရင်မောင် ချစ်လွန်းလို့ အတူနေချင်လွန်း လို့ လက်ထပ်ယူလိုက်သည့် ဇနီးမယား။

“ခင်မိ ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ၊ ဆေးရုံပို့ရမလား”

“မွေးတော့မယ်”

ခင်မိ အသံပျောက်နေ၏။ လက်သည်၏အသံပဲ ကြားရသည်။ ခင်မိ သိပ်မအော်တော့ဘူး ဆိုကတည်းက အော်ရ လောက်အောင် မနာတော့လို့ပေါ့၊ သိပ်မဆိုးတော့လို့ပေါ့ဟု တွေး ရင်း ဘုရားတ၊လိုက်မိတာ အမှန်ပါ။

“ဘုရား ... ဘုရား၊ ခင်မိ ကျန်းမာပါစေ”

“အဲ့”

အသံက လှစ်ခနဲလေးထွက်၍ ရုတ်တရက်ပျောက် သွားသည်။ “အူ ... ဝဲ” ဆိုသည့် သံရှည်ကို လောကကြီးမှာ ကြေညာခွင့်မရ။ လူသားတစ်ယောက် လူလောကထဲသို့ ဝင်ရောက် လာပြီဖြစ်ကြောင်း ဝင့်ကြားကြွေးကြော်ချိန်မရှိ။ အဲ့ဆိုသည့်ဗလုံး ဗထွေး သံတိုသံပြတ်လေးသာ ကြားလိုက်ရပြီး ဝါးကြမ်းလေး လှုပ်သွားတာ သတိထားလိုက်မိသည်။

“သွားပြီ”

နှုတ်ဆက်သံကြားပေမယ့် အသိအမှတ်ပြုမပေးလိုက် ပါ။ သူ နောက်ဖေးပေါက်က ဆင်းသွားမှာပဲ။ အဲ့ဆိုသည့်အသံ တိုလေးသာ ထွက်စေလျက် ကလေးပေါက်စပေမယ့် သူ ပါးစပ် ပိတ် ခေါ်ချသွားမှာပဲ။ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ ဖွံ့ဖွံ့လေးဖျန်းနေသည့် ခိုးကြားထဲ သူ့မှာ ဆောင်းစရာပါမှာပဲ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ခပ်ဝေးဝေး မှာ သည်မီးနေသည်အိမ်ကလေးနှင့် ဘာမှမပတ်သက်သလို ရပ် ထားသည့် သူ့ရှေ့မကားကြီးထဲ ရောက်သွားလျှင် ကလေးလည်း ခိုးလုံလေလုံ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ပြည့်ဝစွာ ခံစားရတော့မှာပဲဆို သည့် တရုတ်စတုံးတွေ ရင်ထဲမွန်းကျပ်လျက် အခန်းထဲသို့ ဝင် လိုက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်မိကိုချစ်သည်။

ခင်မိ နေကောင်းပါစေ။

“ဘာလေးလဲဟင်”

ခင်မိအသံက ယဲ့ယဲ့လေး။

“နေကောင်းအောင် နေလေ”

“ရင်မောင် ... ငါ့ကို ကလေးပြ”

ခုချိန်ထိ ကိုယ့်ထက် သုံးလေးငါးနှစ် ဆိုသလိုကြီးသည့် ခင်ပွန်းကို “ရင်မောင်”ပဲ ခေါ်တုန်း။ နင်တစ်ခွန်း ငါတစ်ခွန်း ပြောတုန်း။ နားထောင်နိုင်မှ ကြားရသည့် မောယဲ့ယဲ့သံလေးထဲမှာတောင် “ရင်မောင်” ဆိုသည့်နားကို လူရာမသွားတာ ထင်ရှားနေသေးသည်။

တယ် ... သည်မိန်းမ၊ ငါ လည်ပင်းညှစ်လိုက်ဗျ

အတွေးထဲ ဒေါသက ဖျတ်ခနဲ ရောက်ခိုက်မှာပဲ ခင်မိ မျက်နှာသွေးဆုတ်နေတာမြင်တော့ ကျုံးပွေ့ပစ်လိုက်မိလေ၏။

“မလုပ်နဲ့”

လက်သည်ကတား၏။ “တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ်”ဟု နားနားကပ်၍ တိုးတိုးလေးပြောသည်။

“ဗျာ”

လောကကြီးမှာ ရင်မောင်တို့ ဒုက္ခရောက်လှချည်လား။

“က ... လေး”

“စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားနော် မခင်မိ၊ ကလေးက ယောက်ျားလေးပါ။ အသက်ပါမလာဘူး၊ ဆုံးသွားရှာပြီ”

“ဟင့်အင်း၊ ဝိုသံ ... ကြားလိုက် ... ပါတယ်”

“အသံထွက်ရုံလေးပဲ၊ အသက်တစ်ချက်ရှာပြီး ဆုံးသွားတာ၊ စိတ်မလျော့လိုက်နဲ့နော်၊ အဲဒီကလေးကို နောက်မှကြည့်၊ မိုက်ထဲမှာ တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ်၊ စိတ်တင်းထား”

ခင်မိ အံကြိတ်လိုက်သည်။

“ခင်မိ”

ခင်မိ မျက်နှာလည်ခနဲ ကျသွားသည်မို့ ရင်မောင်က ကျုံးအော်၏။

“တွန်း ... တွန်း ... မိုက်ကတွန်းချ၊ ဒီမှာ ခေါင်းထွက်နေပြီ၊ ကျွန်မ ဆွဲထုတ်မယ်၊ အမေက ညှစ်အားမပေးနိုင်ဘူး”

ရင်မောင် ပူစုံစုံမိုက်ကို စမ်း၏။ ခပ်လုံးလုံးကြီးလို့ ထင်သည်နေရာကို ယောက်ျားကြီးအားကိုသုံးလျက် တွန်းချပစ်လိုက်တော့သည်။

“အူဝဲ”

ကျယ်လိုက်ပါ။

ရင်မောင် နားထဲမှာ ကလေးလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

“ခင်မိ”

ကလေးမရှိတော့ပြီမို့ ခင်မိကို ကျုံးပွေ့ပစ်လိုက်သည်။ ခင်မိကိုယ်အောက်မှာ ခင်ထားသည့် ထဘီဟောင်းများနှင့် စောင်ခွမ်းများ သွေးတွေနှင့် ရွဲသွားသည်။

“ခင်မိ ... ခင်မိ”

ဗွေ့လျက်က ကိုင်လှုပ်၏။ ပါးကိုစပ်စပ်ကလေး ရိုက်သည်။

“ခင်မိ ... ခင်မိ”

လက်သည်က ကလေးကို သန့်စင်ပေးနေ၏။

“အဲဒီကလေး ချထားစမ်းပါ၊ ဒီမှာ ခင်မိကို ကြည့်ပါဦး”

လက်သည်က လက်ကောက်ဝတ်ကို လာစမ်း၏။ ပနောင်ကိုစမ်း၏။ နှာသီးဖျားမှာ သူ့လက်ကိုထားကြည့်၏။ ခင်မိ ရင်ဘတ်ကို သူ့နှာနှင့် ဖိကပ်၍ နားထောင်၏။

“ခင်မိ ဆုံးပြီ”

“ဗျာ”

ရင်မောင့်ခေါင်းထဲ ကွက်လပ်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ ဘာမှမကျန်အောင် ကြွေကျသွားသည်။ ငှေ့ငေါင်ကြီး ထုံသွားကာ လောကကြီးနှင့်ပါ အဆက်ပြတ်သွားပြီထင်၏။

“ကျွန်မလည်း တစ်ယောက်တည်း မှတ်တာကိုး၊ ယုတုလူက လည်းယုပြီ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားတာ၊ ဒီမှာတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့ပြီ”

လက်သည်က ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။ ရင်မောင့် နားထဲသို့ တစ်လုံးမျှ မဝင်ချေ။

“စောစောစီးစီး ဆေးရုံပြထားရင်တော့ အမြှာဆိုတာ ကြို သိနိုင်တယ်”

လက်သည်က ကလေးကို ပုဆိုးစုတ်လေးရှာ၍ ထွေးလိုက်သည်။ မွေးလာသည့်ကလေးကို ပေးပစ်ဖို့၊ ယူမည့်သူ ကလည်း နောက်ဖေးချောင်မှာ အဆင်သင့်စောင့်လျက်ရှိမှာ သေရာ

သည်မို့ ကလေးအတွက် အနီးတွေ ဘာတွေ တစ်ခုမျှ အဆင်သင့် မရှိ။ ခင်မိ ခေါင်းအုံးနားတွေ သည်း ပုဆိုးဟောင်းကိုဆွဲ၍ အနီး လုပ် ထွေးလိုက်ရသည်။ လုံခြုံနေ့ထွေးသလို ဖြစ်သွားပေမယ့် ကလေးမှာ ဝတ်စရာအကျိုးမရှိ။ ပုဆိုးခြုံအောက်မှာ ကိုယ်တုံးလုံး လေး ဖြစ်နေရှာ၏။

“ယောက်ျားလေးပဲ”

လက်သည်က ကလေးကိုချီထားသည်။ ရင်မောင်က ခင်မိကိုဗွေ့ထားသည်။ လက်သည် ဘာတွေပြောလို့ ဘာတွေလုပ် နေသလဲ။ ရင်မောင် လုံးဝမသိ။ မမြင် မကြား။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပူနေ၏။ ပူလိုက်တာမှ ခြစ်ခြစ်တောက်မို့ ကျွမ်းမြည့်လိုက်ဆွ၏။

ခင်မိ ... ခင်မိ။ ဒုက္ခအစိုင်အခဲလေးနှစ်ခုကို အသက် သွင်းပြီး လောကထဲသို့ ပို့ခဲ့၏။ လူကြမ်းစိတ်တိုပေမယ့် ခင်မိကို ငုံ့ထားချင်လောက်အောင်ချစ်သည့် ရင်မောင် ဒုက္ခသည်ကြီးကိုကျ တော့ လောကထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ချန်ခဲ့သည်။ ခင်မိက ကျတော့ အားလုံးကို စွန့်ခဲ့ပြီ။ တကယ်ဆို ရင်မောင်ဆိုသည့် ချစ်တတ်သည့် နွားကြီးကိုပါ ခေါ်သွားပါတော့လား။

“လာကြပါဦးဗျာ၊ ခင်မိ သေလို့”

ရင်မောင် ကျုံး၍အော်လိုက်၏။ မျက်ရည်စက်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် စီးကျလာသည်။ နှမြောလိုက်တာ ခင်မိရယ်။ လွမ်းလိုက်တာ ခင်မိရယ်။ နှင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်တာ နှင်မသိဘူး။ နှင် နားမလည်ဘူး အမိုက်မရယ်။

ဝါကျတွေကို ရင်ထဲမှာပဲ အော်ပစ်လိုက်တော့သည်။

မနေနိုင်သည့် တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားတွေ အိမ်ပေါ် တက်လာ၏။ စုတ်သပ်သူသပ်။ မျက်စောင်းထိုးသူကထိုး။ “အိမ် ပြိုရင် ပြင်မပေးနိုင်ဘူး” ရေရွတ်သူက ရွတ်၊ သနားသည့်လူ၊ မျက်မှန်းကျိုးသူ၊ ဒေါသထွက်ပေမယ့် ကြည့်မနေရက်သူတွေ အိမ်ပေါ်ရောက်လာ၏။ ရင်မောင့်လက်ထဲမှ ခင်မိကိုဆွဲယူ၊ ရင် မောင်ကို အိမ်ရှေ့ဆွဲထုတ်၊ အခန်းထဲ ရှင်းတန်တာရှင်း၊ လင်းတန် တာလင်း၊ မကြာခင်မှာပဲ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ခင်မိအလောင်းစင် ပြင်ပြီးသွားသလို ကလေးပေါက်စကလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှ ကလေး မွေးထားတာ ဆယ်ရက်ရထားသည့် မီးနေသည်အိမ်သို့ ရောက် သွားသည်။

အဲသည်နို့ကို စို့ပေတော့။

“ချက်ချင်းချလို မရဘူးလား”

“မီးချုပ်နေပြီ ရင်မောင်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ သုံး ရက်တော့ ထားရမှာပေါ့၊ ကလေးနဲ့လည်း လိပ်ပြာခွဲရဦး မယ်”

လက်သည်က ရင်မောင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရင် မောင်က လက်သည်ကိုကြည့်သည်။ ဤလက်သည်က လက်မှတ်ရ ဝမ်းဆွဲဆရာမ မဟုတ်ချေ။ လက်ရဲ့လို တတ်နေသည့် လက်သည်။

“ကလေးမွေးတယ်ဆိုတာ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘယ်သူ အကူအညီမှ မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာမွေးရတာ၊ မွေးပြီးလို့

လူကြီးရော ကလေးပါ ကျန်းမာရင် ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး၊ မကျန်းမာရင်သာ ဆေးရုံတို့၊ ဆရာဝန်တို့လိုတာ၊ အဓိက မွေးရတာတော့ ကိုယ့်ဘာသာညစ်မှ ...

“မမွေးနိုင်လို့ ဗိုက်ခွဲရမယ် ဆိုရင်တော့ ဆရာဝန်မှ ဆေးရုံမှ တတ်နိုင်တာပေါ့၊ နည်းမှန် လမ်းမှန် မွေးမယ့်သူ ဆို ကိုယ့်ဘာသာမွေးလည်းရတယ်”

သည်စကားနှင့် ဝမ်းဆွဲလက်သည် လုပ်စားလာတာ သယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ မနိုင်မနင်းဖြစ်လို့ ဆေးရုံပို့ခဲ့ရသည့် မီးနေ သည်တွေလည်းရှိသည်။ သေသည်လူက နည်းပါ၏။ နည်းဆို တော်တော်ကံဆိုးပြီး သူ့ရောဂါ သူဝေဒနာနှင့်သူ သေကြတာ လောက်သာရှိသည်။ ဤလက်သည်ကြောင့် သေရသည်ဟူ၍တော့ ရှိမည်မထင်။ ကလေးရောမိခင်ပါ ကျန်းမာပြီး သူမွေးပေးထား သည့်ကလေးတွေ မူလတန်းတောင် တက်ကုန်ကြပြီ။ ခုဟာက မီးနေသည်ကိုက ကံဆိုးတာလေ။

လက်သည်က ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ဖြေ၏။

“ကိုရင်မောင် ... ကျွန်မ သွားမယ်”

ကိုရင်မောင် မော့ကြည့်၏။ လက်သည်က သူ့လက် ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုပြသည်။

“ပေးသွားတယ်”

တောက် ... မသာစရိတ်တော့ ပေးမသွားဘူးပေါ့ဟု ရင်ထဲကျိတ်ဒေါသဖြစ်လိုက်သေး၏။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ ခင်မိ ကို သနားသွားရပြန်သည်။ ခင်မိဟာ ကိုယ့်မိန်းမပဲ။ ကိုယ့်မိန်းမ သေတာ ကိုယ်ပဲ သဖြိုဟ်ရမှာပေါ့လေ။ ရင်မောင် ခေါင်းအညိတ်

လက်သည်က လူကြားထဲ တိုးကာဝှေ့ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် မကြည့်ရက်ဘူး၊ မနက်ဖြန်ချမယ်”

“ဟဲ့ ... နှစ်ရက်မထားကောင်းဘူး၊ စုံဂဏန်း မထားရဘူး၊ မဂဏန်းထားရတာ၊ ငါးရက်ထားချင်တာ။”

သုံးရက်ပြည့်အောင်တောင် မထားချင်သည့်လူကို ငါးရက်လာထားခိုင်းနေသူက ရှိသေးသည်။

ရင်မောင် ဦးနှောက်တွေ ဆူဝေနေ၏။ စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိကာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းလည်း ကြီးစွာဖြစ်နေသည်။ ခင်မိသာ မပုပ်မသိုးတော့ဘဲ မြောက်သယောင်းသွားမည်ဆိုလျှင် ရင်ခွင်မှာ တစ်သက်တာအတွက် ထာဝရပွေ့ပိုက်ထားချင်၏။ ကဗျာဆန်တာလည်းမဟုတ်။ စိတ်ကူးယဉ်တာလည်းမဟုတ်။ ရိုးရိုး သားသားကြီးကို ချစ်တာပါ။ ချစ်တာမှာ ဘာသံသယမျှ ဝင်စရာ မလိုပေမယ့် သုံးလေးရက်ကြာလျှင် ပုပ်ပွလာမှာ သေချာသော၊ ရင်မောင့်အတွက် သက်ရှိဒုက္ခတုံးလေးနှစ်ခုကို ဖန်တီးပေးခဲ့သော၊ ရင်မောင့်ကို တစ်ခါမျှ စကားကောင်း မဆိုခဲ့ဖူးသော ဤတရားဝင် ဇနီး၏ ရုပ်အလောင်းကို လုံးဝမကြည့်ချင်တာလည်း အမှန်ပါ။

မချစ်လို့လည်းမဟုတ်၊ မုန်းလို့လည်းမဟုတ်၊ စိတ်မှာရက်စက်ချင်တာလည်းမဟုတ်။ ခင်မိရုပ်အလောင်းကို ချက်ချင်း သင်္ဂြိုဟ်ချင်သည့်အတွက် အဖြေမရှိ။ တကယ်တော့ လက်ရှိဖြစ် ရပ်ကိစ္စစိစွတွေထဲက ကိုယ်တိုင်လည်း ထွက်ပြေးချင်သည်။ ခင်မိကိုလည်း ဆွဲထုတ်ပေးချင်သည်။ ခင်မိလည်းမရှိနှင့်။ မိမိလည်း

မရှိစေရ။ ခင်မိကတော့ သက်ခံတာခန့်ထွက်သွား။ ကိုယ်ကသက်ရှိ လျက်ပဲထွက်ပြေး။ အဲသည်လို ဖြစ်ချင်လိုက်တာ။

“ချမယ်ဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်ချမယ်”

“ဟဲ့ ... စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်လေ ရင်မောင်”

ရုပ်ကွက်လူကြီးသူမတွေ၊ နာမည်တွေလည်း သိပ် မမှတ်မိ။ သူတို့ကတော့ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကို ပြောကြတာ နေမှာပေါ့လေ။

ရင်မောင် ငှေငေါင်ငေးပုံစံဖြင့် ထုံအကြီး ထိုင်နေ စဉ်မှာပဲ သူတို့အိမ်ပေါက်စလေးရှေ့မှာ ကနားဖျင်းထိုးပြီးသွားသည်။ တာလပတ်မိုးပြီးသွားသည်။ ခုံတန်လျားတွေရောက်လာသည်။ ချစ်စရာ မြန်မာ့အကျင့်စရိုက်ကလေးပဲဆိုသည်ကို စိတ် ရှုပ်ခေါင်းနောက်သည့်ကြားမှ တွေးဖြစ်လိုက်သေးသည်။

“ကလေးက နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်၊ ဒုတိယကလေးလည်း အပြင်ရောက်ရော ခင်မိလည်း ဆုံးရှာတာပဲ”

ဦးရင်မောင်က စကားကိုနား၍ ဖြည်းဖြည်းပြောသည်။ ကျော်ဇေယျ၏ မြောက်မြားလှစွာသော အခြေအရံတွေက စားသောက်စရာများကို ဗန်းကြီးဗန်းငယ်နှင့် သယ်၍ရောက်လာ၏။

“စားပါ ကိုရင်မောင်၊ စားလည်းစား ပြောလည်းပြော၊ နားနားနေနေ ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

ကျော်ဇောယျက ဖြိုးနှင့် နောင်ရှားတို့ဘက်သို့လှည့်၍ ခါတိုင်းထက်တောင် ပိုချိုဦးမှာဖြစ်သည့်အပြိုးကို ဖြိုးပြလိုက်သည်။

“ကိုရင်မောင် သွားနိုင်လာနိုင်ဖြစ်အောင် ညက တစ်ညလုံး ဒရစ်ပံသွင်း၊ ထိုင်စောင့်ပြီး ခုမနက် ခေါ်ချလာတာ၊ တွေ့စေချင်လို့”

“စားကြဦး” ဆို၍ ဖြိုးနှင့် နောင်ရှားဘက်သို့လည်း တွန်းပို့၏။ ကော်ဖီ၊ ကိတ်မုန့်၊ ဘီစကွတ်၊ ကြက်ဥကြော်၊ ပန်းသီးစိပ်လည်းပါ၏။ ခါတိုင်း လေးလေးစားစားနေကျ နံနက်စာ ပုံစံပြည့် လေးယောက်စာ လာချပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ စားပြီးပြီ”

ဖြိုးက ဝင်ပြော၏။

“အသုဘကိစ္စတန်းလန်းနဲ့ဆိုတော့ ကလေးငယ်ကို အရပ်ထဲက သားသည်အမေတစ်ယောက်က နို့တိုက်ပေးတယ်။ ခင်မိ အသုဘချပြီးတဲ့နေ့မှာ ကိုကျော်တို့အိမ်ကို ပေးဖို့လာတာ၊ မယူရင်လည်း ဇွတ်ထားခဲ့ဖို့ပဲ။ တစ်ယောက်ကို မနေ့ဦး ယူသွားပြီဆိုတာလည်း ပြောမယ်ပေါ့ ...

“အဲဒီတုန်းက အစ်မနဲ့ဆရာတို့ ရှိကြသေးတယ်”
အစ်မနှင့်ဆရာဆိုတာ ဦးထွန်းဇောယျနှင့် ဒေါ်ခင်မကြီး

ကို ပြောတာဖြစ်လေ၏။

“ညဦးပိုင်းလောက်ရောက်တာ ခြံထဲဝင်ခွင့်မရဘူးလေ၊ ကိုကျော်မွေးနေ့ပွဲ လုပ်နေတယ်၊ ဦးက စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်၊ ကလေးထုပ်တစ်ထုပ်နဲ့၊ ခြံစောင့်လူသစ်တွေက ဦးကိုမသိဘူး ...

“အကူအညီတောင်းဖို့ဆိုရင် နောက်မှလာတဲ့၊ သူတို့ ပြောတာ သဘာဝကျပါတယ်။ အခု ပြန်တွေးတော့ စိတ်မဆိုးတော့ဘူး၊ သူတို့တာဝန် သူတို့ကျေပွန်တာပဲလေ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ စိတ်ဆိုးခဲ့တာပေါ့ ...

“အဲဒါနဲ့ ကလေးထုပ်လေး ခြံဘေးနားချပြီး စာတစ်စောင်ရေးထည့်၊ စိတ်တိုတိုနဲ့ပဲ ပစ်ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာတာ၊ ပြန်တွေးတိုင်း ယူကျုံးမရဘူး၊ လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်က လူမဆန်ဘူး၊ ကလေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိရှာလဲကွယ်၊ မှားခဲ့တာ ...

“အဲဒီသားက ဘယ်သားလဲ”

နောင်ရှားက “ကျွန်တော်ပါ” ဟု ဝင်မပြော။ ဘာမျှ မပြောဘဲ ခပ်ငေးငေးပဲ ကြည့်နေဖြစ်သည်။

“ကိုမစိုး ရသွားလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ မတော်တဆ အအေးမိပြီး ကလေးသေသွားရင် ဦးဟာ လူသတ်မှုတရားခံပါပဲကွယ်၊ နည်းနည်းမှ ယူကျုံးမရဘူး၊ အဲဒီအတွက် အဲဒီသားက ဦးကို အခုအပြစ်ပေးရင်လည်း ဦးခံယူမှာပါ”

“သားတွေက အံ့ဩထူးဆန်းကြီးတွေ ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ဘာမှမပြောနိုင် မဆိုနိုင်ကြဘူး၊ ခုချိန်မှာ ဘယ်သူ့အပြစ်ဘယ်ဝါအပြစ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလေ၊ အကုန်လုံးကပြီးခဲ့ပြီပဲ၊ ကိုရင်မောင် အေးအေးဆေးဆေး စားပါဦး”

ဦးရင်မောင်က ကိတ်မုန့်တစ်ချပ်ကိုဖဲ့၍ စား၏။
နောင်ရှားက ဖြိုးကိုကြည့်လိုက်သည်။ ဖြိုးက ပြန်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး၊ လေးလေးပဲ ဆက် ခေါ်ရမလား၊ အစ်ကိုပဲ ခေါ်ရမလား။ ထားပါတော့၊ ကျွန် တော်တို့ သွားလို့ရပလားဆိုတာ သိချင်ပါတယ်”

“ဟင် ... နောင်ရှား၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ကျော်ဇေယျက နောင်ရှားဟု တန်းခနဲ မှန်အောင် ခေါ်နိုင်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးကျော်ဇေယျ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက်ကို မှန်အောင်ခွဲနိုင်တာ တပေါင်းနဲ့ ဦးကျော်ဇေယျ ပဲ ရှိပါတယ်”

“မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ နောင်ရှား”

“ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်း မသိပါဘူးလို့ အစကတည်းကပြော ထားပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်သော့ ခြံသော့ခတ်ပြီး ဖိုးသိကြားတို့ စောင့်ကြည့်နိုင်ထားတာ ဘာကြောင့်လဲလို့ မမေးတော့ပါဘူး၊ သွားလို့ရပြီဆိုရင် ဖြိုးနဲ့ ကျွန်တော် ဒီကထွက်သွားချင်ပြီ”

“ဪ ... ဒါကို စိတ်ဆိုးတာလား၊ ငါ တစ်ယောက်ချင်း လိုက်ရှာလိုက်မေးနဲ့ လုပ်နေရတုန်းမှာ မင်းကလည်း မတောက်တခေါက် ကြားသင့်သလောက် ကြားသွားတော့ ထင်ရာမြင်ရာ ထွက်သွားမှာစိုးလို့ပါကွာ၊ မင်း လိုက်အောင် နဲ့လာတာ ငါသိတယ် ...”

“မင်းတစ်နေရာရာ ထွက်သွားမယ် ဆိုရင်တောင် ကားပြန်ပို့မှာပဲဆိုတာသိလို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး တားခိုင်း လိုက်တာ၊ ငါ ညက အိမ်ကိုဖုန်းသုံးလေးခါဆက်တယ်”

“အဲဒါ ထားပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လိုစီစဉ်မယ် စိတ်ကူးလို့ ဦးရင်မောင်တို့ ဘာတို့ ရှာဖွေခေါ်လာတာလဲ”

“မင်းတို့အတွက် ပြောပြနိုင်မယ့် ကိုယ်တွေ့ပုဂ္ဂိုလ်မို့ ခေါ် လာတာပေါ့၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာအစီအစဉ် လုပ်ရ မှာလဲ၊ ငါ ဆက်စောင့်ရှောက်မယ်၊ တို့သုံးယောက် ဒီမှာ တူတူနေမယ် ...”

“ဖြိုးက ဆေးတက္ကသိုလ်တက်၊ နောင်ရှားက အဝေး သင်တက်၊ မင်းက မင်းသားလုပ်မယ့်သူဆိုတော့ တက္ကသိုလ် နေ့တိုင်းတက်ဖို့ အဆင်မပြေဘူး”

“ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ”

ဖြိုးက ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ကိုင်၍ ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ အကူအညီ အထောက်အပံ့မှ မယူဘဲ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကျောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော်က မဆီမဆိုင် သူဌေးသားဘဝမှာ ဆယ်ကိုးနှစ်လောက်မိမ်ယူ ခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ကိုယ့်ကြံစား ကိုယ်ပဲဖန်တီးတော့မယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီအိမ်မှာနေဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ပါဘူး၊ ဒီမှာနေရင် ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ဘာမက်လို့ ညာမက်လို့တွေ ပြစ်နေမယ်၊ ကျွန်တော် ဦးစစိုးသားဘဝနဲ့ ပြောင်းဖူးပြုတ်၊ မုန့်ဖက်ထုပ်လည်း ရောင်းခဲ့ပြီးပြီ၊ ပြန်ရောင်းရလည်း အပန်းမကြီးဘူး၊ ကျွန်တော်က ဆင်းရဲတွင်းကလာတာ၊ ပြန်နုနုချဖို့ ဘယ်လိုမှ ဝန်မလေးဘူး”

“ဟာ ... မင်းတို့ ဘယ်စိတ်ကူးတွေ ဝင်ကုန်တာလဲကွာ”

ကျော်ဇောယျ မျက်နှာက ပြင်မရအောင် ပျက်ကျလေ၏။ ရင်ထဲက ဝမ်းသာသွားပြီးမှ ကြေကွဲလေဟန်ဆောင်ပြတာဆိုလျှင်တော့ ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီမင်းသားကြီး နောက်ထပ်ရွှေစင်ရုပ်ဆု ထပ်ရနိုင်ဖို့ ရှိလေ၏။

“မင်းတို့ ယောက်ျားစိတ်နဲ့ မာနထားတာ ငါဝမ်းသာတယ်၊ ကြီးစားချင်စိတ်ကိုလည်း ချိုးကျူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မလိုသေးဘူးလေ၊ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတယ်၊ မင်းတို့ ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်၊ မင်းသားဖြစ်အောင် ကြီးစားကြဦး၊ တာဝန်ယူမယ့်သူ ငါရှိနေသမျှ မင်းတို့ကြံစွာ မင်းတို့ဖန်တီးစရာမှ မလိုဘဲ”

“ကျွန်တော်တို့ သူဌေးသားမဖြစ်ချင်ဘူး၊ ဦးထွန်းဇောယျ၊ ဦးကျော်ဇောယျ မျိုးဆက်နွယ်တွေအဖြစ်နဲ့ အချောင်စည်းစိမ်မခံချင်ဘူး”

“နောင်ရှား ... မင်း မဖြစ်ချင်ပေမယ့် မင်းဟာ သူဌေးသားပဲ၊ ဦးထွန်းဇောယျ ဦးကျော်ဇောယျ မျိုးဆက်နွယ်အဖြစ်နဲ့ အဲဒီစည်းစိမ်တွေ မင်း ခံစားရမှာပဲ”

“ကျွန်တော် ပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုဟာ သူဌေးသားဆိုပေမယ့် ဖခင်ကသာသူဌေး၊ မိခင်က ဘယ်အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာ ရှိပါသေးတယ်”

“ဘာဆိုလဲ ဖြီး၊ မိခင် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်”
“ဒီလိုပါ”

နောင်ရှားက ဂျူးဂျူးရှားရှား ဖြစ်ချင်၏။ ဖြီးက ပုံသေမျက်နှာနှင့် အေးဆေးစွာပင် ပြောသည်။

“မိခင်ကို ထားပါတော့၊ သူဌေးဆိုတဲ့ဖခင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ အသိအမှတ်မပြုခဲ့သလဲ၊ ဒေါ်ခင်မကြီး ဗိုက်ထဲကထွက်မှ ဦးထွန်းဇောယျသားလား၊ ဒေါ်ခင်မိဗိုက်ထဲကထွက်တော့ ဦးထွန်းဇောယျသား မဟုတ်တော့ဘူးလား ...

“ဒေါ်ခင်မကြီးက ငွေပေးပြီးအဝေးနှင့်တာကို ဦးထွန်းဇောယျက အိမ်ထောင်ဦးစီး အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်ပါလျက် ငဲ့ခံနေခဲ့သတဲ့လား ...

“အသက်ရှိစဉ်ကတောင် ဖခင်က ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်မယူခဲ့တဲ့ အပယ်ခံသားတွေပါ၊ ခုချိန်မှာ အဖေတူအမေကွဲ သူဌေးအစ်ကိုရဲ့လောင်းရိပ်မှာ အမွေမက် ညီနစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ခိုကပ်မနေချင်တော့ပါဘူး၊ အဲဒီသဘောပါ၊ အဲဒါကို နားလည်ပြီး ခွင့်ပြုပေးစေချင်တာပါပဲ”

ပြောပြီး ဖြီး ခေါင်းငုံ့ကျသွားသည်။ ရီဝေကြေကွဲနေသည့် လေးလေး မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရင်မဆိုင်လိုတော့ပါ။ နောင်ရှားက ဖြီးကို အားကျစွာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ နောင်ရှားက အောက်သက်ကျေ အပိုးကျိုးသူဖြစ်ခဲ့၏။ ဖြီးက လက်ကြောမတင်းသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ စိတ်ထားတတ်ပုံနှင့် အပြောအဆို လိမ္မာရေးခြား ရှိမှုကျတော့ ဖြီး သာ၏။

“ဖခင်က သားတွေအဖြစ်နဲ့ အသိအမှတ်ပြုတယ် မပြုဘူးဆိုတာ သားတွေရှိနေမှန်း ဖခင်ဖြစ်သူက သိဦးမှကိုး၊ အဲဒါကို မင်းတို့ မတွေ့မိဘူးလား၊ ရှိမှန်းသိတယ်ဆိုရင် တောင့် ရှာချိန်ဖွေချိန်ရော မင်းတို့ ထည့်မတွက်ကြဘူးလား”

လေးလေး ပြောတာ မှန်ပါ၏။ သို့ပေမယ့် ...

“ဒါပေမဲ့ ဦးထွန်းဇေယျက မရှိတော့ဘူး၊ ဒေါ်ခင်မကြီး သားပဲရှိတဲ့ ဒီပါချမ်းမြစ်အိမ်ကြီးမှာ ဒေါ်ခင်မိသားနှစ် ယောက်ဟာ ဘယ်လိုချမ်းမြနိင်ပါ့မလဲ”

“ဒီမှာ ဖြိုး၊ မင်းအမေနေဦးက မင်းကို လူမှုကျင့်ဝတ် လင်္ကာလေးတွေ သင်မပေးခဲ့ဘူးလား၊ အဲဒီထဲက သားသမီး ကျင့်ဝတ်ဆိုတာ မင်း မရဘူးလား”

“ရပါတယ်”

“နောင်ရှားကော”

“ကျွန်တော်လည်း ရပါတယ်၊ ရွတ်ပြရမလား”

ကျော်ဇေယျ ခေါင်းခါသည်။ အကြည့်ကို အဝေးဆုံး သို့ ပို့လွှတ်ပစ်လိုက်၏။ အကြည့်ဖြတ်သန်းရာလမ်းတစ်လျှောက် မှာ ဘာကိုမှ မြင်ခဲ့ပုံမရချေ။ မဆုံးနိုင်သည့် တစ်နေရာဆီသို့ အကြည့်က ပြေးလွှားဆဲ အနေအထားမှာပင် မေးရိုးကြောတွေ မာလာတော့သည်။

“ငါပဲရွတ်ပြမယ်၊ ကျွေးမွေးမပျက်၊ ဆောင်ရွက်စီမံ၊ မွေ့မ ထိုက်ခေး၊ လှူမြှူဝေ၍ စောင့်လေမျိုးနွယ်၊ ဝတ်ငါးသွယ်၊ ကျင့်ဖွယ်သားတို့တာ ... တဲ့ ...

“မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ရဲ့ အမိအဖကို ကျွေးမွေးစောင့် ရှောက်ရမယ်၊ ဝေယျာဝစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ပေးရမယ်၊ အမွေအနှစ်ကို ခံယူသုံးစွဲထိုက်တဲ့ သားလိမ္မာတွေဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီသုံးခုကို မဖြည့်ဆည်းကြဘူးဘဲထားဦး ...

“မင်းတို့အမိအဖ ကွယ်လွန်တိမ်းပါးသွားတဲ့အခါ မှာ အလှူအတန်းပြု အမျှဝေရမယ်၊ အဲဒါလေး လုပ်ပေး စေချင်တယ်၊ ဒီပါချမ်းမြစ်ရဲ့ ‘ဇေယျ’မျိုးဆက်နွယ် အခွန် ရှည်ဖို့ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းသွားရမယ်၊ အဲဒါလေးလည်း ဖြစ်မြောက်စေချင်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ကူညီပါ”

“လေးလေး စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်တို့ လှူမြှူဝေ၍ဆိုတာ ဖြစ်မြောက်စေရပါမယ်၊ စောင့်လေမျိုးနွယ် ဆိုတာကတော့ လေးလေး တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်၊ လေးလေး အိမ်ထောင်ရက်သားကျတဲ့အခါ ဇေယျမျိုးဆက်နွယ် အခွန် ရှည်မှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး ဖြိုး၊ ငါ ဒီတစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ အိမ် ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ဘူး”

အဲသည်စကားကို လေးလေး တစ်ခါက ဖြိုးကိုပြော ဖူးတာ အမှတ်ရ၏။

“လေးလေးက အတ္တသမား၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် တယ်လို့ပြောရင် ရတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲချစ်တော့ ကိုယ်က သွဲပြီး သူစိမ်းမိန်းကလေးကို အပြည့်အဝမချစ်နိုင်ဘူး၊ သိပ်မချစ်ဘဲ အိမ်ထောင်ပြုရင် အဲဒီအိမ်ထောင် သာယာမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အချစ်မပါဘဲ ရင်းနှီးရတာကိုလည်း တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့တယ်၊ လေးဆယ်ကျော်မှ အသည်း အသက် ပဏ္ဏာဆက်လောက်အောင် ချစ်တဲ့သူ တွေ သွားရင်တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တွေ့ မယ်မထင်ပါဘူးကွာ” တဲ့။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ဘက်က တာဝန်
မကျေဘဲ လိုအပ်ချက်တွေ အများကြီးရှိခဲ့မယ်”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါ
ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘက်ကို တစ်ချက်လောက်ကြည့်ပေးကြပါ
လို့ ငါပြောချင်တယ်။ မင်းတို့အတွက် မကောင်းမယ့်ကိစ္စ
တွေဆိုရင် ငါ တားချင်တယ်။ ကောင်းမယ့်အရာကိုညွှန်
ချင်တယ်။ မင်းတို့ပညာရေးအတွက် ငါ တာဝန်ယူချင်တယ်။
အလုပ်အကိုင်အတွက် အရင်းအနှီး ငါပေးချင်တယ်။ အိမ်
ထောင်ရက်သားကျတဲ့အထိ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဆောင်နှင်း
ပေးချင်တယ် ...

“အဲဒါ မိဘဝတ်လေ၊ ငါ့ကိုမိဘဝတ္တရား ကျေပွန်
ခွင့် ပြုစေချင်တယ်။ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့တာဝန် ကျေပွန်
ခွင့်အတွက် မင်းတို့က ကူညီပေးပါလို့ ငါတောင်းပန်ချင်
တယ် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါဟာ မင်းတို့ရဲ့ဖခင်ရင်း
ဖြစ်နေလို့ပဲ။ မင်းတို့ဟာ ငါ့သားတွေ ဖြစ်ကြလို့ပါပဲကွယ်”

ကမ္ဘာကြီးသည် လေးဆယ့်ခုနစ်ဒီဂရီတိတိ တိမ်း
စောင်းကာ မိမိ၏ဝင်ရိုးစွန်းပေါ်၌ တစ်နာရီလျှင် အပတ်ပေါင်း
များစွာ လည်ပတ်လေတော့သည်။

မနီးစပ်သင့်သော သက်ရှိလူသားနှစ်ဦး ရည်ရွယ်ချက်
မရှိဘဲ ဆင်ခြင်ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းအားတွေ မဲ့သွားကြရခြင်းကို
မတော်တဆပါဟုပြောလျှင် တာဝန်မဲ့လွန်းရာ၊ မိန်းမသားအပေါ်
ရက်စက်လွန်းရာ ကျမည်ထင်သည်။

ကျော်ဇေယျက အညွန့်တလူလူနှင့် လူပျိုပေါက်
ပညာသင်ဆဲအရွယ်၊ ကလေးသာသာဆိုလည်း မှန်၏။ ခင်မိက
လူလားမြောက်ပြီ။ ကျော်ဇေယျထက် အသက်ပိုကြီးသည်ဆိုပေ
မယ့် ဦးနှောက်က တွေးခေါ်ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း များသူမဟုတ်ချေ။
ငယ်စဉ်ကတည်းက အိမ်တကာလှည့်၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသူ၊ ပွဲစား
က ပို့တိုင်း ရွှေ့တိုင်း သည်အိမ်ခြောက်လ၊ ဟိုအိမ်တစ်နှစ်
အလွန်ဆုံး နေခဲ့ရသူမို့ အုပ်ထိန်းသူ လူကြီးသူမတစ်ဦးတည်း၏
ဩဇာကို နာခံလျက် မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ဖြစ်ခဲ့သူ မဟုတ်။

ဣန္ဒြေသိက္ခာ၏ တန်ဖိုးကို နားမလည်။ ကျရောက်
သာနိုင်သည့် အန္တရာယ်ကို ကြိုမမြင်။ စင်စစ် ကြိုတင်ဆင်ခြင်
ရှောင်ကြဉ်သင့်သူက ခင်မိ ဟုဆိုလျှင် အပြစ်ပုံချရာရောက်တော့
မည်။ အသက်ချင်းကွာ၊ အဆင့်အတန်းချင်းမတူ၊ သမီးရည်းစား
လည်း မဖြစ်ကြ။ အသက်ပိုကြီးသူ မိန်းမသား၏ အနေအထိုင်
တော်မူမှာ လူပျိုပေါက်က မိန်းမူးသာယာသွားမိခြင်းသာမို့
တော်တဆဟုပဲ ပြောရတော့မည် ထင်ပါ၏။

“ကျွန်တော် မှားသွားပြီ၊ ကျွန်တော့်မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာကို ကျွန်တော် အမည်းရောင် သုတ်လိုက်မိပြီဗျာ”

ကျော်ဇေယျ ယုကျုံးမရ ဖြစ်ရလေ၏။

“ကျော်အပြစ်ကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

ခင်မိက ကျော်ဇေယျလောက် ရင်ကွဲပက်လက် မဖြစ်တာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူနှင့် ကျော်ဇေယျ တစ်နေ့လက် ထပ်ခွင့် ကြိုလိမ့်မည်ဟုလည်း တွေးထင်မထားမိပါ။ ရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးထား၍ တကူးတက ချိုင်ခဲခြင်း မဟုတ်သလို ယောက်ျား ကောင်းတစ်ယောက်ကို “ဖမ်း” ယူတာလည်း မဟုတ်ပါ။ ကြိုတင် စိတ်ကူးနှင့် အကြံအစည်ရှိခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ကြေကွဲဝမ်း နည်းနေလို့လည်း ဖျက်လို့ရမည့် အမည်းစက်မှ မဟုတ်ဘဲဟု ပေါ့ပေါ့ပဲ တွေးထားလိုက်သည်။

နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး။ ယခုလောလောဆယ် တော့ ချစ်သူတစ်ယောက် ကောက်ရလိုက်သည့်အဖြစ်လို့မျိုးမို့ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့တွေးဖြင့် ခင်မိ ပျော်၏။ နောင်ကို ဘာဖြစ် လာမလဲ ကြိုတွေးမထားပါ။ ဘဝပျက်ရပါလားဟုလည်း နှမြော ကြေကွဲဖို့ ရင်ထဲသိပ်မရှိ။ ဝမ်းသာသည်လည်းမဟုတ်။ ဇာတ်မြော ကြီးမှာပင် ခင်မိ ကျေနပ်၏။ ကျော်ဇေယျအဖို့မှာသာ အရူးဆီး ဝိုင်း ဖြစ်ရ၏။ အသက်ငယ်ပေမယ့် ဆင်းသက်လာသည့် မျိုးနိုး ဝိဇာ အသိပညာ၊ ယခုအရွယ်ထိ သင်ကြားလေ့လာဖတ်ရှုထားသည့် စာပေပညာတွေကြောင့် ယောက်ျားလေးပေမယ့် ဘဝပျက်ပြီဆို တာကို သိလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်ဗျာ”

လူကောင်းမို့ “တာဝန်” ကို နားလည်သည်။ တာဝန် ကျေချင်သည်။ တာဝန်ယူချင်သည်။ သို့ပေမယ့် ဘဝခရီးဆိုတာ ဘယ်လိုအဖော်မျိုးနှင့် လျှောက်သင့်သလဲ၊ ဘယ်လိုအဖော်မျိုးနှင့် မလျှောက်သင့်ဘူးလဲ၊ လျှောက်မိလျှင်တောင် လက်တွဲဖြုတ်ခဲ့သင့် သူဆိုလျှင် မလျှောက်မိကို လက်ချင်းမတွဲမိစေဖို့ ဒါတွေ ကျော် ဇေယျ နားလည်သည်။

စာပေပညာ၊ အတန်းပညာမရှိ၊ စာကိုစာလုံးပေါင်း ၍ ဖတ်တတ်ရုံသာရှိပြီး အချိုးကျအောင် မရေးတတ်။ သတ်ပုံ စာလုံးပေါင်းမှန်သည့် ဝါကျတစ်ကြောင်းကိုမှ ပြည့်စုံအောင်မရေး တတ်။ အတွေးအခေါ် အမြော်မြင်မရှိ၊ မျိုးရိုးဂုဏ်သိမ်မရှိ၊ ဓန ဥစ္စာနတ္ထိ၊ ရုပ်ရည်ရူပကာကျတော့ ရွက်ကြမ်းရေကျို။ လက်ရှိ အဆင့်က သူတစ်ပါးထံမှာ ခယမြွေရုံနေပေးရသည့် အလုပ်သမား မျိုး။ ပွဲလယ်တင့်စရာ တစ်စတစ်မျှင် ရှာမတွေ့နိုင်သည့် မိန်းမ သားမျိုးနှင့် ဘယ်လိုဘဝခရီးမျိုးကို အဖော်လုပ်၍ လျှောက်ရမည်လဲ။

“မှားတယ်ဗျာ ... သိပ်မှားတယ်”

စိတ်ရှေ့သွားရာ ကိုယ်ပါလျက် ခဏတာအသိကင်း လွတ်မှုသည် ကျော်ဇေယျကို နှမ်းချည့်ညှိုးခွေသွားစေသည်။

“သား မှားလိုက်တာမှ မေမေရယ်၊ ရှေ့တိုးလည်းမဖြစ်၊ နောက်ဆုတ်လည်းမဖြစ်”

မွေးမိခင်၏ ရင်ခွင်သည်သာ မှီခိုအားထားရာဖြစ် တော့သည်။ အနန္တ ကျေးဇူးရှင်၏ အကြံဉာဏ်ကိုသာ တောင်းခံ ရတော့သည်။

ဒေါ်ခင်မကြီး ကြက်သေ့၊ သေလျက် အသက်တောင် မရှုမိဘဲ ယာယီသေလေ၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားရယ်”

ယူကျုံးမရသံထဲမှာ မိသားစု ဘဝပျက်၍ ပဲ့ကြွေ လွင့်စဉ်သည် အစိတ်အပိုင်းချင်း ထိခိုက်မိသံတွေများ ပါနေသေး လားမသိ။ လှုပ်ခတ်တုန်ယင်နေ၏။ လှုပ်ရှားတုန်ခါမှု လှိုင်းတံပိုး သည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးပေါ် သည်းထန်စွာ ကျရောက်လေ၏။ ဒေါ်ခင်မကြီး အသားတွေက ဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

လည်တိုင်အောက်ခြေ၊ ညှပ်ရိုးနှစ်ခုဆုံရာအရပ်မှာ ဆိုနှင့်ပူလောင်မှုနှင့် ကျပ်သိပ်နေ၏။ အသက်ရှူကျပ်ကာ တစ် ကိုယ်လုံးရှိသွေးတွေ စိမ့်ထွက်စီးကျသွားပြီ ထင်ရသည်။ ယူကျုံး မရ ဖြစ်ရပါဘိတော့။

“ကျွန်တော် မိုက်ရိုင်းယုတ်မာတဲ့ယောက်ျား မဖြစ်ချင်ဘူး မေမေ၊ ပြီးတော့ အိမ်ရှင်သူဌေးသားက ကိုယ့်အိမ်ကအစေ အပါး မိန်းကလေးကို ခြေတော်တင်တယ်ဆိုတဲ့ အောက် တန်းစားလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အမှန်ကို ဝန်ခံရရင် ရင်ထဲ မှာ အချစ်လည်းမရှိဘူး မေမေ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘဝ ထဲမှာ ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို အဖော်အဖြစ် ဘယ်လိုခေါ်ခဲ့ရမလဲ၊ သူ အိမ်ဖော်ဖြစ်နေလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး မေမေ”

“မေမေ နားလည်တာပေါ့ကွယ်”

“အပြစ်ကတော့ ကျွန်တော့်မှာ လုံးလုံးရှိပါတယ်၊ ဖာရားဝင် လက်မထပ်နိုင်ဘဲ၊ ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ဖို့ အဆင် သင့် မဖြစ်သေးဘဲ မဆတ်ဆော့နဲ့ပေါ့ မေမေနော်၊ တကယ်

တော့ ကျွန်တော် ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့နိုင်လွန်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး မေမေရယ်၊ ကံဆိုးလွန်းလို့ကို အကြောင်း ကြောင်းတွေ တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ”

“သားရဲ့အမေနေရာက လူဆိုတော့ သားစကားတွေကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားလည်လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဖေဖေဆိုရင်တော့ ကြိမ်လုံးနဲ့လှိုမိုရိုက်မလားပဲ မေမေ၊ ကျွန်တော် ဘယ်ကဘယ်လိုစပြီး ပြောရမလဲတောင်မသိဘူး”

“တူသလား တန်သလား၊ တောပြန်”ဟု ပြောဆို နှင်ချရက်သည့် စိတ်ဓာတ်မျိုးမရှိပါ။ ဒါဖြင့် ပေးစားလိုက်ပါလား ဆိုတော့လည်း ဘယ်မှာပေးစားနိုင်ပါ့မလဲ။

“သားဖေဖေပြောတဲ့ အရည်မျှော်ကြည့်ဆိုတာ ဒါပဲ သား ရယ်၊ ဖေဖေ အမြော်အမြင်ကြီးပုံမျိုးနဲ့သာဆို မေမေသား လေး ခုလို ဒုက္ခမဖြစ်ဘူး၊ မေမေမိုက်တာ၊ မေမေအပြစ်ပဲ”

ဦးထွန်းဇေယျက သားအမိ ရင်ကွဲပက်လက်ပုံစံ ကြောင့် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲတွေကို ကြည့်သည်။ ဖြစ်ရပ်ကို အကြမ်းဖျင်းခြုံငုံ၍ သဘောပေါက်လေ သည်။

“ပြဿနာဖြစ်ပလား ခင်မကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုထွန်း”

ဒေါ်ခင်မကြီးက ဦးထွန်းဇေယျ မျက်နှာကိုတောင် ရဲရဲမော်မကြည့်ပုံပါ။ ဦးထွန်းဇေယျထံမှ ငါ အစကမပြောဘူးလား တို့ ဘာတို့ ဆူသံမာန်သံ တစ်လုံးမျှ ထွက်မလာချေ။ အဲသည်လို ထွက်မလာသည်မို့ပင် ကျော်ဇေယျ အရမ်းအံ့ဩသွားကာ ဖခင်ကို

လူထူးလူဆန်းကြီးသဖွယ် မော့ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ မော့ငေးကြီး၏ ရှေ့မှာ ဆီးနှင်းတိမ်တောင်တွေ ပိတ်ဆီးနေသလား ထင်ရသည်။

ဦးထွန်းဇေယျက အခန်းထဲမှာ လက်နောက်ပစ်၍ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်သည်။ ဒေါ်ခင်မကြီးနှင့် သားကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ပြဿနာဆိုတာ နက်ရှိုင်းရှုပ်ထွေး လှပြီထင်ကာ ခဲရာခဲဆစ်ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ဖြေလည်ချင် မှ ဖြေလည်မည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ထမင်းစားရေသောက်လောက် နှင့် အလိုအလျောက် ပြီးစီးသွားတာမျိုးတွေ၊ သူ့တစ်သက်မှာ တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ဖူးတာတွေ ရှိတာကို သတိတရ ဖြစ်လိုက်သည်။

“စိတ်ကို အေးအေးထားလေ”

ဘယ်လိုမှ စိတ်မအေးနိုင်သည့် ပြဿနာတစ်ထွေး ကြီးနှင့် သားကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ စိတ်ကိုအေးအေးထားခိုင်းနေ၏။ ဘယ်သူ စိတ်အေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မတို့ ရည်းစားမဖြစ်ကြပါဘူး”
ဒေါ်ခင်မကြီးက ခင်မိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ဒူးတိုက်ဆွေးနွေးလေ၏။

“သမီးရည်းစားရယ်လို့တောင် ပီပီပြင်ပြင် မဖြစ်ရသေးဘဲ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ရောက်လာတာ ဘယ်လောက်ရှက်စရာ ကောင်းသလဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်မိုက်သလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ မှားပါတယ်”
“ကျော်လည်း မှားတာပဲ၊ တကယ်လို့ ကျော်က ညည်းကို သူ့ချစ်သူမဟုတ်လို့ မယူနိုင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ကျော် ကျွန်မကို ယူမှာမဟုတ်ပါဘူး”
“ဪ ... ညည်း အဲဒီလို ကြိုစဉ်းစားထားသလား”
“အခုမှ စဉ်းစားကြည့်တာပါ”

“စဉ်းစားတဲ့အတိုင်း မယူဘူးတဲ့အေ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
“ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ရင် ဘာမှလုပ်စရာမလိုပါဘူး”
“ဟောတော့”

ခင်မိ အတွေးအခေါ်နှင့် ခင်မိ ယူဆချက်ကို ဒေါ်ခင်မကြီး ရင်ဖိ၍ အံ့သြရသည်။

“တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီဆိုပါတော့အေ”
 “ရင်မောင် ရှိသားပဲ၊ သူက ကျွန်မကို ခြေကနိန်းနေတာ၊ သူနဲ့ယူလိုက်ရင်လည်း ရတာပဲ”
 “ဟဲ့ ... ရင်မောင်က ယူဦးမှကိုး”
 “သူ ကျွန်မကိုချစ်ရင် လှည်းကျိုးထမ်းနိုင်ရမှာပေါ့”
 “ဘုရားရေ... ခင်မိရယ်၊ ညည်းစကားက လွယ်လှချည်လား”
 “ခက်မှမခက်တာ မေမေကြီးရဲ့”
 “ဒီလောက်မလွယ်ပါဘူး ခင်မိရယ်၊ ငါဖြင့် သေချင်ပါရဲ့”
 “ကျော်က ကျွန်မကို ချစ်မှမချစ်တာ၊ ကျော်က မယူပါဘူး၊ ယူပါလို့ သွားပြောလည်း စကားပဲ အဖတ်တင်မှာ ကျွန်မ သိနေတာပဲ၊ ဘာလို့ပြောတော့မလဲ၊ ကျွန်မစကားအောင် မယ့်သူကို ပြောရမှ ရမှာပေါ့ မေမေကြီးရဲ့”

ခင်မိ အတွေးအခေါ်က ညံ့လွန်းတာလား၊ ပြောင်မြောက်လွန်းတာလား၊ ချီးမွမ်းရမှာလား၊ ဩချကဲ့ရဲ့ရမှာလား၊ ဝမ်းသာရမှာလား၊ ဝမ်းနည်းရမှာလားတောင် မပြောတတ်၊ မစေ့စွဲတတ်အောင် ရှိတော့သည်။

“ကိုယ့်ကိုမယူမှန်း သေချာနေရင်လည်း ဒီအဖြစ်ကို မရောက်အောင် ဆင်ခြင်နေပါတော့အေ”

“ဆင်တော့ ဆင်ခြင်တာပဲ”

ဆင်ခြင်ပေလိုသလိုပဲ ခင်မိရယ်၊ မဆင်ခြင်ရင် ငါတို့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးများ ပြတ်မလားဘဲ။ ရင်ဘတ်စည်တီး ပြောလိုက်ရလျှင် သမီးချင်း မစာနာ၊ မိန်းမသားချင်း စာနာမှုကင်းမဲ့ရာရောက်မှာ စိုးလွန်းသည်မို့ ဖြိုပဲနေလိုက်ရတော့သည်။

“မေမေကြီး ... ကျွန်မ ရင်မောင်နဲ့ လက်ထပ်မယ်”
 ထိုဝါကျတစ်ကြောင်းသည် ဝရမိန်လက်နက်ထက် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ဒေါ်ခင်မကြီး ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ကျရောက်လေ၏။

“ဘာကြောင့်လဲ” မေးစရာမလို။ အဖြေကရှင်းနေသည်။ မတော်တဆ မေးမိလျှင်တောင် သူ့ဆီက ပြန်ရမည့်အဖြေက သည်းခြေပျက်လောက်သည်။ ဒေါ်ခင်မကြီး သွေးပျက်ချောက်ချားကာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ရတော့သည်။ ပြဿနာက ကိုယ့်ထံ ဦးတိုက်ထိုးဆိုက်မလာဘဲ သူ့ဘာသာ ဖြေရှင်းသွားတာ ကိုတော့ ခင်မိ အသက်ငယ်နေပေလိုသာ၊ မဟုတ်လျှင် ဒေါ်ခင်မကြီး ထိုင်တောင်ရှိခိုးချင်၏။

“ရင်မောင်ကို ပြောပြလိုက်တယ်၊ သူ ယူမယ်ပြောတယ်”

ရင်မောင် မျက်နှာက သုန်မှုန်နေသည်။ ပြင်မရအောင်လည်း ပျက်နေ၏။ ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းစူးဆိုသည် ပုံစံဖြစ်နေ၏။ ပဒိုင်းသီးတစ်လုံးကို လည်ချောင်းဝနားမှာ မတင်မကျ မျိုးထားမိသလို ရှံ့တွယိုယွင်းနေသည့် မျက်နှာကို ဒေါ်ခင်မကြီး ရဲရဲတောင်မကြည့်ဝံ့ပါ။ ကိုယ့်ဘက်က အပြစ်ကျူးလွန်ထားမိပြီမို့ ကိုယ်ကအိမ်ရှင်၊ သူက အလုပ်သမားပေမယ့် သူတို့က ကျေးဇူးရှင်စာရင်း ဝင်သွားသည်။

“မေမေကြီး ဘာကူညီရမလဲ ပြောကြဦးလေ”

ရင်မောင် မျက်နှာကသာ ပျက်စီးရှံ့မဲ့နေပေမယ့် ခင်မိကတော့ ပုံမှန်ပဲ။ စိတ်ဆင်းရဲ နောက်ကျိခြင်းဖြင့် ရှံ့တွညိုမှောင်မနေသလို ကြည်နူးဝမ်းသာနှင့် ပျော်ရွှင်လိုလည်း မနေ။

စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကိုလည်း သူ့မျက်နှာမှာ ရှာမတွေ့။ ပုံမှန်အနေအထားမှ တစ်စက်ကလေး မယိုယွင်း။ တည်ငြိမ်လွန်းတာကို ဒေါ်ခင်မကြီး အံ့ဩရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရွာပြန်ချင်ပါတယ်၊ ပြီးရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဆက်အဆံ့ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲရောက်ရင် ကျွန်တော်ပဲ ပိုင်ချင်တယ်”

ရင်မောင်က မနိုင်၍ သည်းခံရသော ခန္တီစပုံစံရှိ ပေမယ့် ဒေါ်ခင်မကြီးကို လေးစားစွာပင် ပြောရှာ၏။

ခင်မိ ဆိုသည့် လျှပ်ပလာမကို ရင်မောင် ခြေကန်ပိုးနေတာကြာပြီ။ ရက်မရခဲ။ တန်ရာတန်ရာမှန်းစမ်းဟု ပြောရက်တာတော့လွန်၏။ အိမ်ကြီးရှင်၏ အခြေအရံတစ်ဦးသည် အစေအပါးတစ်ယောက်နှင့် မတန်မရာပေးဘူးလား။ သူက ဘယ်ဘုံအဆင့်က ကြိုးပြတ်ကျလာသည့် နတ်သမီးမို့လဲ။ ဒေါသကတော်တော် ထွက်သည်။ စိတ်ဆိုးပေမယ့် မနာနိုင်ပြန်။ မချစ်ဘဲကို မနေနိုင်တော့။ အဲသည် ပျာကလပ်စိန်နားမှာပဲ တရစ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေရပြန်၏။

“ရှင် ကျွန်မကို ယူမလား”

တဲ့တိုးကြီး မေးချလာစဉ်က အံ့ဩလွန်းစွာ ပွင့်အာကျသွားသည့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တော်တော်နှင့်တောင် ပြန်မစေ့နိုင်ခဲ့ချေ။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ပြန်လည်စေ့ပိတ်ချိန်မှာ ဘာစကား တစ်ခွန်းမျှ ဖြေချင်စိတ်မရှိတော့အောင် စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်သွားရတော့သည်။ ဦးနှောက်က မီးဖွင့်အချက်ပြသည်လေ။ ဆတ်စလူးစိန် ပြဿနာတက်ပြီဆိုတာ ဖွင့်ဟဝန်ခံစကားတောင် နားထောင်ဖို့ မလိုချေ။

“စဉ်းစားဖို့ သုံးရက်အချိန်ပေးမယ်”

သူ့ဖြင့် ဒုက္ခကြီး တနင့်တပိုးနှင့်။ ဒါတောင်လေသံက အထက်စီးမှ လွင့်ကျလာသည်။ လောကကြီးလည်း ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်ကုန်ပြီ ထင်သည်။ ရင်မောင်အဖို့ “ထိုသုံးရက်” သည် ကမ္ဘာမီးလောင်သောနေ့များ ဖြစ်လေ၏။ ရင်ထဲက ဆူနေအောင်ပူသည်။ ခုနေ့ ရင်ခွင်ထဲ ကြက်ဥတစ်လုံး လာပစ်ချလျှင် ကျက်သွားနိုင်၏။ ဦးဆံထိပ်ဖျားမှာ ဆေးလိပ်မီးတို့လိုရသည်ဟု ထင်၏။ အဲသလောက်ပူသည်။

သေလုအောင် ကြိုက်ထားမိသူဖို့ ပစ်ရမှာ အဆီတဝင်းဝင်း။ ရင်နှင့်အောင် ချစ်ထားမိသူဖို့ စားရမှာ သဲတရှပ်ရှပ်။ အဲသည် ခွေးစုတ်မ ခိုင်းကောင်းကျောက်ဖိများ နေခဲ့စမ်းပါတော့။ အတွေးထဲမှာ အကြိမ်ပေါင်း ထောင်ငါးရာတိတိ ဆဲပြီးချိန်မှာ လက်ထပ်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကျသည်။

“နင် ဘယ်သူနဲ့လဲဆိုတာ ငါ့ကိုမပြောနဲ့”

“ပြောမှဖြစ်မယ်”

“အဲဒီကောင်ကို ငါ သတ်မိလိမ့်မယ်”

“သတ်မိလို့ ရှင် ထောင်ကျခါမှကျရော၊ ပြောထားမှဖြစ်မယ်၊ ခင်မိတို့က ဘွင်းဘွင်းသံမား”

“မပြောနဲ့”

“ကျော်နဲ့”

“ဘာ”

မပြောပါနှင့်ဆိုတာကို ပြောပါရစေဆိုတာမျိုးနှင့် ပြိုင်ငြင်းမနေတော့ပါ။ ကာယကံရှင်နာမည်ကိုပဲ ပြောချလိုက်သည်။

“ဒီကလေးသာသာလေးနဲ့”

ဆယ့်ကိုးနှစ်သား ကျော်သည် တက္ကသိုလ်တော့ ရောက်ပြီ၊ တွဲ့မရသေးပါ။ သရုပ်ဆောင်မင်းသား ဖြစ်လိုစွာ အမှု အရာတွေ ဘယ်လိုကျင့်နေကျင့်နေ တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ခံ အလိုလိုက်ခံ သူဌေးသားလေးမှာ ကလေးပုံစံက ဘယ်လိုမှမပျောက် သေးပါ။

“အဲဒါ ရှင် ဘယ်သူ့မှ လျှောက်မပြောနဲ့နော်၊ ကျော်ကို လည်း သွားမပြောနဲ့၊ ဒီကိစ္စ ကျွန်မ ဖုံးထားတာ”

“ဘာတွေလဲဟာ”

ရင်မောင် ခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်းကုတ်သည်။ စိတ် ညစ်၊ စိတ်ရှုပ်၊ စိတ်ပျက်၊ စိတ်ကုန်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မတ်တတ်က ဘိုင်းခနဲ လဲကျကာ လေဖြတ်သေဆုံး ချင်မိ၏။ ဖုံးထားတာတဲ့။ ဖုံးထားပေလိုသာပဲ။

“ကျော်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး”

“နင့်အပြစ်တွေချည်းပဲပေါ့”

“ကျွန်မက အသက်ကြီးတော့ ကျွန်မအပြစ် များပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ပြောမနေနဲ့၊ ငါ လူသတ်ချင်လာပြီ”

“ရှင်ပါးစပ် ပိတ်မထားရင် ကျွန်မက ရှင်ကိုရော ကျွန်မ ကိုယ်ကျွန်မပါ သတ်မှာ၊ စိတ်နိုင်မှယူ၊ မယူချင်လည်း ရတယ်၊ လူဆိုတာ သေဖို့မွေးဖွားလာတာ၊ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့”

ခင်မိ ဦးနှောက် ကျပ်ပြည့်ရဲ့လားဟု ရင်မောင် တွေးမိသည်။

ရင်မောင်မှာလည်း အသည်နှလုံးနှင့်ပါ။ ချစ်တတ် သော ရင်မောင်သည် ခင်မိကို တုန်နေအောင်ချစ်သည်။ စွန့်လွှတ် စွန့်လှူရလျှင် သေလုနီးပါး ခံစားရမှာ သေချာသည်။ အဲသည် လောက်ချစ်ပေမယ့် စိတ်ပျက်ခြင်းကဏ္ဍကို ဖဲ့ထုတ်ပစ်၍မရပါ။ ခင်မိနှင့် လက်ထပ်ခွင့်ရခြင်းသည် ရင်မောင်အဖို့ မျှော်လင့်တမ်းတ နေသည့် သိန်းထိကြီးပေါက်တာနှင့် တူ၏။

“နင့်ကို ဟိုက မယူဘူး ငြင်းသလား”

“ကျွန်မကလည်း မယူဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တန်မှမတန်တာ”

“ဘာ”

“ဟိုက သူဌေးသား၊ ပညာတတ်ဖြစ်မယ့် အညွန့်တလူလူ လေး၊ ကျွန်မက ကောက်ယူလိုက်ရင် ပန်းကောင်းအညွန့် ကျိုး ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ခင်မိ ... နင်က တစ်ပင်လုံးကျိုး၊ အမြစ်ပါလန်ပြီး အပင်ပါသေတာ”

“အဲဒါ မည်သူမပြု မိမိမူပဲဟာ၊ ကျော် သူ့ဘာသာသူ ကျောင်းတက်ပါစေ၊ ကျွန်မ မပြောဘူး”

“လောကကြီးမှာ ပြောင်းပြန်တွေဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ယောက်ျားလေး က ပြောရမယ့်စကားတွေ နင့်ပါးစပ်ထဲ ရောက်နေတယ်”

ခင်မိ ဦးနှောက်ကျပ်မပြည့်တာလား၊ ပြည့်လွန်းအားကြီးပြီး လွန်ထွက်သွားတာလား မပြောတတ်တော့။ ရင်မောင်မှာဖြင့် ဦးနှောက်ခြောက်လွန်းသည်မို့ သုံးရက်အတွင်းမှာ ဆံပင်တွေတောင် ဖြူကုန်၏။

“ရှင်ကလည်း အိုကျသွားလိုက်တာ၊ ဒီရက်အတွင်း ရုပ်ကို စုတ်ပြတ်နေတာပဲ၊ မိန်းမရမယ့်သူက မှီရတဲ့မျက်နှာနဲ့နေပါလား။”

“ဪ ... ပန်းကန်ဝယ်ရင်း ဇွန်းအဆစ်ပါလာတဲ့ကိစ္စမို့ ငါက မှီရတဲ့မျက်နှာ ဖြစ်နေရမှာလား။”

“ကိုရင်မောင် ... ရှင် သေသေချာချာ စဉ်းစားနော်၊ ဒီကိစ္စကျွန်မက ရိုးသားလို့ ဝန်ခံတာ”

“ကို” တွေ ဘာတွေတပ်ပြီး ခေါ်နေချေသေးသည်မို့

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ရယ်တောင်ရယ်ချင်၏။

“ခင်ဗျားကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်ပေါ့”

“ကျွန်မ မပြောဘဲ တိတ်တိတ်ကလေး မြို့နေခဲ့ရင်ကော ရှင် ဘာသိမလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ် ကျေးဇူးရှင်”

ရှင်မောင် ခေါင်းကို ဖြင်းဖြင်းကုတ်ရပြန်သည်။ သေချင်လိုက်တာ ပြောစရာမရှိ။ ခပ်မိနှင့် မခွဲနိုင်လို့သာ မသေဖြစ်တာလေ။ မခွဲနိုင်သည်ဟူတူ ထူးခြားသော အခွင့်အရေးကြီးကို ကံကောင်းလွန်းလို့ အရတော်လေစွဟု သဘောထားလိုက်ရတော့မည်။ ကိုယ့်ဝန်းအဖြစ် သိမ်းပိုက်ပြီးမှ ဟိုခွေးပေါက်စလေးနှင့်လည်း အဆက်အသွယ် မရှိစေချင်တော့။ ခင်မိ ပြောတာမှန်

သည်။ သည်ကိစ္စ ဟိုကောင်လေးကို သံတော်ဦးတင်စရာမလိုပါ။ မသိလေ ကိစ္စပြတ်လေ။

သေမလောက် ခေါင်းခဲပြီးမှ မေမေကြီးထံမှာ ခွင့်တောင်းကြခြင်းဖြစ်သည်။

“တစ်ခုခု ရင်းနှီးစားကြလေ၊ နောင်ရေးက ရှိသေးတယ်၊ ဘာကိစ္စပဲရှိရှိ မေမေကြီးနဲ့ပဲတိုင်ပင်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ တိုင်ပင်စရာ မလိုဘူး၊ နားလည်တယ် မဟုတ်လား။”

မေမေကြီး ထုတ်ပေးသည့် ငွေသုံးသောင်းနှင့် မေမေကြီးဆုချသော ဆွဲကြီးတစ်ကုံး၊ ရွှေသားချည်း လက်ကောက်တစ်ကွင်းတို့ကိုယူ၍ ဒီပါချမ်းမြေ့ ထွက်ခဲ့ကြကာ နှစ်တွေရှည်ကြာခဲ့ပေမယ့် မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ ရှင်မောင် မြင်ယောင်တုန်းပါ။ ချစ်လှသည့် အမိုက်မက လူ့ဘဝမှာ သက်တမ်းတိုရှာသည်။

ခင်မိကို လူဖြစ်ကျိုးနပ်သည်ဟု ချီးကျူးရမလား၊ လူဖြစ်ရုံးသည်ဟု သနားရမှာလားမသိ။ ခင်မိ အတွေးအခေါ်တွေက အများတန်းတူ ပုံမှန်မဟုတ်တာ သေချာပေမယ့် ခင်မိ အမြဲပျော်နေခဲ့သည်။ သည်လိုအဖြစ်ဆိုးထဲမှာတောင် ခင်မိ စိတ်ညစ်ရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ချေ။ ဟန်ဆောင်နေတာမဟုတ်။ ခင်မိအဖို့က လောကကြီးမှာ ဘာပဲဖြစ်နေ ဖြစ်နေ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိနေပြန်သည်မို့ စွမ်းအားရှင်၊ ဖန်ဆင်းရှင်တစ်ဦးပေလားဟုတောင် ထင်ရနိုင်သည်။

ရှင်မောင်သည်သာ အဆွေးသမားကြီးလုံးလုံးဖြစ်ကာ ခင်မိပါလာသည့် ငွေသုံးသောင်း၊ ဆွဲကြီးတစ်ကုံးနှင့် လက်ကောက်တစ်ကွင်းကို အရည်ဖျော်၍ သေရည်ထစ်စိန်ခဲ၏။ ငွေလိုလာလျှင် ခင်မိက ကိုယ်ဝန်ကြီး တကားကားနှင့်ပေမယ့် ဆေးလိပ်

လိပ်တန်လိပ်၊ အကျိလက်ချုပ် လိုက်တန်တာလိုက်၊ တစ်ခါတလေ ကျတော့လည်း လမ်းဘေးမှာ ဒယ်အိုးတစ်လုံးထဲ မီးသွေးထည့် မွှေးပြီး ပြောင်းဖူးဖိတ်ဖုတ် ရောင်းသည့်အခါ ရောင်းပစ်လိုက်တာ ပါပဲ။ သူ့မျက်စိထဲ ရင်မောင့်ကို ကြည့်မရ ဖြစ်လာသည့်အခါကျ တော့လည်း ကလော်ဆဲပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မနဲ့ ရှင်နဲ့အကြောင်းကို သိတဲ့သူတွေဆိုရင် ရှင်ဘက် က နာကြမယ်ထင်တယ်နော်၊ ရှင်ကိုပဲ သနားကြမယ်၊ ကျွန်မကို ကဲ့ရဲ့ကြမှာ သေချာတယ်”

ရှင်မောင် “သိပ်မှန်တာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်ချင်ပေ မယ် လေချဉ်တက်လိုက်ရသဖြင့် စကားသံက နောက်ကျသည့်တူတူ မပြောဖြစ်တော့ချေ။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ရှိပစ္စည်းကုန်တော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရှာ ကျွေးရတာနော်၊ ရှင်က အရက်ပဲ ထိုင်သောက်နေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကိုပဲ အမှန်သမားလို့ လူတွေက ထင်ကြမှာ”

ထိုအတွေးအခေါ်ပြည့် ဝါကျတစ်ကြောင်းကို ခင်မိ ထေ့ငေါ့စွာ ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ့တွေးမိသည့်အတိုင်း ရိုးရိုး သားသား ပြောခြင်းသာဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ခင်မိက ဒဿနိက သမားတစ်ဦးလို အတွေးအခေါ်တွေ ထုတ်နေတတ်သေး၏။ ရင်မောင့်ကို ရန်မလုပ်ပါ။ အရက်သောက်ရုံမက အရက်စည်ထဲ တစ်ကိုယ်လုံး ဝင်စိမ်ချင်စိမ်နေ သူ့ဘာသာ စီးပွားလေးပြေးရှာ လိုက်၊ ထမင်းဟင်းလေး ပြေးချက်လိုက်၊ စိတ်တိုလာတော့ ရင်မောင့်ကို ဆူဆဲဆောင့်အောင့် ဆွဲဆိတ်ကုတ်ဖဲ့လိုက်၊ မောလျှင် ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်လိုက်နှင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်လည်း တဖြည့်ဖြည့်

ဝမ်းနည်းမနေပါ။ သာမန်မှ တကယ့်သာမန် ပုံမှန်ဘဝတစ်ခုမှာ ကျင်လည်နေရသူလို ငြိမ်းချမ်းနေတော့သည်။

ရှင်မောင်မှာသာ မီးတောက်အရက်ကိုမျိုရင်း ရင်ထဲ တောက်နေသည့် မီးပုံကြီးက မငြိမ်းနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

အခန်း(၁၀)

ကျောက်ရုပ်လေးခုလို အသက်ရှူဖို့ မေ့နေကြသည့် လူသားလေးဦး၊ ကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာသံ ကြားမှပဲ အသက် ပြန်ရှူဖြစ်ကြသည်။ တံခါးမကြီးကို ဖားသံကျိုးက ပြေးဖွင့်သည်။ ဝင်လာသူနှစ်ဦးက ဦးသိန်းထိုက်နှင့် တပေါင်း။

“နောင်ရှား ဖုန်းဆက်လို့ တပေါင်းက လူတွေလိုက်စုပါ တယ်နော်၊ ဘာက မလုပ်နဲ့တဲ့၊ ခဏကြာမှ သမီးနဲ့ဘာ နှစ်ယောက်တည်း သွားမယ်ဆိုလို့ ခုမှရောက်လာတာပါ နော်”

ပြောပြီး ပန်းသီးတစ်စိပ်ကို သွားနှိုက်စားလိုက်သည်။

“ဇာတ်ရည်လည်ရင်လည်း လှုပ်ရှားကြပါတော့လား”

ဦးသိန်းထိုက်က သက်ဝင်လှုပ်ရှားသွားအောင် ဖန် တီးလိုက်၏။

“နောင်ရှား ... စာနယ်ဇင်းတွေနဲ့ ဆုံဖို့လုပ်တော့လေး ဘာလည်း သုံးကားရိုက်မယ်၊ ဇာတ်ရှာနေတာ တစ်ခုတော့ ရပြီ၊ ကိုကျော်လည်းပါမယ်၊ သားအဖဇာတ်”

“ဟင် ... ဘာဘာ၊ အဲဒါ ပြီး”

တပေါင်းက ရယ်၍ပြော၏။ ကိုယ့်သားကိုယ်ထားင် မမှတ်မိဘူးဟုပြောကာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ လျှောင်ရယ်လေး ရယ်နေ၏။ တပေါင်း၏ ရယ်ချိုသံလေးတွေကြောင့် ဖယ်ရယ် ပြီးပြီး လိုက်ဖြစ်လာကြတော့သည်။

“ပြီးကိုတော့ ပြန်ပေးပါ ကိုကျော်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်သူ မှမရှိဘူး၊ ပြီးပဲရှိတာ၊ ပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့နေ့ကျမှ ကျွန် တော့်တာဝန် ပြီးဆုံးမယ်၊ နွေဦးလည်း ရောက်ရာဘာဝဏ ကျေနပ်မယ်”

ကျော်ဇေယျက ကြေကွဲရိပ် စွန်းထင်းဆဲရင်လို သိမ်းဆည်း၍ ပြုံးရှု၏။

“ခေါ်သွားပါ၊ ရွေးနိုင်ရင် ရွေးယူသွားပါ”

“အဲဒါပဲ ... မရွေးနိုင်ဘူး၊ အူပဲဆိုကတည်းက ငွေခဲသေ မယ့် သွေးစကားပြောတာပဲ၊ ကိုကျော် ဘာမှတ်ထားလဲ”

“ဘယ်ဟာမှ မှတ်မထားဘဲ သိနေတာ”

ပြီးက တပေါင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“တပေါင်းရော နောင်ရှားကို ရွေးထုတ်နိုင်တာ သေချာ လို့လား”

“ဒီမှာလေ”

ပြီးအမေးကို တပေါင်းက ရယ်ပြေ၏။ နောင်ရှား ပန်းကို ပုတ်ပြသည်။ ဖခင်သည် သားအရင်းတွေကို လွယ်ကူစွာ ခွဲခြားနိုင်၏။ ရင်နှင့်အဖျူချစ်ရသူကျတော့လည်း ရွေးချယ်နိုင်သည်ပဲ။

“ကိုရင်မောင် ... ရန်ကုန်ကိုတောင် ရောက်လာပြီးမှတော့ မပြန်နဲ့တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဆိုမှာပဲနေ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား တစ်ယောက်တာဝန် ဘာမှအပန်းမကြီးဘူး၊ ကိုရင်မောင်နဲ့ ဖြီးက ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့”

ဦးသိန်းထိုက်က ဖြီး ပြန်မလိုက်လာမှာ တော်တော် စိုးရိမ်နေပုံရသည်။ ကျော်ဇေယျက သားတွေနှင့် ဖက်လဲတကင်း အလွမ်းသယ်ချင်သေးပုံနှင့် လောလောဆယ် ပြန်လွှတ်ဖို့ ဝန်လေး နေ၏။ သို့ပေမဲ့ တပေါင်းက ရှိနေသည်။ နောင်ရှားနှင့် တပေါင်း တို့လည်း ဖြစ်ကြောင်းရယ်တဲ့ကုန်စင်ကို ပြောချင်ကြဦးမည်။

“ဒီလိုလုပ်လေ၊ ကိုရင်မောင်လည်း နားရအောင်၊ အခု ကျွန်တော် ခေါ်သွားမယ်၊ ညနေကျတော့ နောင်ရှားက တပေါင်းကို လိုက်ဖို့၊ ကိုကျော်က ဖြီးကို ကျွန်တော်ဆို လာဖို့၊ မကောင်းဘူးလား”

ဦးရင်မောင်က လိုက်မည့်ပုံနှင့် ထရပ်၏။ ကျော် ဇေယျက ခေါင်းညိတ်သည်။ ဖြီးသည် မိမိသားဆိုပေမယ့် ဆယ် ကိုးနှစ်လုံးလုံး စောင့်ရှောက်သည့် ကျေးဇူးရှင်ကို ထောက်ထား ညှာတာရပါမည်။ ဦးသိန်းထိုက်က ဦးရင်မောင်ကို ကူတွဲ၍ “ပြန်မယ်”ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

“လေးလေး ... ဒီနေ့ ဘာဟင်းတွေ စိမ့်ထားလဲ၊ တပေါင်း လက်ရာ ဘာထပ်ဖြည့်လိုက်ရမလဲ”

တပေါင်းက အချက်အပြတ်မှာ အဲသည်လိုကျွမ်း သည်။ သားအဖတွေ ပြန်ဆုံချိန်မှာ ပျော်ပျော်ရှင်ရှင် စားနိုင်ဖို့ အတွက် နေ့လယ်စာကို လှလှပပလေး စီစဉ်မေးချင်၏။

“ရေခဲသေတ္တာထဲ ဘာရှိလဲ ကြည့်လိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို တပေါင်း ထသွားသည်။ သားအဖ သုံးယောက်က ဧည့်ခန်းမှာ ကြောင်ငေါင်ငေါင်တွေ ကျန်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငည့်၊ လိုက်သွားလေ”

ကျော်ဇေယျက နောင်ရှားကို ဆွဲထူ၍ တွန်းလွှတ်၏။ နောင်ရှားက ရက်ရယ် ရယ်သည်။ ဖြီးကပါ ရယ်မော့၍ပိုင်းတွန်း ပေးလိုက်မှ နောင်ရှားရှေ့သို့ လျှောခနဲရောက်သွားသည်။ ရက်ကိုး ရက်ကန်းပုံစံနှင့် လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်လုပ်ကာ မီးဖိုထဲသို့ဝင် သွားသည့် နောင်ရှားကို ဖြီးငေး၍ ကျန်ရစ်၏။ မိနစ်ပိုင်းမျှခြား သော အမြှာညီသည် ကံကောင်းလှပါဘိ။ အရင်းနှီးဆုံး ငယ် သူငယ်ချင်းကိုလည်း ဤနေ့မှစ၍ ညီမရင်းခဲသို့ သဘောထား လိုက်ပါတော့မည်။

ကျော်ဇေယျက ဖြီးဘေးသို့ ထိုင်ချသည်။ ဖြီး ပခုံး ကိုဖက်သည်။

သားအဖဆိုသည့် သံယောဇဉ်ကြီးက ရင်ခွင်နှစ်ခု ကို ချည်နှောင်တော့သည်။ ကျော်ဇေယျက ဖြီးကို ပြီးပြသည်။ ဖြီး ပြန်ပြီးပြလိုက်၏။

“သား”

ဖြီးနားသို့ တိုးတိုးကပ်၍ ခေါ်လိုက်သံ၊ ဖြီးနလုံးသား တွင်းသို့တိုင် စိမ့်ဝင်၏။ မိမိအဖေပါလားဆိုသည့် ချစ်အားကိုးမှု တွေဖြင့် အားမန်ပြည့်ဝရပါ၏။ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးရာ၌

ကူညီပေးမမည်သူ အဖေရှိသည်။ အမြွှာညီရှိသည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းမလေးရှိသည်။ မိခင် ဒေါ်ခင်မိကိုတော့ တမ်းတမှန်းဆ၍သာ “လှူမြှဝေ” ရပါတော့မည်။

အချစ်ကို ပီပီပြင်ပြင် မရှိပါဘဲ အချစ်မဲ့ရင်းနှီးမှုဖြင့် ဘဝပျက်ရပါသော “အမေ” လိုအမျိုးတွေ ဖြစ်ထွန်းမလာစေဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည် ထိန်းရမည်။ ညီ နောင်ရှားကိုလည်းပြောရပါမည်။ အတွေးထဲမှာ မိခင်၏ပုံရိပ်ကို မှန်းဆငေးရင်း ဖခင်ဘက်ဆီသို့ ကိုယ်ကိုယ်မိမ်းချလိုက်သည်။ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး လုံခြုံချမ်းမြေ့သွားသလို ကြည်နူးပီတိများစွာ ဖြစ်ထွန်းရတော့သည်။

“ဖေဖေ”

မိုက်မိစဉ်က ရရှိကွဲကွာခဲ့ရသည့် သားအမြွှာကို ဖြစ်နိုင်လျှင် ရင်ခွင်ထဲ နှစ်ယောက်တွဲကြီး ဖက်ထားလိုက်ချင်သည်။ ပြောစကားတွေက “ဖခင်” ပုံစံနှင့် ရင်ရော်မနေပေမယ့် ဖခင်မေတ္တာက ပြည့်သိပ်လျှံကျနေ၏။

“နားထောင်လို့အရမ်းကောင်းတယ်၊ ထပ်ခေါ်ဦး၊ ဖေဖေလို့”

“တိုးတိုးပဲခေါ်မယ်၊ ခဏခဏမခေါ်ဘူး၊ လူကြားမှာလည်းစိုးတယ်၊ အကယ်ဒမီ ဦးကျော်ဇေယျဟာ လူပျိုကြီးနေရာမှာပဲ ဆက်ရှိပါစေတော့” ဟု ဖျောင်းဖျံ့ချင်၏။ ဖေဖေက သူ့မှာ သားနှစ်ယောက် ပြိုင်တူကြီး ရလိုက်တာကို ကြေညာမည်ဟုပြောနေပြန်၏။ အဲသည်ကိစ္စကိုတော့ ဖေဖေ ဦးသိန်းထိုက်နှင့် တိုင်ပင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပါစေတော့လေ။

“ဟေ့ကောင် ... နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ခေါ်လို့ ပြောနေတယ်”

ကျော်ဇေယျက ရှူးရှူးရှားရှား ဟန်ဆောင်၍ အသံမာနှင့်ပြောပြီးမှ ရယ်၏။ ပြီးက ဖခင်နားသို့ကပ်၍ တိုးတိုးလေးခေါ်လိုက်သည်။ ဖခင်မျက်နှာမှာ အချိုရည်ချောင်းကြီး စီးနေတာ မြင်ရ၏။ ပြီး ကျေနပ်ကြည်နူးစိတ်နှင့် ချမ်းမြေ့သွားပြန်သည်။

နောင်ရှားအတွက် ဇာတ်လမ်းက တခြားမှာလိုက်ရှာဖို့တောင် မလိုတော့ပါ။ ပြီးတို့ညီအစ်ကို ဇာတ်လမ်းကိုပဲ ရိုက်လို့ရနေ၏။ အဲသည်ဇာတ်လမ်းကိုသာ ရိုက်ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ဆေးထိုးအပ်သာ ကိုင်ချင်သည့် ပြီးက အမြွှာအစ်ကိုနေရာမှာ မပါဝင်ချင်။ နောင်ရှားပဲ နှစ်ကိုယ်ခွဲဇာတ်လမ်း ရိုက်ပါစေတော့။

ပြီး ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးပီတိများစွာ ဖြစ်ထွန်းရသလို နာကျင်ကြေကွဲခြင်းများကိုလည်း ခံစားရပါသည်။ ရင်နှင့်အမျှ ချစ်ရသူအပေါ် တားမိသည့် အနန္တအချစ်တွေကို ဖြူသန့်သွားသည့် အထိ ဖြစ်နိုင်လျှင် လျှော်ဖွပ်ဆေးဆိုးရပါမည်။ ငယ်သူငယ်ချင်း ခယ်မလောင်းလေး ဖြစ်သွားပြီလေ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျောက်ဆုံးခဲ့သည့် ဘဝမှန်ကို ပြန်လည်ရရှိပြီးပေမယ့် ဖခင်ရင်းနှင့်နေခွင့်ကို ပြီးပဲ စွန့်လှူရပါမည်။ ထောက်ထားရမည့် အကြောင်းကြောင်းတွေက ကျေးဇူးတရားတွေ ရှိနေ၏။

ဤဇာတ်လမ်းကို “နောင်ရှား” အတွက် ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းရိုက်ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ဇာတ်ကားအမည်ကို “ကြည်နူးကြေကွဲ” ဟု ပေးချင်၏။ ဇာတ်လမ်းအမည်ပေးခွင့်ကိုတော့ အရယူမှာဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ကလေးနှင့် ပြီးဖြစ်ရသည်။

မီးဖိုဘက်ဆီမှ ရယ်သံလေး လွင့်ပျံလာသည်မို့ ဖြိုး
အပြုံးက ရှည်ကြာသွားရသည်။ ဖြိုး ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးကြေကွဲခြင်း
များစွာနှင့်ရယ်လေ ...။

(စာချစ်သူတိုင်းကိုချစ်တဲ့)

နေ့ယ်ဝင်ပြင်